JOHN STEPHENS
CRONICA FOCULUI
Cât de departe ai merge ca să-ți salvezi familia?
Cărțile Începutului

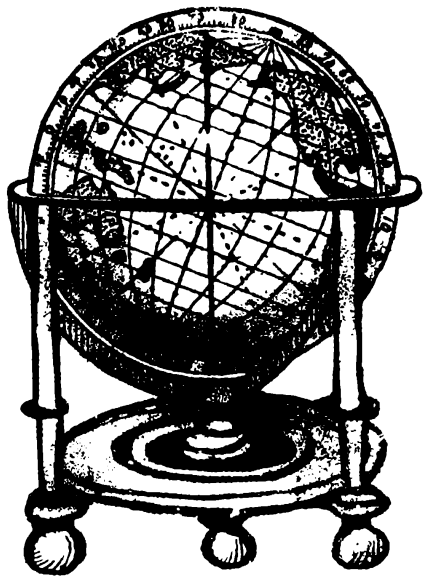

Cărțile Începutului

Cartea a doua

CRONICA FOCULUI

JOHN STEPHENS

Traducere din limba engleză
CRISTINA BARBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEPHENS, JOHN
Cronica focului / John Stephens ;
trad.: Cristina Barbu. - Bucureşti : Editura RAO, 2013-
ISBN 978-606-609-408-5

I. Barbu, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, Romania
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN STEPHENS
The Books of Beginning
Book II The Fire Chronicle
© John Stephens, 2012
Ilustraţii interior © Grady McFerrin, 2012
Toate drepturile rezervate

Ilustraţia copertei: © Steve Stone
Logo: James Fraser
Publicat prin înţelegere cu Random House Children's Publishing UK,
o divizie a The Random House Group Limited

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-408-5

Pentru Arianne

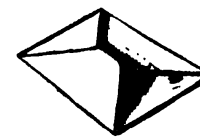

CUPRINS

Prolog 9
Capitolul unu
Scrisoarea din copac 11
Capitolul doi
Furtuna 24
Capitolul trei
Diavolul din Castel del Monte 36
Capitolul patru
Doctorul Hugo Algernon 52
Capitolul cinci
Rafe 73
Capitolul şase
Malpesa 96
Capitolul şapte
Şi Trei vor deveni Unu 114
Capitolul opt
Sălbaticii 141
Capitolul nouă
Gheaţă 166

Capitolul zece
Sfârşitul Lumii 188
Capitolul unsprezece
Bătaia cu bulgări de zăpadă 207
Capitolul doisprezece
Către Fortăreaţă 232
Capitolul treisprezece
Salutare, iepure! 253
Capitolul paisprezece
Sera 277
Capitolul cincisprezece
Cartea Vieţii 296
Capitolul şaisprezece
For Auld Lang Syne 313
Capitolul şaptesprezece
Ostaticul 326
Capitolul optsprezece
Ultima dorinţă a Henriettei Burke 353
Capitolul nouăsprezece
Bătălia Vulcanului 366
Capitolul douăzeci
În foc 390
Capitolul douăzeci şi unu
Separarea 408
Capitolul douăzeci şi doi
În copaci 420
Capitolul douăzeci şi trei
Fantoma 439
Capitolul douăzeci şi patru
Renaşterea lui Magnus cel Teribil 452

PROLOG

Băiatul era mic și nou-venit în orfelinat, ceea ce însemna că avea cel mai prost pat din dormitor, cel mai zdrențăros, mai neuniform și cu cel mai ciudat miros; era puțin mai mare decât un pătuț de copil, înghesuit într-o firidă din spatele camerei. Iar când țipătul se auzi – un țipăt cum nu mai auzise niciodată, felul în care părea să se strecoare în pieptul său, zdrobindu-i inima –, el fu ultimul dintre copiii speriați care ieși pe ușă.

În capătul scărilor, grupul de copii pătrunse într-o ceață densă și o luă la dreapta, învălmășindu-se în josul coridorului. Băiatul se pregătea să-i urmeze pe ceilalți, când două siluete se iviră din ceață, pășind pe urmele copiilor. Purtau veșminte negre, aveau ochii de un galben arzător, săbii lungi și ascuțite și duhneau a putregai.

Băiatul așteptă până ce siluetele trecură, apoi zbură în direcția opusă.

Alerga orbește, cu teama cuibărindu-i-se în gât, știind doar că trebuia să scape de acolo, să se ascundă. Apoi, cumva, se trezi în cabinetul directorului, iar pe hol se auzeau voci. Se ascunse sub un birou și își strânse genunchii la piept.

Ușa cabinetului se deschise brusc; o lumină se aprinse. O pereche de papuci verzi intră în raza sa vizuală și apoi îl auzi pe directorul orfelinatului, un om tiranic și obtuz, implorând:

– Te rog... te rog, nu-mi face rău...

Un al doilea bărbat vorbi, cu o voce neobișnuită, rece și sacadată:

– Ei, de ce aș face una ca asta? Eu am venit după trei copii.

– Ia-i! Ia trei! Ia zece! Dar nu îmi face rău!

Celălalt bărbat păși înainte, podeaua gemând sub greutatea sa.

– Generos din partea ta! Doar că eu am venit după trei copii foarte speciali. Un frate și două surori. Sunt strigați după minunatele nume de Kate, Michael și Emma.

– Dar nu sunt... nu mai sunt aici. I-am trimis departe! Cu mai mult de un an în urmă...

Urmă un bolborosit strangulat, iar băiatul privi cum picioarele cu papuci verzi se ridicară de pe podea, legănându-se în aer. Glasul celuilalt bărbat era calm, lipsit de orice urmă de tensiune.

– Și unde i-ai trimis? Unde îi găsesc?

Băiatul își acoperi urechile cu mâinile, dar încă putea auzi glasul înăbușit și sacadat al directorului și vocea înspăimântător de rece a bărbatului.

– Unde sunt copiii...?

CAPITOLUL 1

Scrisoarea din copac

Kate termină de scris scrisoarea, o sigilă într-un plic, apoi merse şi o aruncă în scorbura unui copac bătrân.

„El va veni", îşi spuse ea.

Îi scrisese despre visul său, despre cel care o trezise din somn în fiecare noapte din acea săptămână. Iar şi iar, ea stătuse întinsă acolo în întuneric, acoperită de sudoare rece şi aşteptând ca inima să i se domolească, uşurată că Emma, dormind lângă ea, nu se trezise şi că totul fusese doar un vis.

Cu excepţia faptului că nu era un vis; ea ştia asta.

„Va veni, îşi repetă Kate. Când o va citi, va veni."

Ziua era fierbinte şi umedă, iar Kate purta o rochie vaporoasă de vară şi o pereche de sandale din piele. Părul îi era strâns la spate cu un elastic, deşi câteva şuviţe rătăcite i se lipiseră de faţă şi gât. Avea cincisprezece ani şi era mai înaltă decât în urmă cu un an. În alte privinţe, înfăţişarea ei nu se schimbase. Cu părul ei de un blond-închis şi ochi căprui, încă uimea pe oricine o vedea, întrucât era o fată

remarcabil de frumoasă. Dar nu era nevoie ca o persoană să o privească atent pentru a vedea urma de îngrijorare ce se ascundea pe fruntea sa, tensiunea din brațele și umerii săi, sau felul în care unghiile îi erau roase până la carne.

În această privință nimic nu se schimbase, într-adevăr.

Kate nu se mișcase de lângă copac, ci stătea acolo, mângâind absentă medalionul din aur de la gâtul său.

În urmă cu mai mult de zece ani, Kate, fratele și sora sa mai mică fuseseră despărțiți de părinții lor. Crescuseră într-o serie de orfelinate, printre care unele curate și în regulă, conduse de către oameni prietenoși, dar cele mai multe deloc mulțumitoare, iar adulții care le administrau nici pe departe binevoitori. Copiilor nu li se spusese de ce părinții lor îi trimiseseră departe de casă sau când urmau să se întoarcă. Dar de faptul că părinții lor se vor întoarce în cele din urmă, că vor fi din nou o familie, copiii nu se îndoiseră niciodată.

Fusese datoria lui Kate să aibă grijă de fratele și de sora sa. Făcuse acea promisiune în noaptea în care mama sa venise în camera ei în Ajunul Crăciunului, în urmă cu mulți ani. Încă își putea aminti momentul atât de îndepărtat: mama sa aplecându-se asupra ei, prinzându-i în jurul gâtului medalionul auriu, în timp ce Kate îi promitea că îi va proteja pe Michael și Emma.

Și an după an, când se perindau din orfelinat în orfelinat, chiar și când înfruntaseră pericole și dușmani pe care nu și i-ar fi imaginat vreodată, Kate se ținuse de cuvânt.

Dar dacă doctorul Pym nu venea, cum îi mai putea proteja?

„Dar va veni, își spuse. Nu ne-a abandonat."

„Dacă este așa, spuse un glas din mintea sa, de ce v-a trimis aici?"

Și, fără să se mai poată abține, Kate se întoarse și privi în josul dealului. Acolo, vizibile printre copaci, erau ruinele zidurilor din cărămidă și turnurile Orfelinatului Edgar Allan Poe pentru Orfani Incorigibili.

În apărarea sa, se îndoia de decizia doctorului Pym de a o trimite pe ea și pe frații săi înapoi la Baltimore doar când se simțea frustrată și obosită. Știa că el nu îi abandonase cu adevărat. Dar faptul rămânea: dintre toate orfelinatele în care copiii trăiseră de-a lungul anilor – printre care unul situat lângă o stație de epurare, și un altul care părea să izbucnească mereu în flăcări – Orfelinatul Edgar Allan Poe pentru Orfani Incorigibili era cel mai rău. Iarna, frigul punea stăpânire pe camere, podelele erau pline de nămol, tavanul avea scurgeri; era habitatul unor haite de pisici sălbatice...

Și, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, mai era și domnișoara Crumley, directoarea – sau mai degrabă zgripțuroaica – care îi ura pe Kate, și pe frații ei. Domnișoara Crumley crezuse că scăpase definitiv de copii Crăciunul trecut și nu fusese deloc încântată când, o săptămână mai târziu, ei apăruseră din nou la ușa sa, cu un bilet din partea doctorului Pym, care menționa că orfelinatul din Cambridge Falls fusese închis din pricina unei „infestări cu broaște țestoase", totodată și cu rugămintea adresată directoarei de a avea grijă de cei trei frați, dacă nu o deranjează, până când problema va fi remediată.

Desigur că pe domnișoara Crumley o deranjase. Dar când încercase să îl sune pe doctorul Pym pentru a-l informa că sub nicio formă nu îi putea accepta pe copii și că îi va trimite înapoi cu următorul tren, descoperise că toate informațiile pe care doctorul Pym i le oferise înainte (numărul de telefon al orfelinatului, adresa, declarații din partea unor copii fericiți și bine hrăniți) dispăruseră din dosarele sale. Nici măcar compania de telefonie nu avea înregistrat numărul. De fapt, oricât de multe cercetări ar fi făcut, domnișoara Crumley nu putuse găsi nicio dovadă că orașul Cambridge Falls exista cu adevărat. În cele din urmă, fusese obligată să cedeze. Dar avu grijă ca toți cei trei frați să știe că nu sunt bine-veniți și profită de fiecare ocazie pentru a-i încolți pe holuri sau la cantină, bombardându-i cu întrebări în timp ce îi înghiontea cu degetul său durduliu.

– Unde, mai exact, este acest Cambridge Falls? – *ghiont* – De ce nu îl pot găsi pe nicio hartă? – *ghiont* – Cine este acest doctor Pym? – *ghiont, ghiont* – Măcar este un doctor adevărat? – *ghiont, ghiont, ghiont* – Ce s-a întâmplat acolo? Știu că este ceva putred! Răspundeți-mi! – *ghiont, ghiont, ghiont, ciupitură.*

Frustrată că fusese trasă de păr pentru a treia oară într-o săptămână, Emma sugerase să îi spună adevărul domnișoarei Crumley: că doctorul Stanislaus Pym era un vrăjitor, că motivul pentru care directoarea nu putea găsi Cambridge Falls pe o hartă era că acesta făcea parte din lumea magică, așadar ascunsă de oamenii normali (sau, în cazul ei, anormali), că în ceea ce privea întâmplarea de acolo, cei trei descoperiseră o Carte veche, legată cu piele verde, care i-a

purtat înapoi în timp, că întâlniseră pitici și monștri, că se luptaseră cu o vrăjitoare malefică, salvaseră un întreg oraș și că, din orice punct de vedere i-ar fi privit, ei erau eroi. Chiar și Michael.

– Mulțumesc, spuse sarcastic Michael.

– Cu plăcere.

– Oricum, nu îi putem spune asta. Va crede că suntem săriți de pe fix.

– Și ce dacă, răspunse Emma. Aș prefera să fiu într-un spital de nebuni decât în locul ăsta.

Dar în cele din urmă, Kate îi convinsese să rămână la povestea inventată. Cambridge Falls era un loc obișnuit, doctorul Pym era un bărbat obișnuit și nimic ieșit din comun nu se întâmplase.

– Trebuie să avem încredere în doctorul Pym.

„La urma urmei, gândise Kate, ce altă opțiune aveau?"

Frânturi vagi dintr-o melodie răsunau pe deal, amintindu-i lui Kate că astăzi era ziua petrecerii organizate de domnișoara Crumley, iar ea privi în jos printre copaci, către cortul mare și galben care fusese ridicat pe peluza orfelinatului. În ultimele două săptămâni, fiecare copil din orfelinat muncise neîncetat, plivind iarba, spălând geamurile, tunzând gardul viu, ducând gunoiul, strângând cadavrele animalelor care se strecuraseră în orfelinat pentru a muri, totul pentru o petrecere la care nici măcar nu erau invitați.

– Și să nu vă prind că trageți cu ochiul pe fereastră la oaspeții mei! îi avertizase domnișoara Crumley pe copiii adunați la micul dejun. Domnul Hartwell Weeks nu dorește să vă vadă fețele murdare lipite de geamuri.

Domnul Hartwell Weeks era președintele Societății Istorice din Maryland, omul în onoarea căruia era dată această petrecere. Societatea organiza un tur săptămânal cu autobuzul al „clădirilor importante din punct de vedere istoric" din zona Baltimore, iar cum orfelinatul fusese o fabrică de armament în timpul unui oarecare război petrecut în urmă cu mult timp, domnișoara Crumley era decisă să îl vadă adăugat pe listă. Atunci ar putea – știa asta din sursă sigură – taxa grupuri de turiști jalnici cu zece dolari de persoană pentru privilegiul de a călca pe terenul orfelinatului.

– Iar dacă vreunul dintre voi îmi distruge planul – privise încruntată către Kate, fratele și sora sa în timp ce spusese asta –, ei bine, mereu primesc telefoane de la oameni care au nevoie de copii pentru experimente științifice periculoase, genul de lucruri pentru care nu vor să risipească un câine util; aș putea cu ușurință să le propun câteva nume!

Oaspeții începură să sosească, iar Kate privea cum bărbați în sacouri albastre și pantaloni albi, femei în rochii crem și pastelate se iveau la colțul orfelinatului și se grăbeau către umbra cortului. De fapt, Kate îi privea doar pe jumătate. Și iarăși, se gândea la visul său. Putea auzi țipetele, putea vedea creaturile cu ochi galbeni pândind prin ceață, putea auzi glasul bărbatului rostind numele său și al fraților ei. Oare evenimentele din visul ei se întâmplaseră deja sau urmau să se întâmple? Cât timp mai aveau de așteptat ea și frații săi?

Avea încredere în doctorul Pym; chiar avea. Dar era speriată.

– Of, a făcut-o din nou!

Kate se întoarse pentru a-l vedea pe fratele său, Michael, urcând bosumflat dealul. Era roşu la faţă şi transpirat, iar ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului. O geantă veche îi era aruncată peste piept şi îi atârna pe coapsă.

Kate se strădui să zâmbească.

– Ce a făcut din nou?

– A intrat în bucluc, spuse Michael cu o exasperare prefăcută. Domnişoara Crumley a prins-o încercând să fure din îngheţata pentru petrecere. Credeam că va face infarct. Domnişoara Crumley, nu Emma.

– Bine.

– Asta este tot? Nu eşti furioasă? Michael îşi aranjă ochelarii şi se încruntă. Kate, ştii că doctorul Pym ne-a trimis aici pentru a ne ascunde. Cum să facem asta dacă Emma continuă să intre în belele?

Kate oftă. Auzise toate aceste lucruri înainte.

– Trebuie să înveţe să se comporte mai responsabil, continuă Michael. Să îşi folosească capul. Nu îmi amintesc să fi fost atât de nepăsător la vârsta ei.

Spuse asta de parcă s-ar fi referit la un trecut îndepărtat.

– În regulă, rosti Kate. Voi vorbi cu ea.

Michael încuviinţă din cap.

– Speram că vei spune asta. Am citatul perfect pentru situaţie. Poate îl vei strecura în discuţie. Aşteaptă o clipă... Cotrobăi prin geanta sa, iar Kate ştiu fără să vadă că Michael scotea Cartea *Totul despre pitici*. La fel cum ea ţinea la medalionul său, Michael preţuia Cartea aceea. În noaptea în

care fuseseră luaţi de lângă părinţii lor, tatăl lui o strecurase în pătura fiului său şi, de-a lungul anilor, Michael o citise şi recitise de zeci de ori. Kate ştia că acesta era felul lui de a se simţi aproape de un tată pe care şi-l amintea doar vag. De asemenea, avea asupra lui efectul de a-l face să aprecieze profund toate lucrurile mărunte. Acest lucru le fusese de folos în Cambridge Falls, când ajutaseră un rege al piticilor să îşi recupereze tronul. Pentru acea faptă, Michael fusese decorat cu o insignă de argint de către regele Robbie McLaur, fiind numit Gardianul Regal al Tuturor Tradiţiilor şi Istoriei Pitice. De mai multe ori, Kate şi Emma îl găsiseră purtând insigna în piept, privindu-se în oglindă şi adoptând o atitudine ridicolă. Kate o avertizase pe Emma să nu îl tachineze.

– Sincer, spusese Emma, ar fi prea uşor.

– Acum, unde era... Cartea avea dimensiunea şi forma unei cărţi de imnuri religioase, coperta sa neagră din piele fiind uzată şi zgâriată. Michael răsfoi paginile. O, iată o poveste despre doi prinţi elfi, care au pornit un război pentru stupida dilemă cine avea părul mai strălucitor. Tipic. Dacă aş fi fost un elf, cred că aş fi murit de ruşine.

Michael nu avea o părere prea bună despre elfi.

– Am găsit! Este un citat din regele Killin Killick – acesta este numele său adevărat, K-I-L-L-I-N, nu o poreclă pentru că a ucis multă lume[1], deşi a făcut şi asta. Deci, regele spune astfel: „Un conducător măreţ trăieşte nu în inima sa, ci în capul său". Michael închise Cartea şi zâmbi.

[1] De la verbul „to kill", care în lb. engleză înseamnă „a ucide". (n.tr.)

Cap, nu inimă, continuă el. Aceasta este cheia. Asta trebuie să învețe Emma. Da, domnule.

Încheindu-și argumentul, Michael își așează din nou ochelarii pe nas și așteptă ca sora sa să îi răspundă.

Michael era aproape cu un an mai mare decât Emma. Aproape, dar nu chiar, ceea ce însemna că în fiecare an, pentru câteva săptămâni cei doi aveau practic aceeași vârstă. Și în fiecare an acest lucru îl înnebunea pe Michael. Fiind copilul mijlociu, se agăța de fărâma sa de superioritate. Nu îl ajuta nici faptul că el și Emma era adeseori luați drept gemeni. Aveau același păr castaniu, aceiași ochi negri; amândoi erau mici și slăbuți. Kate știa că Michael trăia cu teama că Emma ar putea începe să crească înaintea sa. Într-adevăr, pentru o vreme, Kate îl observase pe Michael încercând să stea cât mai drept și mai rigid posibil, de parcă ar fi sperat să creeze măcar aparența unei înălțimi mai mari. Dar însă Emma îl tot întreba dacă avea nevoie să meargă la toaletă, iar în cele din urmă avea să renunțe.

Peste cinci zile Michael avea să împlinească treisprezece ani. Kate știa că el murea de nerăbdare. De fapt, și ea de-abia aștepta.

– Mersi. Voi ține minte.

El încuviință, satisfăcut.

– Deci, despre ce i-ai scris doctorului Pym? Te-am văzut punând scrisoarea în copac.

Acela era modul lor de a comunica cu vrăjitorul. Scrisorile așezate în scorbura unui copac și ajungeau la destinatar imediat. Sau cel puțin așa fuseseră ei făcuți să creadă.

Cum nu mai primiseră veşti din partea vrăjitorului de când ajunseseră în Baltimore, Kate se întreba uneori dacă toate scrisorile pe care le aruncase în scorbură se mai aflau acolo, necitite.

Kate ridică din umeri.

– Doar l-am întrebat cât timp vom mai sta aici.

– Au trecut aproape opt luni.

– Ştiu.

– Şapte luni şi douăzeci şi trei de zile, mai exact.

„Şapte luni şi douăzeci şi trei de zile", gândi Kate. Şi brusc îşi aminti cum se trezise în dimineaţa de Crăciun, după ce tocmai se reîntorseseră în prezent, şi i se spusese că doctorul Pym şi Gabriel plecaseră, că Cambridge Falls nu mai era un loc sigur, că cei trei aveau să fie trimişi înapoi în Baltimore.

Pe de o parte, Kate nu fusese surprinsă. Cu o noapte înainte, singură fiind în ambarcaţiunea vrăjitoarei, aflase destule pentru a-şi da seama că aventura lor era departe de a se fi încheiat. Încercase să le explice situaţia lui Michael şi Emmei, ducându-i în biblioteca vilei şi amintindu-le că *Atlasul*, Cartea de un verde-smarald care le permitea să călătorească în timp, era doar una dintre cele trei Cărţi legendare numite Cărţile Începutului.

– Se pare că există o profeţie. Se spune că trei copii sunt predestinaţi să le găsească şi să le aducă laolaltă. Toată lumea crede că noi suntem acei copii. Ne vor căuta.

– Cine să ne caute? întrebase Emma poruncitoare, încă supărată că prietenul său, Gabriel, plecase fără să îi spună.

Vrăjitoarea aia idioată este moartă! Barca ei stupidă a căzut în cascadă!

În acel moment Kate le povestise cum Contesa reușise să se salveze în ultimul moment, cum așteptase la pândă cincisprezece ani și o atacase pe Kate când se întorseseră în prezent, cum Kate folosise *Atlasul* pentru a o duce pe vrăjitoare departe în trecut și pentru a o abandona acolo.

– Deci aveam dreptate, spusese Emma. Este moartă. Sau ca și moartă.

– Da. Dar nu în privința ei trebuie să ne facem griji.

Iar Kate le povestise despre stăpânul Contesei, Magnus cel Teribil. Le descrisese vioara care prevestise sosirea ei, cum preluase controlul asupra corpului Contesei, cum chiar și doctorul Pym păruse uimit de puterea sa. Magnus cel Teribil avea nevoie de ei, le explicase ea, întrucât doar cu ajutorul lor putea găsi Cărțile.

Zăpada cădea pe lângă ferestrele bibliotecii, lumea de afară fiind tăcută și albă. Kate fusese nevoită să își adune puterile pentru a continua.

– Mai este un lucru. În ultimii zece ani, în tot acest timp în care am trecut din orfelinat în orfelinat, Magnus cel Teribil i-a ținut prizonieri pe mama și pe tata. Eliberarea lor depinde de noi. Dar pentru asta vom avea nevoie de Cărți.

În ziua următoare, copiii își împachetaseră cele câteva lucruri, Kate ascunzând adânc *Atlasul* în geanta sa, și se întorseseră în Baltimore.

Acum, stând pe coasta dealului, mângâiată de aerul cald de vară târzie, și totuși apăsător, Kate se gândi la *Atlas*.

Până la sfârșitul aventurii lor în Cambridge Falls, ea învățase să îi stăpânească magia după bunul plac. Știa că îl putea face să îi poarte din nou prin timp și spațiu.

„Dacă doctorul Pym nu vine, își spuse ea, încă îi pot salva."

– Hei, aproape că am uitat. Ai auzit ce s-a întâmplat la Sfântul Anselm?

Kate întoarse capul.

– Ce?

– Am auzit câțiva copii vorbind. Un fel de gașcă sau ceva a dat buzna noaptea trecută. Spuneau că domnul Swattley – ți-l mai amintești? – ar fi fost ucis. Hei, ce e în neregulă?

Kate tremura. Sfântul Anselm fusese orfelinatul unde cei trei trăiseră înainte de a veni prima oară în Baltimore. Era, de asemenea, orfelinatul din visul său.

– Michael... Kate încercă să își mențină vocea calmă... Mă pot baza pe tine, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu aș fi aici, mă pot baza pe tine că vei avea grijă de Emma? Că vei fi răbdător cu ea? Că vei fi un lider?

– Kate...

– Promite-mi! Te rog!

Urmă o pauză lungă, apoi el rosti:

– Desigur.

Apoi Kate deschise gura pentru a-i povesti despre visele sale, nu doar despre cel pe care îl avusese în ultima săptămână, dar văzu că Michael privea dincolo de ea, printre copaci. Îi urmări privirea.

În timpul verii plouase foarte puțin, zi după zi cerul fiind lipsit de nori. Dar acolo, adunați în lungul orizontului, era un lanț de nori negri și denși. Se mișcau; înaintau spre copii, devenind mai mari și mai întunecați cu fiecare secundă. Kate avu impresia că o cortină întunecată era trasă peste cer.

– Trebuie să o găsim pe Emma, rosti ea.

CAPITOLUL DOI

Furtuna

Michael şi Kate coborâră în grabă dealul, ieşind dintre copaci direct pe asfaltul terenului de joacă al orfelinatului. În stânga lor, în cortul galben, sub un cer de un albastru senin, petrecerea domnişoarei Crumley continua neîntreruptă. În dreapta copiilor, norii negri se apropiau rapid.

Michael se opri.

– Ce faci? întrebă Kate. Trebuie să...

– Emma! Este încuiată în biroul domnişoarei Crumley! Pentru că a furat îngheţată! Avem nevoie de chei!

Kate se holbă la el, mintea sa lucrând cu ardoare. Duşmanii îi găsiseră. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Doar *Atlasul* îi mai putea salva acum. Dar era ascuns...

– Le poţi lua? Dacă eu aduc *Atlasul,* poţi tu lua cheile?

Michael părea încremenit. Încrederea sa din urmă cu câteva momente dispăruse.

– Michael!

– D-da, se bâlbâi el. Le pot lua!

– Atunci ne întâlnim la biroul ei! Grăbește-te!

Iar Kate se întoarse și alergă către orfelinat.

Când intră pe ușă, Kate văzu copii îngrămădiți la ferestre, muți de uimire pe măsură ce norii se rostogoleau spre ei. Nu se deranjă să le spună să plece de acolo. De îndată ce ea, sora și fratele său vor fi plecat, toți copiii aveau să fie în siguranță. Kate alergă spre treptele către subsol, sărind câte trei deodată. Primul lucru pe care îl făcuse când se întorsese la Orfelinatul Edgar Allan Poe pentru Orfani Incorigibili fusese să înfășoare *Atlasul* în pungi de plastic rezistente și, cu Michael și Emma stând de pază, se strecurase în subsol. Folosind o lingură de la cantină, scosese trei cărămizi din zidul slăbit din spatele sobei și pusese *Atlasul* înăuntru.

Subsolul era pustiu, iar Kate scoase lingura de sub sobă și începu să scoată cărămizile. La început, Kate coborâse acolo des, în toiul nopții, pentru a verifica dacă *Atlasul* nu fusese deranjat. Dar nu mai vizitase subsolul de luni bune. Adevărul era că, oriunde s-ar fi aflat, Kate putea simți prezența *Atlasului*. Era legată de Carte; acum era o parte din ea. Iar când puse ultima cărămidă pe podea și scoase pachetul greu, înfășurat în plastic, mâinile îi tremurau de nerăbdare.

În cort erau adunați probabil aproape patruzeci de bărbați și femei, dar soarele strălucea printre pânzele galbene, conferindu-le chipurilor lor o paloare bolnăvicioasă. Bărbații purtau sacouri albastre cu nasturi aurii, iar pe buzunarele

de la piept aveau brodate țestoase roșii identice. Femeile purtau rochii lungi de vară și pălării cu boruri largi, toate fiind în stadii diferite de explozii florale. Pe o masă erau așezate farfurii cu prăjituri galbene, gelatinoase și boluri cu înghețată lichefiată. O altă masă oferea carafe cu ceai rece și limonadă. Un cvartet de coarde, membrii săi asudând în fracurile lor, cânta fără vlagă într-un colț.

Michael o zări imediat pe domnișoara Crumley în mulțime. Directoarea orfelinatului purta o rochie de culoarea gălbenușului de ou și vorbea cu o femeie care avea cel mai lung și mai subțire gât din câte văzuse el vreodată – capul ei arăta de parcă stătea în echilibru în vârful unei spaghete – și cu un bărbat scund, ce părea a avea consistența unui aluat. Mâinile îi erau ca din aluat, obrajii la fel; chiar și rândurile de piele de pe ceafa sa erau albe și durdulii, de parcă ar mai fi fost suficientă doar o jumătate de oră în cuptor pentru a fi copt și gata de servire. Bărbatul vorbea tare și gesticula cu furculița, iar după cum domnișoara Crumley îi sorbea fiecare cuvânt, Michael presupuse că acela era domnul Hartwell Weeks, președintele societății istorice, în carne și aluat.

– Reconstituiri! anunță el, răsucind furculița. Reconstituiri, draga mea domnișoară Crummy...

– Crumley, îl corectă directoarea orfelinatului.

– ...așa vinzi maselor istoria! Vrei să te alături turului, ai nevoie de o reconstituire rafinată a scenelor!

– Da, exact, spuse femeia cu gâtul lung în timp ce își legăna capul într-o parte și-n alta.

– Re-*ce?* întrebă domnișoara Crumley. Nu înțeleg.

Michael se strecură în spatele grupului, răsucind cu nervozitate breteaua genții sale de umăr. Cum putea să o facă să îi dea cheile de la biroul său? Ar trebui să spună că izbucnise un incendiu? Sau o inundație? Trebuia să se gândească rapid la ceva.

– Reconstituiri! Alege un eveniment istoric și pune-l în scenă! Adaugă și puțin spectacol! Acum, locul ăsta al tău – bărbatul își flutură furculița în direcția orfelinatului, aruncând din greșeală o bucată de tort pe pălăria unei femei din apropiere – de ce ar fi semnificativ din punct de vedere istoric? Hm? Ce este ceea ce îl califică pentru asta?

– Păi, a fost construit în 1845...

– Plictisitor! Deja am adormit!

– Apoi a servit drept fabrică de armament în timpul Războiului Civil...

– Mai bine, mai bine. Continuă, Crummy! Asta ne trebuie!

– Și a fost atacat de către forțele confederate!

– Ha! Jackpot!

– O, da! Michael putea observa că domnișoara Crumley se înfierbânta pe măsură ce vorbea despre orfelinat, o mustață de sudoare sclipind deasupra buzei sale superioare. Și îți vine să crezi? Bestiile alea au bombardat turnul nordic! Acolo am biroul! Ei, imaginează-ți dacă aș fi fost acolo!

Nu arătă cum acest lucru ar fi putut măcar fi posibil.

Michael simți o briză răcoroasă mângâindu-i ceafa. Furtuna se apropia. Probabil că până acum Kate luase deja *Atlasul*. El nu mai avea timp...

– Perfect! spuse domnul Hartwell Weeks, palmele sale din aluat stând întinse înaintea sa. Văd totul acum! Bătălia pentru orfelinat! Forțele rebeliunii nemiloase! Mugetul tunurilor! *Bum, bum!* Orfani morți se împrăștie pe pământ asemenea unui tun cu confetti. Tu pune lupta în scenă, Crummy...

– Crumley, vă rog. Iar pe vremea aceea nu era orfelinat...

– Nu permite detaliilor să distrugă un spectacol bun! Tu regizează scena și te vom adăuga în tur! Eu am uniformele confederate. Îți pot face rost de un preț bun pentru tunuri. Tu va trebui să faci rost doar de orfanii morți!

– Da, exact, spuse Gât de Spaghetă.

– Nu orfani morți adevărați, desigur. Nu suntem sălbatici.

– Domnișoară Crumley, spuse Michael.

Directoarea orfelinatului nu îl auzi. Gândurile îi erau pierdute în toiul unui carnagiu înscenat și a grămezilor de dolari care în curând aveau să sosească la ușa sa.

– Domnule Weeks – Crumley își frecă cu lăcomie mâinile –, nu cumva zece dolari per vizitator este puțin cam ieftin? Doisprezece pare mai adecvat...

– Doisprezece? Ha! Bărbatul durduliu îi împunse stomacul cu furculița, forțând un chicot. Ești înfometată, nu-i așa? În regulă, atunci...

– *Domnișoară Crumley!*

Conversațiile din jurul lor încetară. Michael văzu cum domnișoara Crumley încremenește. Femeia cu gâtul subțire

privi în jos, către el, curba gâtului său formând un U întors cu susul în jos.

– Crummy, spuse tărăgănat domnul Hartwell Weeks, cred că ai un voluntar pentru un orfan mort.

Domnişoara Crumley se întoarse uşor către Michael. Zâmbetul îi rămăsese îngheţat pe chip, dar ochii îi trădau furia ce clocotea în ea.

– Da, dragul meu? spuse ea pe un ton calm, sugrumat.

– Am nevoie de cheile de la biroul dumneavoastră, spuse Michael, aranjându-şi agitat ochelarii. Ceva... foarte rău este pe cale să se întâmple.

În cele din urmă, aceea fusese cea mai bună scuză la care se putuse gândi.

– Aţi auzit? Domnul Weeks urlă către invitaţi. Ceva foarte rău! Ce anume, băiete? Crezi că Johnny Reb va ataca din nou? Să fiu al naibii, aş vrea să o facă! Le-aş arăta eu câinilor aia rebeli! Ha! Uite aşa! Strigând: „Înapoi în Dixie!", împunse cu furculiţa un bătrân care se sprijinea într-o pereche de cârje, în timp ce acesta încerca să se îndepărteze şchiopătând de el.

Domnişoara Crumley se aplecă spre Michael, coborându-şi glasul astfel încât doar el să o poată auzi:

– Ascultă-mă, diavol mic, întoarce-te şi intră în orfelinat în secunda asta. Mă auzi?

– Nu, nu înţelegeţi!

– Am spus întoarce-te! Sâsâia, stropindu-l pe Michael cu scuipat. Doar dacă nu vrei acelaşi tratament ca şi huligana aceea care îţi este soră...

Brusc, pălăria unei femei o lovi în cap și zbură pe peluză. Apoi o grămadă de șervețele așezate elegant pe masă zburară, mai întâi unul câte unul, apoi câte două și câte trei, iar în cele din urmă la grămadă, asemenea unui stol de păsări luându-și zborul.

– Eu spun, Crummy – domnul Hartwell Weeks arăta cu degetul său dolofan – că aceia par a fi niște nori amenințători.

Iar întregul grup de oameni se întoarse să privească exact în momentul în care valul de nori negri învălui soarele. Era ca și cum noaptea sosise într-o clipită. Urmă un icnet colectiv, iar lui Michael i se înmuiară picioarele când văzu norii crescând din ce în ce mai mari deasupra lor, asemenea unui val negru. Apoi adulmecă aerul și zări un zid cenușiu de ploaie croindu-și drum către ei dinspre terenul de joacă, înghițind totul în calea sa, iar domnul Hartwell Weeks, pedepsit de către armata confederată, strigă: „Fugiți și salvați-vă viețile!", iar haosul izbucni printre invitați. Ploaia lovi cortul. Michael fu aruncat la pământ, iar în timp ce încercă să se ridice, o auzi pe directoarea orfelinatului strigând: „Este doar o ploaie de vară! Va trece imediat! Am înghețată!" Dar oaspeții alergau pe peluza deja îmbibată cu apă, pe care erau împrăștiate zeci de pălării de soare călcate în picioare, și nimeni nu îi mai acorda atenție.

Michael de-abia reușise să se ridice în picioare când fu prins de braț și smucit.

– Este numai vina ta! Părul domnișoarei Crumley era un dezastru ud. Dâre de rimel verde se prelingeau pe obrajii ei. Oaspeții dispăruseră. Chiar și muzicienii fugiseră,

ţinându-şi strâns instrumentele. Nu ştiu cum, dar ştiu că este vina ta!

Lui Michael îi trecu prin minte că pentru prima oară femeia avea perfectă dreptate. Dar înainte ca vreunul din ei să mai poată spune ceva, o rafală de vânt mătură peluza, iar cortul, care fusese desprins din ancorele sale, se ridică în aer asemenea unei vele galbene uriaşe. Panicată, domnişoara Crumley îl eliberă pe Michael şi apucă una dintre frânghiile desprinse. Fu ridicată de la pământ şi purtată pe peluză, cu izbituri puternice de ici-colo, până când în cele din urmă dădu drumul frânghiei şi căzu cu faţa în jos, într-o băltoacă.

Michael alergă imediat lângă ea.

– Ajută-mă să mă ridic! ordonă femeia. Era acoperită cu noroi, îşi pierduse ambii pantofi, iar rochia îi era sfâşiată. Ajută-mă, ticălosule!

– Îmi pare rău pentru asta, spuse Michael. Sincer.

Şi bagă mâna în buzunarul ei şi scoase cheile.

Ţipetele domnişoarei Crumley numindu-l „Hoţul!" îl urmăriră pe Michael până la uşa orfelinatului.

Înăuntru se dezlănţuise iadul. Copiii alergau de colo-colo în întuneric, ţipând de încântare din pricina sălbăticiei vremii de afară.

– Michael!

Kate apăru din mulţime, gâfâind, panica citindu-se în ochii ei mari; ţinea strâns la piept *Atlasul,* nepăsându-i dacă îl vedea cineva.

– Ai luat...

– Da!

În acel moment, când Michael ridică în aer inelul cu chei, auziră primul țipăt. Venea de afară, din depărtare; dar răzbătu prin vânt și ploaie și încremeni fiecare copil din hol. Michael o privi pe sora lui; amândoi știau ce scosese acel sunet: un *morum cadi* – un Strigoi – unul dintre monștrii putreziți, pe jumătate vii, cu care se luptaseră în Cambridge Falls. Iar acum, în timp ce țipătul străpunse orfelinatul, Michael simți familiara panică sufocantă.

„Chiar se întâmplă, gândi el. Ne-au găsit."

Țipătul se stinse. Copiii din hol reveniră la viață; dar teama puse stăpânire pe ei și se luară în brațe, plângând. Kate smulse cheile din mâna lui Michael și o luă la fugă, strigându-i să o urmeze.

Biroul domnișoarei Crumley era în turnul nordic, în vârful unor scări spiralate abrupte. Michael și Kate goniră în susul treptelor în întuneric. În curând, o putură auzi pe Emma deasupra lor, lovind ușa biroului, plângând.

– Lăsați-mă să ies! Lăsați-mă să ies! Cineva să mă ajute!

– Emma! strigă Kate. Suntem noi. Suntem aici!

Pipăind ușa, găsi gaura cheii, iar un moment mai târziu ușa era deschisă, iar Emma, mezina familiei, sora lor cea mică, era în brațele lui Kate.

– Ești bine? o întrebă Kate. Nu ești rănită?

– Sunt bine! Dar ați auzit țipătul?

– Știu.

Iar Kate păși în birou, făcându-i semn lui Michael să o urmeze și să închidă ușa.

Biroul domnişoarei Crumley era o cameră mică, rotundă, cu patru ferestre la distanţă egală de uşă. Avea o masă, două scaune, un dulap din oţel şi, rezemat de perete, un şifonier ciobit din lemn.

– Kate!

Emma era lângă una din ferestre; Michael şi Kate alergară lângă ea în timp ce un fulger brăzdă cerul. Sub ei, trei siluete ieşiră din pădure şi înaintau pe asfalt către orfelinat. Copiii recunoscură mersul spasmodic al Strigoilor. Cele trei creaturi aveau săbii ameninţătoare.

Kate le dezvălui rapid planul său. Cu ajutorul *Atlasului* vor merge în Cambridge Falls. Dacă ei plecau, ceilalţi copii din orfelinat aveau să fie în siguranţă.

– Grăbiţi-vă, spuse Kate. Luaţi...

Chiar în acel moment, fereastra se sparse şi o mână de un verde mucegăit, pe jumătate descompusă, intră pe geam şi o prinse pe Kate de braţ. Emma ţipă şi o prinse pe Kate de cealaltă mână, cea în care ţinea *Atlasul*. Prin fereastra spartă Michael putu vedea silueta neagră a Strigoiului atârnând de peretele turnului.

– Michael! strigă Emma. Ajută-mă!

Michael sări lângă ea, o cuprinse pe Kate de mijloc şi începu să o tragă de lângă fereastră. Rafale de vânt suflau în birou. Pentru un moment, Michael crezu că ei câştigau teren; apoi privi şi văzu cum creatura încă strângea braţul lui Kate şi începuse, de fapt, să se târască în încăpere.

– Opriți-vă! spuse Kate. Nu faceți altceva decât să îl trageți înăuntru! Dați-mi drumul!

– Ce? Chipul lui Michael era încă scufundat în spatele ei. Nu! Tu...

– Dă-mi drumul! Știu ce fac! Acum! Fă-o!

Glasul îi era atât de poruncitor, încât Michael și Emma îi dădură drumul. Strigoiul intrase pe jumătate în cameră, degetele sale săpând în carnea antebrațului lui Kate. Un șuierat gâlgâi din gâtul creaturii. Michael își văzu sora plimbându-și degetele printre paginile *Atlasului,* iar el realiză ce avea Kate de gând să facă. Kate îl privi pe Michael și privirile li se întâlniră.

– Nu uita, spuse ea, orice s-ar întâmpla, ai grijă de Emma.

– Dar...

– Nu îți uita promisiunea.

Iar apoi ea, împreună cu creatura, dispăru.

– Kate! strigă Emma. Unde s-a dus?

– Ea... l-a dus în trecut, bolborosi Michael. La fel cum a procedat cu Contesa. L-a dus în trecut pentru a scăpa de el.

Inima îi bubuia în piept. Puse o mână pe masă pentru a se domoli.

– Și de ce nu s-a întors? Chipul Emmei era umed, fie din pricina ploii sau a lacrimilor, sau a amândurora, Michael nu știa. Ar fi trebuit să fie înapoi imediat!

Emma avea dreptate. Dacă *Atlasul* funcționase așa cum ar fi trebuit, iar Kate lăsase Strigoiul în trecut, atunci ar fi

trebuit să se întoarcă în același moment în care plecase. Deci, unde era Kate?

Țipătul unui Strigoi răsună spre turn, iar ei auziră tropăitul unor pași urcând scările, din ce în ce mai tare și mai aproape. Copiii se îndepărtară de ușă.

Michael o auzi pe Emma strigându-i numele.

Ce trebuia să facă el? Ce putea să facă?

Apoi ușa se deschise brusc, dezvăluind silueta întunecată și zdrențăroasă a unui Strigoi, iar în același timp, o pereche de mâini îi prinse pe copii din spate.

CAPITOLUL TREI

Diavolul din Castel del Monte

– Şi iată-ne aici.

Intrară pe o alee îngustă. Ziduri dărăpănate din piatră îi încolţeau pe fiecare parte şi duceau într-o piaţă pustie. În urma lor aleea se sfârşea într-un zid înalt de piatră, în centrul căruia se afla uşa din lemn prin care intraseră. Ridicându-şi privirea peste zid, Michael putea vedea un crâng de măslini urcând dealul. Cerul era de un albastru perfect, iar aerul era fierbinte, uscat şi tăcut. Michael privi către sora sa; Emma analiza noile lor împrejurimi şi părea să fie teafără. Ăsta cel puţin era un lucru mare.

Michael se întoarse către bărbatul de lângă ei.

Era înalt şi subţire, cu păr alb, ciufulit, purta un costum din stofă destul de ponosit şi o cravată de un verde-închis care arăta de parcă tocmai ar fi scăpat dintr-un incendiu. Muştiucul unei pipe vechi ieşea din buzunarul hainei sale şi purta ochelari. Arăta exact cum şi-l amintea Michael.

Aranjându-şi propriii ochelari, Michael tuşi şi întinse mâna.

– Vă mulţumesc, domnule. Ne-aţi salvat viaţa.

Doctorul Stanislaus Pym strânse mâna băiatului.

– Desigur, spuse vrăjitorul. Cu cea mai mare plăcere.

Când Strigoiul năvălise pe uşa biroului domnişoarei Crumley, Michael simţise o mână pe umărul său şi întoarse capul, crezând că un alt *morum cadi* se strecurase prin spatele lor şi că sfârşitul sosise. Dar mâna de pe umărul său, precum şi cea de pe umărul Emmei, nu aparţinuse unui Strigoi. Spre totala sa surprindere, Michael îl văzu pe vrăjitor, Stanislaus Pym, aplecându-se către ei din şifonier, iar înainte ca Michael să poată spune ceva, el şi sora sa fuseseră traşi înăuntru, iar uşa fusese închisă în urma lor. Michael se trezi în întuneric, înghesuit între peretele şifonierului şi cotul vrăjitorului. Nările i se umplură cu mirosul de tutun al doctorului Pym şi de mirosul umed şi acru al pantofilor domnişoarei Crumley. În birou puteau auzi cum Strigoiul arunca scaune din calea sa, îndreptându-se către ei; apoi doctorul Pym murmură: „Încă o întoarcere", apoi urmă un clic ascuţit, şi chiar în momentul în care Michael era convins că o sabie avea să străpungă peretele şifonierului, doctorul Pym deschise uşa, iar Strigoiul şi biroul domnişoarei Crumley dispăruseră, înlocuiţi fiind de ziduri de piatră, cer albastru şi linişte.

– Vreţi să încetaţi să vă mai strângeţi mâinile?! strigă Emma. Ce este în neregulă cu voi?

Michael eliberă mâna vrăjitorului.

– Eram doar politicos, spuse el.

– Doctore Pym! Glasul Emmei era disperat. Trebuie să te întorci! Trebuie să o găsești pe Kate! Ea...

– A folosit *Atlasul*. Știu. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Cât de repede putură, Michael și Emma îi povestiră despre furtună, despre captivitatea în turn, despre cum Strigoiul o apucase pe Kate, cum Kate și Strigoiul dispăruseră împreună...

– Probabil că a încercat să îl ducă în trecut, spuse Michael și apoi îi povesti vrăjitorului – care, datorită plecării sale bruște din Cambridge Falls în urmă cu opt luni, nu era încă la curent cu anumite evenimente – cum Contesa reapăruse în ajunul Crăciunului și cum descoperise Kate că putea folosi *Atlasul* fără o fotografie, cum o dusese pe vrăjitoare departe, în trecut, și o abandonase acolo.

– Sunt sigur că a procedat la fel și cu Strigoiul, spuse Michael. Doar că nu s-a mai întors.

– Deci trebuie să o găsești! plânse Emma. Grăbește-te!

– Da, desigur, spuse vrăjitorul. Acum, dacă mergeți drept înainte, pe partea cealaltă a pieței este o cafenea. Așteptați-mă acolo.

– Dar, doctore Pym, fu Michael nevoit să întrebe, unde suntem?

– Italia, primi răspunsul.

Apoi vrăjitorul se întoarse și păși spre ușa din lemn pe care sosiseră acolo. Michael era confuz. Unde era șifonierul domnișoarei Crumley? Cum ajunseseră deodată în Italia? Unde pleca doctorul Pym? Apoi văzu cum vrăjitorul scoase o cheie de aur din buzunar, deschise ușa, pășind de partea

cealaltă a zidului și închizând ușa în urma sa, cu același *clic* de mai devreme. Curios, Michael merse lângă zid, ascultă pentru un moment, apoi deschise ușa.

O capră se holba la el.

– O va găsi. Emma nu se mișcase, dar se îmbrățișa pe sine de parcă ar fi putut în fiecare moment să se prăbușească. Doctorul Pym o va găsi.

Michael nu spuse nimic.

Împreună merseră tăcuți pe alee. Când ajunseră în piață, Michael observă că se aflau pe panta unui deal și că orașul nu avea o mărime anume. O biserică se ivi în stânga lor. Un câine alb sări pe lângă el. Dincolo de piață era cafeneaua. Avea un paravan roșu și două mese libere afară.

O perdea din mărgele colorate atârna pe ușă, iar copiii intrară prin ea într-o încăpere bine iluminată, cu pereți duri din piatră, asemenea pereților unei peșteri. Cafeneaua era pe jumătate plină cu bărbați și femei mai în vârstă, iar ei zăriră o femeie cu părul negru-cenușiu prins într-un coc, care purta o rochie de un verde pal pe sub un șorț alb. Era mai scundă decât Michael și Emma și se mișca prin cameră asemenea unui țânțar, bâzâind pe ici, pe colo, depozitând sticle de vin și apă, strângând vasele. Zărindu-i pe copii, îi conduse la o masă, vorbind rapid în italiană, și fără să i se ceară aduse două pahare și o sticlă de limonadă spumoasă.

– Totul va fi bine, spuse Michael. Doar vorbim despre Kate, nu-i așa?

Emma nu îi răspunse. Chipul îi era tensionat de îngrijorare. Dar se întinse și îl luă pe Michael de mână.

Copiii stătură acolo pentru aproape o oră, limonada bolborosind ușor înaintea lor. Grupuri de bărbați și femei se perindau prin cafenea. Bărbații erau uscățivi, cu chipuri aspre și purtau costume vechi și închise la culoare, cămăși albe și pălării negre; arătau ca și cum stătuseră afară întreaga lor viață. Femeile aveau părul întunecat, la fel și ochii, iar mâinile le erau aspre din pricina muncii. Femeia micuță cu șorț îi brusca pe toți. Îi împingea către scaune. Le aducea mâncare și vin, deși ei nu comandaseră. Iar Michael putea vedea că bărbaților și femeilor le plăcea lucrul ăsta; cu cât femeia îi împingea mai mult, cu atât râsetele și conversațiile umpleau restaurantul.

„Este un loc bun, gândi Michael. Un refugiu." Și înțelese de ce vrăjitorul îi trimisese acolo.

Emma sări în picioare, iar Michael se întoarse și îl văzu pe doctorul Pym pășind printre mărgelele perdelei de la ușă.

Michael simți cum inima îi sare din piept. Vrăjitorul era singur.

Doctorul Pym se așeză pe un scaun.

– Ei bine, veți fi ușurați să aflați că *morum cadi* au părăsit orfelinatul și nici domnișoara Crumley, nici ceilalți copii nu au fost răniți.

– Și? strigă Emma. Unde este Kate? Ai spus că o vei găsi!

Conversațiile din jurul lor încetară; bărbații și femeile întoarseră privirile în direcția lor.

Vrăjitorul oftă.

– Nu am găsit-o. Îmi pare rău.

Michael strânse piciorul de lemn al mesei și respiră adânc de câteva ori.

– Poate nu ai căutat bine! Glasul Emmei era acum singurul sunet din restaurant. Poate că nu este la orfelinat! Trebuie să continui căutarea! Vom veni cu tine! Haideți!

Începu să îl tragă pe vrăjitor de pe scaunul lui.

– Emma. Vocea bătrânului era calmă și joasă. Katherine nu s-a întors în prezent. În Baltimore sau în oricare altă parte...

– *Nu ai de unde să știi asta...*

– Ba da, știu. Acum, te rog, stai jos. Atragi atenția.

Emma îi eliberă îmbufnată brațul și se așeză în scaunul său. Discuțiile de la celelalte mese se reluară. Femeia micuță zbură la masa lor, așeză un pahar de vin roșu înaintea vrăjitorului și plecă.

– Trebuie să analizăm logic situația. Doctorul Pym își păstră glasul jos. Să spunem că Katherine a folosit într-adevăr *Atlasul* pentru a călători în trecut și a scăpa de creatura aceea. De ce nu s-a întors imediat? Poate că totuși ceva sau cineva a împiedicat-o...

Emma lovi cu pumnul în masă.

– Deci, trebuie să o ajutăm! Asta tot încerc să spun! Trebuie să facem ceva!

– Are dreptate, spuse Michael. Trebuie să ne gândim la un plan! Trebuie...

– Dar lucrul pe care trebuie să îl înțelegeți amândoi – vrăjitorul se aplecă înainte – este că, dacă sora voastră este captivă în trecut, atunci nici voi, nici eu, nici altcineva nu

poate face absolut nimic în legătura cu asta. Nu putem ajunge la ea. Asta e realitatea și trebuie să o acceptați.

Michael și Emma deschiseră gurile pentru a-l contrazice, dar nu ieși niciun cuvânt. Fermitatea dură a afirmației vrăjitorului, modul rece și precis cu care fusese rostită, îi lăsă fără cuvinte.

– Totuși, iar cu aceste cuvinte doctorul Pym își reluă atitudinea normală de bunic, nu cred că asta s-a întâmplat. Sora voastră este una dintre cele mai remarcabile persoane pe care le-am întâlnit – ceea ce, având în vedere cât de lungă a fost viața mea, spune ceva. Indiferent de obstacole, dacă există o cale de a se întoarce, ea o va găsi.

– Deci... Ochii Emmei înotau în lacrimi, iar ea își împreună mâinile pentru a le împiedica să mai tremure. ... De ce nu a făcut-o?

Vrăjitorul zâmbi.

– Draga mea, cine a spus că nu a făcut-o?

– Tu! Tocmai ai spus...

– Aha! exclamă Michael.

Atât doctorul Pym, cât și Emma îl priviră.

– Știi ce urmează să spun? întrebă vrăjitorul.

– Păi... nu chiar, recunoscu Michael. Dar mi s-a părut că... Scuze.

– Permiteți-mi să vă explic natura timpului. Bătrânul își scufundă degetul în paharul cu vin și trasă o linie de picături roșii pe suprafața mesei. Nu trebuie să vă închipuiți că timpul este un drum care se desfășoară înaintea noastră. Tot timpul – trecut, prezent și viitor – deja există. Să spunem că

suntem aici. Arătă către un punct din centrul liniei. Iar sora voastră a fost aici, în trecut; apoi a ales să sară peste noi și să aterizeze aici, în viitor. În acest caz, trebuie să mergem înainte și, în cele din urmă, ne vom întâlni cu ea.

– Vrei să spui, zise Michael, că brusc mâine va fi aici?

– Mâine, poimâine, peste o săptămână – nu putem spune când.

– Dar de ce ar face asta? întrebă Emma. De ce nu s-a întors pur și simplu înapoi?

Bătrânul ridică din umeri.

– Cine știe? Va trebui să o întrebăm când o vom vedea. Până atunci trebuie să ne continuăm viața. Asta este ceea ce și-ar dori ea.

Michael o văzu pe Emma încuviințând. Vrăjitorul îi dăduse o fărâmă de speranță, iar fata se agăța de ea cu ambele mâini. În ceea ce îl privea pe el, lui Michael îi venea greu să creadă că Kate îi aștepta undeva în viitor; își dorea să creadă asta, cu disperare. Dar dacă doctorul Pym se înșela? Dacă nu avea să o mai vadă vreodată pe Kate? Își imagină viața mergând înainte, fără sora lor, iar drumul era întunecat.

Sorbi din limonada sa, apoi puse jos paharul. Băutura își pierduse acidul.

Doctorul Pym se uită la ceas și sugeră să comande cina. Vorbi cu femeia cea scundă – *signora* o numise el – în italiană, în timp ce Emma aruncă o privire prin restaurant, spunând:

– Ia niște chestie din aia! Și ce mănâncă tipul ăla chel de acolo!

„Era uimitoare, gândi Michael, schimbarea care intervenise în starea surorii sale mai mici." Emma acceptase teoria vrăjitorului cu toată inima. Pentru ea era limpede! Kate sărise în viitor, iar tot ce aveau ei de făcut era să meargă înainte și o vor întâlni. Orice altă posibilitate dispăruse din mintea sa.

„Ce bine trebuie să fie să fii mic", gândi Michael și oftă obosit.

În timp ce mâncarea începu să sosească – paste cu mazăre și cârnați, o salată de roșii galbene și roșii, acoperită cu bucăți pufoase de brânză și fâșii verzi de busuioc, o pizza cu usturoi și ceapă și peștișori mici pe care Emma îi adună și îi puse pe farfuria fratelui său – Michael își dădu silința să mănânce, dar fiecare îmbucătură era un chin.

– Acum, zise vrăjitorul rulându-și pizza asemenea unui taco, vreau să îmi cer scuze că nu am putut răspunde scrisorilor voastre. Le-am primit, să știți. Oricum, suntem împreună acum și vreau să aud fiecare detaliu din viețile voastre de după Crăciun, ceea ce nu mi-ați spus în scrisori. Sunt numai urechi.

Copiii protestară că el ar trebui să răspundă primul întrebărilor lor, dar vrăjitorul insistă, iar ei cedară, povestindu-i despre cât de groaznic era Orfelinatul Edgar Allan Poe, și domnișoara Crumley, despre populația sălbatică de pisici care îi invadase întreaga vară și despre friptura misterioasă pe care bucătarul continua să le-o servească, despre săptămâna din iulie când dușurile se defectaseră și oamenii de la o stradă distanță se plânseseră în legătură cu mirosul;

o poveste conducea la o alta, iar când terminară, Michael descoperi că gâtul și umerii săi erau mai puțin tensionați, că mâncase două porții de paste și că lucrurile nu mai păreau atât de grave ca înainte și mai înțelese și că acesta fusese de fapt planul vrăjitorului în tot acest timp.

– Cât de teribil, rosti doctorul Pym. Acum, presupun că aveți câteva întrebări pentru mine.

– Mda, spuse Emma cu gura plină. Unde ai fost în tot acest timp? Unde este Gabriel? De ce ai plecat atât de brusc de Crăciun? Cine este tipul ăsta idiot, Magnus cel Teribil? Și unde îi ține pe părinții noștri?

– Și ce facem aici? adăugă Michael.

– Dumnezeule, ce potop! Dar voi răspunde mai întâi la ultima întrebare. Oh, Doamne! Vrăjitorul mâncase paste și un strop mare de sos îi murdărise cravata. Își căută șervețelul – era chiar înaintea lui și, nevăzându-l, șterse sosul cu degetul și apoi îl băgă în gură. Așadar, suntem aici, în fermecătorul orășel Castel del Monte, pentru a ne întâlni cu un bărbat. Întâmplarea face că eu eram în drum spre această așezare când am primit o scrisoare de la sora voastră...

– Cea pe care a trimis-o azi! spuse Michael. Ce scria în ea?

– Ajung mai târziu la partea aceasta. Dar mi-am deviat imediat traseul spre Baltimore și apoi, din moment ce erați cu mine, mi s-a părut mai simplu să vă aduc și pe voi aici. Cât despre Gabriel, el se află într-o misiune pentru mine, aceeași misiune, aș putea spune, care ne-a îndepărtat atât de brusc în timpul Crăciunului trecut. Prefer să nu intru în detalii pentru moment.

– Ce surpriză, spuse Emma. Hei, putem să mai luăm gogoşi din alea cremoase? Pentru că pe aceea ai înfulecat-o.

Înainte ca doctorul Pym să poată comanda, signora aşeză deja una înaintea Emmei.

– Şi părinţii noştri? întrebă Michael. Ai aflat unde sunt ţinuţi prizonieri?

– Nu, spuse vrăjitorul. Nu, mă tem că nu am aflat.

Copiii se pleoştiră din nou. Niciunul dintre ei nu vorbea. În cele din urmă, tăcerea fu spartă când un clopot începu să bată în piaţă. Doctorul Pym bătu din palme.

– Iar acesta este semnalul nostru. Restul întrebărilor va trebui să aştepte.

O chemă pe micuţa signora şi se conversară în italiană. Michael profită de moment pentru a căuta prin geanta sa. Avea acolo antologia *Totul despre pitici,* medalia regelui Robbie care îl proclama Gardian Regal al Tuturor Tradiţiilor şi Istoriei Piticilor, jurnalul său, creioane şi stilouri, un briceag, o busolă, o cameră video şi gumă. Mereu avea grijă ca geanta să îi fie complet echipată pentru asemenea urgenţe şi simţi un fior plăcut de satisfacţie la vederea tuturor obiectelor.

Deodată urmă un bubuit asurzitor, iar Michael îşi ridică privirea din geantă şi văzu că femeia scăpase un platou mare, împrăştiind tăiţei şi sos de roşii pe toată podeaua. Gesticulă către Michael şi Emma şi începu să vorbească în italiană. Părea să îl implore pe vrăjitor. Doctorul Pym răspunse, iar femeia îşi făcu de câteva ori cruce. Întregul restaurant deveni tăcut.

– Ce se întâmplă? șopti Emma.

Michael dădu din cap; habar nu avea.

– Copii, spuse doctorul Pym, punând câteva bancnote pe masă, ar trebui să plecăm.

Cei aflați în local îi urmăriră părăsind restaurantul. În piață erau singuri, cu excepția câinelui alb dinainte, și chiar și animalul părea să îi privească cu atenție. Apusul soarelui părea să fi aruncat asupra lumii un val sclipitor de chihlimbar.

– Pe aici, spuse doctorul Pym și se îndreptă în josul străzii principale cu pași grăbiți.

Satul se termina după numai o sută de metri, iar doctorul Pym urcă dealul, conducându-i pe copii pe o poartă, într-o livadă de măslini. Pământul era uscat și pietros.

– Doctore Pym, spuse bosumflată Emma, ce s-a întâmplat la cafenea? Ce se petrece?

– V-am spus că suntem aici pentru a ne întâlni cu cineva. Ceea ce nu v-am spus este că îl caut pe acest individ de aproape un deceniu. De-abia de curând i-am dat de urmă în acest sat. M-ați auzit întrebând-o pe signora unde îi pot găsi casa.

– Asta este tot? Asta a făcut-o să scape farfuria?

– Da, se pare că acest om este privit de localnici ca un fel de Diavol. Sau poate ca însuși Diavolul. Signora a fost puțin tulburată.

– Este periculos? întrebă Michael. Apoi adăugă: Sunt cel mai mare acum, sunt răspunzător pentru siguranța Emmei.

– O, te rog, oftă Emma.

– Nu aş spune că este periculos, zise vrăjitorul. Cel puţin, nu foarte periculos.

Îşi continuară drumul, urmând o potecă îngustă şi şerpuită. Puteau auzi capre behăind în depărtare, clopotele din jurul gâturilor lor răsunând în aerul liniştit. Tulpini şi fire de iarbă uscată zgâriau gleznele copiilor. Lumina se stingea, iar în curând Michael nu mai zărea satul în urma lor. Poteca se opri la un zid dărăpănat din piatră. Ataşată de perete era o bucată de lemn pe care era inscripţionat cu vopsea neagră un mesaj.

– Ce scrie? întrebă Emma.

Vrăjitorul se aplecă înainte pentru a traduce.

– Spune aşa: „Dragă Imbecil" – o, Doamne, ce început – „eşti pe punctul de a intra pe o proprietate privată. Intruşii vor fi împuşcaţi, spânzuraţi, bătuţi cu bâte, împuşcaţi din nou; ochii le vor fi ciuguliţi de ciori, ficaţii – prăjiţi" – vai, asta este dezgustător şi continuă aşa... Sări direct la final. „Aşa că întoarce-te din drum acum, idiotule! Cu sinceritate, Diavolul din Castel del Monte." Doctorul Pym se îndreptă. Nu sună foarte ispititor, nu-i aşa? Ei, haideţi totuşi.

Şi sări zidul.

Michael se gândi dacă nu cumva era mai înţelept să strige înainte, dar Emma deja sărise pe partea cealaltă a zidului, iar el se grăbi să o urmeze. Nici nu se îndepărtară bine de zid, când se auzi o bubuitură şi ceva şuieră printre crengile de deasupra capetelor lor. Michael şi Emma se culcară pe burtă, la pământ.

– Știați că – doctorul Pym se opri din mers, dar rămase în picioare – tocmai a tras în noi.

– Serios? spuse Emma. Ea și Michael erau culcați la pământ. Credeți?

Încă o bubuitură și o bucată de scoarță fu spulberată de pe un copac din apropiere.

O voce strigă ceva în italiană.

– O, sincer, spuse doctorul Pym, asta este ridicol. Strigă în susul dealului: Hugo! Vrei, te rog, să încetezi să mai tragi în noi? Este extrem de neplăcut!

Urmă un îndelung moment de tăcere.

Apoi vocea, de data aceasta în engleză, întrebă:

– Cine e acolo?

Ținându-și capul jos, Michael ridică privirea în susul pantei. Printre copaci zări o căsuță din piatră, dar nu putu vedea unde era ascuns bărbatul.

– Sunt Stanislaus Pym, Hugo! Aș vrea să vorbesc cu tine!

Urmă un râset sălbatic.

– Pym? Nerodule! Nu puteai să citești semnul? Intrușii vor fi împușcați! Acum, fă cale-ntoarsă și mișcă-ți hoitul senil în josul muntelui înainte ca eu să fac lumii o favoare și să îți trag un glonț prin talmeș-balmeșul ăla terciuit pe care tu îl numești creier! Ha!

– Hugo! Vrăjitorul îi vorbi ca unui copil neastâmpărat. Chiar crezi că am bătut atâta cale doar pentru a pleca? Vin sus!

Michael avu impresia că îl auzi pe bărbat bombănind furios.

– Hugo!

Urmă un răget de furie, apoi glasul spuse:

– Atunci vino sus, de ce nu o faci? Mereu am știut că respectul pentru proprietatea privată este greu de înțeles pentru capacitatea ta mentală limitată!

Apoi se auzi un sunet ca și cum cineva ar fi lovit cu furie într-un copac.

Doctorul Pym privi în jos, spre copii.

– Sunteți în siguranță acum.

– Sunteți sigur? întrebă Michael.

– Mda, spuse Emma. Poate că ar trebui să mergeți primul.

– Este în regulă. Aveți încredere în mine.

Copiii se ridicară și își șterseră praful de pe brațe și picioare. Mai erau încă cincizeci de metri până la căsuță, dar bărbatul nu apăru până ce nu ajunseră la zece metri de ușă, când își făcu apariția de după o căruță răsturnată. Înfățișarea sa era foarte izbitoare. Avea un trup scund și îndesat și o față mare. Hainele sale păreau uzate și prea puțin spălate. Părul și barba îi erau dezordonate și nu fuseseră tunse și aranjate de ceva vreme. Sprâncene groase îi acopereau ochii, dar mesajul din ei era limpede: acest bărbat era pregătit să lupte împotriva întregii lumi. În mâna stângă ținea o pușcă.

– Stanislaus Pym, surâse disprețuitor bărbatul. Nu este asta ziua mea norocoasă? Sunt surprins că ți-au trebuit doar zece ani să mă găsești. Probabil că ai avut ajutor.

– Nu ar fi trebuit să dispari, Hugo. Ai făcut lucrurile foarte dificile.

– Iar tu ar trebui să încerci să nu mai fii un furuncul atât de pompos! Dar lumea nu este un loc perfect.

Apoi se întoarse și intră pe ușa colibei. Doctorul Pym și Emma îl urmară, Emma strâmbând imediat din nas la simțul mirosului. Michael intră ultimul, dar înainte de a intra se opri pentru o clipă în pragul ușii. Lângă el era un cufăr vechi din lemn, iar pe cufăr o fotografie alb-negru înrămată. În ea erau imortalizați doi bărbați cu robe lungi și negre, stând înaintea unei clădiri din piatră. Cel mai înalt dintre ei era mai tânăr cu vreo zece ani și ținea în mână ceea ce părea a fi o diplomă. Purta ochelari, iar mâna i se odihnea pe umărul celui de-al doilea, un bărbat scund și îndesat, cu părul negru și dezordonat. Bărbatul cu părul negru era Diavolul din Castel del Monte.

Chiar în acel moment, adevăratul Diavol din Castel del Monte apăru și trânti fotografia cu fața în jos.

– Nu-ți băga nasul unde nu îți fierbe oala, urlă el.

Michael rămase acolo pentru alte câteva secunde, așteptând ca inima sa i se domolească. Nu știa de ce vrăjitorul îi adusese aici sau cine era bărbatul cu părul negru. Dar un lucru îl știa sigur: bărbatul tânăr și înalt din fotografie era tatăl său.

CAPITOLUL PATRU

Doctorul Hugo Algernon

– Închide uşa, băiete, te rog!

Michael se întrebă dacă era o idee chiar atât de bună. Locuinţa bărbatului mirosea precum un grajd. Şi, de fapt, jumătate din ea era acoperită cu grămezi de paie murdare şi păreau să fie ale caprelor. Trei dintre animale leneveau lângă peretele din spate, molfăind şi privindu-i pe vizitatori cu expresii placide. Partea stângă a colibei părea să fie rezervată bărbatului. Lângă cufăr era o saltea ce părea inconfortabilă şi plină de cocoloaşe. O masă veche din lemn şi două scaune. Un felinar cu gaz. Un şemineu în care fumegau câţiva buşteni aprinşi . O colecţie de vase nespălate, tigăi, căni, farfurii, castroane. Şi sute de cărţi. Multe dintre cărţi păreau să fi fost roase sau parţial mâncate, probabil de către şoareci sau de patrupedele din cameră sau, Michael aproape că îşi putea imagina, de bărbatul cu părul negru în diferite răbufniri de furie.

În timp ce Michael închise ușa, bărbatul se luptă cu un țap care începuse să rumege un teanc de hârtii.

– Dă-i drumul, ticălosule! Te avertizez, Stanislaus!

Dură un moment până ce Michael înțelese că bărbatul vorbea cu țapul.

– Hugo, spuse zâmbind vrăjitorul, l-ai numit pe micuțul ăsta după mine? Sunt emoționat.

– Nu fi, mormăi bărbatul, încă prins în lupta pentru paginile de hârtie. Este cel mai prost țap din Italia. Am vrut ca numele său să reflecte intensitatea ignoranței lui! Al tău era alegerea evidentă – *arrrgh!*

Țapul se smuci înapoi, iar bărbatul își pierdu strânsoarea și căzu în fund. Cu un behăit triumfal, țapul ieși pe ușa din spate, împrăștiind foile încolo și-ncoace.

– Zece ani am lucrat la Cartea aia! strigă bărbatul, sărind în picioare și scuturând amenințător pumnul către țapul ce se îndepărta. De fiecare dată când fac un progres, unul din idioții ăștia merge și mănâncă munca mea. Deși, probabil, sunt judecători mai buni ai materialului decât așa-zișii experți. Îi aruncă o privire încruntată doctorului Pym. Prezenta companie este inclusă, desigur.

– Deci asta ai făcut în tot acest timp? întrebă vrăjitorul. Scriai o Carte? Despre ce este vorba, dacă îmi permiți întrebarea?

– Este numită *O Istorie a Prostiei în Lumea Magică* și nu mai este nevoie să spun că tu apari destul de des. Chiar m-am gândit să îți includ și fotografia, dar nu am vrut să sperii potențialii cititori. Ha!

– Cu siguranță, am făcut partea mea de greșeli, răspunse vrăjitorul.

– Ascultați-l! Domnul Sunt-atât-de-rezonabil! Dacă aș fi în locul tău, Pym, mă îndoiesc că aș înceta vreodată să îmi trag pumni în față! Un mic ceainic atârna deasupra unui foc, iar bărbatul își turnă o ceașcă din cea mai fierbinte și mai neagră cafea pe care Michael o văzuse vreodată. Bolborosea la gura ceainicului asemenea vulcanilor noroioși. Bărbatul spuse că le-ar fi oferit și lor, dar se temea că le-ar fi lăsat impresia că dorea ca ei să rămână. Apoi, fără niciun avertisment, se întoarse și îl fixă cu privirea pe Michael.

– Te cunosc?

– Nu, spuse jenat Michael. Noi... nu ne-am mai întâlnit.

– Hugo, aceștia sunt prietenii mei, Michael și Emma. Copii, acesta este doctorul Hugo Algernon.

– Da, da, da, spuse bărbatul, prăbușindu-se într-un scaun. Să terminăm odată cu asta. Ce vreți? Să mă recrutați pentru încă unul din planurile voastre idioate? Puteți să uitați de asta. M-ați păcălit odată, dar nu se va mai întâmpla niciodată!

Vrăjitorul își trase un al doilea scaun, iar copiii își găsiră loc pe o chiuvetă întoarsă cu susul în jos, care, conform aparențelor, nu fusese niciodată folosită.

– Mă aflu aici, spuse doctorul Pym, din două motive. Dar trebuie să îți spun cât de enervant a fost să îți dau de urmă...

– Nimeni nu ți-a cerut să o faci.

Vrăjitorul oftă.

– Sunt aici pentru a te avertiza. Și pentru a-ți pune o întrebare.

– O avertizare? Din partea ta? Ha! Să o auzim!

– Jean-Paul Letraud şi Kenji Kitano sunt amândoi morţi.

Michael putea observa că vestea avu un anume efect asupra bărbatului, deşi el încerca să se poarte de parcă nu ar fi fost aşa.

– Ucişi?

– Da.

– Când?

– Despre Jean-Paul am aflat în ziua de Crăciun. Despre Kenji, câteva săptămâni mai târziu.

Michael privi către sora sa şi văzu pe chipul ei aceeaşi expresie care probabil era şi pe al lui.

– Doctore Pym...

– Da, băiete, asta m-a determinat să mă despart de voi de Crăciun. Jean-Paul şi Kenji îmi erau atât prieteni, cât şi tovarăşi magicieni. V-aş fi spus mai devreme, dar cafeneaua signorei nu părea locul adecvat pentru a intra în detalii.

– Cine a fost? întrebă Michael. Adică, cine i-a ucis? A fost...

– Cine i-a ucis? urlă bărbatul cel păros. Cine crezi că i-a ucis? Magnus cel Teribil! Cel Nemuritor! Cel...

– Da, spuse doctorul Pym, întrerupându-l. Sau, mai precis, adepţii săi.

Hugo Algernon sări în picioare şi începu să meargă înainte şi înapoi, lovindu-şi pumnii unul de altul şi mârâind.

– Asta nu trebuia să se întâmple, Stanislaus! Îţi aminteşti? Eu da! Îmi amintesc! Îmi amintesc că ne-ai adus pe toţi împreună. Şi imită, prost, vocea vrăjitorului: Trebuie să acţionăm

acum. Trebuie să terminăm cu puterea asta o dată pentru totdeauna. Rânji. A mers destul de bine, nu crezi? Ha!

– Chiar a funcţionat, spuse vrăjitorul. Puterea lui a fost cu mult redusă.

– O, redusă, da, redusă. Spune-le asta lui Jean-Paul şi lui Kenji. Sunt sigur că îţi vor da dreptate. Redusă, ha!

Doctorul Pym oftă.

– Nu am venit să mă cert, ci doar să îţi spun să fii precaut. Îi caută pe toţi cei care odată s-au ridicat împotriva sa.

– Despre ce vorbeşte? întrebă Emma. Despre ce vorbeşti tu?

– Draga mea...

– Emma are dreptate. Michael încercă să se ridice şi să pară cât mai mult a fi fratele cel mare. Îmi pare rău, dar întotdeauna spui că nu este timpul pentru explicaţii şi apoi ne duci în cine ştie ce loc, şi noi habar nu avem de ce ne aflăm acolo şi oameni nebuni trag în noi – fără supărare, doctore Algernon –, dar nu este corect! Cine este Magnus cel Teribil? Ce vrea? Despre ce vorbiţi voi doi? Meritäm să ştim ce se petrece!

Acesta fu unul dintre cele mai lungi discursuri ţinute de Michael vreodată, iar când termină, rămase fără aer. Emma se holba la el, cu ochii mari de uimire.

– Ha! Hugo Algernon dădu cu pumnul în masă. Băiatul are personalitate. Haide, spune-le, Pym! Spune-le tot ce ai reuşit să afli despre Magnus cel Teribil în mii de ani! Nu ar trebui să dureze mai mult de zece secunde!

Bătrânul vrăjitor se încruntă, dar în cele din urmă încuviinţă.

– Hugo încearcă să fie certăreţ, dar are un argument bun. Cunoştinţele noastre – ale mele – despre Magnus cel Teribil sunt, din nefericire, incomplete. Cred că este un bărbat. Şi un vrăjitor puternic, cu siguranţă. În afară de asta, este un mister. Originile sale. Numele său real. Nu vă pot spune nimic. Ceea ce vă pot spune este că sunt pe acest pământ încă de când au fost ridicate primele oraşe în deşert şi întotdeauna a existat un Magnus cel Teribil. Puterea sa creşte şi descreşte. Se ridică şi este învins din nou. Iar de când au fost create Cărţile, singurul său scop este să intre în posesia lor.

– Nu-i rău, spuse bărbatul. Douăzeci de secunde. Ştii mai multe decât credeam.

Vrăjitorul continuă:

– De-a lungul timpului am făcut încercări de a ne confrunta cu el. Ultima oară s-a întâmplat în urmă cu patruzeci de ani impari. Am strâns laolaltă un grup de magicieni, vrăjitori, vrăjitoare, magi – doctorul Algernon aici de faţă aflându-se printre ei. L-am vânat. Ne-am luptat cu el. Mulţi dintre prietenii noştri au pierit. Dar noi am triumfat. A fost distrus.

Hugo Algernon scoase încă un „Ha!“ dispreţuitor şi azvârli ceaşca goală peste umăr, făcând caprele să se îngrămădească spre uşa din spate.

– Sau aşa am crezut. Doctorul Pym îşi frecă ochii. Ceea ce am aflat a fost că moartea nu era o închisoare pentru unul ca el. Chiar şi captiv în lumea morţilor, spiritul său a continuat să îşi reverse influenţa şi puterea asupra adepţilor săi.

– Iar acum, spuse Hugo Algernon, își reglează conturile.

– Face mai mult decât atât, prietene. Construiește o armată. Vrăjitorul îi privi pe copii. Ați întrebat despre Gabriel. În timp ce i-am căutat și avertizat pe cei care care odată m-au ajutat împotriva lui Magnus cel Teribil, el a supravegheat mișcările inamicului. De când l-ați văzut ultima oară, a fost într-un pericol constant. Doctorul Pym se întoarse către bărbat. Puterea inamicului crește, Hugo. Te poți ascunde pe muntele ăsta și poți spune că lumea este plină de proști. Dar un război se apropie. Și te va găsi chiar și pe tine.

Pentru o clipă, bărbatul bărbos și sălbatic păru cumpătat. Apoi gura i se transformă într-un rânjet batjocoritor.

– Avertisment recepționat și deja uitat. Acum, care este întrebarea ta? Fii rapid! Trebuie să îți găsesc tizul înainte să mănânce și restul cărții mele. Mi-a venit ideea unui nou capitol cât timp ai vorbit tu. Este intitulat „Fraieri bătrâni și paranoici"! Ha!

– Foarte bine, spuse vrăjitorul. Mi-ar plăcea să aflu despre ultima dată când i-ai văzut pe Richard și Clare Wibberly.

Afară, umbrele începură să se alungească, iar doctorul Algernon aprinse felinarul. Înainte de a-l așeza pe masă, îl ținu în dreptul feței Emmei și a lui Michael. Îl privi pe Michael câteva momente îndelungate.

– Știam eu. Ești leit tatăl tău!

– Serios? Michael realiză că rânjea cu gura până la urechi. Adică... serios?

– Așa am spus, nu? Ești surd?

– Nu...

– Arăți exact ca el. Nu mă face să o spun din nou. Privi către Emma. Voi doi sunteți gemeni?

– Nu! spuse Michael, oarecum cu ardoare. Eu sunt cu un an mai mare.

– Păi, din punct de vedere tehnic, spuse Emma, amândoi avem doisprezece ani. Tehnic.

Michael era pe punctul de a o contrazice, când bărbatul vorbi:

– Unde este al treilea, Pym? Se presupune că există și un al treilea.

– Din nefericire, nu a putut fi cu noi în această seară. Dar ne așteptăm să o revedem curând.

– Da, spuse Emma. Foarte, foarte curând.

Bărbatul mormăi și puse felinarul pe masă.

– Nu știu ce v-a spus Pym. Nu multe, pun pariu. Dar mulți dintre noi, cei care acționam ca magicieni, am sfârșit oscilând între două lumi, cea magică și cea pământeană. Aveam slujbe adevărate; unii idioți aveau familii. Pe lângă celelalte activități, să le numim *extracurriculare,* ale mele, am predat folclor și mitologie la Yale. Tatăl vostru a fost un student absolvent. Și spre deosebire de ceilalți studenți, nu era un idiot total. Mi-am dat seama imediat că știa că magia era reală. Realizezi asta în departamentele de folclor. Oamenii și-au dat seama de adevăr, dar nu pot veni la facultate să studieze magia. Așa că studiază folclor și mit, simțind

că acele povești reflectă modul în care era organizată lumea în trecut. Acesta a fost tatăl vostru.

– Eram necugetat pe atunci, aproape la fel de necugetat precum domnul Creier de Budincă, aici de față. Credeam că magia are o șansă. Că oamenii precum tatăl tău puteau fi de ajutor. Așa că l-am adus cu mine. L-am învățat tot ce am putut. Îmi amintesc că avea o afecțiune neobișnuită față de pitici...

– Pitici? Michael aproape că sări în picioare. Serios? Eu am un anume, să îl numim *interes* pentru pitici.

– Vrea să spună că este îndrăgostit de ei, spuse Emma.

– Îi plăcea ceva în mod special? întrebă cu nerăbdare Michael. Sunt sigur că sunt atâtea de spus. De unde să începi, măcar...

Hugo Algernon își scărpină barba.

– Păi, mereu cita o replică a lui Killin Killick. Ceva despre un mare conducător...

– Trăiește nu în inima sa, ci în capul său! încheie Michael. Cunosc citatul acesta! Tocmai astăzi ce am vorbit despre el! Incredibil! Își împreună mâinile și zâmbi de la o ureche la cealaltă. Nu doar că atât el, cât și tatăl său îi admirau și îi stimau pe pitici, dar și aleseseră separat același citat. Dacă acesta nu era un semn despre ceva, ceva ce Michael nu știa ce era... Îți amintești ce părere avea despre elfi? Presupun că gândea că sunt destul de ridicoli...

Doctorul Pym tuși.

– Poate că ar trebui să rămânem la subiectul nostru. Hugo, poţi continua?

– Bine, bine. În anul al doilea, i-am povestit lui Richard despre Cărţile Începutului. Hugo Algernon îl privi pe doctorul Pym. Cât de multe ştiu despre Cărţi?

– Sunt sigur că vor fi interesaţi de orice ai să le spui.

– Iată ce nu trebuie să uitaţi: Cărţile Începutului sunt trei cărţi de magie teribil de vechi şi puternice. Dacă voi credeţi poveştile, ele pot schimba lumea la propriu. Majoritatea însemnărilor încep cu Cărţile în oraşul egiptean Rhakotis, păzite de un grup de ceea ce trebuie să fi fost cei mai idioţi magicieni din toate timpurile – nu uitaţi, aceasta este doar părerea mea, deşi fără îndoială am dreptate. Totul este bine până într-o zi – asta se petrecea în urmă cu vreo două mii cinci sute de ani –, când apare Alexandru cel Mare, arde oraşul din temelii şi Cărţile dispar. Iar tatăl vostru aude toate astea şi i se urcă gărgăuni la cap. De ce nu au fost Cărţile niciodată localizate? Cât de uimitor ar fi dacă el ar găsi Cărţile? Şi tot aşa. I-am spus să o lase baltă. Oamenii căutau Cărţile de mii de ani, magicieni şi vrăjitori adevăraţi, şi nimeni nu a găsit nimic. Oricum, Richard şi-a luat diploma, a plecat, s-a căsătorit, a decis că lumea nu era suficient de aglomerată şi v-a avut pe voi, sardinelor – vreau să spun, copii. Următorul lucru pe care îl ştie e că Pym, aici de faţă, îl înhaţă. Citise un articol scris de tatăl vostru. A crezut că a făcut această mare descoperire. Din nou imitându-l pe vrăjitor, vorbi într-un telefon imaginar: „Hei, salut, Hugo,

am găsit cel mai promiţător tânăr, bla-bla, sunt un neghiob ţanţoş". A fost mai întâi studentul meu...

– Doar termină povestea, Hugo.

Bărbatul se strâmbă, dar continuă:

– Deci, timpul trece, iar într-o zi sunt în Buenos Aires. Era un vrăjitor nebun care trăise acolo. Nebun precum un pălărier, dar un arhivar şi un colecţionar de manuscrise rare. Murise, iar eu îi ordonam biblioteca. Casa era o epavă. Ţinută în picioare de praf şi excremente de şoareci. Deci, eram acolo când, deodată, podeaua bibliotecii cedează. Aproape mi-am rupt gâtul. Dar când m-am uitat în jur, am văzut că locul unde căzusem era un fel pivniţă. Grămezi de cărţi vechi şi documente. Am petrecut un an răsfoindu-le şi catalogând tot, iar apoi... am găsit o scrisoare. Era scrisă într-un dialect portughez vechi. Era imposibil de tradus. Dar aveam o presimţire în privinţa sa. Un bărbat scriindu-i soţiei sale. Aparent, era într-o călătorie de afaceri din secolul opt. Cumpărând porci sau lame, sau ceva de genul ăsta. Şi scrie despre cum a ajuns târziu în oraş, cum hanurile erau pline şi este nevoit să împartă camera cu un om bolnav. Colegul său de cameră avea friguri. Toată noaptea delirase despre cum el şi alţi câţiva luaseră o Carte magică din Egipt în urmă cu mult timp şi o ascunseseră. Tot spunea întruna: „Trebuie să fac harta... trebuie să desenez harta".

– Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă vrăjitorul.

Hugo Algernon ridică din umeri.

– Nimic. Restul scrisorii era despre un porc pe care îl cumpărase şi despre cât de durduliu era şi bla-bla-bla.

– Şi unde a avut loc această întâlnire?

– În Malpesa.

– Ah.

– Ce este Malpesa? întrebă Michael.

– Malpesa, răspunse vrăjitorul, este un oraş în capătul sudic al Americii de Sud, pe coasta Tierra del Fuego, Tărâmul Focului. Mai întâi a fost un sat indian, apoi a devenit un punct comercial colonial, un punct de popas pentru navele care mergeau din Atlantic în Pacific. Apoi, când lumea magică s-a retras, Malpesa şi l-a însuşit. Bătrânul se întoarse către Hugo Algernon: Şi când ai citit scrisoarea asta şi ai realizat ce înseamnă, de ce l-ai contactat pe Richard; şi nu pe mine?

– Pentru că, nătăfleaţă, eşti imposibil de găsit! Credeam că Richard te poate găsi! Şi – privi către Emma şi Michael, iar o parte din energia şi furia sa părea să îl părăsească – ştiam despre copii. Richard mi-a zis cine sunt. Că ei sunt copiii profeţiei, cei trei care vor reuni Cărţile şi îşi vor împlini destinul.

Michael simţi cum spatele i se încordează. În Cambridge Falls, Contesa îi amintise lui Kate despre profeţie. Doar că vrăjitoarea nu spusese care era destinul Cărţilor sau ce însemna pentru cei trei fraţi.

Hugo Algernon continuă:

– Când m-am întors în State, l-am sunat. O săptămână mai târziu, Richard a apărut la mine acasă, în New Haven. Clare era cu el. Trebuie să fi fost aproape miezul nopții. Știam că era ceva în neregulă. Dar a insistat să îi spun ce descoperisem. Și i-am spus.

– Când s-a întâmplat asta?

– De Crăciun. Acum zece ani. La o zi după presupusa dispariție a familiei sale. Hugo Algernon îi privi pe Michael și Emma. Îmi imaginez că am fost ultima persoană care i-a văzut pe părinții voștri.

Ușa din spatele copiilor se deschise brusc, dar nimeni nu se deranjă să o închidă. Michael simți o briză rece pe față. Emma îi strânse mâna într-a sa.

Michael se gândea că el și Emma aflaseră mai multe despre soarta părinților lor decât până acum. Dar încă mai erau atât de multe întrebări. Oare părinții lor ajunseseră în Malpesa? Găsiseră harta? Cine fuseseră acest bărbat bolnav și camarazii săi? Iar apoi mai era misterul cărții în sine. Doctorul Pym luase *Atlasul* din Egipt – Michael își aminti povestea sa despre cum îl ținuse în siguranță pentru o mie de ani înainte de a-l înmâna piticilor – deci, din cele două cărți rămase, care era aceasta? Care erau puterile ei? Pentru a mia oară, Michael își dori ca sora lor, Kate, să fie acolo cu ei.

Vrăjitorul se ridică și închise ușa, apoi se întoarse la masă.

– E mai mult, nu-i așa? întrebă el.

Hugo Algernon își trecu degetele murdare prin barbă și încuviință.

– N-am aflat de dispariția familiei lui Richard și Clare decât câteva zile mai târziu. Am încercat să iau legătura cu tine. Evident, în zadar.

– Spune-ne despre asta, mormăi Emma.

– Am vorbit cu alții. Jean-Paul, printre ei. Nu le-am spus nimic. Doar că voiam să discut cu tine despre Richard și Clare. Poate că cineva ne asculta. Poate că exista un trădător. Nu știam. În timp ce bărbatul vorbea, își înfipse unghiile în lemnul mesei. Apoi, o săptămână mai târziu, cineva ciocăne la ușa mea. O deschid, negândindu-mă la nimic; și iată-l pe el. Zâmbind. Hugo Algernon își ridică privirea spre copii. Dacă voi doi vedeți vreodată un bărbat apropiindu-se – uriaș, chel, fără niciun fir de păr – fugiți. Fugiți și nu vă opriți pentru nimic în lume.

– Era Rourke, spuse vrăjitorul.

– Mda. Era Rourke.

Bărbatul își înfipse din nou unghiile în masă.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Ce s-a întâmplat apoi? Vrei să știi cât de mult m-am luptat înainte de a-mi trăda prietenii? O, m-am luptat destul de mult. Dar el a fost prea puternic. Și îl puteam simți în capul meu. Râdea tot timpul. M-am auzit pe mine însumi spunându-i că Richard și Clare plecaseră în Malpesa. M-am trezit în dimineața următoare și am realizat nu doar că îmi trădasem prietenii, ci și că Rourke distrusese o parte din mine. Nu am fost niciodată un mare magician, o știm

amândoi, dar harul avut a dispărut. Am ieşit din casă. Nu am sunat niciodată pe nimeni. Doar am... dispărut.

Şi brusc Michael înţelese de ce acest bărbat petrecuse zece ani de singurătate într-o colibă de pe un munte din Italia. Nu se ascundea de Magnus cel Teribil. Se ascundea de ceea ce făcuse, de el însuşi. Michael simţi o simpatie stranie, dar puternică pentru el.

– Atunci, de ce nu a găsit Rourke Cartea? întrebă doctorul Pym. Trebuie să aibă informaţiile pe care tu i le-ai dat lui Clare şi Richard.

Hugo Algernon scutură din cap.

– Le-am dat un talisman care ştergea toate cunoştinţele despre Carte din memoriile lor. Probabil că l-au folosit înainte să fie prinşi. Ar fi trebuit să îmi iau măsuri de precauţie mai bune. Oricum, tot ce a scos Rourke de la mine a fost numele de Malpesa.

– Nu i-ai spus despre bărbatul bolnav? Sau despre hartă?

– Nu. Mi-am trădat prietenii, dar secretul cărţii l-am îngropat adânc. Nici măcar el nu a putut-o găsi.

– Nu trebuia să îi spui nimic! strigă Emma, lovind cu pumnii săi mici în masă. Nu trebuia să îi spui nimic!

Bărbatul încuviinţă:

– Ai dreptate, copilă. La asta m-am gândit în toţi aceşti zece ani.

Doctorul Algernon se ridică şi merse lângă şemineu. Scoase o piatră mai slabă din construcţie şi extrase de acolo un pachet înfăşurat în moleschin.

– Acestea sunt însemnările mele originale. Le-am ținut ascunse pentru ca animalele să nu mi le mănânce. Mereu am știut că, mai devreme sau mai târziu, mă vei găsi. Îi înmână pachetul vrăjitorului. Poate că se apropie un război, Stanislaus. Dar eu nu îți sunt de niciun folos. Magia m-a părăsit. Apoi se întoarse către Michael și Emma: Dacă îl găsiți pe tatăl vostru, spuneți-i că îmi pare rău. Spuneți-i că Hugo Algernon este doar un bătrân prost.

Doctorul Pym păși spre ușă și băgă cheia aurie în încuietoare. O răsuci de patru ori spre dreapta, șapte spre stânga; urmă un *clic*, apoi împinse ușa și o deschise. Lumina soarelui inundă coliba. Michael și Emma se treziră privind o vastă întindere de apă albastră, iar soarele plutea în depărtare. Dar doar pragul ușii era iluminat; ferestrele colibei rămaseră întunecate.

– Pe aici, copii.

Michael aruncă o ultimă privire Diavolului din Castel del Monte. Stătea la masă, mângâind un ied care venise să își frece nasul de piciorul său.

– Doctore Algernon... Bărbatul cu părul vâlvoi ridică privirea, iar lumina soarelui îi dezvălui ochii pentru prima dată. Erau de un căprui-închis și foarte triști. Michael zise: Îi vom găsi. Și era pe cale de a păși peste prag când bărbatul rosti încet:

– Așteaptă o secundă.

Hugo Algernon merse la fotografia înrămată pe care Michael o văzuse mai devreme și îi îndepărtă rama.

– Poftim.

Împinse fotografia în mâinile lui Michael.

Michael îl privi pe tatăl său, tânăr, zâmbitor, plin de speranță. Scoase *Totul despre pitici* și așeză fotografia între paginile sale.

– Mulțumesc.

Bărbatul încuviință și se întoarse cu spatele; Michael păși peste prag.

Se aflau în vârful unei stânci. Ușa doctorului Algernon, închisă în urma lor, devenise acum ușa unei case văruite în alb cu obloane roșii. Flori se revărsau din ghivecele de la ferestre, umplând aerul sărat cu o aromă dulce. Michael privi peste întinderea de apă, către locul unde soarele atârna deasupra orizontului. Era răsăritul soarelui sau apusul?

– Doctore Pym...

– Suntem în Galiția, în nord-vestul Spaniei. Vrăjitorul puse cheia aurie în buzunarul hainei sale. Această casă îi aparține unui prieten de-al meu. El este plecat, dar vom petrece noaptea aici, iar mâine ne vom îndrepta spre Malpesa.

– Kate va fi acolo? întrebă Emma. Michael observă că ea încerca să nu pară prea plină de nădejde, dar de fapt spera din tot sufletul ca dorința să i se îndeplinească.

– Vom vedea, draga mea.

Iar doctorul Pym îi așeză blând mâna pe umăr și o conduse în casă.

Copiii se aşezară la masa din bucătărie în timp ce doctorul Pym le pregăti pahare cu lapte cald şi îi distră cu poveşti despre lucruri stranii pe care le văzuse în călătoriile sale, poveşti pe care, în alte circumstanţe, Michael le-ar fi transcris cu ardoare în jurnalul său. La un moment dat, doctorul Pym aprinse lumina de deasupra mesei, iar Michael privi pe fereastră şi observă că se lăsase noaptea; iar oboseala unei zile care începuse în Baltimore, cu el şi Kate fugind din calea furtunii, puse stăpânire pe el. Se simţea ca şi cum capul i-ar fi fost făcut din piatră; braţele şi picioarele îi cântăreau mii de tone. Totuşi, odată ce îşi băură laptele, iar Emma îl îmbrăţişă pe doctorul Pym şi merse la culcare, Michael se trezi zăbovind în bucătărie.

– Da, băiete? Doctorul Pym îşi umplea pipa. Ce te nelinişteşte?

– Cine era bărbatul care l-a rănit pe doctorul Algernon? Lucrează pentru Magnus cel Teribil?

– Numele lui este Declan Rourke, şi da, este unul dintre locotenenţii lui Magnus cel Teribil; de fapt, locotenentul-şef şi un individ foarte periculos şi, în opinia mea, dezechilibrat.

– Şi credeţi că el este cel care i-a... luat pe părinţii noştri?

Doctorul Pym îşi aprinse pipa, iar mirosul dulce de migdale umplu bucătăria.

– Mă tem că da. Cred că ei au urmat indiciile doctorului Algernon, iar undeva în timpul cercetărilor lor, Rourke i-a prins. Dădu cu tristeţe din cap. Richard şi Clare credeau că

găsirea Cărților era singura cale de a vă ține în siguranță pe tine și pe surorile tale, și orice altceva, inclusiv propriile vieți, se afla pe plan secundar.

Michael încuviință. Încă nu făcuse nicio mișcare de a merge la culcare. Descoperi că răsucise breteaua genții în jurul degetului său și cumva se înnodase, iar vârful degetului devenea albastru. Îl eliberă, iar culoarea reveni ușor la normal.

– Altceva, băiete?

– Ce spunea scrisoarea aceea? Cea pe care ți-a trimis-o Kate? Care te-a făcut să vii în Baltimore?

– Kate avusese un vis. Văzuse un orfelinat atacat de forțele lui Magnus cel Teribil. Îl recunoscuse drept unul dintre orfelinatele unde ați locuit. Știa că era doar o chestiune de timp până când el vă va găsi. De ce întrebi?

– Eu doar... M-a făcut să îi promit că voi avea grijă de Emma. A fost ca și cum ar fi știut că nu avea să fie aici. Doar mă întrebam dacă vă spusese ceva.

– De fapt, mi-a spus.

– Ce?!

– În urmă cu câteva luni, mi-a scris despre un alt vis pe care l-a avut. În el, tu țineai o Carte pe care ea nu o recunoștea. Emma era cu tine, iar amândoi erați înconjurați de flăcări.

– Și Kate nu era acolo?

Vrăjitorul dădu din cap. Michael încă nu se îndura să plece. Începu din nou să se joace cu breteaua genții.

– Știu adevărata întrebare care te frământă.

Michael ridică privirea.

– Vrei să mă întrebi despre profeţia menţionată de doctorul Algernon, cum a fost prezis că trei copii vor reuni Cărţile şi îşi vor împlini destinul. Adevărul este că nu ştiu care este acel destin.

– Ai putea ghici totuşi, nu-i aşa?

– Poate. Dar nu o voi face. Este un lucru pe care trebuie să îl înţelegi: magia Cărţilor este fără egal. Este puterea de a schimba însăşi natura existenţei, de a remodela lumea. Imaginează-ţi această putere în mâinile cuiva a cărui inimă este plină doar de furie şi ură. Cu asemenea putere, Magnus cel Teribil ar putea conduce fiecare fiinţă vie. De aceea misiunea noastră este atât de importantă. Şi de aceea atât de multe lucruri depind de tine.

Michael nu spuse nimic; se simţea de parcă pieptul i-ar fi fost strivit de chingi din fier.

– Dar Katherine credea în tine, la fel şi eu. Acum, prevăd o zi obositoare înaintea noastră, iar tu ai nevoie de somn.

Când Michael ajunse în dormitorul de la etaj, Emma era deja în patul ei şi lumina era stinsă. Michael se lăsă ghidat spre pat de lumina lunii şi încercă să nu facă zgomot.

Emma îi vorbi din întuneric:

– Michael?

– Da?

– Chiar crezi că Kate ne aşteaptă în viitor?

Michael trase adânc aer în piept şi se întrebă ce ar fi vrut Kate ca el să spună.

– Da, minți el, așa cred.

– Și eu.

Michael își descălță pantofii și se urcă în pat. Își puse geanta pe podea. Fereastra era deschisă și putea auzi cum, în depărtare, valurile mării se spărgeau de stânci.

– Michael?

– Da?

– Nu mă părăsi, bine?

– Nu o voi face.

În curând după aceea, Michael știu că sora sa adormise. Dar, epuizat cum era, stătu întins acolo, târziu în noapte, privind luna mișcându-se deasupra apei, gândindu-se la părinții săi și la dispariția lor, la Kate care cumva era pierdută prin timp, gândindu-se iar și iar la cum totul depindea acum de el.

„Kate, gândi el, unde ești?“

CAPITOLUL CINCI

Rafe

– Nu, uite, s-a mişcat; nu e moartă.

– Înghiontește-o din nou.

Kate simți cum ceva o împunge în coaste. Se mişcă şi încercă să se îndepărteze.

– Vezi? Ți-am spus că nu e moartă.

– Păcat. Am fi luat cinci dolari pe ea dacă era moartă.

– Cum cinci dolari?

– Rafe spune că poți vinde cadavre doctorului de la universitate. Îți dau cinci dolari pe unul.

– Pentru ce vor cadavre?

– Ca să le disece şi să se uite la măruntaiele lor.

– Cinci dolari, zici?

– Mda. Loveşte-o din nou.

Vocile aparțineau unor copii, băieți. Kate se gândi că cel mai bine era să vorbească înainte ca băieților să le vină vreo idee.

– Eu... nu sunt moartă.

Se forță să deschidă ochii și se ridică în poziția de șezut. Capul ei, de fapt întregul său corp îi zvâcnea. Se simțea de parcă alergase la maraton, se luase la luptă, iar apoi fusese lovită sistematic pe parcursul câtorva ore. Chiar și dinții o dureau. Cercetă împrejurimile. Zăcea pe o podea de lemn, camera din jurul ei era rece și mică, iar singura lumină se zărea slab de tot prin două ferestre murdare. Doi băieți erau aplecați deasupra ei. Presupuse că aveau vreo zece ani. Chipurile și mâinile le erau murdare de pământ. Hainele lor fuseseră peticite, rupte, apoi peticite din nou. Amândoi purtau berete din stofă. Unul din ei avea un băț.

– Nu sunt moartă, repetă Kate.

– Nah, spuse celălalt, nederanjându-se să își ascundă dezamăgirea, presupun că nu ești.

– Unde sunt?

– Ești pe podea.

– Nu, vreau să spun unde suntem aici?

– Despre ce vorbești? Ești în Bowery.

Albul ochilor băieților ieșea în evidență în contrast cu murdăria de pe fețele lor.

– Bowery. Numele îi era vag familiar, dar nu îl putea localiza. Unde este asta?

– Vrea să spună în ce oraș, spuse băiatul cu bățul.

– Nu te mai preface, spuse celălalt, zâmbind în sfârșit, uitând de cei cinci dolari pe care i-ar fi primit pentru cadavrul lui Kate. Nu știi în ce oraș? Ești în New York.

– New York? Dar cum...

Apoi își aminti.

Își aminti că se afla cu Michael și Emma în biroul domnișoarei Crumley, și furtuna de afară, și Strigoiul care intrase pe fereastra turnului și o prinsese de braț, apoi cum folosise *Atlasul* pentru prima oară după luni bune și groaza pe care o simțise când magia îi străbătuse trupul.

Își aminti că deschisese ochii și se trezise pe o plajă, sub un soare arzător, în timp ce trei corăbii din lemn, cu pânze albe, înalte, se apropiau de țărm pe o mare de un albastru sclipitor. Își aminti durerea din brațul său spunându-i că Strigoiul nu îi dăduse încă drumul. Și Kate își aminti cum, fără să gândească, apelă pentru a doua oară la magie, și pentru a doua oară o străbătu, iar o clipă mai târziu, ea și creatura se luptau în vârful unui zid de piatră. Era noapte; era foc și fum și strigăte, un oraș în flăcări, iar creatura încă îi strângea brațul. Și Kate își aminti cât de înnebunită era, și că planul ei nu funcționase, știind că devenea din ce în ce mai slabă. Și invocă magia pentru a treia oară, gândind: „Te rog, ajută-mă", și brusc stătea pe un câmp noroios, sub cerul cenușiu. Urmară mai multe țipete și un alt sunet, asemenea insectelor bâzâind pe lângă fața sa, iar creatura încă se ținea scai de brațul său. Iar Kate își aduse aminte explozia și sentimentul de a fi ridicată în aer...

Apoi nu își mai aduse aminte nimic.

După un timp își aminti că se trezise în noroi și bărbați cu arme alergau pe lângă ea, cu gurile deschise, strigând, deși tot ce putea auzi era zăngănitul din urechile sale; că îl văzuse pe Strigoi zăcând la zece metri de ea și *Atlasul* între ei și cum creatura începuse să se târască spre Carte, apoi

despre cum înțelesese că viața ei depindea de faptul că trebuia să ajungă prima la Carte, știind că și creatura era destul de aproape, să-și atingă scopul. Și rememoră a doua explozie, cea care îl aruncă pe monstru departe de ea și cum, cu un ultim efort, ea întinse mâna și prinse Cartea.

Kate se ridică în picioare, clătinându-se.

– Unde este?

– Ce să fie?

– Cartea mea! Aveam o Carte! O Carte verde!

Podeaua era acoperită cu haine rupte, cutii goale de conserve, tăieturi îngăbenite din ziare, saci roși din pânză; Kate cotrobăi printre toate, aruncând lucruri în stânga și în dreapta, astfel că băieții fură nevoiți să se retragă lângă ușă.

– Ce ați făcut cu ea? Unde este?

– Nu am luat nicio Carte! spuse băiatul cu bățul.

– Da, pentru ce am vrea o Carte? spuse celălalt, de parcă a avea sau a vrea o Carte ar fi fost cel mai absurd lucru din lume.

Un gând teribil îi trecu prin minte lui Kate.

– De... de cât timp sunt aici?

– Nu știm.

– Când m-ați găsit? Este important!

– Acum câteva ore. Doar zăceai aici. Am mers să îl aduc pe Jake. Încuviință către băiatul cu bățul. M-am gândit că, dacă erai moartă, am fi putut lua roaba și te-am fi dus la doctorul universității. Ne-ar fi fost de folos cinci dolari.

Kate nu putea respira. Trecu pe lângă cei doi băieți și ieși pe ușa din lemn. Lumina palidă a soarelui o orbi, iar

Kate ridică un braţ pentru a se feri de ea. Privi în jur, clipind. Era pe un acoperiş; un labirint de clădiri joase se întindea în toate direcţiile. Încăperea în care se trezise părea un fel de şopron. Aerul era înţepător de rece. Îşi putea vedea respiraţia înaintea ei. Gheaţă şi zăpadă afânată scârţâi sub picioarele sale. Îmbrăcată pentru vară, Kate putu doar să îşi strângă braţele în jurul corpului.

Păşi pe marginea acoperişului şi privi în jos. Clădirea avea doar şase etaje, iar Kate putea distinge troiene mari de zăpadă ce îi împingeau pe oameni pe trotuare. Pe străzi caii trăgeau trăsuri, nederanjaţi de prezenţa maşinilor şi autobuzelor. Kate încercă să asculte sunetul motoarelor, claxoanele, scârţâitul cauciucurilor; dar singurele sunete erau scoase de oameni, trăsuri şi copitele cailor. Scană orizontul. Nicio clădire înaltă nu se zărea.

Inima începu să îi bată mai repede şi o amintire îi trecu prin minte. Michael fusese captiv în trecut, ţinut prizonier de către Contesă, iar ea şi Emma se întorseseră în trecut pentru a-l salva. Fuseseră în trecut doar o jumătate de oră când *Atlasul* pălise şi dispăruse chiar înaintea ochilor lor. Kate îşi aminti că vrăjitoarea explicase cum *Atlasul* aparţinând acelui timp îşi exercitase dominaţia, că două copii ale aceleiaşi cărţi puteau coexista pentru o scurtă perioadă de timp, dar în cele din urmă una va dispărea.

Băiatul spusese că o găsise în urmă cu două ore. Cartea era de mult pierdută.

O mână o prinse de braţ, iar ea se răsuci, gândindu-se că Strigoiul o urmărise cumva. Era unul din băieţi.

– Trebuie să ai grijă. O să cazi.

Kate păşi înapoi de pe margine.

– În ce dată suntem?

– Decembrie şi ceva.

– Mă refer la an.

– Glumeşti?

– Doar spune-mi.

– Suntem în 1899, rosti celălalt. Cum de nu ştii asta?

Kate nu zise nimic. Doar privi acoperişurile albe ale oraşului. Îi era frig şi era singură, captivă în anul 1899. Cum va putea vreodată să mai ajungă acasă?

Băieţii – numele lor erau Jake şi Beetles – spuseră că văzând că lucrurile nu ieşiseră aşa cum speraseră ei şi că ea era mai mult sau mai puţin vie, trebuia să meargă cu ei pentru a-l vedea pe Rafe. Kate le spuse că nu ştia cine era Rafe şi că nu avea nici cea mai mică intenţie de a merge să-l cunoască. Singurul lucru care conta – gândi asta, dar nu o spuse – era să găsească o cale de a se întoarce la fraţii săi.

– Unde sunt scările?

– Nu poţi pleca, pur şi simplu, zise Beetles. Oricum, vei îngheţa.

Băiatul avea dreptate. În timp ce el şi partenerul său aveau fiecare câte o jachetă, cămăşi multiple şi pantaloni groşi din lână (fiecare articol era peticit şi jerpelit, dar foarte călduros din pricina asta), Kate purta doar o pereche de sandale şi o rochie de vară, fără mâneci. Deja tremura. Era de asemenea, după cum observă ea, acoperită cu noroi uscat.

– Bine. De unde – dinții începură să îi clănțăne – de unde pot face rost de o haină?

– Pe Bowery.

– Credeam că suntem în Bowery.

– Mă refer la stradă. Vino!

Băieții o conduseră la scara de incendiu, o schelă șubredă și ruginită, atașată de lateralul clădirii, pe care o coborâră valvârtej, creând o zarvă de nedescris. Kate se grăbi după ei, fiind sigură că în orice moment întreaga schelă avea să se rupă și ei vor plonja pe alee. O scară de la capătul schelei se oprea la doi metri de pământ, iar băieții se balansară de ultima bară, apoi își dădură drumul, aterizând asemenea pisicilor, în picioare și în mâini. Kate își dădu silința să îi urmeze, dar se trezi atârnând în aer, nedorind să își dea drumul.

– Haide! strigară băieții. Nu este departe! Haide!

Gemu de durere în timp ce picioarele îi loviră pietrele înghețate și un fior îi străbătu gleznele. Se ridică, simțind cum palmele o înțeapă.

– În sfârșit, spuse Jake. Credeam că îți vei face cuib acolo.

– Poate îți deschideai și un magazin, nu-i așa? spuse Beetles.

– Da. Magazinul Atârnând-în-capătul-scării-prea-speriată-să-îmi-dau-drumul!

– Sunteți haioși, spuse Kate. Doar arătați-mi de unde pot lua o haină.

O conduseră în josul aleii, pe strada pe care Kate o văzuse de pe acoperișul clădirii. Picioarele sale purtând sandale se scufundau adânc în nămeți, iar porțiuni dure de

zăpadă îi zgâriau picioarele goale. Încercă să nu observe privirile pe care le atrăgea – o fată într-o rochie subțire în toiul iernii – și îi urmă pe cei doi ghizi pe o altă alee ce dădea într-o stradă care era mai lată decât prima, iar de-o parte și de alta a sa erau aliniate chioșcuri. Gloate de bărbați și femei gros îmbrăcați se perindau printre gheretele dărăpănate, în timp ce vânzătorii preamăreau calitățile bunurilor lor în diverse limbi.

– Aici suntem pe Bowery, spuse Beetles. De aici poți lua o haină.

– Eu nu... nu am niciun ban.

Acum că se opriseră din mers, Kate începuse să tremure destul de rău.

– Ai ceva ce poți da la schimb? întrebă Jake. *Medalionul* ăla?

Mâna lui Kate se duse instinctiv la gât, degetele sale amorțite bâjbâind după medalionul de aur. Mama ei i-l dăduse în noaptea în care familia lor fusese despărțită.

– Eu... eu nu pot.

– Ce altceva mai ai?

Dar Kate nu avea nimic altceva. Medalionul mamei sale era singurul lucru valoros pe care îl avea. Și murea de frig, la propriu. Putea cere ajutor din partea trecătorilor, dar asta ar necesita explicații: cine era ea, cum ajunsese acolo...

– Lanțul este din aur. Pot da lanțul la schimb. Dar păstrez medalionul.

Băieții o duseră la un bătrân mut care examină lanțul, încuviință și îi oferi lui Kate o haină ponosită și roasă de

molii şi o căciulă de lână. Ea le îmbrăcă pe amândouă recunoscătoare, iar tremuratul său începu să se domolească.

– Bun, spuse Jake. Te-am ajutat. Acum trebuie să vii să îl vezi pe Rafe.

Din nou, Kate refuză.

– Lui Rafe nu-i va plăcea, spuse Beetles.

– Nu-mi pasă ce îi place sau nu lui Rafe.

Şi se întoarse înapoi, printre chioşcuri. Încă tremura uşor, frigul fiind foarte pătrunzător, noua sa haină şi căciula fiind foarte subţiri şi zdrenţăroase; salvase medalionul mamei sale şi nu avea să moară de frig. Asta era tot ce conta. Şi ce dacă nu îşi putea simţi degetele de la picioare?

„Problema ta acum, îşi spuse ea, este cum te vei întoarce acasă."

Copia sa a *Atlasului* dispăruse deoarece o altă copie deja exista în această lume. Kate ştia unde era această copie – departe, în nord, în munţii ce înconjurau Cambridge Falls, încuiată într-o criptă sub vechiul oraş al piticilor –, iar primul său gând, pe acoperiş, când realizase care era situaţia, fusese să se îndrepte spre nord şi să recupereze Cartea. Dar abandonase rapid acel plan. Acea copie din criptă trebuia să rămână acolo pentru ca ea şi Michael să o descopere în viitor. Era straniu să protejeze evenimente care erau la sute de ani depărtare, evenimente care în mintea sa deja avuseseră loc; dar aceasta era ironia călătoriilor în timp. Şi, ca să fie sinceră, Kate era uşurată că nu trebuia să înoate prin lungul tunel subteran care ducea la criptă. Ultima oară când o

făcuse, privise un pitic cum era luat de creatura care locuia în adâncuri, iar ea nu era deloc dornică să se întoarcă acolo.

Cea de-a doua sa idee era mult mai simplă în aparență. Găsește-l pe doctorul Pym și pune-l să te trimită acasă. Contesa o ajutase pe Kate să călătorească în timp fără *Atlas;* vrăjitoarea apelase la magia din interiorul său, la puterea *Atlasului* care chiar și acum alerga prin venele sale. Kate era sigură că doctorul Pym putea face la fel. Dar cum să îl găsească? Piticii o puteau ajuta? Michael spusese cândva că un pitic ar putea trăi sute de ani. Era posibil ca Robbie McLaur să fie în viață? Cu siguranță el ar fi capabil să îl contacteze pe vrăjitor. Încă o dată, părea că singura speranță a lui Kate era să meargă în Cambridge Falls. Dar era o călătorie descurajatoare. Ar trebui să ia trenul spre Westport (considerând că pe vremea asta trenurile mergeau într-acolo). Trebuia să găsească transport peste lacul Champlain. Apoi urma lungul drum prin munți. Și ar avea nevoie de bani pentru a cumpăra bilete și mâncare și, cât mai curând posibil, pantofi și șosete și un pulover și...

Își ordonă să nu intre în panică. Câte un pas pe rând. Putea face asta.

Îi simți pe băieți urmărind-o și privi peste umăr, zărindu-i jonglând pe fiecare cu un cartof negru, fumegând. Își treceau premiile din mână în mână, suflând în cartofi până ce fură suficient de reci pentru a-i desface în două, o acțiune pe care cuplul o realiză cu plăcere, inhalând în timp ce aburul eliberat se ridică spre fețele lor.

– Vrei și tu? întrebă băiatul numit Jake.

Înainte să poată spune ceva, băiatul rupse cartoful său în două şi îi dădu o jumătate. Coaja cartofului era neagră şi aspră, dar interiorul era moale şi uns cu o grăsime uleioasă, untoasă, iar în timp ce îl mâncă, Kate se simţi încălzită şi îi fu recunoscătoare băiatului pentru că îl împărţise cu ea. Nu simţi niciun resentiment faţă de băieţi pentru că speraseră să îi vândă cadavrul. Era evident că erau foarte săraci, iar în 1899 cinci dolari erau, fără îndoială, o avere.

În timp ce trioul îşi croi drum prin piaţa aglomerată, Kate se trezi întrebându-se cine erau băieţii. Aveau familii? Puţin probabil. Hainele lor erau o harababură, iar feţele lor erau prea murdare. Poate trăiau într-un orfelinat? De asemenea, puţin probabil. Kate ştia cum arătau copiii din orfelinate. Chiar şi cei rebeli aveau o neliniştе care acestor băieţi le lipsea. Deci, unde trăiau? Cine îi proteja?

Ajunseră într-o intersecţie. Un bărbat numai piele şi os, cu părul negru stătea în centrul unei mici mulţimi, vorbind tare într-o limbă pe care Kate nu o înţelegea. Avea o barbă neagră, lungă, nu purta cămaşă, iar în mâna stângă avea o torţă aprinsă. Cu un ţipăt, bărbatul îşi trecu torţa peste pieptul său palid, apoi în jos, pe braţul celălalt, peste cap, şi brusc jumătatea superioară a corpului său, inclusiv barba sa lungă, fu cuprinsă de flăcări.

Kate era pe punctul de a striga, de a spune cuiva să aducă apă, când micul grup de spectatori începu să aplaude cu mâinile lor protejate de mănuşi. Şi văzu că pielea bărbatului nu ardea şi nici nu se înnegrea; într-adevăr, părea să rânjească. Ce se petrecea?

Apoi auzi:

– Ouă de dragon! Ouă adevărate de dragon! Crește-ți propriul dragon!

Spre ea se îndrepta o femeie roșie la față, cu părul slinos, ale cărei mâini și brațe erau marcate cu cicatrici în urma unor arsuri. Femeia avea un coș căptușit cu paie vechi, în care erau cuibărite trei ouă uriașe. Ouăle erau de un verde-închis, fiecare de mărimea unui grapefrut și toate fumegau amenințător.

– Ouă de dragon! strigă femeia, continuând în josul străzii. În trei săptămâni vor ecloza! Sunt animale perfecte de companie!

Kate se întoarse spre băieți, care lingeau unt de pe degetele lor și păreau complet netulburați.

– Ați văzut asta?

– Ce să vedem? întrebă Jake.

– Cum adică ce? Bărbatul ăla e în flăcări! Oamenii aplaudă! Iar femeia aceea vinde acele... ouă!

Băiatul ridică din umeri.

– Acela este Yarkov. Mereu își dă foc.

– Și pun pariu că alea nu sunt ouă adevărate de dragon, spuse Beetles. Te vei trezi probabil cu vreun pui de găină sau ceva de genul ăsta.

Kate era atât de uimită de reacțiile lor, încât involuntar făcu un pas înapoi și fu înghiontită brusc.

– Au! Ai grijă, păduche!

Privi în jur și văzu silueta îndesată, bărboasă pe care o recunoscu imediat a fi un pitic. Două gâște moarte îi atârnau

peste umeri, iar gâturile lungi ale păsărilor atârnau inerte pe spatele său. Bombănind despre turişti, piticul se îndepărtă.

Kate reuşi să spună:

– Acela este un pitic.

– Desigur că este un pitic, spuse Beetles, care acum îşi curăţa dinţii cu un chibrit. Ce altceva ar putea fi?

– Dar... Kate se bâlbâi. Dar...

Iar apoi înţelese, amintindu-şi de ziua în care ea şi Emma stătuseră cu Abraham lângă foc, în conacul din Cambridge Falls, iar bătrânul îngrijitor le povestise cum lumea magică fusese odată parte din lumea normală, dar apoi lumea magică s-a retras şi s-a ascuns. Conform spuselor lui Abraham, divizarea începuse în ultima zi din decembrie, în 1899. Asta însemna că...

– Încă este aici, spuse Kate. Magia este încă aici.

– Nu aici. Beetles făcu semn cu capul în direcţia în care se îndreptase piticul. Cartierul magiei este pe acolo.

– Arătaţi-mi.

Un minut mai târziu, Kate stătea în capătul unei străzi cu apartamente de închiriat. Strada noroioasă era aglomerată de standuri improvizate, vânzătorii îşi vindeau produsele, cumpărătorii se înghesuiau şi se grăbeau din pricina frigului. Fiind în sectorul magic, Kate avea impresia că totul părea foarte normal. Apoi observă că una dintre case, o clădire roşie cu o prispă lată, tot schimba locul cu clădirea din dreapta sa, rezultatul fiind că reuşea uşor să îşi croiască drum către stradă. Şi observă că o altă clădire tremura de fiecare

dată când sufla vântul și că ferestrele alteia – aceasta o stingherea pe Kate – îi tot făcea cu ochiul.

Pe lângă oamenii obișnuiți care își făceau cumpărăturile, Kate văzu pitici mișcându-se prin mulțime, fumându-și pipele lungi și neatrăgând niciun pic de atenție. Și mai erau și alte creaturi, mai mici decât piticii și fără bărbi, care purtau căciuli îmblănite și stăteau în grupuri restrânse, discutând aprins și înghiontindu-se una pe cealaltă cu degetele lor micuțe. Kate le privi uimită până ce o femeie cu un coș trecu pe lângă ea, atrăgându-i atenția. Femeia avea un chip blând și grijuliu, ca de bunică, iar Kate era pe punctul de a-i zâmbi, când observă că acel coș era viu și șerpi se zvârcoleau în el.

– Vino, spuseră Jake și Beetles și fiecare o apucă de câte un braț și o traseră după ei.

Prima gheretă vindea peruci cu păr fermecat în diferite culori: auriu și argintiu, alb ca zăpada, un roz destul de izbitor. Următorul chioșc promitea să înlăture blesteme. Următorul îți oferea blesteme spre cumpărare (bube, chelie...). Trei sau patru standuri erau ocupate de ghicitoare, printre care o fată de vârsta lui Kate, care o privi cu atenție când trecu pe lângă ea. Urmă o gheretă care vindea broaște râioase, supravegheate de către un bărbat care arăta el însuși precum o broască și își striga marfa într-un croncănit asurzitor. Apoi urmă un cort mare, unde patru pitici fără cămăși, asudați loveau cu ciocanele în nicovale cu un clinchet ritmic, în timp ce alt pitic sufla într-un foc atât de fierbinte,

încât Kate își desfăcu nasturii hainei. Apoi un cort destinat ouălor: nu doar ouă de dragon, ci ouă de unicorn, de asemenea, ouă de cerber, ouă de sfinx și ouă de animale de care Kate nu auzise niciodată. Apoi urmă un stand a cărui intrare era acoperită cu o prelată, cu un fum verde și dens ieșind de sub pânză, lujerii fumurii târându-se peste zloată și pavajul pietruit. Kate îi urmă pe băieți și trecu precaută pe lângă această gheretă. Un alt cort era aprovizionat cu mii de flacoane de sticlă, iar băieții o informară că de acolo se puteau cumpăra farmece. Un farmec, îi spuseră însoțitorii ei, era o poțiune care îți permite să îți schimbi înfățișarea, și multe dintre creaturile magice care atrăgeau atenția le foloseau când umblau printre oamenii normali. În timp ce Kate și băieții trecură pe lângă cort, un bărbat înalt, subțire, cu pielea verde și solzoasă asemenea unui pește bău conținutul unui flacon și se transformă pe loc într-un bărbat scund, durduliu și cu părul șaten. Apoi urmă un stand cu multe cutii înalte din lemn, ce avea o inscripție înspăimântătoare – LUCRURI CARE MUȘCĂ. Când trecură pe lângă un stand pentru a treia oară, fără să fi făcut cale întoarsă sau să fi mers în cerc, băieții îi spuseră că acela era un truc pe care îl foloseau unii vânzători, făcându-și standul să apară iar și iar. Și mai erau corturi în care femei și bărbați cu pelerine negre și cu semne stranii pe față și pe mâini erau înghesuiți și murmurau peste cazane negre, clocotinde, ce miroseau a pește mort, păr ars și boală. Kate se ținu la distanță de acestea.

Pe măsură ce înaintau, strada o coti și deveni și mai întunecată și mai îngustă; Beetles trăgea acum de mâneca lui Kate.

– Ar trebui să ne întoarcem.

– De ce? Mai avem...

– Suntem pe teritoriul Diavolesc. Nu este sigur.

– Cine sunt Diavolii? întrebă Kate.

– Diavolii sunt Diavolii. Gașca care controlează această parte din Bowery. Se află aici de doar câteva luni, dar sunt răi, foarte răi.

– Foarte, foarte răi, spuse Jake.

– Ar trebui să ne întoarcem și să îl găsim pe Rafe.

– Da, gata cu prostiile; Rafe va vrea să vorbească cu tine.

Kate nu răspunse. Un plan începuse să se formeze în mintea sa. Nu se putea ca un vrăjitor sau o vrăjitoare să o trimită înapoi în timp? Poate că nu avea nevoie de doctorul Pym. Poate că nu era nevoie să meargă până în Cambridge Falls. Privirea îi căzu asupra unei femei ce purta un șal de un verde-închis, care stătea înaintea unui chioșc acoperit. Avea părul șaten, cu șuvițe cenușii, iar în ochii săi se citea o blândețe ce o atrase pe Kate. Se eliberă din prinsoarea băieților și merse către femeie.

– Mă scuzați?

Femeia își ridică privirea.

– Da?

– Îmi cer scuze, spuse șovăielnic Kate. ... Dumneavoastră sunteți... o vrăjitoare?

– Sunt. Ai nevoie de ajutor?

– Da. Vă rog.

– Păi, intră. Lasă-mă să văd ce pot face pentru tine.

Femeia se ridică și o pofti pe Kate în cort. Kate ezită, întrebându-se dacă nu cumva era imprudentă. Dar gândul fu pasager. Cambridge Falls presupunea o călătorie lungă și grea, iar această femeie era chiar aici.

Femeia zâmbi, de parcă i-ar fi ghicit gândurile lui Kate.

– Copilă, îți promit că nu mușc.

Încuviințând, Kate păși înăuntru. Privi înapoi și îi văzu pe Jake și Beetles făcându-i semn să iasă afară. Apoi vrăjitoarea închise cortul.

– Să începem cu începutul, vrei ceai. Pari pe jumătate înghețată. Ia un loc; este un scaun în spatele tău.

Spre surprinderea lui Kate, interiorul cortului era călduros și comod. Trei sau patru covorașe le protejau picioarele de lespezile reci ale pavajului. O sobă îndesată, al cărei coș de fum ieșea prin tavan, încălzea destul de bine locul. Vizavi de scaunul ocupat de Kate mai era un fotoliu, iar în spatele acestuia, un dulap din lemn din care femeia scoase o mână de frunze verzi-negre și le puse într-o oală ce clocotea pe plita sobei. Mirosul de mentă umplu aerul.

– Minunat, spuse femeia. Îmi aduce întotdeauna aminte de Crăciun.

– Nu am niciun ban, spuse Kate. Nu știu cum te-aș putea plăti...

Femeia flutură nepăsătoare mâna.

– Ne îngrijorăm despre asta mai târziu. Care pare să fie problema? Este un băiat? Sunt destul de faimoasă pentru potiunile mele de dragoste.

– Nu, nu este un băiat.

– Probleme cu părinții? Ți-ai dori să fie mai înțelegători? Mută-ți picioarele mai aproape de plită.

Kate se supuse; degetele începuseră să i se dezgheațe și să o doară.

– Nu... nu este vorba despre părinții mei.

– Poate un talisman pentru frumusețe. Deși nu cred că ai putea fi mai frumoasă de cum arătați. Îi oferi lui Kate o cană cu ceai aburind. Bea-l până la fund.

– Trebuie să merg în viitor.

Femeia se opri și o privi, nefăcând niciun efort pentru a-și ascunde surprinderea.

– Asta nu este o cerere pe care o primesc în fiecare zi. Și de ce ai vrea una ca asta?

– Eu... de acolo sunt. Am ajuns aici din greșeală.

Femeia se așeză în celălalt fotoliu. Cortul era atât de mic, încât genunchii li se atingeau. Ochii ei erau intenși, albaștri și blânzi.

– Draga mea, cred că mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat.

Kate își plecă privirea pe ceaiul neatins.

– Este complicat. Nu pot... nu îți pot spune totul. Dar magia care m-a adus aici, o parte din ea este încă în mine. O poți folosi pentru a mă trimite acasă. Cineva a făcut-o înainte. Ea...

– Ce este în neregulă, copilă?

Încăperea devenea incomod de călduroasă. Kate simți cum începe să transpire.

– Nimic, sunt bine. Mă poți ajuta?

– Păi, nu voi pretinde că sunt cea mai mare vrăjitoare din lume. Dar cu siguranţă există magie în tine. Am simţit-o din momentul în care ai intrat.

– Deci mă vei trimite înapoi?

Kate ura faptul că părea atât de disperată. Şi adevărul era că era ceva în neregulă. Vederea începuse să i se înceţoşeze. Chipul femeii înota înaintea sa.

– Eşti sigură că te simţi bine? Dă-mi mie cana înainte să o scapi.

Cana îi fu luată din mână. Kate începu să se ridice. Avea nevoie să iasă afară. Avea nevoie de aerul rece pentru a-şi limpezi mintea.

– Unde pleci, copilă?

– Eu doar... trebuie...

Apoi se prăbuşi în întuneric.

Când se trezi, auzi voci şi pentru o clipă crezu că se afla din nou pe acoperiş şi că vocile le aparţineau lui Jake şi Beetles. Dar acestea nu erau vocile băieţilor. Erau dure şi guturale şi vorbeau de parcă simpla încercare de a forma cuvinte era ceva străin şi supranatural. Apoi auzi glasul vrăjitoarei.

– Nu mă înşeli şi de data asta. Ea este specială.

Kate deschise ochii. Era întinsă pe pământ, obrazul odihnindu-i-se pe un buştean. Era un nor în capul ei. Vrăjitoarea o drogase. Ceva în aburii ceaiului. Cât timp fusese inconştientă? Printre picioarele de fier ale plitei, distinse două perechi de cizme înnămolite.

– Nu am plătit niciodată o sută de dolari. Știi asta.

Glasul suna precum al unui animal sălbatic care fusese învățat să vorbească. Fiecare cuvânt era un mârâit. Kate trebuia să scape de acolo. Rugându-se ca nimeni să nu o vadă, începu să înainteze treptat spre ușă.

– Îți spun eu, zise vrăjitoarea, asta are magie în ea. Magie puternică. Mai puternică decât orice altceva am văzut vreodată. El o va vrea. Crede-mă; el o va vrea.

– Șaptezeci de dolari.

– O sută. Iar dacă el va considera că nu merită suma, îi voi înapoia banii.

– Oamenii spun lucruri nebunești acum, izbucni glasul aspru. Toți încearcă să ia cât mai mult înainte de Separare.

– Nu este deloc așa în cazul ăsta. O sută de dolari este un preț corect.

– Bine. Dar dacă el nu este mulțumit, ne vom întoarce.

Kate știa că nu mai avea timp; va fi nevoită să o rupă la fugă. Încercă să se ridice, dar brațele îi cedară. Era prea slăbită. Prea slăbită să alerge, prea slăbită să lupte. Apoi mâini greoaie, cu unghii ascuțite o prinseră de umeri și începură să o ridice în picioare. Kate o văzu pe vrăjitoare numărând un teanc de bancnote.

– Te rog...

Vrăjitoarea zâmbi, ochii fiindu-i la fel de blânzi ca înainte.

– Ar fi trebuit să ceri o poțiune de dragoste, copilă.

Kate fu târâtă afară din cort înapoi pe trotuarul aglomerat. Spre disperarea sa, aerul rece nu îi limpezi ceața din cap, iar ea se luptă să atragă atenția trecătorilor.

– Vă rog... ajutați-mă...

– Liniște, mormăi unul din temnicerii săi. Nimănui nu îi pasă.

Și așa părea să fie. Pentru că în timp ce o îmbrânceau înainte pe trotuar, priviri trecătoare se ridicau, vedeau ce se întâmplă și se întorceau grăbite, văzându-și de drum. Kate nu îi putea învinovăți. Acum avusese ocazia de a-și vedea răpitorii. În unele privințe, arătau precum bărbați scunzi și robuști, purtând costume negre și paltoane, iar pălăriile rotunde le erau îndesate pe cap. Pielea le era asemenea celei de animal, aspră, tare și încrețită. Unghiile lor erau groase și ascuțite. Mustăți rigide răsăreau direct din obrajii lor, în timp ce falca lor inferioară era proeminentă în sus și în afară, expunând o pereche de colți scurți, galbeni. Nu, nu erau bărbați. Deci, ce erau? Și ce plănuiau să facă cu ea?

– Unde mă... duceți?

– La șeful. Acum taci din gură sau îți vom smulge limba.

O împinseră pe o alee îngustă. Era întunecată și pustie, iar în curând zarva străzilor se stinse în depărtare. Kate nu știa când începuse să plângă și să suspine. Deodată fu conștientă că tremura și că nu avea nicio legătură cu frigul. Ce avea să se întâmple? Ei? Lui Michael și Emmei? Părinților lor? De ce fusese atât de proastă?! De ce nu se dusese pur și simplu în Cambridge Falls pentru a-l găsi pe doctorul Pym?! Îi condamnase pe toți!

Iar ca lucrurile să fie și mai grave, otrava vrăjitoarei se întorsese. O moleșeală se răspândea prin brațele și picioarele lui Kate. Se opri din mers, dar răpitorii săi o târâră pur

și simplu, picioarele sale hârșâind pavajul aspru. Știa că nu va mai rămâne conștientă pentru mult timp. Nu avea puterea de a se împotrivi.

Apoi se auzi sunetul a ceva mișcându-se prin aer. Urmă un bubuit puternic, iar creatura din stânga lui Kate gemu și se prăbuși. Eliberată, Kate căzu la pământ. Se întoarse pentru a o vedea pe cealaltă creatură învârtindu-se, mârâind, având un cuțit în mână. Prea târziu, creatura simți frânghia ce se strânsese în jurul gâtului său, iar în timp ce o siluetă coborî de deasupra, frânghia fu strânsă și mai tare, iar creatura fu ridicată în aer. Frânghia, văzu Kate, era legată de capătul scării de incendiu, iar silueta luă acum capătul frânghiei și îl înfășură în jurul unei țevi de pe peretele clădirii. Răpitorul lui Kate fu lăsat suspendat, apucând cu ghearele lațul din jurul gâtului său.

Silueta era un băiat. Părea să fie de vârsta lui Kate sau poate cu un an mai în vârstă. Avea un păr negru, vâlvoi, pielea palidă și un nas care fusese spart cel puțin o dată. Era îmbrăcat subțire, dar nu tremura. Kate îl privi cum merse lângă creatura prăbușită și smulse un cuțit din spatele său. Șterse lama pe haina creaturii și o puse într-o teacă, la spatele pantalonilor săi. Apoi băiatul dădu o lovitură creaturii suspendate, care o trimise dansând pe alee. În cele din urmă privi spre Kate, care nu se mișcase din locul de unde zăcea pe pământ. Uimită de surprinzătoarea lui apariție, băiatul – judecând după modul în care se oprise și se holba – era mult mai uimit la vederea ei.

– ... Tu ești, rosti el.

Kate nu ştia ce să spună. Nu îl mai văzuse niciodată pe acest băiat.

El o ridică în picioare.

– Trebuie să ne mişcăm. Vor veni mai mulţi Diavoli. Poţi să mergi?

– Cine... cine eşti?

– Numele meu este Rafe.

Numele răsună în norul întunecat din mintea sa.

– Băieţii...

– Mda. Au ajuns la mine.

– Dar... cum... de unde mă cunoşti?

Se grăbeau în josul străzii; Kate se sprijinea de el. Putea simţi cum aluneca uşor. Iar în timp ce întunericul se pregătea să o înghită, auzi:

– Nu contează. Nu ar fi trebuit să vii...

CAPITOLUL ȘASE

Malpesa

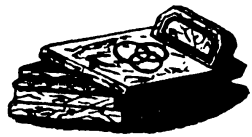

– Înapoi!

– Nu ar trebui să fugim...

– Nu.

– Dar...

– Va crede că sunteți mâncare.

Argumentul fu suficient de bun pentru Michael, care se retrase în firidă, lipindu-și umărul de al Emmei. Putea auzi bubuitul lent al pașilor creaturii apropiindu-se pe alee, iar la fiecare impact, Michael vedea cum praful zbura de pe coloanele de piatră ale arcadei. Încrederea sa șovăia.

– Sunteți siguri...

– Liniște, sâsâi Emma.

– Într-adevăr, spuse vrăjitorul.

Înainte de a părăsi casa din vârful stâncii din Spania, doctorul Pym îi avertizase pe copii în legătură cu ce să se aștepte în Malpesa.

– Nu uitați, le spusese el, Malpesa este un oraș în care oamenii normali, ne-magici, trăiesc alături de pitici, elfi, sirene, vrăjitoare și vrăjitori, troli parțial domesticiți...

– Troli?! exclamase Michael, încercând să nu pară prea speriat. Dar trolii nu... mănâncă copii?

– Presupun, spusese vrăjitorul, că trolii au o oarecare slăbiciune pentru copii. Dar, serios, șansele ca noi să ne întâlnim cu un trol sunt aproape nule, așa că nu ar fi trebuit să îi menționez. Îndepărtați trolii din gândurile voastre!

„Aproape nule", gândi Michael în timp ce pământul se cutremura, iar creatura intră în raza sa vizuală. Sigur.

Trolul era de mărimea unui elefant adult, cu aceeași piele gri, tăbăcită și același mers târșâit, dar fără inteligența înnăscută a unui elefant. Într-adevăr, Michael nu mai văzuse o altă creatură care să emane un asemenea aer de prostie pură. Trolul era ocupat, curățându-și una din urechile sale enorme cu o sapă de grădină, scoțând bolovani de ceară din ureche, coji de pâine verzuie, un ceainic spart, un pescăruș năucit...

– Avem noroc, spuse doctorul Pym când creatura trecu pe lângă ei. Cel puțin purta haine.

Spre frustrarea copiilor, petrecură toată ziua la casa de pe coasta Spaniei. Doctorul Pym le spusese că Malpesa era invadată de spioni ai lui Magnus cel Teribil și nu puteau risca să intre în oraș până la căderea nopții. Copiii susținură că lor nu le păsa de pericol, voiau să o găsească pe Kate și să își salveze părinții.

– Oricum ar fi, spusese vrăjitorul, am alte motive pentru care aştept lăsarea întunericului. Refuzase să explice mai departe; iar în cele din urmă, Michael şi Emma îşi petrecură ziua explorând plictisiţi stâncile şi plaja din apropiere, în timp ce soarele îşi croia alene drumul său în înaltul cerului.

Vrăjitorul dispăruse după-amiază, întorcându-se după lăsarea întunericului încărcat cu pantaloni, cămăşi, jachete, şosete de lână şi ghete care li se potriveau surprinzător de bine. „Este încă iarnă în America de Sud, spusese el. Trebuie să ne îmbrăcăm corespunzător."

Apoi, folosindu-se din nou de cheia sa aurie – şi după un avertisment final conform căruia copiii trebuiau să facă tot ce le va spune el în Malpesa –, doctorul Pym îi conduse prin uşa de la bucătărie într-un alt ţinut.

Aproape imediat, se întâlniră cu trolul.

În timp ce paşii creaturii se stingeau în depărtare, vrăjitorul le spuse să îl urmeze şi intrară pe o alee îngustă.

Michael ezită...

Soarele apusese, dar era încă lumină suficientă, iar ceea ce văzu era un vechi oraş colonial, cu străzi din piatră şi case cu trei sau patru etaje, cu acoperişuri roşii, din ţiglă şi arcade înalte. Şase turle şi turnuri se înălţau deasupra cuibului de clădiri. În stânga lui Michael strada ducea spre un port, unde vreo douăzeci de bărci de pescuit erau acostate la chei. Cu plasele lor negre ridicate la uscat, vasele arătau înfricoşător, dar şi elegant, asemenea unei adunări de văduve. Lângă bărci erau două hidroavioane mici, legănate de flux.

Dincolo de ele se întindea suprafaţa neagră-albăstruie a mării. Privind în partea opusă, Michael observă că oraşul era mărginit de munţi semeţi şi ninşi, vârfurile lor fiind ascunse printre nori.

Era fermecat: clădiri vechi, elegante, un decor perfect, şi cel mai bun lucru dintre toate era faptul că puteai ieşi din casă şi dădeai nas în nas cu un vrăjitor! Sau cu un pitic!

Michael deja uitase teroarea pricinuită de apariţia trolului.

„M-am născut prea târziu", gândi el şi îşi permise un suspin filosofic.

– Michael! Glasul doctorului Pym răsună în josul aleii. Nu tândăli!

Vrăjitorul îi conduse printr-o serie de străzi întortocheate. Printre lespezile de piatră din pavaj erau petice de gheaţă, iar ei trecură pe lângă restaurante şi magazine – băcănii, magazine de haine, o florărie închisă – care puteau fi găsite în orice oraş din lume, iar lângă acestea erau taverne cu indicatoare ce anunţau: BERE PITICEASCĂ LA BUTOI, şi magazine care vindeau farmece pentru marinari: protecţie împotriva înecului, vrăji de vreme bună, o poţiune care îţi permitea să vorbeşti cu balenele. Văzură bărbaţi şi femei înfofoliţi, făcându-şi cumpărăturile, dar şi grupuri de pitici purtând jachete groase şi negre şi căciuli din lână cu ciucuri lungi, cu feţele năpădite de bărbi fumând cu pipe din lut.

Traversară multe canale, sau mai degrabă podurile care treceau peste canale, atât de multe poduri şi canale încât oraşul părea să fie mai mult pe apă decât pe uscat. Majoritatea

canalelor aveau doar câțiva metri lățime, dar la un moment dat strada se lărgi, iar copiii se treziră la marginea unui canal larg, de-a lungul căruia erau înșiruite case impunătoare cu coloane; multe dintre ele cunoscuseră și zile mai bune. La apus luminile se oglindeau în apa întunecată, iar bărbații se strigau între ei din bărcile lor înguste, vocile răsunându-le în timp ce treceau pe sub podurile de piatră.

– Este precum Veneția, spuse vrăjitorul, dar fără turiști.

– Dar cu troli, mormăi Emma.

– Păi, în aceste împrejurări, aleg trolii.

– Doctore Pym, spuse Michael, nu ne puteți spune unde mergem?

– Veți vedea în curând, băiete.

Și porni din nou grăbit la drum cu pași mari.

Copiii știau că se aflau acolo pentru a căuta harta menționată în scrisoarea lui Hugo Algernon, aceeași hartă în căutarea căreia porniseră și părinții lor în urmă cu zece ani; de asemenea, se părea că doctorul Pym avea o teorie despre modul de a căuta, dar până acum, vrăjitorul nu fusese darnic în privința detaliilor.

– Dacă vă indic unde vom merge, zise el – asta le mai spusese la casa din Spania – nu veți face altceva decât să vă îngrijorați.

„De parcă această afirmație, gândi Michael, nu era suficientă pentru a face o persoană să se îngrijoreze."

Continuară printre străzile-labirint, peste poduri după poduri, iar pe măsură pe mergeau, Michael îi aruncă o privire furișă Emmei. La micul dejun din acea dimineață, el

încercase să o facă să îi recunoască autoritatea ca frate mai mare, dorind să evidențieze că „afară, pe teren" supraviețuirea lor depindea de faptul că ea trebuia să îi urmeze ordinele „fără discuții".

– Dar avem amândoi doisprezece ani, spusese ea.

– Da, tehnic. Doar pentru câteva zile. Practic, eu am treisprezece ani.

– Deci până atunci suntem egali.

– Dar Kate m-a pus pe mine răspunzător, ai uitat? În biroul domnișoarei Crumley, ea a zis: „Ai grijă de Emma".

– Probabil pentru că pe tine te-a văzut primul. Dacă m-ar fi văzut pe mine, probabil ar fi rostit: „Emma, ai grijă de Michael! Chiar are nevoie de tine!"

– Mă îndoiesc de asta.

– Ei, nu îți face griji. Iar Emma îl bătuse pe umăr. Voi avea grijă de tine oricum.

Apoi ea plecase să arunce pietre în mare și asta fusese tot.

– Am ajuns, spuse vrăjitorul.

Ieșiseră de pe o altă alee și stăteau pe un dig de piatră, privind peste ceea ce părea o întindere nesfârșită de apă întunecată. Michael se simțea de parcă ar fi ajuns la un fel de frontieră: în urma lor era Malpesa, cu luminile și zgomotele sale, iar înaintea lor se întindea această mare pustie unde niciun sunet nu întrerupea clipocitul mării lovindu-se de stânci.

– Avem câteva minute, spuse doctorul Pym. Podul nu va apărea până când noaptea nu va cădea de-a binelea.

– Ce pod? întrebă Michael.

– Vei vedea, băiete. Acum, din moment ce aceasta poate fi ultima clipă liniștită din această seară, trebuie să vă dau ceva.

Dintr-un buzunar din interiorul hainei, vrăjitorul scoase un obiect de mărimea și forma unei bile, făcut dintr-o sticlă de un albastru-cenușiu. Un fir subțire era înfășurat în jurul ei și atașat de un cordon din piele netăbăcită, de parcă bila era menită să fie purtată pe post de colier.

– Asta a ajuns acum două săptămâni la casa din Cambridge Falls. Fără niciun bilet, dar pe plic scria „Celui mai mare dintre frații Wibberly".

– Cine a trimis-o? întrebă Emma.

– Aceasta, draga mea, este întrebarea. Cine știa că voi trei ați fost în Cambridge Falls? Desigur, Magnus cel Teribil și urmașii săi. Dar asemenea stratageme nu sunt stilul lui. O altă posibilitate, și este doar o posibilitate, ar fi...

– Părinții noștri, spuse Michael. Din pricina întorsăturilor stranii ale călătoriei în timp, aventura copiilor în Cambridge Falls avusese loc înainte ca ei să se fi născut și, ulterior, doctorul Pym le spusese părinților lor ce avea să se întâmple. Chiar crezi că este de la ei?

– Nu știu. Asta este partea care mă macină.

– Care este partea cealaltă?

– Că nu știu ce reprezintă chestia asta blestemată! Totuși, nu am putut detecta nici urmă de blestem sau răutate și cred că a venit timpul să v-o ofer.

Emma întinse imediat mâna, doar pentru ca vrăjitorul să o oprească.

– Draga mea, îi este destinată celui mai mare dintre fraţi, iar în prezentele circumstanţe, cred că ar trebui să meargă la Michael.

Emma se bosumflă, dar Michael fu încântat.

„În sfârşit", gândi el.

Apucă bila de panglica din piele.

– Ce fac cu ea?

– Am putea-o sparge, sugeră Emma.

Spre surprinderea lui Michael, vrăjitorul încuviinţă.

– Ai fi surprins să afli câte obiecte magice îşi dezvăluie secretele când sunt făcute bucăţele. Din nefericire, acest lucru ar putea, de asemenea, să o distrugă, iar dacă este de la părinţii voştri, nu mi-ar plăcea să pierdeţi mesajul. Oricum, decizia vă aparţine.

Michael îi simţi privindu-l. Sfera de sticlă era uşoară, părea aproape goală.

– De fapt, Kate este cea mai mare, spuse el în cele din urmă. O voi păstra până ce ea se va întoarce.

Ştia că era ciudat că această primă decizie a sa ca frate mai mare avea să pună din nou responsabilitatea pe umerii lui Kate; dar să spună că el într-adevăr spera că sora sa se va întoarce îi oferi un sentiment plăcut, asemenea unui act de credinţă, iar Michael zâmbi în timp ce îşi puse bila în jurul gâtului.

– Excelent, spuse vrăjitorul. Acum cred că este suficient de întuneric.

Şi, întorcându-se cu spatele către oraş, doctorul Pym scoase o monedă şi o aruncă în apă. În aer se zări o sclipire,

apoi un pod apăru, arcuindu-se de pe dig. Era construit din granit negru și păzit de două santinele amenințătoare din piatră. Figurinele erau grosolan sculptate, înarmate cu săbii greoaie, purtând robe lungi și glugi care le acopereau fețele și mâinile.

– Dincolo de acest pod, spuse vrăjitorul, este o insulă. Vreme de o mie de ani cetățenii din Malpesa, magici sau ne-magici, și-au îngropat acolo morții. Acolo sper să găsim ceea ce căutăm. Veniți. Nu avem timp de pierdut.

Și îi conduse dincolo de santinele, peste pod.

Michael avu impresia că aerul devenea mai rece cu fiecare pas, de parcă intrau într-un curent adânc, iar în timp ce trecură de vârful arcuit al podului, Michael zări silueta unei insule ridicându-se din întuneric, iar izul sărat al mării se amestecă cu un alt miros, acela al pământului vechi, al morții și descompunerii. În capătul îndepărtat al podului, Michael și Emma îl urmară pe vrăjitor dincolo de alte două santinele din piatră, apoi coborâră pe insula morților.

Doctorul Pym ridică mâna.

– O clipă, să îmi găsesc reperele.

Copiii rămaseră în urma sa, neîndrăznind nici măcar să respire. Stând unde se afla, Michael nu bănuia adevărata mărime a insulei. Mormintele și mausoleele – dintre care unele erau de zeci de metri înălțime și încoronate cu figurine din piatră acoperite de zăpadă – erau înghesuite, lăsând doar porțiuni înguste pentru trecere. Impresia lui Michael era aceea a unei păduri antice, părăginite, întunecate și tăcute.

În timp ce aşteptară, mâna lui Michael cercetă geanta, controlându-i cu nervozitate conţinutul – jurnal, creioane, stilouri, briceag, busolă, camera video, insigna regelui Robbie, *Totul despre pitici,* gumă. Asigurându-se că totul era la locul său, îşi duse mâna la piept, unde simţi sfera dură de sticlă atârnându-i la gât. Deja o simţea ca făcând parte din el.

Un nor se mişcă, iar luna revărsă o lumină palidă, stranie, ce se reflecta în peticele de zăpadă de la sol.

– Pe aici, zise vrăjitorul. Staţi aproape.

Şi porni prin desişul de morminte.

Michael şi Emma se grăbiră pentru a putea ţine pasul. Doctorul Pym înainta cu mersul său energic, urmând o potecă în zigzag pe care doar el o putea vedea. Iar pe măsură ce grupul înainta, mormintele se strângeau în jurul lor, iar drumul deveni mai îngust şi mai întunecat. Michael era îngrijorat că el sau Emma s-ar putea împiedica şi cădea, iar vrăjitorul nici măcar nu ar observa, ci doar ar continua să înainteze, lăsându-i pierduţi şi singuri în labirintul de pietre funerare.

– Doctore Pym, fu nevoit Michael să întrebe încă o dată, ce facem aici?

– Şi nu poţi merge puţin mai încet? rosti Emma. Picioarele tale sunt de o sută de ori mai lungi decât ale mele.

– Scuzele mele. Şi presupun că este timpul să vă explic de ce v-am adus în acest loc morbid. Vă amintiţi, desigur, scrisoarea găsită de doctorul Algernon? Povestea negustorului de porci care a venit în Malpesa şi l-a întâlnit pe bărbatul

cu febră, cel care s-a lăudat că el împreună cu alții luaseră o Carte magică din Egipt în urmă cu mult timp?

– Da, și voia să facă o hartă, zise Michael, trecând grăbit pe lângă un mormânt care scotea un bolborosit strangulat. Tipul bolnav, la el te referi, nu-i așa?

– Exact, dragul meu băiat. Ceea ce nu știm încă este ce s-a întâmplat după aceea. Bărbatul bolnav a murit? A reușit să realizeze harta? Povestea ne cere să ne folosim imaginația. Se opri și citi inscripția de pe o piatră funerară, apoi o porni într-o altă direcție. Deci, dacă bărbatul bolnav s-a însănătoșit și a părăsit Malpesa, atunci el și harta sa sunt pierduți pentru noi. Ar fi putut-o lua într-un milion de direcții, spre un milion de destine. Dar să presupunem că bărbatul bolnav era foarte bolnav, într-adevăr. Sau că a pierit în Malpesa. Dacă ar fi așa, această insulă este locul unde ar fi putut fi înmormântat.

– Stai, deci tu crezi că harta a fost îngropată împreună cu el? întrebă Emma. Și tot mergi prea repede.

– Aceasta este teoria mea. Și bănuiesc că aceasta a fost și teoria părinților voștri, de asemenea.

– Bine, spuse Michael, dar tot nu îi știm numele. Nu putem dezgropa morminte până ce îl găsim!

– Da, spuse Emma. Asta ar dura o veșnicie.

– Și ar fi un lucru greșit, spuse Michael.

– Da, spuse Emma cu lipsă de convingere. Și asta.

Michael era agitat pentru că doctorul Pym nu îi dezvăluise planul înainte. Michael l-ar fi putut ajuta să nu mai

piardă atâta timp, evidenţiind defectele izbitor de evidente ale planului, cum ar fi încercarea de a găsi mormântul unui bărbat fără nume, care ar fi putut să nu moară în urmă cu sute de ani! Cu siguranţă, el, ca frate mai mare, avea dreptul de a aproba sau nu toate aceste presupuneri.

– Cred că acesta este mormântul, spuse doctorul Pym.

– Ce? întrebă Michael.

– Cred că acesta este mormântul pe care îl căutăm.

Vrăjitorul stătea înaintea unei cutii dreptunghiulare de piatră. Cu aproximativ trei metri lungime şi doi metri lăţime, ea se ridica la un metru de pământ, iar lui Michael nu îi părea să arate altfel decât oricare alt mormânt pe lângă care deja trecuseră.

– A fost uşor, rosti Emma.

– Dar, zise Michael, de unde ştii că ăsta este?

– Zone ale insulei s-au dezvoltat în perioade diferite. Scrisoarea negustorului de porci a fost datată în ultimul sfert al secolului al XVIII-lea. Asta l-ar plasa pe decedatul nostru cam... aici. Vrăjitorul îşi flutură braţul în semicerc. Credeam că vom fi nevoiţi să căutăm mai mult, dar se pare că suntem norocoşi.

– Dar cum ştii că acesta este mormântul *lui?* întrebă poruncitor Michael. Încă nu îi ştim numele.

– Băiete, spuse vrăjitorul, nu trebuie să îi ştim numele. Avem asta.

Gesticulă spre ei, îndemnându-i să se apropie de mormânt. Se putură distinge trei cercuri unite, dăltuite în centrul

capacului din piatră, vizibile printr-un strat de gheață. Michael schiță simbolul în jurnalul său...

– Ce este? întrebă Emma.

– Este un lucru pe care nu l-am mai văzut de mai bine de două mii de ani, răspunse vrăjitorul. În timp ce vorbea, se întinse și trasă conturul cercurilor cu degetul. Cu mult timp în urmă, Alexandru cel Mare a atacat orașul Rhakotis, iar acest lucru a provocat despărțirea Cărților Începutului și pierderea lor. Cărțile erau păstrate sub un turn din centrul acelui oraș. Magicienii care creaseră cărțile au înființat Ordinul Gardienilor, războinici feroce care au promis să le protejeze cu prețul vieții lor.

– Stai, îmi amintesc! exclamă Michael. Contesa ne-a vorbit despre ele.

Vrăjitorul încuviință.

– Și după cum știți, când orașul a fost invadat, eu însumi am fugit cu *Atlasul*, pe care mai târziu l-am încredințat piticilor din Cambridge Falls.

Michael încuviință, fiind de acord cu alegerea vrăjitorului.

– Bănuiala mea a fost întotdeauna că Ordinul a fugit cu cel puțin una dintre cărți. Dar, deși am căutat neîncetat în tot acest timp, nu am găsit nici urmă de cele două cărți dispărute sau de Ordin. Asta până acum. Acesta – își puse mâna

pe piatra de mormânt, aproape acoperind inelele – este simbolul lor.

Inima lui Michael bubuia de nerăbdare şi emoţie. Hotărâse că va ierta faptul că vrăjitorul nu-i acordase întâietate, în calitate de frate mai mare, doar de data asta.

– Dacă putem avea încredere în scrisoarea doctorului Algernon, continuă doctorul Pym, iar acesta este mormântul aceluiaşi om bolnav, atunci putem presupune că Ordinul a salvat, într-adevăr, una dintre cărţi. Acum, întrebările fireşti sunt următoarele: individul nostru a desenat o hartă? Dacă da, harta este încă aici sau au luat-o părinţii voştri? Există însă o singură cale de a afla.

– Vrei să spui, zise Michael, că trebuie să deschidem mormântul?

– Mă tem că da.

– Tipul ăsta mort, spuse Emma, nu va fi un zombi sau altceva, nu-i aşa?

– Cred că şansele sunt foarte mici.

– Ai spus asta şi despre întâlnirea cu vreun trol. Şi ghici ce, ne-am întâlnit...

– Draga mea, nu este un zombi. Îţi promit.

Vrăjitorul le spuse copiilor să meargă la un capăt al mormântului, în timp ce el se poziţionă la celălalt.

– Nu uitaţi, ridicaţi folosind picioarele.

– Doctore Pym, spuse Michael, aceasta este piatră masivă. Probabil cântăreşte o tonă.

– Michael este cam firav, spuse Emma. Eu voi ridica mai mult.

Michael era pe cale să o contrazică, dar vrăjitorul i-o reteză:

– Am sentimentul că nu este atât de greu pe cât pare. Sunteţi gata? Unu... doi... *trei!*

Spre surprinderea lui Michael, capacul mormântului se ridică destul de uşor.

– Asta este, spuse vrăjitorul. Aveţi grijă la degete.

Rezemară capacul de mormânt.

Emma privi către Michael.

– Nu te obosi să îmi mulţumeşti.

– O, te rog, este evident că doctorul Pym...

– Ei, asta este interesant.

Doctorul Pym privea în interiorul mormântului. Copiii i se alăturară.

– *Ahhh!* ţipă Emma dându-se înapoi.

Întregul fund al cutiei de piatră era un morman întunecat şi agitat. Michael nu înţelegea nimic din ceea ce vedea; era ca o haită de...

– Şobolani!

Erau cu zecile. Poate sute. Zvârcolindu-se şi târându-se unii peste alţii. Cozi lungi şi golaşe se învârteau încolo şi-ncoace. Corpurile lor cenuşii se târau unele peste celelalte, ochii lor negri, scânteietori, fiind asemenea unor bijuterii.

– Şobolani sunt! exclamă din nou Michael.

– Da, asta sunt.

– Nu sta acolo! plânse Emma. Fă ceva! Omoară-i!

– Şi de ce aş face asta, draga mea?

– De ce? Cum adică de ce? Sunt şobolani!

Întregul corp al Emmei era rigid, iar pe chipul ei se citea o expresie de panică firească, nedisimulată. Lui Michael îi trecu prin cap că surorii sale îi era frică. Dar asta era ridicol. Niciodată nu o ştiuse pe Emma să îi fie frică de ceva, chiar şi de lucruri de care o persoană ar trebui să se teamă, cum ar fi păianjenii păroşi, uriaşi. Odată, un expert în sălbăticiuni adusese câţiva şerpi şi şopârle şi păianjeni la şcoală pentru o demonstraţie. La jumătatea demonstraţiei, o enormă tarantulă neagră-gălbuie evadase. Copiii alergau peste tot ţipând. Dar Emma, stând în rândul din faţă, luă cu calm păianjenul şi îl puse înapoi în cuşca sa de sticlă.

– Spune-mi, zise vrăjitorul, observi ceva ciudat la aceşti şobolani?

– Aa... glasul Emmei nu era deloc ferm. Sunt încă vii, iar tu nu faci nimic în legătură cu asta?

Dar Michael se gândi pentru o clipă, apoi spuse:

– Sunt tăcuţi.

– Exact, replică vrăjitorul. Această multitudine de rozătoare ar trebui să facă o zarvă teribilă. Aici se întâmplă ceva mai mult decât putem vedea.

– O să vomit, mormăi Emma.

Vrăjitorul merse lângă un copac crescut între două mausolee şi rupse o creangă uscată, lungă. Apoi Michael privi cum vrăjitorul lovi cu băţul în masa cenuşie din mormânt. Spre surprinderea lui Michael, băţul trecu direct prin ea fără vreo opreliştе.

– E doar o iluzie. Menită să descurajeze intruşii. Nu este de fapt niciun şobolan. Cred că simt ceva.

Emma făcu o jumătate de pas mai aproape.

– Deci... nu sunt adevăraţi?

– Deloc. Acum unul din voi trebuie să coboare acolo cu mine, pe când celălalt va rămâne aici să supravegheze drumul care duce către Malpesa. Pentru a şti dacă am fost văzuţi.

– Adică să cobor în groapa aia cu şobolani? întrebă Emma. Tu...

– Voi coborî eu, spuse repede Michael. Emma poate sta sus, de veghe.

– Foarte bine, spuse vrăjitorul. Apoi rupse creanga pe care o avea în mână în trei. Îi înmână Emmei unul dintre beţe.

– Freacă asta pe orice suprafaţă şi vor izbucni flăcări. Dar fă-o doar dacă ai de gând să cobori în mormânt. Altfel vei deveni prea vizibilă. Vrăjitorul îl privi pe Michael. Cobor eu primul.

Îşi trecu picioarele lungi peste marginea de piatră a mormântului. Michael şi Emma priviră cu fascinaţie oripilată cum piciorul vrăjitorului intră în şuvoiul mişunător. Pentru o clipă creaturile părură să se deplaseze în jurul lui, apoi laba piciorului său dispăru, picioarele sale, pieptul său, iar în cele din urmă, capul său alb în cuibul de şobolani.

Copiii erau singuri. Michael se întoarse către Emma.

– Ţi-e suficient de cald?

– Aha.

– Nu sta în vârful mausoleului. Siluetele sunt vizibile în întuneric.

– Bine.

– Iar sunetul poate ajunge destul de departe; așa că mi-e teamă că nu poți cânta sau fluiera pentru a-ți ține de urât.

– Am înțeles.

– A, și nu privi prea mult timp un singur lucru. Uită-te la ceva, apoi ia-ți privirea de pe el, apoi uită-te din nou acolo. Este un truc vechi al santinelelor.

– Michael...

– Da?

– Voi fi bine. Și tu să ai grijă, Michael. Îl îmbrățișă. Te iubesc.

Îl eliberă din îmbrățișare, iar Michael stătea acolo, neștiind ce să spună.

– Du-te, spuse Emma în cele din urmă. Doctorul Pym te așteaptă.

Michael încuviință, apoi se urcă pe marginea mormântului, trase adânc aer în piept și coborî.

CAPITOLUL ȘAPTE

Și Trei vor deveni Unu

– Ia asta.

Vrăjitorul îi oferi lui Michael o torță aprinsă. Se aflau într-o peșteră direct sub mormânt. Michael găsi absurd faptul că, deși știa că era o iluzie, atunci când coborâse în mormântul cu șobolani, închisese gura și ochii. Dar nu fusese mușcat și foarte curând se trezi într-un puț care cobora sub mormânt. O scară din fier era fixată de peretele de piatră. Vrăjitorul îl strigase, iar Michael văzuse strălucirea roșie a torței vrăjitorului la treizeci de metri dedesubt.

– Deci, spuse doctorul Pym, trebuie să hotărâm în ce direcție mergem.

Caverna nu era asemănătoare peșterilor și tunelelor pe care Michael și surorile sale le exploraseră în Cambridge Falls. Atât tavanul, cât și podeaua erau presărate cu stalactite și stalagmite, așa că efectul era acela de a crede că te afli în gura plină de colți a unei bestii feroce. Și era apă

pretutindeni, scurgându-se din tavan într-un constant *pic... pic... pic,* curgând în pârâiaşe pe pereţi, adunându-se în băltoace pe podea. Şi mai era şi aerul, care era atât de umed şi bogat în minerale datorită cărora fiecare gură de aer pe care o luai avea gustul unui medicament.

În ceea ce privea direcţia în care trebuiau să meargă, Michael avea doar două opţiuni, două tunele care se priveau unul pe celălalt.

– Sunt sigur, chiar pun pariu că acel tunel, vrăjitorul indică spre stânga, duce înapoi în Malpesa. În timp ce individul ăsta, gesticulă spre tunelul din dreapta, pare să îşi continue drumul sub cimitir. Ce crezi?

Michael nu ştia. O parte din mintea sa era încă în curtea cimitirului. Spera că Emma îi urma sfaturile. Ura să o lase singură.

Încercă să se concentreze:

– Păi...

– Sau am putea s-o luăm pe acolo!

Doctorul Pym arătă către partea îndepărtată a cavernei. La început, Michael zări doar pietre şi jocul de umbre. Dar apoi, privind mai atent, observă că una dintre umbre era, de fapt, o fisură îngustă, un fel de crăpătură în peretele peşterii.

Vrăjitorul zâmbi.

– Ce noroc că suntem amândoi subţirei, nu-i aşa?

Fură nevoiţi să se strecoare prin fisură, iar colţurile zimţate ale peretului de stâncă îi sfâşiară jacheta lui Michael şi pantalonii; la un moment dat se lovi la genunchi şi fu nevoit

să își muște limba pentru a se abține să nu țipe de durere. În cele din urmă, crevasa se lărgi, iar Michael și doctorul Pym putură merge normal. Dar drumul era încă întunecat, iar singurele sunete care se auzeau erau ale pașilor lor și pâlpâitul blând al torțelor. Michael mergea aproape în urma vrăjitorului și începuse să îi pună întrebări. Mai ales voia să audă glasul vrăjitorului.

– Deci, acea scrisoare pe care a găsit-o doctorul Algernon este de acum două sute de ani?

– Da, mai mult sau mai puțin.

– Iar bărbatul cu febră, cel care era în Ordin, a spus că el și alții au luat Cartea din Egipt; iar asta s-a întâmplat în urmă cu mai mult de două mii de ani.

– Așa este. O, Michael, băiete...

– Da, domnule?

– Te rog să nu îmi dai foc la costum. Este singurul meu costum.

– Scuze. Michael încetini și adăugă câțiva centimetri între torța sa și spatele doctorului Pym. Deci nu ar trebui ca el, tipul bolnav, să fie foarte, foarte bătrân?

Michael îl auzi pe vrăjitor chicotind; sunetul părea să ricoșeze din perete în perete.

– Într-adevăr, așa ar trebui. Ceea ce ridică o întrebare chiar mai interesantă. Mai sunt două Cărți ale Începutului. Fiecare are puteri unice. Spune-mi, te-ai gândit puțin la care Carte ar putea fi acele puteri?

Michael se gândise. El și Emma dezbătuseră neîncetat subiectul de la întoarcerea lor în Baltimore – Kate refuzase să li se alăture, spunând: „Cărțile vor fi ce vor fi; nu vreau să mă gândesc la ele până ce nu voi fi nevoită să o fac". Dar toate teoriile sale și ale Emmei despre posibilele puteri ale Cărților – puterea de a zbura, puterea de a deveni foarte puternic, abilitatea de a vorbi cu insectele (Michael văzuse odată un documentar care spunea că există mai mult de un trilion de insecte pe pământ și că, dacă toate ar fi conlucrat, ar fi putut pune stăpânire pe întreaga planetă), capacitatea înghețatei fără sfârșit (una dintre preferatele Emmei, despre care Michael susținuse că nu era chiar o putere), puterea de a vorbi cu oameni de la o foarte mare distanță (teoria lui Michael, deși de fiecare dată când o menționa, Emma spunea întotdeauna: „Mda, asta se numește telefon") – păreau brusc prea exagerate, pur și simplu prea absurde.

– Da, într-adevăr, dar niciuna nu este prea bună.

– Permite-mi să îți dau un indiciu, spuse vrăjitorul. Ai evidențiat corect faptul că scrisoarea negustorului de porci ar trebui să aibă mii de ani. Și totuși, membrii Ordinului erau bărbați cu speranță de viață normală. Atunci cum îți explici viața atât de lungă a acestui tip?

– Vrei să spui că... este din pricina Cărții?

– Exact asta zic. Deci, ce nume ai da unei asemenea Cărți? Nu uita, Cărțile au legătură cu natura existenței însăși, iar *Atlasul* este Cartea Timpului. Gândește lucrurile în mare, băiete!

Exista un singur răspuns.

– Presupun... Cartea Vieţii?

– Exact. Sau, cum mai este de asemenea cunoscută, *Cronica*. Iar puterea de a oferi viaţă îndelungată este doar una dintre capacităţile sale. Deci, tipul ăsta din scrisoare, el şi ceilalţi membri ai Ordinului ascund *Cronica* într-un loc secret şi atâta timp cât sunt aproape de ea, trăiesc secol după secol. Apoi acest bărbat vine în Malpesa, probabil lăsând Cartea la camarazii săi şi fiind separat de puterea sa, se îmbolnăveşte şi moare. Cât despre motivul pentru care a pornit în această călătorie, ei bine, aceasta este o altă întrebare.

Continuară să meargă; dar Michael mai avea o întrebare.

– Doctore Pym...

– Da?

– Deci ultima Carte, cea de-a treia, este... păi...

Vrăjitorul se opri şi se întoarse către el.

– Da, spuse bătrânul, ultima este Cartea Morţii. Dar acest lucru nu ne preocupă acum. Părea să îl studieze pe băiat, lumina torţei reflectându-se în ochelarii bătrânului, făcând să pară că flăcări mici dansau în ochii săi. Hugo avea dreptate. Chiar arăţi precum tatăl tău.

Şi din nou, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, în pofida a tot ceea ce încă se întâmpla, Michael simţi cum o căldură plăcută îi inundă pieptul, curgându-i până în vârfurile degetelor. Nici măcar nu încercă să o suprime.

– Grozav, spuse el, foarte încet.

– Da, spuse vrăjitorul. Este grozav.

La zece metri mai în față, găsiră inscripția.

Pe o secțiune a peretului tunelului care fusese fin șlefuită, cineva scrijelise același simbol – cele trei cercuri întrepătrunse – care fusese desenat pe mormânt. Sub el, de asemenea gravat în piatră, se afla ceea ce Michael crezu că ar fi o caligrafie, deși limba era una pe care nu o recunoștea. În unele feluri, îi amintea de chineză sau japoneză – caracterele aveau o structură complicată, dar nu era nicio pauză între ele; totul părea să curgă fluid, iar Michael nu își putea da seama dacă se citeau înainte, înapoi, de sus în jos sau de jos în sus.

Fu de părere că era o inscripție foarte frumoasă.

– Uimitor! Doctorul Pym își ținu torța aproape de peretele tunelului și îl prinse pe Michael de umăr. Am căutat atâția ani. Suntem aproape, suntem foarte aproape.

– Ce spune? întrebă Michael. O poți citi?

– Da, pot. Este limba străveche în care au fost scrise Cărțile Începutului. Acesta este jurământul Ordinului Gardienilor. Arătă către inscripția de sub simbol și o citi, glasul său răsunând din pereți. „Fiți cu toții martori că eu, cel fără de nume, îmi făgăduiesc fiecare suflare, puterea și viața însăși acestei sarcini sacre. Nimic nu va răni ceea ce am jurat să protejez. Astfel jur până când moartea mă va elibera de promisiunea mea."

Michael hotărî că era un jurământ foarte bun. Dacă ar fi fost scris de un pitic, cu siguranță ar fi fost mențiuni despre măsurarea forțelor cu dușmanul și promisiuni pentru

eternitate, dar Michael știa că nu toți se ghidau după standardele piticilor.

– Și partea aceasta, continuă doctorul Pym, atingând cu degetul porțiunea mai joasă de text. „Am eșuat în misiunea mea. Ceea ce las în urmă las în speranța că Paznicul va sosi într-o zi. Alege corect și nu vei muri niciodată. Alege greșit și mi te vei alătura... Iar Trei vor deveni Unu."

– Ce înseamnă asta? întrebă Michael.

– Trei devenind Unu este o referire la Cărțile Începutului. Conform legendei, într-o zi Cărțile vor fi reunite, trei lucrând ca una singură pentru a-și îndeplini destinul. Dar partea care mă interesează este aici, unde scrie „Ceea ce las în urmă las în speranța că Paznicul va sosi într-o zi". Asta implică faptul că prietenul nostru misterios a lăsat, într-adevăr, un fel de hartă care să permită găsirea *Cronicii*. Încă am putea avea noroc.

– Stai, ce este acolo?

Michael arătă către un rând cu un scris foarte mic la sfârșitul inscripției. Crezu că ar fi într-o altă limbă.

Vrăjitorul se aplecă în față și deodată eliberă un râset puternic, răsunător.

– Ce este? întrebă poruncitor Michael. Ce spune?

– Tunel și mormânt construit de Osborne și Fiii, Antreprenori Pitici, Malpesa. Vrăjitorul încă râdea. Chiar mă întrebam cum individul nostru bolnav a săpat tunelul de sub mormânt. A angajat pitici pentru a săpa pentru el.

– Şi a avut încredere în ei că vor păstra secretul? întrebă Michael şi se simţi imediat vinovat pentru cuvintele rostite.

– O, mă îndoiesc că le-a dezvăluit adevărata natură a secretului său, dar în esenţă da, a avut încredere în ei. Constructorii pitici sunt renumiţi pentru discreţia lor. Nu există seif sau casă de bani în lumea magică, să nu fi fost construite de un pitic. Sunt surprins că nu ştii asta.

– Păi, spuse Michael defensiv, nu te poţi aştepta ca o singură persoană să ştie totul despre pitici. Sunt atât de multe lucruri! Ai putea învăţa totul despre elfi în douăzeci de minute. Dar piticii...

– Da, da. Vino!

Şi porniră din nou la drum.

În timp ce mergeau, Michael se gândea la menţiunea Paznicului din inscripţie, iar mintea îi fugi înapoi, la ceea ce îi spusese doctorul Pym cu o seară înainte, că sora sa, Kate, îl visase ţinând în mâini o Carte stranie. Cartea aceea ar putea fi *Cronica?* Dar atunci, dacă el avea Cartea Vieţii, asta însemna că Emma avea Cartea Morţii?

„Nu va fi prea fericită să ştie asta", gândi Michael.

– O, Doamne!

Michael se opri în spatele vrăjitorului. Înaintea lor tunelul se sfârşi brusc, într-o colină de pământ şi pietre ce se înălţa până la tavan.

– O prăbuşire, zise doctorul Pym. Pare destul de recentă. Ne-ar putea lua ceva timp să... băiete, ce faci?

Michael se cățăra pe panta împietrită. Zărise o mică gaură sau un tunel aproape de tavan. Odată ajuns la nivelul deschizăturii, întinse torța către gura tunelului.

– Tunelul continuă, spuse el, gâfâind din pricina cățăratului. Sunt doar vreo trei, patru metri. Cred că încap.

– Nu. Absolut, nu.

– Doctore Pym, cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai mult Emma va sta singură în cimitir. Doar lăsați-mă să arunc o privire. Vă rog!

– Michael...

– Dacă ar fi Kate aici, ați lăsa-o să meargă. Știți că așa ați face.

Vrăjitorul suspină.

– Foarte bine. Doar arunci o privire și apoi raportezi, ai înțeles?

Michael spuse că așa va face și imediat își dezbrăcă haina groasă. Apoi, ținând torța înaintea sa, se strecură în tunel. Era mai mic decât crezuse. Fu nevoit să se târască pe burtă, folosindu-și antebrațele și coatele pentru a înainta. În curând căpătă jurituri pe coate și brațe, pe genunchi, bărbie, picioare, și chiar pe creștetul capului. Apoi rămase înțepenit. Se răsuci încolo și-ncoace, dar era inutil. Își spuse în sinea sa să nu se panicheze, că aproape ajunsese la capăt. Împingând cu piciorul în stâncă și lipindu-și mâinile de zid, se împinse înainte cu toată puterea sa. Efortul fu atât de mare, încât fu aruncat cu totul din tunel și ateriză pe podeaua de piatră.

Se ridică într-o secundă, căutându-și torța pe care o scăpase. Putea auzi glasul vrăjitorului răsunând prin tunel.

– Michael, spune ceva! Ce a fost zgomotul ăla? Ești rănit?

Michael deschise gura, dar cuvintele nu puteau fi rostite. Torța sa ilumina o mică încăpere, în care era o masă de lemn, un scaun și chestia care stătea în scaun, holbându-se la el.

Emma se cățărase pe acoperișul unui mausoleu din apropiere, iar de acolo avea vedere atât asupra mormântului cu șobolani (în care, în mod voit, nu privea), cât și asupra împrejurimilor cimitirului. Podul către Malpesa dispăruse. Totul era tăcut, întunecat și liniștit.

Pentru a face timpul să treacă și a nu se gândi la piscina cu șobolani –falși sau nu, ea nu avea încredere în ei –, Emma începuse să își imagineze că sora sa, Kate, se întorsese din trecut și stătea alături de ea. Trebuia doar să întoarcă privirea, capul, iar sora ei era acolo, zâmbind, pregătită să o primească pe Emma în brațele sale. Cu cât își imagină mai mult, cu atât viziunea deveni mai reală, până ce Emma începu să creadă că sora ei chiar era acolo, așteptând doar ca sora sa mai mică să îi observe prezența.

„Nu te uita, își spuse în sinea ei. Kate nu este acolo, nu te uita."

Emma întoarse capul și se uită. Era singură.

Întorcându-se, fu nevoită să își frece ochii cu mâna, întrucât luminile Malpesei începură să se încețoșeze și să

sclipească în depărtare. Își puse brațele în jurul genunchilor și începu să se legene înainte și înapoi.

„O vreau pe Kate înapoi, gândi ea. O vreau pe Kate înapoi o vreau pe Kate înapoi o vreau pe Kate înapoi..."

Noaptea era rece și întunecată și nimic nu se mișca în cimitir.

Ce făceau Michael și vrăjitorul?

Privi în sus. Luminile din depărtare erau încă vagi, iar Emma își frecă ochii. Privi din nou, iar luminile se mișcau. Începu să se ridice, apoi își aminti avertismentul lui Michael și se ghemui cât mai jos cu putință, privind atent în întuneric.

Podul către Malpesa reapăruse și un șir de torțe mărșăluia pe el, îndreptându-se către cimitir.

Apucând bățul pe care i-l dăduse vrăjitorul, Emma se grăbi către marginea acoperișului. Trebuia să îl avertizeze pe doctorul Pym. Dar apoi, alunecând pe pământ, Emma auzi o voce în apropiere, răsunând printre morminte:

– Sunt aici! Împrăștiați-vă! Găsiți-i!

Cu groază, Emma realiză că în cimitir se afla deja un alt grup. Îi lăsase să se strecoare pe lângă ea când se gândise la Kate! Se mustră pe sine. Doctorul Pym se baza pe ea să-și îndeplinească sarcina de a sta de veghe, iar ea îi dezamăgise!

Putea auzi pașii apăsați, iar același glas vorbi din nou; avea un accent pe care ea nu îl recunoștea.

– Găsiți copiii! Mă auziți? Vreau copiii!

Ghemuită lângă mausoleu, putea vedea torțe pâlpâind printre morminte. Trebuia să parcurgă zece metri de spațiu deschis pentru a ajunge la mormânt. Va fi complet expusă, dar nu exista o altă cale. Adunându-și forțele, Emma o luă la fugă, se urcă pe marginea mormântului și încremeni...

Sub ea, marea de șobolani fremăta. Panica puse stăpânire pe ea.

Putea auzi pașii greoi apropiindu-se...

„Fă-o, își ordonă ea. Acum!"

Și coborî în mormânt, rugându-se să nu vomite.

Silueta din scaun era un schelet. Chestia – sau el (Michael era sigur că fusese un bărbat) – purta rămășițele putrezite ale unei tunici antice și stătea în spatele mesei de lemn, poziționat astfel încât să privească pe oricine intra în cameră. Mâinile scheletului se odihneau pe masă, cea dreaptă peste mânerul unei săbii. Pe una din articulațiile mâinii sale stângi, atârna un inel din aur purtând deja familiarul simbol cu cele trei cercuri întrepătrunse.

Michael avea impresia că scheletul îl privește.

– Michael! Glasul vrăjitorului era insistent. Răspunde-mi! Ești rănit? Ești în pericol?

– Sunt... sunt bine! Doar lăsați-mă o secundă!

Michael făcu un pas înainte. Scheletul nu se mișcă.

„Bine, gândi Michael, să rămânem calmi și să vedem ce avem aici."

Masa, în mod evident, fusese pregătită pentru vizitatori. Pe ea erau trei recipiente aliniate și un vechi pocal din fier. Pocalul era pe partea de masă dinspre Michael, nu dinspre schelet. Michael privi din nou către el. Tot nu se mișcase.

Își aminti mesajul de pe perete.

Ceea ce las în urmă las în speranța că Paznicul va sosi într-o zi. Alege corect și nu vei muri niciodată. Alege greșit și mi te vei alătura...

Era o ghicitoare! Trebuia să bei dintr-unul din urcioare.

Michael își frecă mâinile. Lucrurile se îmbunătățeau. El adora enigmele, ghicitorile, orice puteai rezolva cu ajutorul logicii.

– Individ viclean, îi spuse el scheletului. Se simțea mult mai confortabil. Se întoarse pentru a-i spune doctorului Pym ceea ce descoperise...

Apoi se opri.

Fără îndoială că vrăjitorul putea rezolva puzzle-ul într-o clipită. Dar poate că aceasta era o oportunitate. El era cel mai mare acum; primise rolul lui Kate. Doar că Michael era conștient că nimeni nu îl privea astfel. Aceasta era șansa lui de a dovedi ceea ce putea. Își imagină că iese din tunel și doctorul Pym îl întreabă: „Ce ai găsit? Ce trebuie să fac?", iar în timp ce el se scutură indiferent de praf, Michael răspunde: „Păstrează-ți vrăjile, doctore. Am rezolvat puzzle-ul. Buna și bătrâna logică". Chiar și Emma ar fi impresionată.

– Michael, ce se petrece acolo?

– Încă un minut!

Va trebui să se miște rapid.

Alege greșit și mi te vei alătura...

Asta nu avea nevoie de prea multe explicații. Bea din recipientul greșit și vei deveni tu însuți un schelet.

Alege corect și nu vei muri niciodată...

Acest bărbat, când fusese în viață, trăise mii de ani datorită Cărții Vieții. Într-adevăr, totul era destul de limpede. În două recipiente era otravă. Unul avea să îl ghideze către *Cronică*. Trebuia doar să facă alegerea corectă.

Începu cu cel din stânga sa. Era un vas din lut de un cafeniu-roșiatic, de forma unui clopot, astupat cu un dop de plută. Michael scoase dopul și mirosi. Se trase înapoi, scârbit. Mirosea ca și cum cineva ar fi umplut vasul cu mâzgă de pe fundul unei mlaștini și ar fi amestecat-o cu petrol, oțet și ceva ce mirosea precum un câine ud. Michael puse dopul vasului și păși la dreapta.

Vasul din mijloc era o sticlă subțire, rubinie, umplută pe jumătate cu un lichid închis la culoare. Michael îi scoase dopul, se aplecă înainte și – precaut de data aceasta – mirosi. Mirosi din nou. Nu și-ar fi imaginat așa ceva. Orice ar fi fost în sticlă, mirosea precum berea de ghimbir.

Trecu la ultimul recipient.

Era un mic flacon din metal, de mărimea unei sticluțe de parfum. Capacul era fixat cu ajutorul unui mâner de forma unei gheare micuțe, iar când Michael apăsă butonul, capacul se ridică. Ridică flaconul la nas. Nu simți niciun miros. Îl ridică mai aproape și inspiră adânc. Puse flaconul pe masă.

– Michael – glasul vrăjitorului era acum mai mult nervos decât îngrijorat – insist să îmi spui ce se petrece.

– Nu este nicio hartă! Este o masă cu trei recipiente! A, și un schelet! Doar stă aici!

Michael privi către schelet. Nu se mișcase, nu-i așa? Michael încercă să își amintească dacă în acea poziție fusese capul scheletului.

– Michael, îți interzic să atingi ceva! De fapt, vino înapoi chiar acum! M-ai auzit?

– Eu doar... îmi leg șiretul.

– Ei, pentru Dumnezeu... O, stai o secundă, băiete!

Michael avu impresia că auzi o altă voce, în depărtare, a surorii sale, iar vrăjitorul o striga. Se întrebă dacă se întâmplase ceva în cimitir. Michael simțea că timpul său în noul tunel era pe sfârșite.

Alege corect și nu vei muri niciodată...

Alege greșit și mi te vei alătura...

Vasul din lut mirosea cu siguranță a otravă, dar poate că aceea era ideea. Când realizezi o ghicitoare, întotdeauna pui soluția acolo unde ceilalți se așteaptă mai puțin. Caz în care fiertura mlăștinoasă cu duhoare de câine ud era cel mai sigur pariu al lui Michael.

Sau era cam prea evident? Scheletul nu ar fi presupus că Michael sau oricine altcineva ar fi ales în mod automat cea mai dezgustătoare alternativă? Nu ar fi mult mai inteligent ca opțiunea ce pare cel mai puțin otrăvitoare să fie chiar cea inofensivă? În acest caz, Michael ar trebui să aleagă sticla rubinie și speranța berii de ghimbir.

Doar că... și flaconul din metal trebuia luat în considerare. Acela nu emana niciun miros. Cum se potrivea asta în ecuație? Și, dacă stătea să se gândească, făcea o greșeală neanalizând recipientele în sine: un urcior din lut, o sticlă, un flacon din metal? Oare purtau vreo semnificație? Sau poate indiciul era în plasarea lor pe masă?

„Am nevoie, gândi Michael, de cobai." „Aș putea da fiecăruia câte una din poțiuni și să văd cine supraviețuiește."

Michael privi în jur, dar camera părea nefirească nefiind bântuită de șobolani.

„Recunoaște, gândi el, habar nu ai care este poțiunea corectă."

Foarte încet, murmură: „Din Oceanul Pacific..."

Se opri, prea rușinat să continue.

„Alege, Michael, își spuse în sinea sa. Trebuie doar să alegi. Fă-o. Acum."

Scoase dopul vasului din lut și îl înclină deasupra pocalului. Mâinile îi tremurau și fu nevoit să sprijine vasul de corpul său. Încet, aproape șovăitor, o mâzgă verzuie, scârboasă alunecă în pocal. Michael o privi. Cum se presupunea că putea să bea așa ceva? Avea nevoie de o lingură.

În timp ce ridică pocalul la gură, fu nevoit să se țină de nas pentru a nu vomita. Putea vedea mâzga alunecând spre gura sa. Știa că se purta prostește. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut rezolva ghicitoarea. Poate ar fi găsit niște șobolani în altă peșteră. Era bucuros că sora sa, Kate, nu îl putea vedea, sau doctorul Pym, sau tatăl său, sau chiar G.G. Greenleaf, autorul antologiei *Totul despre pitici*...

Punând pocalul pe masă, Michael scoase antologia din geanta sa. Știa ce capitol căuta și deschise Cartea exact acolo. Citi:

– Ghicitorile au fost întotdeauna o parte cheie din orice misiune magică și, nesurprinzător, piticii au excelat întotdeauna la acest capitol!

Michael simți cum îl cuprinde un val de liniște. Bătrânul G.G. Greenleaf!

> Cheia către rezolvarea oricărei ghicitori este să te pui în locul făuritorului de ghicitori. Care au fost intențiile sale în construirea ghicitorii? Cui îi era menit să o rezolve? Cine voia să eșueze în rezolvarea sa? Întotdeauna întoarce-te la instrucțiuni; cineva le-a scris cu un motiv. De asemenea, dacă nimic altceva nu funcționează, încearcă să distrugi ghicitoarea cu toporul. Adeseori este o metodă eficientă.

Michael închise Cartea și privi scheletul. Bărbatul fusese unul dintre ultimii Gardieni ai cărții; dorise să o protejeze. Așadar, dorise ca majoritatea oamenilor să pice testul. Dar dacă cineva alegea la întâmplare o poțiune, avea o șansă din trei de reușită. Michael gândi că riscul era prea mare. Gardianul nu ar vrea ca unul din trei să reușească, ci numai unicul. Paznicul.

Deodată, Michael fu convins că niciuna dintre cele trei poțiuni nu era răspunsul corect, și dacă ar fi băut poțiunea urât-mirositoare, acum ar fi fost mort.

– *Michael!*

Glasul Emmei ajunse la el dinspre tunel. Putea vedea licăritul torței în capătul îndepărtat.

– Ce este? Ce se petrece?

– Trebuie să ieși de acolo! Era disperată. Vin! Mulți!

– Cine? Despre ce...?

– Strigoi! I-am văzut! Grăbește-te!

– Dar încă nu știm unde se află următoarea Carte! Pot...

– Michael – vrăjitorul era cel care vorbea –, vom găsi altfel Cartea! Întoarce-te acum! Este un ordin!

Dar Michael se întorcea deja către masă. Era convins că dacă nu afla răspunsul acum, dacă nu descoperea ascunzătoarea *Cronicii,* nu aveau să găsească niciodată Cartea. Și totul depindea de asta. Ceea ce însemna că totul depindea de el. Deschise *Totul despre pitici* și citi din nou pasajul. O frază îi atrase atenția: „Întotdeauna întoarce-te la instrucțiuni; cineva le-a scris cu un motiv..."

Instrucțiuni, gândi Michael:

Alege corect și nu vei muri niciodată...

Alege greșit și mi te vei alătura...

Și Trei vor deveni Unu.

Michael simți un fior de încântare.

Și Trei vor deveni Unu...

Doctorul Pym spusese că se referea la cele trei Cărți ale Începutului, și poate că așa era. Dar poate că se mai referea și la altceva.

Mâzga galbenă-verzuie era acum aproape solidă pe fundul pocalului. Michael scoase dopul sticlei rubinii și turnă

în pocal lichidul cu mirosul berii de ghimbir; urmă un sâsâit şi câţiva bolboci, iar amestecul deveni negru, şi parcă mirosea mai urât decât înainte; dar Michael deja luase micul flacon, picurând câţiva stropi. Efectul fu imediat. Sâsâitul şi clocotitul încetară, iar lichidul din pocal deveni de culoarea argintului pur.

– Michael, ăsta este ultimul avertis...

– Beau din toate cele trei recipiente!

Voia ca ei să ştie ce se petrecea. În caz că el se înşela.

Apoi, neputând rezista tentaţiei gestului dramatic, închină paharul către schelet. Din nefericire, nu se putea gândi la nimic potrivit şi cavaleresc pentru un toast. În cele din urmă, mormăi: „Ei, acum e acum...", şi bău.

Senzaţia fu ca şi cum şi-ar fi turnat apă îngheţată direct în inimă. Pocalul zdrăngăni în timp ce atinse podeaua, iar Michael căzu în genunchi. Răceala se împrăştia în corpul său şi realiză că începea să tremure. Era posibil să se fi înşelat? Dar fusese atât de sigur! Încercă să o strige pe sora sa, dar glasul îl trădă. Îşi putea simţi plămânii îngheţând, gheaţa formându-se în camerele inimii sale; vederea i se întunecă; se aplecă în faţă, fruntea sprijinindu-i-se de podeaua de piatră; o bubuitură îi zgudui întregul corp. „Ce mod straniu de a muri", gândi Michael. Bubuitura se repetă iar şi iar. Apoi vederea lui Michael se limpezi, iar el realiză că bubuitura era bătaia inimii sale şi simţi viaţa şi căldura înaintând prin el. Trase adânc aer în piept şi din nou auzi glasul Emmei strigându-l, plângând, implorându-l să se întoarcă...

– Vin! strigă el, ridicându-se în picioare. Sunt bine!

Şi era mai mult decât bine, mult mai mult decât bine, pentru că acum ştia unde era ascunsă *Cronica*.

Ce s-a întâmplat după aceea a rămas în ceaţă.

Se târî prin tunel. Mâini îl traseră din tunel. Emma îl îmbrăţişă, îi spuse că era un idiot, iar doctorul Pym îi striga să îl urmeze, întrucât nu mai era timp...

Iar apoi fuga. Înapoi prin fisură, ajungând la peştera de sub mormânt, şi auzind Strigoii atât de aproape chiar deasupra lor, vrăjitorul le striga copiilor să îl urmeze, după care plonja în tunelul ce ducea către Malpesa...

Şi din nou fugeau, cât de repede puteau.

Trebuiau să ajungă în port; ceva îi aştepta acolo; planurile fuseseră deja făcute; ceva avea să îi ia de acolo.

– Aveam un presentiment – glasul vrăjitorului era sacadat – că vom fi nevoiţi să părăsim degrabă Malpesa.

Iar în timp ce alergau, ţipetele îngrozitoare răsunau în tunel, învăluindu-i, îngrozindu-i pe copii, iar tot ce puteau face era să continue să alerge, mai repede şi mai repede.

Brusc, tunelul se deschise într-un larg canal subteran, prin care curgea un râu întunecat, iar ei săriră în apă, care era rece ca gheaţa şi vâscoasă şi le ajungea până la genunchi. În timp ce se luptau să înainteze, lumina torţelor lor dezvălui gura unui alt tunel, pavat cu cărămizi în capătul îndepărtat, iar Michael ştiu că ajunseseră la canalele colectoare din Malpesa. Apoi ţipetele ascuţite erupseră în urma lor, iar el se întoarse pentru a vedea siluete întunecate sărind din tunelul din care ei tocmai ieşiseră.

– Fugiți! exclamă vrăjitorul. Nu vă opriți! Fugiți! Lăsați-i în seama mea!

Michael făcu doi pași și văzu că Emma nu se mișcase. O prinse de braț și o trase după el, împiedicându-se prin apa neagră.

– Nu sunt reale! strigă el. Țipetele nu te pot răni!

– Eu... știu! strigă ea. Nu îmi mai urla în ureche!

Privind peste umăr, Michael îl zări pe doctorul Pym stând în întâmpinarea Strigoilor; doar că vrăjitorul nu privea către monștri, se uita în susul canalului, în întuneric. Michael și Emma ajunseră la capătul canalului, iar Michael o împinse pe Emma pe dig. Apoi se întoarse din nou și îl văzu pe doctorul Pym înaintând spre el prin apă, cu vreo zece Strigoi pe urmele sale, în timp ce mult mai mulți veneau precum șobolanii din celălalt tunel, iar apoi auzi un geamăt, și un zid uriaș de apă se rostogoli din întuneric, umplând tunelul, iar vrăjitorul îi urcă în canalul colector în timp ce valul lovi Strigoii.

Următorul lucru pe care și-l aminti Michael fu că ajunseră la o scară; Emma urcă prima, iar el o urmă. Ieșiră printr-o fântână, lângă o biserică veche, iar orașul era atât de tăcut, atât de pustiu, iar apoi vrăjitorul ieși și el din fântână și Emma întrebă dacă doctorul Pym provocase acel potop, dar înainte ca bătrânul să poată răspunde, auziră niște bubuituri rapide, pământul se cutremură și silueta greoaie a unui trol dădu colțul, fluturând o bâtă uriașă cu vârf din metal și îndreptându-se către ei.

Era ca și cum ai fi zburat înainte de un cutremur; pământul tremura atât de tare, încât era dificil să pășești. Vrăjitorul îi conduse pe o alee îngustă, unde trolul nu îi putea urma, iar Michael îl auzi urlând furios, zdrobind pereții cu bâta sa. Alergară de-a lungul unui canal îngust și auziră țipătul unui Strigoi, apoi încă unul și încă unul apropiindu-se din toate direcțiile, iar doctorul Pym părea să rearanjeze harta orașului în timp ce fugeau, făcând poduri să dispară în urma lor, forțând clădiri să se lovească una de cealaltă pentru a bloca drumul urmăritorilor; dar la fiecare cotitură, trei sau patru *morum cadi* apăreau, grăbindu-se țipând către ei, cu săbiile scoase.

– Portul, spunea mereu doctorul Pym, trebuie să ajungem în port.

Apoi dădură colțul către canalul principal și găsiră vreo zece Strigoi păzind podul, iar un bărbat stătea înaintea lor. Era cel mai mare om pe care îl văzuse Michael vreodată. Purta o manta neagră și lungă și mănuși negre din piele, iar capul său chel sclipea în lumina felinarelor. Simpla sa vedere trimise un val de teamă prin corpul lui Michael și o simți pe Emma apucându-l de braț.

– Doctore! Bărbatul întinse larg brațele de parcă i-ar fi urat bun venit. Vă așteptam! Acum, destul cu toată fuga asta de colo-colo. Vom trezi vecinii!

– Nu îi poți avea, Rourke! Vrăjitorul se postă în fața copiilor. Nu atâta timp cât eu trăiesc.

– Păi, vezi tu, doctore, zâmbi bărbatul, eu sunt în regulă cu asta.

Strigoii porniră înainte, dar doctorul Pym suflă în torța sa și un zid de flăcări se ridică în mijlocul străzii. Apoi, de parcă ar fi dirijat o orchestră, vrăjitorul își aruncă brațele în aer și o minge de foc zbură pe cerul nopții, transformându-se într-un cerc uriaș deasupra orașului.

– Doctore Pym! strigă Emma. Ce vom face?

– Dacă nu putem ajunge în port–chipul vrăjitorului era aspru și fu nevoit să strige pentru a acoperi vuietul focului – atunci portul trebuie să vină la noi. Pe aici!

Alergară către o clădire dărăpănată cu patru etaje de pe marginea canalului, iar doctorul Pym intră printr-o ușă ponosită în interiorul întunecat și prăfuit și-i împinse pe copii în susul unei scări largi.

– Pe acoperiș! Repede!

În timp ce urcau treptele, Michael auzi cum ușa fusese smulsă din balamale. Picioarele îi ardeau și tremurau de oboseală. La ultimul etaj, o scară urca printre grinzile putrede, iar vrăjitorul îi îndemnă să urce, și iată-i, toți trei, stând pe un acoperiș înclinat și pe jumătate distrus, privind orașul și apa întunecată a canalului, iar vrăjitorul trimise un alt inel de foc pe cer, asemenea unei rachete de semnalizare.

– Cine... Michael gâfâia... era bărbatul acela?

– Rourke, spuse vrăjitorul. Mâna dreaptă a dușmanului nostru. Trebuie să îmi adun forțele. Ne vor ajunge în câteva clipe, iar noi avem nevoie de timp. Timp mai presus de orice altceva.

Clopote începură să bată în oraș, iar Michael putea vedea lumini aprinzându-se la ferestre, în timp ce voci strigau unele către altele cu teamă și panică, iar apoi Strigoii începură să înainteze pe acoperiș. Unii dintre ei urcaseră scara, dar alții se cățăraseră pe pereții clădirii, atârnând de marginea acoperișului.

– Înapoi! le ordonă vrăjitorul copiilor. Dați-vă înapoi!

Michael și Emma se retraseră, dar țiglele erau instabile și una dintre ele fugi de sub piciorul lui Michael, iar el alunecă pe marginea acoperișului.

Acum erau Strigoi pretutindeni, iar doctorul Pym trimise o flacără către creaturi, cârpele uscate ale uniformelor lor aprinzându-se într-o secundă, iar multe dintre ele se prăbușiră în flăcări de pe acoperiș; apoi toată clădirea se cutremură, iar Michael putea auzi urlete furioase ce veneau de jos. Privind spre pământ, văzu doi troli lovind cu bâtele clădirea, de parcă ar fi fost doi tăietori de lemne încercând să doboare un copac. Între timp, Emma arunca în creaturi bucăți de țigle sparte cât de repede putea. Și nu aveau unde să meargă, încotro să o rupă la fugă...

Apoi doctorul Pym îl prinse pe Michael de braț și îl împiedică să cadă. Focul care se dezlănțuia pe acoperiș îi ținu pe Strigoi la distanță.

– Michael, ascultă-mă! Trebuie să găsești *Cronica!* Totul depinde de tine! Ai văzut unde este ascunsă? O poți găsi?

– D-da.

– Magnus cel Teribil nu trebuie să pună mâna pe ea! Promite-mi! Promite-mi!

– Eu... promit.

– Tu vei fi Paznicul ei! Katherine a prevăzut asta! Înțelegi? Înțelegi?

Michael încuviință, dar simți cum panica îl cuprinde în ghearele sale și brusc știu că nu era pregătit. De ce pretinsese că era? Încercă să spună asta, dar gâtul îi era uscat și cuvintele nu voiau să iasă.

Emma striga, arătând către canal.

Vrăjitorul se întoarse.

– Slavă Domnului, mi-a văzut semnalul.

Michael putea auzi acum zgomotul unui motor. Și văzu un hidroavion plutind de-a lungul canalului, pontoanele sale trasând V-uri mari în apa calmă. Trecea pe sub un pod și în câteva secunde avea să ajungă în dreptul lor.

– Odată ce aterizezi în apă – ascultă-mă, Michael –, odată ce aterizezi în apă, ține-o bine pe sora ta. Ei vor avea o singură șansă de a vă lua în hidroavion.

– Tu... vii și tu? reuși el să întrebe.

– Nu. Cineva trebuie să rămână. Rourke știe despre mormânt. Nu putem risca, permițându-i să afle locul în care se afla *Cronica*. Eu sunt singurul care îi poate încetini căutările și astfel îți pot oferi timpul de care ai nevoie.

– Dar eu...

– Știu de ce te temi. Ai încredere în Emma. Ai încredere în tine. Ai o inimă bună. Las-o să te ghideze.

– Dar nu poți...

– Vine. Du-te acum.

Iar Michael îl văzu pe bărbatul chel păşind pe acoperiş.

– Acum trebuie să sari! Du-te!

Îl împinse pe Michael către Emma. Michael prinse mâna surorii sale.

– Trebuie să sărim!

– Şi doctorul Pym?

– El nu vine!

Înainte ca ea să poată protesta, Michael o strânse mai tare de mână şi –, amintindu-şi să îşi dea jos ochelarii şi să îi bage în geantă –, făcu trei paşi, iar Emma nu avu altă opţiune decât să sară.

Căzură şi căzură şi căzură. Când se izbiră de apă fu precum aterizarea pe beton. Mâna Emmei fu smulsă dintr-a lui, după care Michael plonjă în adâncul râului. Se luptă cu toată puterea sa pentru a ajunge la suprafaţă, iar când o făcu, văzu elicea avionului apropiindu-se. Emma era la câţiva metri depărtare, tulburată şi speriată, iar el înotă către ea, punându-şi braţele în jurul ei. În ultimul moment avionul vină, iar Michael se simţi înşfăcat de mâini de oţel, iar el şi Emma fură ridicaţi din apă în hidroavion. Emma ţipă, iar Michael, încă întins pe podea şi luptându-se să respire, o văzu îmbrăţişându-l pe Gabriel, cel care îi trăsese înăuntru, şi acum striga către pilot. Avionul începu să se ridice în aer, ratând un pod cu câţiva centimetri şi se înălţară mai sus, iar Michael îşi puse ochelarii şi, prin uşa deschisă, văzu

pe un acoperiş două siluete distante, confruntându-se pe un fundal în flăcări. Apoi clădirea se clătină şi se prăbuşi, iar hidroavionul, care era în urcare, se înclină şi Malpesa dispăru în urma lor. Niciun sunet, cu excepţia motorului şi vuietului vântului, nu se mai auzea şi nimic nu se zărea în afară de întunericul nopţii, iar Emma îl îmbrăţişă pe Michael, plângând.

– O, Michael, doctorul Pym... el... o, Michael...

CAPITOLUL OPT

Sălbaticii

– Eu spun, domnule Jake...

– Da, domnule Beetles?

– Cred că în sfârşit se trezeşte.

Kate deschise ochii. Din nou era întinsă pe podea şi din nou două perechi de ochi erau fixate asupra sa. Dar camera în care se trezi era una diferită, iar cei doi băieţi nu mai erau aplecaţi deasupra ei, cercetând semnele de viaţă; o priveau din două scaune şubrede de lemn, picioarele lor fiind proptite pe cutii şi trase aproape de o plită din fier. Ambii băieţi fumau pipe.

– Cât timp am dormit?

Kate se ridică în şezut.

Cel numit Beetles scoase pipa din gură şi păru să mediteze intens asupra întrebării.

– Cât timp ai spune că a dormit, domnule Jake? Cinci ore?

– O, aş spune chiar şase, domnule Beetles.

– Șase? Atât de mult?

– Cel puțin. Începusem să cred că are de gând să deschidă un magazin...

– În regulă, spuse Kate.

– Nu mai spune! rânji Beetles. Ce fel de magazin, domnule Jake?

– Păi, unul din magazinele alea Dorm-pe-Podea-Toată-Ziua-și-Nu-Fac-Nimic, domnule Beetles.

Kate dădu din cap în timp ce băieții se prăpădeau de râs, Beetles dându-se în stambă, scoțându-și pălăria și făcând o plecăciune, evident, cu respect pentru umorul prietenului său. Kate profită de moment pentru a privi în jur.

Lumina palidă a iernii își croia drum printr-o singură fereastră prăfuită și înghețată, iluminând o cameră mică, cu nimic ieșită din comun. Nu se zăreau prea multe în afară de plită, de cutiile răsturnate servind acum drept scăunele pentru picioare și scaunele pe care stăteau băieții. Singurul aspect remarcabil era că pereții și podeaua erau construite din blocuri de piatră cenușie. Doar grinzile tavanului erau din lemn.

Kate observă că fusese întinsă pe o pătură împăturită și că o altă pătură fusese așezată peste picioarele sale desculțe. Gestul părea straniu de grijuliu. Încă purta pardesiul de lână pe care îl cumpărase în Bowery, cel pe care îl primise în schimbul lanțului de la medalionul mamei sale, iar mâna i se duse acum în buzunar, căutând și strângând forma familiară de ou a medalionului. Va trebui să găsească un nou lanț în

curând. Îi lipsea greutatea medalionului în jurul gâtului, unde putea de fiecare dată să îl verifice rapid și să știe că este acolo. Se gândi la bazarul magic, la vrăjitoarea care o drogase și la cele două creaturi care încercaseră să o răpească. Se gândi la cum fusese salvată de către celălalt băiat, Rafe – o cunoștea, o recunoscuse. Dar cum era posibil? Cine era el?

Privi către Jake și Beetles. Aveau o competiție de suflat inele de fum, deși, de fiecare când unul din ei sufla un inel, celălalt tușea sau se plângea că îl ciupise ceva de spate, pentru a-și păcăli adversarul și a putea distruge inelul prietenului său, până ce Kate realiză că distrugerea inelului de fum a celuilalt era chiar scopul jocului.

Se distrau atât de bine, iar ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Știți, spuse ea în cele din urmă, că fumatul este dăunător pentru voi, nu-i așa?

Băieții considerară întrebarea destul de hilară.

– Auzi la ea, fumatul este dăunător! râse în hohote Beetles. Toată lumea știe că o pipă este recomandată drept cea mai bună soluție pentru corpul tău.

– Cel mai bun medicament din lume! fu Jake de acord și suflă un alt inel.

– Fumatul nu este bun pentru voi! Ar-ar!

– Și uite cine ne spune nouă ce este bun, zise Jake. Nu i-am spus noi să nu meargă la vrăjitoarea aia?

– I-am spus, răspunse Beetles. I-am spus și a făcut-o oricum.

– Bine, spuse Kate. Data viitoare vă voi asculta.

– Bun, spuse Beetles. Pentru că nu mereu îl vom găsi pe Rafe la timp să te salveze, corect?

– Deci, Rafe... el m-a adus aici?

– Mda, spuse Beetles. Ai leşinat. A trebuit să te aducă în braţe până aici.

Kate se gândi la pătura aşezată peste picioarele sale şi se întrebă dacă acelaşi băiat energic de pe alee fusese cel care făcuse gestul.

– Unde este? întrebă Kate.

– Măi, măi, măi, nu este asta o schimbare drăguţă, domnule Jake? Beetles rânji larg. Deodată cineva vrea să îl vadă pe Rafe.

– Desigur. Este îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Kate simţi un val de căldură inundându-i chipul şi fu recunoscătoare pentru fum şi întuneric.

– Vreau să îi mulţumesc pentru că mi-a salvat viaţa.

„Şi, gândi ea, să îl întreb de unde mă cunoaşte."

– Este un om ocupat, Rafe, spuse Beetles. Ne-a spus să ne asigurăm că nu vei fugi.

– Deşi nu e ca şi cum ar vrea să se căsătorească cu el, spuse Jake.

– Nu. Nu e deloc aşa.

– Ar trebui să deschizi un magazin. Magazinul Vreau-Să-Mă-Căsătoresc-cu-Rafe-şi-Să-Am-o-Sută-de-Copii.

Kate putea simţi când era tachinată şi ignoră remarca.

– Deci unde sunt?

– Eşti în ascunzătoare, desigur!

– Ce ascunzătoare?

– Ce ascunzătoare? repetă Jake. A noastră! Ascunzătoarea celei mai nemiloase, celei mai tari găşti din New York!

– Cea mai bună gaşcă de pretutindeni! spuse Beetles.

– Da, cea mai bună gaşcă de pretutindeni, noi suntem! Sălbaticii!

Ascunzătoarea – Kate fusese aşezată într-o cameră din spate – se dovedi a fi o biserică veche şi abandonată. La un moment dat trebuie să fi fost o structură magnifică întrucât, când Kate păşi în vastul hol principal, fu uimită de proporţiile construcţiei. Coloane de piatră se înălţau aproape treizeci de metri către bolta tavanului. Multe dintre ferestrele-vitralii fuseseră sparte şi acoperite cu cartoane, dar cele rămase intacte executau pe pereţi modele minunate şi complexe, în verde şi roşu şi galben şi albastru. Pătuţuri erau aliniate pe podeaua de piatră şi cearşafuri atârnau de brâurile pereţilor, iar Kate avu impresia că locul arăta precum dormitorul unui orfelinat spaţios.

Văzu poate douăzeci de copii, fete şi băieţi, majoritatea de vârstă apropiată cu Jake şi Beetles. În timp ce ea şi cei doi ghizi ai săi treceau printre rândurile de paturi, Kate fu impresionată de faptul că ceilalţi copii, deşi nu erau nici foarte curaţi, nici foarte bine îmbrăcaţi, arătau cu toţii bine hrăniţi şi fericiţi. În vieţile lor trăite din orfelinat în orfelinat, Kate, fratele şi sora sa învăţaseră să citească starea

unui loc aproape instantaneu. Era fericit, trist, disperat? Copiii sau adulții erau răi sau generoși?

Știu imediat că acesta era un loc bun.

În centrul bisericii, un grup de fete și băieți stătea la o masă mare, sortând un morman de obiecte – ceasuri, batiste de mătase, inele, coliere, cercei, mici cutii ornamentale, haine de blană și șaluri – în timp ce un băiat cu un registru nota cu atenție ceea ce enumerau ceilalți copii.

– Ce sunt toate astea? întrebă Kate.

– Inventariază profitul zilei, răspunse Beetles.

– Ce vrei să spui?

– Ce a fost adus de toate echipele. Este o captură destul de bună, amice.

Kate realiză ce spuneau băieții, ce era grămada aceea de lucruri...

– Stați, voi sunteți... *hoți!*

– Așa este, spuse Beetles, agățându-și cu mândrie degetele de bretelele pantalonilor săi. Cei mai buni hoți din New York.

– Sau Brooklyn.

– Sau acolo, spuse Beetles. Deși nu am fost niciodată acolo.

Kate știa că nu avea rost să fie furioasă pe copii, dar nu se putu abține.

– Deci asta este gașca voastră? Sunteți o gașcă de hoți?

– Da, spuseră ei fericiți. Tot ce știm ne-a învățat Rafe.

– El este cel mai bun, Rafe, spuse Jake.

– Absolut cel mai bun, afirmă Beetles.

– Minunat, spuse Kate, muşcându-şi limba, asta este minunat.

După ce fură de acord că era, într-adevăr, minunat, Jake şi Beetles întrebară unde îl puteau găsi pe Rafe şi li se spuse că era în camera de predare.

– Ce predă? întrebă Kate. Cum să furi din buzunare? Cum să spargi case?

Dar băieţii doar râseră şi o conduseră într-acolo. Camera era de-a lungul unui coridor din capătul bisericii, avea o podea din lemn şi un şemineu mare. Cand Kate şi însoţitorii săi intrară, băiatul numit Rafe, cel care o salvase pe alee, scormonea focul ce ardea şi trosnea furios. Vreo doisprezece copii, cu toţii mai mici decât Jake şi Beetles, stăteau pe podea privindu-l. O fată subţirică, ce părea agitată, stătea lângă Rafe.

Lângă foc Kate văzu o lumânare neaprinsă.

– Eşti gata? o întrebă Rafe pe fată.

Ea încuviinţă, deşi era limpede că era speriată. Niciunul dintre ceilalţi copii nu mişcă sau vorbi.

– Ce se petrece? şopti Kate.

Beetles îi spuse doar:

– Priveşte.

Rafe îşi puse mâna pe umărul fetei.

– Atunci poţi începe.

Iar fata îşi întinse mâna mică şi tremurândă în foc...

– Nu!

Kate alergă și o trase pe fată înapoi. Fusese suficient de rapidă: fata nu se arsese, iar Kate o îmbrățișă strâns pe copila speriată, de parcă i-ar fi fost teamă că băiatul ar putea încerca să i-o răpească.

– Ce faci? strigă ea.

Rafe o privi inexpresiv.

– Salut, Rafe! spuse voios Beetles. El și Jake stăteau la ușă. Am supravegheat-o exact cum ne-ai spus.

– Nu a fugit pentru că este îndrăgostită de tine, rosti Jake.

– Evident, zise Kate, că asta nu este adevărat.

– Mda. Băiatul cu părul negru se întoarse către copii. Terminăm mai târziu. Copiii, inclusiv fetița, care acum se strecurase din brațele lui Kate, se grăbiră să iasă din încăpere. Rafe puse vătraiul pe șemineu. Șeful vrea să vorbească cu tine.

– Răspunde-mi... ce îi făceai?

– O învățam. Încercam să o învăț.

– Ce? Cum să se ardă?

Băiatul o privi pentru o secundă îndelungată. Apoi se aplecă înainte și își așeză cu calm propria mână în foc. Kate icni de spaimă, dar spre surprinderea sa, mâna băiatului nu arse. Pielea rămase neatinsă. Apoi întinse cealaltă mână și atinse fitilul lumânării. Se aprinse.

Băiatul își scoase mâna din foc și atinse încheietura lui Kate. Pielea lui era rece.

– Nu aș fi permis ca ea să se ardă.

Suflă în lumânare.

– Acum vino, șeful așteaptă.

O conduse către turnul clopotniței, la baza căruia zăcea un clopot mare din fier, pe jumătate crăpat, iar podeaua de piatră de sub el, transformată în pietriș. O scară din lemn urca în turn.

– Așteaptă... rosti Kate.

Băiatul se opri pe cea de-a doua treaptă.

– Nu înțeleg. Ești un... vrăjitor?

Băiatul râse.

– Vrăjitorii citesc cărți. Cunosc tot felul de vrăji. Eu nu sunt vrăjitor.

– Dar chestia aia pe care ai făcut-o... cu focul...

– Este doar ceva ce pot să fac.

– Deci ceilalți, copiii, ei sunt...

– Fiecare copil de aici este magic. De aceea se află aici. Noi îi învățăm să folosească magia, atâta tot.

Se întoarse, dar Kate îl opri încă o dată.

– Voiam... să îți mulțumesc. Pentru că m-ai salvat pe alee. De chestiile alea.

– Diavolii.

– Da.

– Jake și Beetles voiau să încerce să te salveze chiar ei. Am făcut ce a trebuit doar pentru a-i opri.

Băiatul stătea acolo, cu mâna pe balustrada din lemn, iar Kate îi cercetă chipul în căutarea oricărui semn de recunoaștere, un semn că, în orice fel, el o cunoștea.

Dar nu era niciunul.

Kate se simți rușinată și își înfășură strâns haina în jurul său. Nu înțelegea ce se petrece, cine era acest băiat, cine erau acești copii, dar își spuse în sinea sa că nu conta. Ceea ce conta era să ajungă înapoi în Cambridge Falls, să îl găsească pe doctorul Pym și drumul înapoi către Michael și Emma.

– Uite, apreciez ce ai făcut...

– Tu ai spus-o.

– Dar trebuie să ajung undeva. Este un drum lung, cu cât plec mai repede, cu atât mai bine.

– Încotro?

– Spre nord.

– Cum vei ajunge acolo?

– Nu știu. Voi lua trenul.

– Ai bani pentru bilet?

– Nu, dar...

– Probabil că nu ai bani nici pentru mâncare, nu-i așa?

Kate nu spuse nimic.

– Se va întuneca în curând și va fi mult mai frig. Chiar și cu haina aia, nu ești îmbrăcată corespunzător. Cum îți vei ține de cald?

– Nu știu, dar...

– Mie mi se pare că nu știi prea multe. În afară de ieșit în frig și înghețat de moarte cât mai repede posibil.

Kate deschise gura pentru a protesta, dar băiatul spuse:

– Trebuie să îl vezi pe șeful.

Apoi continuă să urce în turn.

Câteva momente mai târziu, Kate îl urmă nervoasă.

Turnul era înalt şi niciunul din ei nu vorbi în timp ce urcară. Pe alocuri treptele erau rupte sau chiar lipseau. Peste treptele lipsă erau nevoiţi să sară, iar când Kate sări, simţi atât hăul căscându-se sub ea, cât şi pe băiatul dinaintea ei, pregătit să o prindă în caz că aluneca. Se asigură că nu va fi nevoie. Nu avea nicio intenţie să îi mulţumească din nou.

Cu cât urcau mai sus, cu atât aerul devenea mai rece şi vântul sufla mai tare prin crăpăturile din zid. Kate se simţea buimacă şi înfometată. Nu mai mâncase nimic de la cartoful pe care îl împărţise cu Jake. Şi înainte de asta? Care fusese ultima ei masă adevărată?

În vârful turnului zeci de porumbei zburliţi din pricina frigului erau înşiruiţi pe frânghiile clopotniţei, uguind uşor. În mijlocul tavanului era o gaură mare, iar Kate putea vedea o fâşie din cerul cenuşiu al iernii.

O scară urca şi se balansa către o trapă.

– Aşteaptă...

Băiatul se întoarse, cu piciorul pe prima treaptă.

– Ce mai e acum?

El o privea, iar Kate simţi un freamăt brusc în piept. Sentimentul nu era nou. Îl simţise în camera de jos, când stătuse lângă el şi el îşi băgase mâna în foc. Dar acum, fiind singuri în turn, iar el privind-o în ochi, sentimentul era mai puternic şi o derută mai mult decât înainte.

– Pe alee. Te-ai purtat de parcă m-ai cunoaşte. Cum este posibil?

Băiatul părea să îi studieze chipul. Era ca și cum ar fi fost privită de un animal sălbatic; era ceva atât de feroce în el! Kate își porunci să nu coboare privirea dintr-a lui.

– M-am înșelat, spuse Rafe. Arăți precum cineva pe care o cunosc. Începu să urce scara, iar Kate stătea acolo, trăgând aer în piept, până când băiatul strigă spre ea: Vii?

Kate urcă prin trapă, iar o clipă mai târziu ajunsese în aer liber. Vârful clopotniței era un spațiu mare, dreptunghiular, încoronat de un dom ascuțit susținut de coloane aliniate în jurul marginii turnului. Era ca și cum ai fi stat într-o casă cu acoperiș, dar fără pereți. Trei clopote enorme din fier, identice cu cel de la baza turnului, atârnau deasupra ei, iar ea văzu spațiul clopotului lipsă, asemănător unui zâmbet de om cu un dinte lipsă.

Era un frig înțepător, iar Kate se zgribuli și privi în dreapta, spre bulevardele lungi, spre întinderea parcului alb din depărtare. Apoi privi în partea opusă, măsurând cu privirea labirintul de clădiri și străzi ce duceau spre centrul orașului. Privind în spate, observă că biserica era situată lângă un râu cenușiu, ale cărui țărmuri erau cotropite de gheață.

Apoi Kate se întoarse și privi în jurul său, în foișor.

La vreo douăzeci de metri distanță, o femeie stătea la un birou, scriind. Era concentrată asupra muncii, iar biroul era acoperit cu grămezi de hârtii ce fluturau în vânt asemenea unor pânze. Părea complet nederanjată de frig sau vânt și rămase concentrată asupra sarcinii sale.

Kate presupuse că avea în jur de cincizeci de ani. Avea părul cenușiu, tuns scurt precum al unui bărbat și purta o

rochie neagră cu mâneci lungi, iar un șal negru îi acoperea umerii. Postura sa era rigidă și încordată. Kate nu îi putea vedea mâna dreaptă, dar mâna stângă a femeii, cea care ținea stiloul, nu etala niciun inel sau bijuterii de orice fel. De asemenea, nu purta cercei, colier sau vreo broșă. Kate avu impresia că femeia avea o voință de fier, de parcă focul său interior nu doar că o încălzea în frig și vânt, dar ardea în jurul ei tot ce nu era important.

Kate simți cum o greutate se așază pe umerii ei. Băiatul îi puse peste haină un palton lung, greoi.

– Haina aia a ta nu e mare lucru. Asta este confecționată din blana unui urs.

Paltonul avea blană neagră și deasă și era foarte călduros și greoi. Băiatul îi închise nasturii din față, astfel că atârna pe Kate asemenea unei mantii. Se părea că încerca să îi evite privirea. Kate se gândi la pătura care fusese pusă peste picioarele sale în timp ce dormea și știu că el o făcuse.

– Vino.

El se întoarse și porni spre femeia de la birou, ocolind gaura din centru, iar Kate îl urmă, paltonul său din blană de urs măturând podeaua.

Rafe o opri la jumătate de metru de birou și stătură acolo, așteptând ca femeia să îi observe. În cele din urmă lăsă jos stiloul și își ridică privirea.

– Deci, glasul femeii suna de parcă cineva ar fi scăpărat scântei lovind o bucată de fier –, tu ești fata care provoacă atâta agitație.

Se ridică și ocoli biroul. Nu era înaltă, poate doar cu patru sau cinci centimetri mai înaltă decât Kate, dar felul în care stătea, de parcă ar fi avut piloni de fier în oase, o făcea să pară mai înaltă. Avea ochi cenușii și ageri, iar tenul îi era ridat și decolorat, sugerând că o mare parte din viața sa și-o petrecuse afară. Kate și-o putea imagina pe puntea unui vapor sau pe Marile Câmpii din Vest, de parcă femeia ar fi avut nevoie de spațiile acelea deschise pentru a-și exersa întreaga extensie a voinței sale. Ochii cenușii o studiară pe Kate și, deși privirea nu era aspră, nu era nici urmă de compasiune sau blândețe în ea.

– Care este numele tău, domnișoară?

– Kate. Katherine.

– Eu sunt Henrietta Burke.

Îi întinse mâna stângă, iar atunci Kate văzu că mâna dreaptă a femeii, cea despre care credea că este ascunsă de șal, lipsește. Brațul se sfârșea la cot, iar mâneca era cusută peste ciot. Kate deja întinsese mâna sa dreaptă, astfel că o schimbă jenată cu stânga. Femeia îi strânse rapid și ferm mâna. Era ca și cum ai fi dat mâna cu un vultur.

– Observi că mi-am pierdut mâna dreaptă. În urmă cu zece ani, mi-a fost tăiată de o haită de nebuni și degenerați în St. Louis. M-au acuzat de vrăjitorie. Ceea ce, bineînțeles, practicam. Cumva, ei au crezut că, dacă îmi vor lua mâna dreaptă, mă vor putea opri să mai fac vrăji. În curând au aflat greșelile alegerii lor. A fost greu să învăț să scriu și să fac vrăji cu mâna stângă, dar poți face orice dacă îți propui și ai voință.

– Da, doamnă.

Kate nu știa ce altceva ar putea spune.

– Iartă-mă pentru locul de întâlnire. Dar am descoperit că frigul îmi ascute mintea. Este adevărat că ești din viitor?

Kate rămase cu gura căscată.

– De unde...

– Știu pentru că este treaba mea să descopăr ce spun oamenii. Și aș vrea să îmi răspunzi la întrebare scurt și la obiect. Nu am mult timp, nici multă răbdare. Așa că te voi întreba din nou, vii din viitor?

– Da.

– Și dorești să te întorci acolo?

– Da.

– Dar ai nevoie de ajutorul unui vrăjitor sau al unei vrăjitoare puternice. Din acest motiv ai mers la vrăjitoarea aceea din bazar, care te-a vândut Diavolilor, este corect?

– Da. Puteți...

– Să te trimit înapoi? Nu. Deși sunt o vrăjitoare bună din toate punctele de vedere, ceea ce îmi ceri mă depășește. Adu-l jos pe Scruggs.

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Rafe, iar băiatul merse pe marginea clopotniței, se prinse de o frânghie și dispăru iute din vedere. Un moment mai târziu, Kate auzi pași pe acoperiș.

– Scruggs, Henrietta Burke își turnă o ceașcă de cafea dintr-un vas de pe birou, a fost odată un vrăjitor formidabil. Dar a calculat greșit o vrajă care l-a rupt în două. Totuși, el are putere. A aruncat o vrajă de disimulare peste

biserică. Poliția și Diavolii pot trece chiar pe lângă noi și nu ne vor vedea niciodată. Acum își petrece timpul vorbind cu păsările.

Mai mulți pași se auziră deasupra, iar băiatul reapăru, alunecând pe frânghie. În spatele său era legat ceva. Kate observă că era un bătrân cu părul cenușiu, numai piele și os, înfășurat într-o mantie cafenie veche. De îndată ce picioarele lui Rafe aterizară în siguranță pe podea, bătrânul își desprinse picioarele din jurul taliei lui Rafe și mâinile din jurul gâtului său și, nedându-le atenție lui Kate și Henriettei Burke, se așeză într-un scaun din spatele biroului și începu să își roadă unghiile.

– Scruggs, spuse femeia, aceasta este fata. O poți ajuta în legătură cu ce am vorbit?

„Scruggs, gândi Kate, arăta de parcă el însuși avea nevoie de ajutor." Tenul îi era stafidit și cenușiu. Ochi îi erau injectați. Mâinile îi era strâmbe și umflate. Părul său lung și răvășit era unsuros și bătut de vânt. „Avea nevoie de ajutor, gândi ea, sau poate de o baie."

Bătrânul privi către Kate și mormăi, încă rozând o unghie.

– Ea are puterea. Se împotrivește; dar eu o pot scoate la iveală.

– Mulțumesc, Scruggs. Henrietta Burke se întoarse din nou către Kate. Știi ce este mâine-seară, copilă?

– Aa... Separarea? Kate reuși să își amintească termenul folosit de cele două creaturi care o cumpăraseră de la vrăjitoare.

– Da. În ajunul Anului Nou, lumea magică se va ascunde. Este un eveniment care se plănuiește de decenii

bune. Îți poți imaginea magnitudinea unui asemenea lucru? În timp ce vorbea, femeia merse pe marginea clopotniței și privi peste oraș. O vrajă trebuie născocită pentru a modifica amintirile fiecărui om ne-magic de pe planetă. Suprafețe mari de pământ trebuie să fie făcute invizibile. A trebuit să obținem aprobare de la fiecare comunitate magică, cum că fiecare membru va rămâne ascuns după Separare și nu li se vor arăta celor dinafară. În mod absurd, sunt câțiva care încă se opun, dar chiar și ei au fost supuși. Separarea este cheia pentru supraviețuirea noastră. Se întoarse către Kate. Menționez toate aceste lucruri doar pentru a spune că, până ce Separarea va fi completă, voi avea nevoie de toată atenția și puterile lui Scruggs. Următoarele zile vor fi destul de periculoase. După aceea, te va trimite acasă. Poți aștepta atât? Dacă nu, ești liberă să pleci.

Kate era pe cale să îi mulțumească și să spună nu. Nu avea nicio intenție să se lase pe mâna lui Scruggs, în ciuda a ceea ce ar fi spus femeia despre abilitățile sale; bătrânul tocmai descoperise un bol cu supă pe masă și încerca să o mănânce cu degetele; dar se opri. Atunci, care era planul ei? Să ajungă în Cambridge Falls și să îl contacteze pe doctorul Pym, dar cum? Băiatul avea dreptate. Nu avea niciun ban; încă purta sandalele de vară. Cum avea să plătească pentru a obține biletul de tren, mâncare și haine mai groase?

– Și ce ar trebui să fac pentru dumneavoastră?

Femeia zâmbi, dacă acela putea fi numit zâmbet.

– Deci ai învățat că nimic în lumea aceasta nu este gratis. Bun. Mă bucur că tinerele din viitor nu sunt complet idioate.

– Nu voi fura nimic...

Femeia râse.

– Şi totuşi, ai scrupule! Adevărul este că nu ştiu care va fi preţul. Ţi-l voi cere când va sosi timpul, iar tu poţi alege să îl plăteşti sau nu. Este acceptabil?

Kate privi spre Rafe, care încă stătea pe marginea acoperişului. Nu se uitase în direcţia lui de câteva minute. Când îl privi acum, el întoarse repede privirea. Dar în acel moment, Kate citi pe chipul său familiaritatea pe care o căuta. El minţise; chiar o cunoştea.

– Am nevoie de un răspuns.

Încă privindu-l pe băiat, Kate spuse:

– Da.

Doamna Burke îl instrui pe Rafe să îi găsească lui Kate haine mai groase şi mai puţin stridente şi să îi aducă ceva de mâncare şi un pat de dormit. Mâine, spuse ea, urmau să discute mai mult. Când Kate şi băiatul ajunseră în holul principal al bisericii, Rafe chemă o fată care era poate cu un an sau doi mai mică decât Emma.

– Ea are nevoie de haine, îi zise el fetiţei. Haine de băiat. Diavolii o caută. Cu cât este mai atent deghizată, cu atât mai bine. În timp ce fata o conducea pe Kate, Rafe strigă în urma lor: Şi o beretă pentru părul ei!

– Ştiu, nu sunt proastă! strigă fata înapoi. Se poartă de parcă aş fi idioată.

Fata o duse pe Kate într-o cameră plină cu haine purtate și tocite. Se scufundă la propriu în mormanul de haine și fuste, pantaloni, șosete, pulovere care începură să zboare în toate părțile, iar Kate trebuia să le prindă pe măsură ce veneau spre ea.

– Probează lucruri până găsești ceva ce ți se potrivește, spuse fata.

Era aceeași fată a cărei mână Kate o scosese din foc. Kate se întrebă dacă fata își amintea și se gândi să o întrebe, dar avu sentimentul că fata ar spune că își amintește, bineînțeles, și apoi ar acuza-o pe Kate că ar crede că este proastă.

Și, pentru o clipă, îi reaminti de Emma, căreia Kate îi ducea dorul tare de tot și tot corpul i se încordă.

– Ești bine? Fata ținea în mână o pereche de pantaloni în care Kate și alte patru sau cinci persoane deodată puteau încăpea. Arăți de parcă urmează să plângi. Nu îți face griji. Îți găsim noi niște haine.

Kate își șterse ochii și încercă să zâmbească.

– Știu. Mulțumesc.

În cele din urmă – după ce refuză ce era prea mare, prea mic, prea găurit, prea urât mirositor și orice servise drept adăpost pentru animale –, Kate sfârși îmbrăcată într-o pereche de pantaloni groși din lână, o bluză tot din lână peste o bluză mai moale din bumbac, o jachetă scurtă din pânză pe care să o poarte pe sub haina pe care o cumpărase în Bowery și de care se atașase și o pereche de șosete din lână. Fata, care părea să nu se oprească niciodată din mișcare,

îngenunchease la picioarele lui Kate și cotrobăia printr-un șir de ghete, aruncând perechile nedorite peste umăr, într-o grămadă dezordonată.

– Perfect! anunță fata.

Kate observă că ghetele nu formau o pereche, dar până la urmă se potriveau, iar tocurile aveau mai mult sau mai puțin aceeași înălțime, așa că le acceptă.

– Mai ai nevoie doar de o beretă!

Fata cotrobăi din nou în grămada de haine.

– Deci, băiatul acela, Rafe. Cine este? întrebă Kate.

– Rafe? Este cel mai bun.

– Da, așa am auzit. În afară de asta.

– El este cel care m-a adus aici. Doar picioarele fetei erau vizibile în timp ce își croia drum prin mormanul de haine. Părinții meu au murit de tuberculoză. Apoi am lucrat la fabrica aceea din centru. Îngrozitor loc! Eram o mulțime de fete. Proprietarul ne ținea închise, țeseam zi și noapte. Ne bătea. Ne hrănea ca pe niște câini.

– Dar... zise Kate șocată: nu poate face asta! Există legi!

– Legi? Ha! Când ești copil și ai magie în tine, oamenii normali te înșfacă și te pun la muncă. Nimănui nu îi pasă. Vezi tu, chestiile pe care le facem sunt speciale. Pantofi sau mobilă, sau orice altceva. Au magie în ele. Precum hainele pe care le coasem; îi fac pe oameni să arate mai frumoși, mai înalți sau nu atât de grași în ele. Apoi proprietarul le vindea pentru o grămadă de bani. Dădea bani polițiștilor. Nimănui nu îi pasă.

– De ce nu ai fugit?

– Nu fi proastă, spuse fata în același fel în care ar fi spus-o și Emma. Doar pentru că poți face puțină magie nu înseamnă că poți trage cu fulgere pe nas. Se întoarse cu mâna plină de berete de stofă. Oricum, Rafe ne-a găsit. I-a tras omului aceluia, un bărbat în toată firea, o bătaie zdravănă. Ne-a spus: „Puteți merge pe căile voastre sau puteți veni cu mine. Va trebui să munciți, dar nu vă va bate nimeni și veți putea pleca oricând veți dori". A făcut asta cu fiecare copil de aici. I-a salvat. La fel cum domnișoara B l-a salvat pe el când era doar un copil. Ai auzit povestea asta?

Kate dădu din cap, iar fata își coborî amenințător glasul:

– Să nu spui că eu ți-am spus, dar Rafe a ucis un om. Avea doar șase ani și l-a înjunghiat pe bărbat direct în inimă. Apoi fata simulă cu plăcere înjunghierea lui Kate în inimă, scoțând și un sunet: uuuuggggghhh. Da, și apoi o adunare de oameni au pornit pe urmele lui să-l vâneze. Doamnișoara B s-a pus înaintea lor. Și-au dat seama imediat că aveau de-a face cu o vrăjitoare, iar ea le-a spus că îl va transforma pe primul om care se apropie de Rafe în porc. Apoi a transformat un individ doar pentru a demonstra că poate să facă ce a zis. Atunci au luat ființă Sălbaticii. Cu Rafe. Iar el ne-a găsit pe noi, restul.

Fata luă una dintre berete și încercă să o îndese pe capul lui Kate.

– Cred că este prea mică, rosti Kate.

Dar când spuse acest lucru, bereta păru să se extindă până se potrivi perfect. Fata le aruncă pe celelalte.

– Grozav!

Apoi Kate privi în jos și văzu că ghetele sale, care în urmă cu un moment nu semănau deloc una cu cealaltă, acum se potriveau. Iar hainele, care nu erau tocmai pe măsura sa, acum arătau de parcă fuseseră croite special pentru ea. Așa funcționa magia copiilor? Se infiltra în lucrurile pe care le atingeau sau le fabricau?

– Să mergem la cină. Fata zâmbi voioasă. Înainte să se mănânce tot. A, numele meu este Abigail. În caz că te întrebai.

Și plecă din cameră.

Kate rămase năucită pe loc. Cine erau copiii aceștia printre care aterizase? Și cine era acest băiat? La șase ani a ucis un om. Apoi s-a apucat să salveze alți copii? Nimic din toate astea nu avea sens.

Și – asta o neliniștea cel mai mult pe Kate: de unde o cunoștea?

În acel moment, băiatul se afla la vreo zece străzi distanță, alergând pe o alee care în curând avea să dispară de pe fiecare hartă a New Yorkului. Noaptea se așternuse. Fulgi mari de zăpadă cădeau din întunericul nopții. Băiatul intră într-o clădire dărăpănată, coborând un set de trepte pentru a ciocăni de trei ori în ușa apartamentului de la subsol.

O femeie bătrână – o babă – cu un șal în jurul umerilor deschise ușa. Rafe puse câteva monede în mâna pătată, iar

femeia păşi înapoi pentru a-i permite să intre. Băiatul se mişca iute prin camerele întunecate. În aer se simţea miros de ridichi fierte, transpiraţie şi tutun. Bărbaţi şi femei stăteau pe podea sau rezemaţi de pereţi şi şopteau în limbi din ţinuturi îndepărtate.

Se opri lângă o uşă din capătul apartamentului. Îşi ridică mâna pentru a ciocăni, apoi o voce spuse:

– Intră.

Păşi într-o cameră mică, luminată de o singură lumânare. O fată cu părul şi ochii negri, ce nu avea mai mult de paisprezece ani, stătea la o masă, un scaun gol zărindu-se înaintea sa. În afară de lumânare, pe masă mai era un vas din lut, un cuţit şi câteva borcane mici.

Băiatul cotrobăi prin buzunarul său şi scoase o bucată împăturită de material. O despături, scoase din el un fir blond de păr şi i-l înmână fetei.

– Vreau să ştiu cine este fata asta, spuse Rafe.

Băiatul se aşeză, privind cum fata umple vasul din lut cu apă, apoi pârli firul în flacăra lumânării şi îl puse în vas. Lichidul deveni tulbure. Fata privi suprafaţa apei pentru câteva secunde. În cele din urmă ridică privirea şi ochii îi erau limpezi.

– A venit din viitor.

– De ce? Ce caută aici? Ce vrea?

– Vrea să meargă acasă. Dar venind aici, a schimbat lucrurile.

– Ce vrei să spui?

Fata îl privi pentru un moment îndelungat.

– Ai mai văzut-o înainte.

Nu era o întrebare. Băiatul încuviință.

– Am văzut-o într-un vis.

Fata întinse o mână, iar Rafe își smulse un fir din propriul păr. Ea pârli firul și îl puse în vasul cu apă. Dură un timp până ce ridică privirea din vas.

– Ești vânat.

– De către cine? Diavoli? Am ucis unul de-al lor astăzi...

– Nu acesta este motivul pentru care te vânează. Tu ești motivul pentru care ei se află aici. Motivul pentru care au venit în această țară. Să te găsească.

– Despre ce vorbești?

– Ai ceva de care ei au nevoie. Ceva ce stăpânul lor își dorește. Dacă nu ar fi fost ea, te-ar fi găsit astăzi. Calea ta s-ar fi intersectat cu a uriașului. Dar sosirea fetei a schimbat cursul evenimentelor.

– În ce fel l-a schimbat? Aș fi fost ucis?

– Nu, li te-ai fi alăturat.

Băiatul râse.

– Eu, să mă alătur Diavolilor? Ești nebună.

El începu să se ridice, dar fata zise:

– Uriașul ți-ar fi oferit putere. Puterea de a-ți proteja prietenii. Puterea de a-ți pedepsi dușmanii. Ți-ar fi promis răspunsurile după care tânjești. Nu i-ai fi putut rezista.

Băiatul se așeză înapoi pe scaun.

– Deci, ce se întâmplă acum?

– Asta nu este limpede. Fata este cheia. Prin ea îți vei înțelege destinul. Dar deja știi asta. Visul tău ți-a spus.

Când băiatul vorbi din nou, glasul îi era straniu de calm.

– Și restul visului meu, cum rămâne cu el? Se va adeveri?

Fata încuviință.

– Da. Ea îți va arăta cine ești. Apoi va muri.

CAPITOLUL NOUĂ

Gheață

În timp ce se îndepărtau de Malpesa, în avion se dezlănțui iadul – Emma plângând și spunând că trebuiau să se întoarcă după doctorul Pym, agățându-se când de Gabriel, când de Michael, țipând la pilot să întoarcă avionul acela idiot înapoi, ambii copii fiind uzi leoarcă și începând să tremure din pricina apei reci ca gheața în care plonjaseră. În toiul haosului, Gabriel preluă tăcut controlul: învelindu-i pe copii cu pături, dându-le haine de schimb – pilotul împachetase tricouri și pantaloni în plus; din fericire era un bărbat scund, deși nu atât de scund, astfel încât hainele sale să nu arate comic de largi pe copii. În curând Michael și Emma erau uscați și îmbrăcați, încetaseră să mai tremure, iar Emma părea să fi acceptat că avionul acela stupid nu se întorcea după doctorul Pym; își continuau drumul.

Gabriel îi controlă pe amândoi de răni, curățând și pansând diversele tăieturi și zgârieturi ale lui Michael. Cu

bărbatul îngenunchind înaintea sa, Michael își studie prietenul. Era aproape neschimbat: vechea cicatrice brăzdându-i obrazul, ochii impenetrabili de culoarea granitului. Dar Michael observă, de asemenea, și șuvițele cenușii din părul său negru, ridurile de pe chipul său, și lui Michael îi trecu prin cap că spre deosebire de doctorul Pym, Gabriel era doar un om și trecuseră cincisprezece ani de la aventura lor din Cambridge Falls. Încă arăta aproape imposibil de puternic. Dar – și poate că erau doar ridurile sau firele cenușii din părul său – Michael simți o moleșeală, nu în mișcare, ci în stilul său de a fi.

– Cum te simți?

Michael ridică din umeri. Nu exista o cale de a răspunde la întrebare. Prea multe se întâmplaseră. De asemenea, se simți caraghios în hainele enorme.

– Îl veți vedea din nou pe vrăjitor, spuse Gabriel.

– Și pe Kate?

– Și pe ea.

– De unde știi asta?

– Pentru că îi cunosc.

Michael îi povesti lui Gabriel ce se întâmplase pe acoperiș, cum vrăjitorul rămăsese în urmă pentru a-l împiedica pe Rourke să îi urmărească, sau cel puțin pentru a-l încetini să-și atingă scopul și cum lui Michael îi fusese încredințată sarcina de a găsi *Cronica*. Dar nu spuse nimic despre cum aproape cedase și îl rugase pe vrăjitor să nu îi dea această sarcină, întrucât nu era pregătit pentru ea. Rușinat, Michael

deja îngropase adânc amintirea într-un colț întunecat al minții sale.

Avionul nu avea locuri, doar bănci care se pliau, iar copiii stăteau unul lângă celălalt, înfășurați în pături, cu spatele la perete. Emma luase mâna lui Gabriel și o ținea pe genunchii săi, pentru confort, dar și pentru a se asigura că prietenul său nu dispărea.

– Spuneți-mi, zise Gabriel, ce ați aflat despre Carte?

Trăgând adânc aer în piept, Michael le povesti – întrucât Emma nu auzise încă povestea – cum ajunsese în încăperea cu scheletul, cum realizase că inscripția din tunel era o ghicitoare, cum băuse din toate cele trei recipiente și deodată aflase unde era ascunsă *Cronica*...

– Asta făceai acolo? Emma îl lovi în braț. Asta a fost atât de... *stupid!* Să nu mai faci niciodată așa ceva, mă auzi? Niciodată!

– Bine.

– Ai face bine să nu.

Și îl lovi din nou pentru a fi sigură că s-a făcut înțeleasă.

Michael își frecă brațul și, fără să vrea, zâmbi.

– Cum adică, știi unde este ascunsă Cartea? întrebă Gabriel. Ai avut o viziune?

– Nu chiar. A fost ca și cum mi-aș fi amintit unde se afla. Ca și cum eu aș fi fost cel care a ascuns-o. Probabil că sună aiurea.

– Da, rosti Emma.

– Nu, spuse Gabriel. Un asemenea lucru este obișnuit în lumea magică. Cumva, bărbatul mort din tunel și-a revărsat amintirile în acele poțiuni, iar ele au fost transferate în tine.

– Dar văd totul pe bucăți, zise Michael. Și nu pot arăta niciun loc pe hartă.

– Oricum ar fi, pilotul are nevoie de o direcție. Încotro să îi spun să meargă?

Fără să gândească, Michael spuse:

– Sud. Spune-i să meargă spre sud.

– Nu este nimic la sud de Malpesa.

– Ba da, este, zise Michael. Este ceva.

Iar Gabriel îl privi, încuviință și merse către pilot pentru a-i da instrucțiunile.

Michael se înfofoli în pătura sa, lăsându-se legănat de oscilațiile și balansul avionului. Gabriel se întoarse și spuse că aveau suficient combustibil încât să ajungă la avanpostul de la Ronne Ice Shelf, pe coasta Antarcticii. Odată ajunși acolo puteau realimenta, puteau lua haine pentru copii și plănui restul călătoriei lor. Călătoria spre avanpost avea să dureze aproape toată noaptea.

– Sora ta face bine că doarme.

Michael privi spre sora lui și văzu că Emma își odihnea capul pe umărul său, iar ochii îi erau închiși. Când Michael se întoarse, Gabriel îi studia chipul, iar el știu că bărbatul își aduna forțele pentru ceea ce îi aștepta.

– Voi fi bine, zise Michael. Sunt doar obosit.

Dar glasul îi sună atât de slab, încât nici măcar el nu crezu ceea ce spusese.

Gabriel își puse mâna pe brațul lui Michael. Era un gest straniu de blând și semnificativ. Apoi Gabriel merse în cabină, iar Michael își rezemă capul de peretele avionului, în timp ce Emma se tot foia. Privi pe fereastră, dar totul era întunecat. Se îndreptau spre sud, spre capătul lumii. Michael închise ochii. Într-un târziu, reuși să adoarmă.

Michael visă zăpadă. Visă câmpuri și văi, câmpii și munți, toate acoperite de zăpadă și întinzându-se la orizont. El zbura pe deasupra, plutea. Era singur, dar nu se temea...

Doi munți uriași se zăreau în depărtare. Zbură printre ei, trecând printre dinții unui dragon...

Apoi ajunse într-un tunel lung. O strălucire roșie îl înconjura. Căldura era incredibilă. Pielea sa uscată fâșâia precum hârtia. Fiecare răsuflare îi ardea plămânii. Deodată ajunse lângă un lac clocotit, iar căldura era foarte mare. Privi suprafața arzândă...

– Michael, Michael! Trezește-te!

Emma îl zgâlțâia. El deschise ochii și nu știu unde se află. Apoi recunoscu interiorul avionului, îl văzu pe Gabriel plimbându-se de colo-colo, strângându-le lucrurile, apoi își aminti.

– Ești bine? îl întrebă Emma. Făceai zgomot.

– Ce am spus?

– Nu prea multe cuvinte. Mai mult ceva de genul *mmmrraaaaaghhhh*.

– Oh.

– Pregăteşte-te, Gabriel spune că vom ateriza în curând. Şi, Michael...

– Ce este?

– El spune că este posibil să vedem pinguini!

Michael îşi frecă ochii şi privi pe fereastră. În amurgul înceţoşat, stânci albe, fantomatice se înălţau înaintea lor. Michael privi cum o stâncă enormă de gheaţă se desprinse din zidul de gheaţă şi se prăbuşi în mare. Apoi avionul zbură peste peretele de gheaţă, iar sub ei şi înaintea lor nu era nimic altceva decât o întindere nesfârşită de un alb imaculat.

„Eu i-am adus aici, gândi Michael. Orice s-ar întâmpla, este vina mea."

Începu să îşi încalţe ghetele.

– Acolo! Uite! Nu-l speria!

Pinguinul se legăna către ei, cu aripile plate întinse pentru a-şi balansa corpul sub formă de popică şovăitoare. Pinguinul le ajungea până la genunchi, iar picioarele sale membranate se auzeau *bum bum bum... bum bum bum* pe gheaţa şi zăpada bătătorită. Michael şi Emma stăteau complet nemişcaţi, în timp ce pasărea trecu pe lângă ei şi dispăru după o clădire.

– Este cel mai tare lucru pe care l-am văzut, spuse Emma. Vreodată!

Ceasul era nouă dimineaţa, iar soarele încă nu răsărise. Temperatura era doar cu zece grade sub pragul de îngheţ,

fiind, de fapt, destul de cald pentru zona respectivă. Avionul, ale cărui pontoane deveniseră acum schiuri, aterizase pe o pistă de zăpadă în spatele avanpostului. Avanpostul în sine părea ceva ce ai fi putut găsi pe lună: nouă sau zece clădiri joase din metal, acoperișuri sub formă de domuri, presărate cu antene, tuneluri pe jumătate îngropate în zăpadă, șerpuind ici-colo.

„Arată ca o stație spațială sau o cușcă imensă pentru hamsteri", gândi Michael.

Gabriel le spuse copiilor să aștepte în avion până ce el se întoarse cu echipament adecvat împotriva frigului și cu propriile haine, pe care le dusese la uscătoria avanpostului. Fuseseră norocoși că doctorul Pym le dăduse haine călduroase înainte de a merge în Malpesa, întrucât avanpostul nu furniza produse pentru copii. Gabriel cumpără cele mai mici mărimi pe care le putu găsi, iar Michael și Emma primiră amândoi indispensabili, hanorace groase cu glugi îmblănite, pantaloni impermeabili de zăpadă, care să meargă peste pantalonii lor obișnuiți, mănuși groase de lână, căptușeală pentru interiorul mănușilor, măști pentru față, căciuli, ochelari și ghete de purtat peste vechile lor încălțări.

– Ghete pentru ghetele noastre, spuse Emma. Super. Hanoracul și pantalonii îi veneau lui Michael cât de cât bine, dar Gabriel fu nevoit să taie din lungimea mânecilor hanoracului Emmei și din cea a pantalonilor, iar marginile le sigilă apoi cu bandă izolantă. Când ambii copii fură în cele din urmă îmbrăcați, Michael se simți de parcă s-ar fi

îmbarcat într-o expediție submarină sau într-o călătorie în spațiu. Emma îl privi și chicoti.

– Arăți precum Domnul Cârnat.

– Și? Ești îmbrăcată la fel.

Apoi Emma încercă să îl lovească, își pierdu echilibrul și căzu.

Chiar și îmbrăcați așa cum erau, când coborâră din avion, frigul îi tăie răsuflarea lui Michael. Era un frig pe care copiii nu îl mai experimentaseră până atunci și stăteau pe loc, respirând rapid, obișnuindu-se cu sentimentul de claustrofobie din plămânii lor. Atunci văzură pinguinul, pe care Emma îl botează imediat Derek, iar asta îi binedispuse în timp ce se îndreptară către cafeneaua avanpostului, pentru a i se alătura lui Gabriel la micul dejun.

Ferestrele cabanei de metal erau aburite de la căldură, iar podeaua era un grilaj din oțel prin care zăpada de pe tălpile oamenilor care intrau se putea topi. Erau vreo douăsprezece mese, cam jumătate din ele fiind ocupate. Gabriel și pilotul stăteau într-un colț. Gabriel le aduse tăvi și farfurii copiilor și îi lăsă să comande – omletă, clătite, șuncă, pâine prăjită – bărbatului de la bar. În timp ce Michael apăsă butonul pentru a-și pune ciocolată caldă, observă privirile pe care le atrăgeau el și Emma. Gabriel le spusese că locul era o escală pentru oameni de știință, exploratori și negustori din Antarctica și că aici copiii erau o prezență extrem de rară.

– Vom pleca de îndată ce vom mânca şi avionul va fi realimentat. Cu cât vom avea parte de mai puţine întrebări, cu atât mai bine.

La masă, Gabriel şi pilotul scoaseră o hartă mare a Antarcticii.

– Acum, îi spuse Gabriel lui Michael, Gustavo ne va duce oriunde vom dori atât cât ne va permite vremea. Dar trebuie să ne spui încotro să mergem.

– Nu este uşor, rosti Michael. Totul este pe bucăţi în mintea mea. Dar următorul lucru pe care ar trebui să îl căutăm sunt doi munţi. Sunt foarte înalţi şi subţiri. Mai sunt şi alţi munţi în jurul lor, dar aceştia sunt cei mai mari. Şi sunt chiar unul lângă altul. Are sens ce spun?

În timp ce Gabriel vorbi cu pilotul în spaniolă, Michael văzu că Emma deja îşi mâncase ambele clătite şi mai avea jumătate de omletă. Ştia că era bine să se grăbească înainte ca sora sa să treacă la mic dejunul fratelui ei. Pilotul îi spunea ceva lui Gabriel şi arăta un punct pe hartă. Michael putea vedea o zonă umbrită, ceea ce indica prezenţa munţilor.

– Gustavo zice, traduse Gabriel, că te referi la Coarne. O pereche de munţi în capătul lanţului muntos Victoria. Se află la aproximativ două ore de zbor. Ce facem când ajungem acolo?

– Ar trebui să fie o peşteră între cei doi munţi, spuse Michael în timp ce mesteca trei bucăţi de şuncă. Iar în faţa peşterii sunt nişte formaţiuni stâncoase, care fac intrarea să arate precum o gură cu dinţi uriaşi. Bărbatul mort a numit-o

Gura Dragonului. Probabil că i-a spus numele în propria lui limbă, dar cumva știu că aceasta este denumirea lor.

Gabriel vorbi cu pilotul, care dădu din cap.

– Nu știe nimic despre o asemenea peșteră, dar asta nu înseamnă nimic. Și apoi?

– Apoi, spuse Michael, parând furculița Emmei, care încerca să îi fure una dintre clătite, am un fel de lapsus. Ți-am spus că totul este pe bucăți. Dar de partea cealaltă a peșterii ar trebui să găsim un vulcan. Acolo este ascunsă *Cronica*.

Din nou, Gabriel vorbi cu bărbatul. Și iarăși, bărbatul spuse ceva și dădu din cap. Apoi pilotul împături harta și ieși afară.

– El spune, le zise Gabriel copiilor, că nu există niciun vulcan în acea regiune și că de asta este sigur, din moment ce a zburat în zona indicată. Dar ne va duce la baza Coarnelor și vom vedea dacă putem găsi peștera. Trebuie să sperăm că vremea va ține cu noi.

– Există un vulcan, rosti Michael, surprins de propria lui încăpățânare. Știu că este acolo.

Gabriel încuviință.

– Te cred. Dar sunt îngrijorat cu privire la peștera asta. Amintirile astea pe care le-ai moștenit sunt vechi de mai bine de două sute de ani. În acest timp ar fi putut avea loc alunecări de teren. Cutremure. Peștera ar putea fi ascunsă sau chiar să se fi prăbușit. Oricum ar fi, vom afla. Acum mâncați. Soarele va fi sus pe cer în curând.

– Termin imediat, spuse Emma. Din moment ce domnul Cârnat aici de față nu vrea să împartă.

Apoi își luă farfuria unsă cu sirop și o duse la bar.

În curând erau din nou în zbor. Soarele se ridicase în sfârșit deasupra orizontului, iar în timp ce zburau, Emma țopăia dintr-o parte în alta a aparatului, lipindu-și fața de ferestre. Cu o noapte înainte fusese prea obosită și supărată pentru a aprecia primul său zbor cu avionul. Astăzi era hrănită și odihnită. Deși, Michael știa, schimbarea atitudinii sale se datora lui Gabriel. După micul dejun, în coridorul din afara cafenelei, Michael îl auzise șoptindu-i: „Nu te voi părăsi din nou", iar Emma își aruncase brațele în jurul gâtului său. De atunci se comportase din ce în ce mai mult precum vechea Emma, iar acum, cu soarele strălucind în depărtare și un peisaj straniu de frumos dedesubt, ea se bucura din plin de privelişte.

El nu era chiar atât de lipsit de griji.

Siguranța și convingerea pe care le simțise în cafenea lăsaseră loc îndoielii. Dacă pilotul avea dreptate și acolo nu era niciun vulcan? Sau era, dar Gardianul îi trimitea într-o capcană? Michael avea doar câteva dintre amintirile bărbatului; nu știa cu adevărat cum gândise el. Îi putea duce pe Gabriel și Emma la moarte! Își dorea să îi spună despre asta lui Gabriel, pentru a-i permite să îi alunge temerile, dar era îngrozit de faptul că ar putea părea mai puțin sigur pe el. Nu putea părea slab.

– Michael! strigă Emma. Vino repede!

Merse la fereastră, lângă ea.

– Privește! Arătă în jos, spre pământ. Este Derek!

– Ești sigură că este el?

– O, acela cu siguranță este Derek. L-aș recunoaște oriunde. Își lipi fruntea de fereastră, privind în jos. Mă întreb unde merge.

Michael simți o mână pe umărul său. Era Gabriel, care le făcu semn să vină în cabină. Michael și Emma se înghesuiră în spatele pilotului, care rânjea și arăta spre fereastră.

Emmei i se tăie respirația.

Chiar înaintea lor se întindea un lanț de munți uriași, piscuri albe înălțându-se dintr-o câmpie albă. Munții erau lați la bază și se îngustau spre vârfuri, înghesuiți unul în celălalt, dar două piscuri ieșeau în evidență. Erau cei mai îndepărtați și cei mai înalți și cei mai zvelți; nu puteau fi confundați.

„Coarnele", gândi Michael.

Experimentă un moment intens de déjà-vu. Pentru că, deși îi vedea pentru prima dată, știa munții din amintirile omului mort. Michael era neliniștit, de parcă viziunea lui despre sine – lucrurile pe care le știa, pe care și le amintea, lucrurile care îl făceau pe el cineva – începuse să se încețoșeze.

– Aceia sunt munții? întrebă Gabriel.

– Da.

Glasul lui de-abia se auzi pe fundalul uruitului de motor.

Apoi pilotul vorbi cu Gabriel, care încuviință și se întoarse spre copii.

– Vom ajunge acolo în douăzeci de minute. Va ateriza la câțiva kilometri de baza Coarnelor. De acolo vom merge pe jos. Este timpul să ne pregătim.

Mâna lui Michael tremură când încercă să își închidă fermoarul hanoracului și se întoarse cu spatele pentru ca nimeni să nu observe. În curând ambii copii erau înfofoliți în hanorace, măști pentru față, ochelari, căciuli, mănuși; tot ceea ce mai rămăsese erau ghetele de exterior pe care Gabriel le cumpărase de la avanpost. Copiii erau mult prea gros îmbrăcați pentru a se putea apleca, așa că Gabriel le zise să se așeze pe podea, în timp ce el puse ghetele vechi în cele noi și îi încălță. Apoi îi verifică pentru a se asigura că tot echipamentul lor era bine închis.

Michael de-abia se putea mișca și se întrebă cum, Doamne, iartă-mă, aveau să parcurgă cinci kilometri pe jos.

Avionul trepidă și se legănă în timp ce cobora spre pământ. Agățându-se de o centură de pe perete, Michael privi cum Gabriel merse lângă un rucsac mare, verificând de două ori mâncarea, apa, un adăpost de urgență, frânghii, un târnăcop pentru gheață și alt echipament necesar. De asemenea, Michael îl văzu pe Gabriel legând de rucsac un obiect lung și îngust, înfășurat într-o pânză. Michael știu că era sabia lui Gabriel, arma asemănătoare unei macete pe care copiii o văzuseră în timpul luptei din Cambridge Falls. Îi reaminti lui Michael – de parcă ar fi avut nevoie – că nu știau cu ce se vor confrunta de acum încolo.

Avionul se zdruncină în timp ce ateriză, iar Michael și Emma scăpară centurile de pe perete din mâini și zburară înainte, prăbușindu-se în cabina pilotului, dar straturile multiple de haine îi protejară și nu se răniră. În cele din urmă, după ce avionul lovi încă de două ori pământul, se domoli, se clătină pentru circa o sută de metri și se opri.

Michael privi către sora sa.

– Ești bine?

– Mi-e cald, mormăi Emma. Aș vrea să deschidă ușa.

– Voiam să zic...

– Știu ce voiai să spui. Doar îmi este cald.

Gabriel le verifică pentru ultima oară îmbrăcămintea.

– Mai avem patru ore de lumină. Dacă găsim peștera asta, Gura Dragonului, vom continua drumul. Dacă nu, fie ne vom întoarce la avion, fie vom campa dacă vom găsi adăpost. Gustavo va aștepta până la miezul nopții, apoi se va întoarce la avanpost. Va veni aici în fiecare zi timp de trei zile și ne va aștepta în timpul zilei. Sunteți gata?

Michael văzu că Gabriel îl privea, așteptând un răspuns și îi trecu prin gând să spună: „Știi, acum că am avut timp să mă gândesc mai bine, cred că ar trebui să plecăm de aici". Dar știa că nu asta aștepta Gabriel. Calea lor ducea înainte, nu înapoi; și întrebând dacă era pregătit, Gabriel îi permitea lui Michael să ia decizia plecării.

Michael ridică mâna pentru a-și îndrepta ochelarii și realiză că îi purta pe cei de protecție și îi îndreptă.

– Da. Să mergem.

Gabriel deschise ușa și deodată simți cum tot frigul din lume se strecurase în avion. Mai întâi Gabriel își scoase rucsacul, apoi o ajută pe Emma să coboare. Michael îl zări pe pilot, Gustavo, privindu-i cu o expresie îngrijorată.

– Mulțumesc pentru zbor, spuse Michael, vocea fiindu-i înăbușită din pricina măștii. Ne revedem în curând. Sper.

Și o urmă pe Emma afară, în frig.

Pământul avea o crustă dură de gheață care le permise să meargă fără clăpari pentru zăpadă. Coarnele se iveau deasupra lor, străpungând un cer albastru, vârfurile lor încovoiate aplecându-se unul către celălalt. Gabriel se afla la conducerea grupului, Emma la mijloc, iar Michael ultimul. Privind înapoi, Michael putea vedea discul palid al soarelui legănându-se deasupra coroanei pământului. Mai mult ca niciodată, se simți precum un călător pe o planetă îndepărtată.

Mersul era dificil cu greutatea în plus a hainelor și ghetelor, iar în curând picioarele lui Michael deveniră greoaie. Ceasul îi era îngropat sub straturi multiple, iar singurele puncte de referință după care putea măsura progresul erau munții dinaintea lor (care păreau să nu se apropie deloc) și avionul din urma lor (care, oarecum neliniștitor, devenea din ce în ce mai mic).

Mergeau, presupuse Michael, de vreo jumătate de oră, când Gabriel se opri și se întoarse, privind dincolo de copii.

– Ce se întâmplă? Michael nu putea vedea nimic în depărtare, cu excepția avionului, care devenea tot mai mic și mai întunecat.

– Nu sunt sigur.

Gabriel îngenunche și luă o frânghie și un set de cleme de metal din rucsacul său. Trecu frânghia prin cleme și le prinse de jacheta sa, a lui Michael și a Emmei.

– Pentru ce faci asta? întrebă Emma.

– Siguranță.

Continuară să meargă. Pământul se ridica. Lui Michael îi era frig acum, deși părea imposibil ca unei persoane să îi fie frig purtând atâtea straturi de haine. Pentru a-și distrage atenția, se gândi la biblioteca aflată în casa din Cambridge Falls și la cât de mult își dorea să fi stat lângă un șemineu, cu o cană de ciocolată caldă și cu *Totul despre pitici* pe genunchi, privind zăpada căzând pe fereastră. Poate mâncând un sendviș cu brânză topită.

Și se gândea la cât de bine era să citească despre aventuri și nu să le trăiască, când observă cât de ștearsă devenise umbra sa. În tot timpul în care merseseră, umbra i se întinsese înaintea sa, ascuțită și neagră pe solul alb, dar acum de-abia se mai putea distinge. Se întoarse și văzu că soarele dispăruse. Dar nu avea sens. Încă mai aveau câteva ore de lumină rămase. Apoi realiză că nu mai putea vedea nici avionul. Un sentiment de neliniște începu să încolțească în stomacul său.

– Gabriel...

Asta a fost tot ce a reușit să spună înainte de izbucnirea furtunii. Fusese precum un val, năvălind peste el, aruncându-l peste Emma. Întinși în zăpadă, copiii erau aruncați cu nepăsare înainte. Michael cotrobăi după ceva de care să se

poată agăța, dar mâinile sale nu găsiră nimic. Își imagină că vor fi luați pe sus, precum frunzele înainte de un vânt puternic și duși, spre capătul celălalt al Antarcticii. Apoi – după o zdruncinătură – se opriră. Gabriel își fixă ghetele în gheață, înfipse târnăcopul și își înfășură frânghia în jurul brațului, reușind să-i aducă pe copii laolaltă. Asemenea unui pescar recuperându-și captura, îi trase pe copii spre el. Își încovoie corpul pentru a primi în spate loviturile vântului. Michael și Emma se cuibăriră lângă corpul său. Vuietul le umplu urechile. Vizibilitatea era de lungimea unui braț sau mai puțin.

„Blanc total", gândi Michael. Citise cuvântul undeva. „Suntem într-un blanc total."

Gabriel se aplecă înainte, strigând peste vuietul vântului.

– Voi monta adăpostul! Este inutil să încercăm să ne întoarcem la avion! Ne-am rătăci! Trebuie să așteptăm ca furtuna să treacă!

– Dar suntem atât de aproape! strigă Michael. Dacă ajungem la peșteră, vom fi în siguranță!

– Nu am găsi-o niciodată în aceste condiții! Parcă și munții au dispărut!

– Eu o pot găsi!

Cuvintele care le rostise îl surprinseră pe Michael. Nu le gândise, nici nu plănuise să le rostească, dar știa că ceea ce spusese era adevărat. În tot timpul în care merseseră, o forță invizibilă continuase să îl atragă înainte. Acum că se opriseră era cu adevărat conștient de ea; dar știa că, dacă se lăsa condus în continuare, va găsi peștera.

– Ce se petrece? Emma se întoarse dinspre Michael spre Gabriel. Nu aud nimic!

Gabriel îl privea pe Michael, ochii fiindu-i ascunși în spatele ochelarilor întunecați și acoperiți de gheață.

– Ești sigur? Este un risc!

„Vrea să spună că am putea muri cu toții, gândi Michael. Ne-am putea rătăci fără nicio speranță. S-au prăbușit într-o crevasă." Să ridice tabăra era cel mai rațional lucru pe care îl puteau face.

Privi către Emma, care își tot întorcea capul între el și Gabriel, spunând: „Ce? Ce ai spus? Este atât de tare? Ce?! Nu era drept. Michael și-ar fi riscat de bunăvoie viața; de ce trebuia să o riște și pe cea a surorii sale? Sau pe a lui Gabriel?

– Trebuie să te hotărăști! strigă Gabriel.

Michael închise ochii. Forța era încă acolo, precum un cârlig invizibil agățat de pieptul său. Știa că era *Cronica.*

– Da! O pot găsi!

– Ce să găsești? strigă Emma. Despre ce vorbiți?

Gabriel nu răspunse, dar se apucă să schimbe poziția frânghiei, astfel că Michael ajunse la conducerea grupului.

– Te vom urma!

Îi înmână lui Michael târnăcopul pentru gheață, iar Michael se ridică și începu să înainteze prin furtună. Trebuia să își adune toate puterile pentru a nu fi măturat de vânt și era incredibil de obositor să înainteze în timp ce vântul îl biciuia din față cu toată puterea. Printre rafalele de vânt erau momente scurte în care lucrurile se limpezeau,

iar Michael putea vedea la zece metri înainte. Dar, de cele mai multe ori, își flutura mâna în fața ochilor și nu vedea nimic.

„Te rog, se tot gândea el, sper să nu mă fi înșelat."

Însă putea simți *Cronica* acolo, chemându-l, din ce în ce mai tare cu fiecare pas. Se trezi gândindu-se la o călătorie pe care el și surorile sale și o grămadă de alți copii o făcuseră la o fermă cu câțiva ani înainte. Erau în mijlocul pustietății, iar șoferul autocarului, un adolescent îmbufnat, aprinsese radioul pentru a găsi un post care nu transmitea muzică, cum spusese el, „muzică banjo". În cele din urmă găsise un post. La început semnalul fusese slab și disonant, dar pe măsură ce înaintau și probabil se apropiau de sursă, semnalul devenise din ce în ce mai clar.

Așa se simțea Michael acum, de parcă s-ar fi apropiat în sfârșit suficient de mult încât să poată auzi muzica.

– Michael!

Emma îi strigase în ureche, îl prinsese de umăr și îi arăta ceva.

Michael privi în sus – stătuse cu privirea numai în pământ, concentrându-se pentru a evita să îi conducă pe Emma și Gabriel într-o prăpastie – iar acolo, la trei metri distanță, de-abia vizibilă prin vârtejul de zăpadă, dincolo de trei coloane acoperite de zăpadă și gheață, coloane care se subțiau pe măsură ce se înălțau astfel încât să dea impresia foarte credibilă de colți, era gura întunecată și larg deschisă a peșterii.

Câteva minute mai târziu reuşiră să ajungă în interiorul peşterii, scuturându-şi ghetele şi hainele de zăpadă şi gheaţă. Gabriel îl bătu pe Michael pe umăr.

– Bună treabă!

Michael încercă să ridice din umeri, dar gestul se pierdu în hanoracul enorm.

– Hei, ştii, nu a fost mare lucru.

– Mda, spuse Emma, probabil că ai dreptate.

– Ei bine, rosti Michael iritat, de fapt, a fost mare lucru.

Apoi Emma râse şi îi spuse lui Michael că bineînţeles că era mare lucru şi, dacă regele Robbie ar fi fost acolo, probabil i-ar fi acordat lui Michael încă vreo zece medalii de-ale piticilor.

– Ha-ha, zise Michael. Deşi nu se putea abţine să se gândească la faptul că o medalie nu ar fi deloc nepotrivită.

– Încă îţi este frig? întrebă Emma. Tremuri.

Michael tremura, dar nu avea nicio legătură cu frigul. Ar fi trebuit să fie invadat de încredere datorită faptului că îşi urmase instinctul. Dar se întâmplă exact opusul. Nu înţelegea *cum* se întâmplase, *cum* reuşise. Simţea că pierde controlul, iar sentimentul îl speria. Fusese foarte norocos şi nu trebuia să se bazeze pe faptul că se va întâmpla din nou.

– Trebuie doar să mă mişc.

– Atunci nu ne lăsa să te oprim. Gabriel scoase trei lanterne din rucsac şi înmână una fiecărui copil. Tu eşti liderul. Îndrumă-ne.

Michael privi către Emma, care ridică din umeri şi spuse:

– Doar încearcă să nu ne ucizi.

Apoi Michael se întoarse și porniră la drum.

Peștera era diferită într-o singură privință de toate celelalte peșteri și tuneluri pe care copiii le exploraseră: era acoperită cu gheață. Podeaua, tavanul și pereții erau glazurate cu o crustă alb-albăstruie. Spre norocul lor, ghetele cele noi cumpărate de Gabriel aveau tălpi antiderapante. Totuși, înaintau cu precauție, iar lanternele lor continuau să își reflecte lumina înapoi, spre ei, făcând inimile copiilor să bată mai repede pe măsură ce își imaginau bestii cu ochi sclipitori pândindu-i în întuneric.

În curând, vuietul furtunii se stinse, iar tunelul se deschise într-o cavernă întinsă, iar ei merseră de-a lungul unei poteci înguste, care înainta pe lângă perete. Ațintiră lanternele asupra abisului, iluminând un lac de gheață neagră, iar Michael privi în jos și văzu arătări cu gheare și colți și aripi adâncite într-un somn înghețat. Tunelul se continua pe partea cealaltă a lacului, iar gheața de pe pereți începu să lase locul stâncii dezgolite, până ce nu se mai zăreau decât petice de gheață pe ici, pe colo, iar în cele din urmă dispăru complet. Michael se trezi dându-și jos masca, împingându-și gluga de pe cap, descheindu-și fermoarul jachetei.

Apoi își stinse lanterna.

– Michael... șopti Emma.

– Știu.

Capătul tunelului era înaintea lor, iar lumina se revărsa prin el. Nu era negura încețoșată a unei furtuni de zăpadă, ci lumina aurie, caldă și strălucitoare a soarelui.

Doar că asta nu era posibil. Michael știa că nu era posibil. Și atunci...

– Michael, auzi.

– Da.

Erau trilurile unor păsări.

CAPITOLUL ZECE

Sfârșitul Lumii

– Știai...

– Nu.

– Nimic din toate astea...

– Nu.

– Pentru că este... uau!

„Da, gândi Michael. Uau."

Ieșiseră din tunel și se aflau sus, deasupra unei văi enorme, sub formă de semilună. De acolo de unde stăteau, pereți abrupți de stâncă coborau aproape un kilometru către podeaua văii, în timp ce munți acoperiți cu zăpadă se înălțau deasupra lor, încercuind valea într-un inel neîntrerupt. Michael presupuse că era cel puțin un kilometru distanță până pe partea cealaltă. Atât spre dreapta, cât și spre stânga, valea se curba și dispărea din vedere. Cerul era de un albastru pur, cristalin, iar aerul era cald și tăcut. Departe, dedesubt, podeaua văii părea să fie acoperită cu o boltă de un verde-închis.

Michael se gândi să facă o fotografie, apoi hotărî că o fotografie nu ar oferi toată splendoarea peisajului.

– Dar suntem la Polul Sud! exclamă Emma. Ar trebui să fie pinguini! Şi zăpadă! Şi... şi urşi polari!

– Urşii polari sunt la Polul Nord.

– Ştii la ce mă refer! Asta este...

– Este *Cronica*, spuse Michael. Pun pariu că în urmă cu mii de ani locul ăsta arăta precum restul Antarcticii. Apoi Ordinul a adus *Cronica* aici şi totul s-a schimbat.

Rămaseră în tăcere, privind în jos, către valea luxuriantă. Apoi Gabriel spuse:

– Acolo.

Arăta spre dreapta lor. Dincolo de vale, de-abia vizibilă peste umerii unui munte, o dâră subţire de fum negru se ridica în aer.

– Vulcanul, şopti Michael.

– Uimitor, se minună Emma. Chiar aveai dreptate.

– Nu trebuie să te prefaci atât de uimită, spuse Michael.

– Dar sunt, spuse Emma. Sunt cu adevărat surprinsă.

Rapid, pentru că deja le era cald şi transpirau, trioul îşi scoase hainele călduroase – hanoracele, cizmele grele, pantalonii izolanţi, izmenele, ochelarii de protecţie, mănuşile şi căciulile –, iar Gabriel ascunse totul în interiorul peşterii pentru călătoria înapoi. Michael fu surprins să găsească sfera de sticlă cenuşie-albăstruie atârnând la gâtul său şi realiză că în exaltarea ultimelor douăzeci şi patru de ore, uitase complet de ea. Evident, acum nu era timpul să se gândească la cine o trimisese sau care ar putea fi scopul ei,

dar în timp ce o ascunse sub tricoul său, Michael își promise că va încerca să îi desluşească misterul de îndată ce se va ivi ocazia.

Tunelul ajunse într-un promontoriu din care un set de trepte aproape verticale, tăiate în suprafaţa stâncii, cobora către podeaua văii. Gabriel luă cablul de siguranţă şi îl legă de curelele copiilor.

– Vom ajunge la bază, spuse el. Apoi vom merge către vulcan.

Treptele semănau mai mult cu o scară mobilă decât cu una obişnuită, distanţa între trepte fiind de aproape şaizeci de centimetri. O singură dată Michael privi în jos pentru a controla cât au coborât şi descoperi că privea direct în abis. După aceea îşi concentră atenţia asupra fiecărei trepte în parte. Cu cât coborau, cu atât aerul era mai cald şi mai umed. Ochelarii îi tot alunecau pe nas, iar bluza i se lipi de spate. Triluri de păsări răsunau prin vale, iar în curând auziră susurul unei ape curgătoare.

Se opriră la jumătatea drumului, iar Gabriel le dădu pâine şi fructe uscate din rucsacul său. Michael îşi verifică ceasul, gândindu-se că soarele ar fi trebuit să apună până atunci şi totuşi era încă lumină, când auziră ceva ce nu era o pasăre. Strigătul venea din direcţia vulcanului. Era aspru şi sălbatic şi reduse la tăcere întreaga vale.

– Ce a fost asta? şopti Emma.

Gabriel dădu din cap.

– Nu ştiu.

Nici Michael nu știa. Dar știa că orice ar fi produs sunetul acela era foarte, foarte mare.

Își terminară în liniște gustarea și reluară coborârea. Treizeci de minute de mai târziu, ajunseră la coloana copacilor. De deasupra, Michael se aștepta să găsească o junglă tropicală, dar podeaua văii era acoperită de o pădure de conifere enorme. Recunoscu copacii din fotografii și filme, dar aceștia erau mai înalți și mai mari decât oricare alții pe care îi văzuse vreodată. Într-adevăr, podeaua văii se dovedi a fi mai joasă decât crezuseră ei, întrucât chiar și după ce ajunseră la coroana copacilor, continuară să coboare și mai mult.

– Vă vine să credeți, spuse Emma când ajunseră în cele din urmă la bază, că va trebui să urcăm înapoi?

Lumina începuse acum să se stingă, iar sub coronamentul copacilor era încă și mai întuneric.

– Știu că ești obosită, spuse Gabriel. Dar cred că ar trebui să ne continuăm drumul. Mi-ar plăcea să campăm mai aproape de vulcan, astfel încât să putem ajunge acolo mâine de dimineață.

Michael încuviință, Emma gemu și continuară să meargă, dar nimeni nu menționă că strigătul creaturii venise din direcția vulcanului. Michael se simțea de parcă mergea printr-o pădure de uriași adormiți. Chiar și Gabriel privea uimit masivele trunchiuri de un roșu-cafeniu. Dar mersul era încet, întrucât podeaua pădurii era acoperită de un pat gros de ferigi, iar Gabriel fu nevoit să își folosească sabia pentru a croi o cărare.

Nu se mișcau prea multe prin pădure. Păsările erau în coronament, iar alte semne ale naturii sălbatice erau gândaci negri, strălucitori, care goneau pe trunchiurile copacilor cu un bâzâit furios și își luau brusc zborul. Gândacii erau de mărimea broaștelor țestoase, iar după ce Michael fu lovit în cap și doborât la pământ, copiii învățară să se ferească de fiecare dată când auzeau vreunul venind.

„Totuși, gândi Michael frecându-și locul dureros din spatele urechii, dacă sunt pe aici doar păsări și gândaci, de ce mă simt de parcă am fi urmăriți?"

Pe măsură ce înaintau, susurul apei curgătoare se auzea tot mai tare, iar în cele din urmă ajunseră la un râu limpede care își croia drumul prin mijlocul unui canion. Erau înfierbântați din pricina călătoriei, iar Gabriel le permise să se așeze pe burtă și să își scufunde fețele în apa râului. Apa era rece ca gheața, iar ei băură până când îi dureră dinții.

Înviorat, micul grup își continuă drumul, urmând malul râului până ce se întunecă atât de tare, încât nu mai puteau vedea nimic, iar copiii își târau picioarele și Emma spuse pentru a cincisprezecea oară: „Acesta pare un loc bun de popas". Gabriel ridică tabăra pe o stâncă întinsă care le oferea o priveliște atât în amonte, cât și în aval, iar el scoase mâncare din rucsac – mai multă pâine, cârnați uscați și fructe uscate – și spuse că nu va risca să facă un foc. Michael se întrebă dacă și Gabriel simțea că erau priviți; dacă simțea, el nu spuse nimic. După ce mâncară, Gabriel tăie frunze din ferigile din apropiere și construi un pat gros și moale pe stâncă, iar Emma se întinse pe el și adormi într-o secundă.

– Dormi, îi zise Gabriel lui Michael. Eu voi sta de pază.

Michael intenționa să îi spună lui Gabriel să îl trezească în câteva ore și să facă de pază cu rândul. Dar întrucât era epuizat și tot corpul îl durea și alinat fiind de murmurul râului, Michael se întinse lângă sora sa și adormi.

Michael visă.

Din nou se afla în tunelul întunecat, mergând către luminița roșie.

Din nou, stătea înaintea lacului de foc, privindu-i suprafața, în timp ce ochii îl ardeau, iar căldura îi înăbușea respirația.

Știa că pe undeva, prin apropiere, trebuia să fie și *Cronica*. Dar unde?

Iar apoi, în mod straniu, auzi muzică. Părea să îl înconjoare. Putea respira fără durere. O greutate se ridică de pe umerii săi. Căldura se domoli. Se simți ușor precum aerul, de parcă ar fi putut pluti pe cer, în depărtare...

O mână pe umărul său îl trezi.

Era încă întuneric; Gabriel stătea aplecat peste el, ținând un deget la gură, spunându-i lui Michael să stea liniștit. Din pădure răsuna muzică, iar Michael o recunoscu drept muzica din visul său. Se ridică; într-adevăr, s-ar fi lăsat purtat de vis dacă mâna lui Gabriel nu l-ar fi trezit.

– Am auzit...

– Da, a început în urmă cu un minut. Merg să investighez. Stai cu sora ta. Gabriel se ridică, apoi se opri. Vei sta cu ea.

Era o întrebare în glasul său.

- Sigur că da, voi sta cu ea.

Bărbatul îl privea. Michael nu se putea abține.

- Doar că muzica... este atât de... frumoasă!

- Încearcă să nu asculți.

- Bine.

Privirea lui Gabriel încă stăruia asupra sa. Michael realiză că fredona. Se opri.

- Mă voi întoarce repede, spuse Gabriel. Și, scoțându-și sabia din teacă, se strecură în liniște printre copaci.

Michael o privi pe sora sa. Emma zâmbea în somn. Michael nu o văzuse niciodată pe Emma zâmbind în somn. De obicei ea dormea cu mâinile încleștate în pumni, de parcă în visele ei s-ar fi luptat. Michael se întrebă dacă ea putea auzi muzica. Era atât de frumoasă...

Nu! Gabriel îi spusese să nu asculte!

Luându-și ochelarii de la ochi, Michael se așeză pe stâncă și se stropi pe față cu apă rece ca gheața. Se trezi de-a binelea într-o clipită.

„Așa este mai bine", gândi el.

Apoi realiză că motivul pentru care era mai bine se datora faptului că putea auzi muzica mult mai clar. Se ridică, apa picurând de pe chipul său și privi în întunericul luminat de stele. Totul în jurul său - aerul, apa, pământul, pietrele -, totul părea să reacționeze la auzul cântecului. Dar Gabriel îi spusese să nu asculte! „Ei, bine, gândi Michael, Gabriel era un tip grozav și știa multe lucruri utile, dar, evident, muzica

nu era printre ele." Nu putea fi nimic periculos într-un asemenea cântec. Era un cântec despre aer și apă, despre copaci și păsări, despre gândacii aceia uriași care zburau fără să se uite pe unde se deplasau; era un cântec despre viață. Și te îndemna să i te alături – să dansezi. Michael începu să se legene înainte și înapoi, mâna sa dreaptă legănându-se în aer. „Iar eu ador să dansez", gândi Michael, deși nu dansase niciodată în viața lui și mereu făcuse eforturi supraomenești pentru a nu cădea în patima dansului.

O trezi pe Emma, zgâlțâind-o ușor.

Ea gemu și își ținu ochii închiși.

– ... Încetează.

– Emma, trezește-te!

– Dar visam și eram...

Tăcu. Michael știu că auzise muzica.

– Este reală...

– Știu! Michael radia de fericire. Avusese cea mai grozavă idee. Îi spusese lui Gabriel că nu o va părăsi pe Emma, dar dacă o lua cu el în căutarea muzicii? Vino! Trebuie să găsim sursa!

Și o prinse pe Emma de mână și o trase după el în pădure. Muzica venea din depărtare, din direcția vulcanului. În mod straniu, ferigile cu care se luptaseră toată ziua pentru a-și croi drum se dădeau acum din calea copiilor, retrăgându-se pentru a forma o potecă.

– Unde este... Gabriel? gâfâi Emma.

– A plecat să caute muzica!

– Crezi că îl vom găsi?

– Poate. Dacă nu, îl putem căuta în timp ce dansăm!

– Hopa! strigă Emma, care în mod obişnuit ura dansul cel puţin la fel de mult ca şi Michael. Şi Gabriel va putea dansa cu noi!

– Ha! Probabil că dansează deja! râse Michael.

Destul de brusc, fraţii se opriră.

În faţa lor era o poiană întinsă, circulară, încadrată de copaci. Ferigile se opreau la marginea poienii, iar pământul era acoperit de iarbă joasă şi deasă. Pe partea cealaltă a poienii, Michael putea vedea siluete cu torţe ivindu-se printre copaci. Erau mult prea departe pentru a distinge mai bine, dar Michael ştiu că siluetele erau cele care produceau muzica. Iar atunci realiză că muzica era cântată, că vocile lor produceau acele sunete minunate.

Emma scoase un ţipăt ascuţit şi sări înainte, dar Michael o trase înapoi.

– Ce faci? Noi...

– Tocmai am avut un gând groaznic. Erau îngenuncheaţi în spatele unui copac de la marginea poienei. Michael încercă să pară cât mai îngrijorat posibil. Avea nevoie ca Emma să înţeleagă seriozitatea a ceea ce urma să spună. Dacă nu purtăm hainele potrivite? Nu vreau să arăt stupid.

Emma îl privi, apoi încuviinţă.

– Asta este o observaţie bună.

– Ştiu, spuse Michael. Şi se mustră pe sine pentru că nu îi spusese lui Gabriel să ia în rucsacul său şi haine mai

sofisticate şi stilate. Ar fi trebuit să ştie că avea să se întâmple ceva de genul ăsta.

Siluetele înaintau către centrul poienii, iar pe măsură ce se apropiau, torţele le luminau chipurile. Copiii priviră uimiţi.

– Michael... aceia sunt...?

– Da.

– Serios? Adică, pe bune şi serios?

– Da. Glasul îi era grav şi gâtul uscat, dar reuşi să spună: Aceia sunt elfi.

Probabil că erau vreo patruzeci. Unii dintre ei aveau torţe, alţii – felinare. Toţi cântau, iar mersul lor nu era tocmai un dans, dar chiar modul în care mergeau, chiar şi gesturile lor mărunte se constituiau într-un spectacol graţios, mai ceva decât orice dans. Şi fiecare dintre ei – Michael se întristă când observă asta – era incredibil de bine îmbrăcat.

Michael observă că fetele-elfi purtau rochii lungi şi albe din material dantelat şi cu volănaşe, în timp ce băieţii-elfi purtau pantaloni albi şi cămăşi, împreună cu jachete alb-roz, alb-albastre sau alb-verzi cu dungi. Băieţii-elfi purtau pălării din paie cu boruri. Fetele-elfi răsuceau umbrele de soare pe umerii gingaşi. Câţiva dintre elfi aveau rachete de tenis din lemn.

Michael recunoscu hainele ca făcând parte din moda de acum o sută de ani, iar partea logică a creierului său, care încă funcţiona, deşi la un nivel foarte scăzut, îi aminti că în urmă cu un secol lumea magică se ascunsese. Elfii păstraseră pur şi simplu tendinţele de atunci.

„Și pe bună dreptate, gândi Michael. Arătau minunat."

– Hainele lor sunt atât de frumoase! Emma era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu vom găsi niciodată haine ca ale lor!

– Șșș, spuse Michael. Vreau să aud.

Elfii se adunaseră în mijlocul poienii și schimbară ritmul dintr-un cântec diafan, fără cuvinte, pe care Michael și Emma îl auziseră în visele lor, într-un cântec nou, unul cu un ritm voios.

Iar de data aceasta, Michael putu distinge cuvintele:

O, ea trebuie să mănânce, ea trebuie să mănânce,
Mai bine ar avea grijă de silueta ei.
Înfățișarea ei este suplă și zveltă,
Unghiile ei taie ca gheața.
Ochii ei încă strălucesc precum diamantele,
Și totuși, stomacul ei tot mormăie.
O, ea trebuie să mănânce, ea trebuie să mănânce,
Mai bine ar avea grijă de silueta ei...

– Despre ce cântă? întrebă Emma.

– Nu știu, spuse Michael. Este un cântec adorabil, totuși. Nu crezi?

– Este, spuse Emma. Foarte adorabil.

Și lui Emma îi trecu prin cap că nu folosea cuvântul *adorabil* atât de des pe cât ar fi trebuit și cu siguranță va repara greșeala asta. Era un cuvânt adorabil, *adorabil*.

– Adorabil, adorabil, adorabil, adorabil...

– Ce faci? șopti Michael.

– Doar rostesc cuvântul *adorabil,* șopti Emma.

– A, spuse Michael, întrebându-se de ce nu se gândise și el la asta. Corect.

Iar în timp ce priveau elfii și ascultau cântecul, amândoi murmurau:

– Adorabil, adorabil, adorabil, adorabil, adorabil, adorabil, adorabil...

Câțiva dintre elfi făceau roata în jurul poienii, câțiva se jucau de-a capra, iar unul se plimba cu una dintre bicicletele acelea de modă veche, cu o roată uriașă în față și una mică în spate. Câțiva dintre elfi deschiseseră un coș de nuiele pentru picnic și înmânau tuturor băuturi și mâncare, în special prăjituri. Doi dintre elfi începuseră să amenajeze ceea ce lui Michael îi părea a fi o trambulină. Întreaga scenă îi era ciudat de familiară, iar Michael realiză unde mai văzuse asemenea lucruri înainte: în filmele vechi, când oamenii organizau bâlciuri, cu concursuri de mâncat plăcinte și cules de mere. Așa cum hainele lor erau captive în trecut, la fel erau și obiceiurile elfilor. Michael era fermecat.

– Adorabil, murmură el. Adorabil.

Iar cântecul continuă:

Brațele ei sunt atât de armonioase,
Talia ei este suplă și delicată.
Nasul ei nu are egal (ha-ha!)
Iar dinții ei, dinții ei, o, să strălucească întotdeauna.

O, ea trebuie să mănânce, ea trebuie să mănânce,
Mai bine ar avea grijă de silueta ei...

– Știai că sunt elfi aici? șopti Emma.

– Nu. Este o surpriză plăcută, totuși.

– Cu siguranță. Cum îmi stă părul?

Era pentru prima oară în viața ei când Emma punea această întrebare.

Michael o privi. Nu mai făcuse duș din ziua anterioară, când stătuseră la căsuța din Spania, iar de atunci se plimbaseră printr-un mormânt, alergaseră printr-o gură de scurgere, săriseră într-un canal, merseseră prin viscol – ceea ce implicase purtarea căciulilor și glugilor și multă transpirație – și dormiseră pe un pat de ferigi.

– Sincer?

– Da.

– Arată precum părul unui vagabond. Scuze. Dar ai părul unui vagabond.

– Este în regulă, spuse Emma. Și tu ai părul unui vagabond.

– Uite ce au acolo! exclamă Michael.

– O, ce noroc!

Elfii amenajaseră un salon mare din lemn, cu patru stații, fiecare având în față o oglindă, și echipate cu un set întreg de perii, piepteni, pensete, foarfece, diverse alifii, tonice și pudre, iar copiii fură invadați de o asemenea dorință pentru acele perii și pudre, încât aproape că ar fi alergat în poiană dacă locurile din fața oglinzilor nu s-ar fi ocupat imediat de fete și băieți elfi, aranjându-și părul, pudrându-și obrajii,

deşi câţiva dintre ei, observă Michael, doar stăteau privindu-se în oglindă, exclamând: „Arăţi minunat! Chiar arăţi! Arăţi minunat!"

– Nu putem merge acolo aşa, rosti Michael. Briceagul meu are foarfecă. Ne vom tăia tot părul! Mai bine cu chelie decât cu păr de vagabond, corect?

– Stai, spuse Emma. Am o idee mai bună!

Alergă câţiva metri în pădure şi se întoarse cu un braţ plin de frunze de ferigi.

– Ne vom confecţiona pălării stilate! Atunci nimeni nu va vedea părul nostru ciufulit!

Lui Michael nu îi venea să creadă ce idei grozave avea Emma în acea seară. Mai întâi să zică *adorabil* iar şi iar şi acum ideea cu pălăriile.

Se apucară de treabă, folosind briceagul lui Michael pentru a tăia frunzele în bucăţi de zece, doisprezece centimetri, dar în curând dădură peste un obstacol, realizând că nu aveau de ce să ataşeze frunzele. Apoi Michael avu ideea de a lua pământ moale şi umed de la bazele copacilor pentru a şi-l lipi de cap.

– Va acţiona ca un lipici! Frunzele se vor lipi de el!

Emma era atât de încântată, încât îi spuse lui Michael că este fratele ei preferat.

– Sunt singurul tău frate, spuse Michael.

– Ştiu! Nu este grozav? Acum grăbeşte-te! Pun pariu că vor începe să danseze din secundă în secundă!

Fără să piardă mai mult timp, copiii îşi unseră capetele cu noroi până deasupra ochilor şi la baza gâtului. Cu căştile

lipicioase pe cap, luară mâini pline de frunze de ferigă și le lipiră dezordonat pe fiecare porțiune de noroi. În câteva momente, frunze moi și neglijente răsăreau de pe capetele lui Michael și Emma în toate direcțiile, din creștet, de pe părți, din față și din spate.

– Cum arăt? o întrebă Michael pe sora sa.

– Arăți grozav! Eu cum arăt?

– Arăți uimitor! Ar trebui să porți pălăria asta tot timpul! Chiar și când nu dansăm!

– Chiar mă gândeam la asta! spuse Emma, extrem de încântată.

– Ești gata? întrebă Michael.

– Dacă sunt gata!? Să mergem!

– Stai puțin! Michael scoase sfera cenușie-albăstruie de sub cămașa sa, astfel încât să îi atârne pe piept asemenea unui colier decorativ. Nu fusese niciodată adeptul bijuteriilor, dar se gândi că sfera de sticlă îi oferea un aspect aparte. Văzu cum ochii Emmei se holbau la colierul său.

– O, vreau și eu unul!

– Ți-l împrumut mai târziu. Vino!

Iar copiii erau pe cale de a da buzna în poiană când cântecul se schimbă:

Ți-am adus ceva special
Care să îți amintească de ceea ce ai fost.
Pentru că sub înfățișarea aceea hidoasă,
Încă se ascunde o prințesă.
Te rugăm, întoarce-te, o, te rugăm întoarce-te,

Ne este foarte dor de tine.
Te rugăm, întoarce-te, o, te rugăm, întoarce-te,
Schimbă-ţi brăţara de aur cu aceasta...

Iar copiii zăriră patru elfi ieşind dintre copaci, ducând ceva pe o targă: un obiect acoperit cu un material negru. Mulţimea cânta din ce în ce mai tare, iar elfii se prinseră de mâini şi dansau în jurul târgii într-un cerc imens.

Simţind că ceva important – şi potenţial minunat – era pe cale de a se întâmpla, copiii ezitară la marginea poienii.

Cei patru elfi purtară greutatea până în centrul poienii şi o puseră jos. Nu era uşor de desluşit ceea ce se întâmpla când toţi elfii se legănau de colo-colo, blocându-le privirea. Apoi, doi dintre elfi îndepărtară stofa neagră, iar Michael zări ceva alb, fantomatic, apoi o sclipire aurie. Frenezia sărbătorii se intensifică de zece ori, cântecul umplu întregul canion, elfii dansatori se învârteau din ce în ce mai repede, iar Michael se gândi că, dacă nu intra imediat în dansul lor, nu va mai fi niciodată fericit.

– Michael! strigă Emma. Trebuie să...

– Ştiu, ştiu!

Şi cu o şlefuire rapidă pentru a se asigura că coifurile lor înfrunzite arătau bine, copiii săriră din spatele copacilor. Dar le era destinat să nu se alăture niciodată dansului, întrucât în acel moment un strigăt străbătu valea. Era acelaşi ţipăt strident şi sălbatic pe care îl auziseră în timp ce coborau treptele de piatră în acea după-amiază. Într-o secundă cântatul încetă, torţele se stinseră, iar mulţimea de elfi

împreună cu trambulina și salonul din lemn, coșurile de picnic și bicicleta cu două roți diferite dispărură.

Era întuneric și liniște, iar copiii stăteau singuri cu căștile lor de ferigi la marginea copacilor.

Michael simți cum o greutate îi apasă întreg corpul. Nu își mai dorea să cânte și să danseze. Într-adevăr, își aminti că ura dansul. Și ce avea pe cap? Privi către Emma, luminată de stele și văzu un cuib din noroi și ferigi pe capul ei. Câteva din frunze începuseră să alunece pe fața sa.

– Am o grămadă de frunze și noroi prinse în păr? întrebă Emma.

– Da, spuse Michael, sperând că ceea ce simțea mișcându-se pe urechea lui nu era un gândac. Eu am?

– Mda.

Tăcuți, copiii smulseră frunzele, curățând cât de mult putură noroiul pe jumătate uscat din părul lor. Niciunul nu îl întrebă pe celălalt cum arăta.

– Unde au plecat toți elfii? spuse Emma.

Michael ridică din umeri; era mult prea iritat pentru a-i păsa. Întotdeauna știuse că elfii erau leneși și stupizi, dar se părea că, de asemenea, cântau cântece care te făceau să vrei să te îmbraci festiv, să îți freci noroi pe tot capul și... și...

Erau doar copii, gândi Michael. Doar copii idioți și neghiobi!

Privind spre poiană, Michael văzu că elfii lăsaseră în urmă obiectul fantomatic de pe targă. Brusc simți nevoia să știe ce era.

– Așteaptă aici.

– Ce? Michael, nu...

Emma încercă să îl prindă de braţ, dar Michael deja alerga spre centrul poienii. Chiar când ajunse lângă obiect, încă un ţipăt ascuţit răsună în vale. Era mult mai aproape decât ultimul. Orice scotea sunetul acela se afla în mişcare.

Dar chiar şi aşa, Michael stătu pur şi simplu acolo şi se holbă. Obiectul era silueta unei fete-elf sculptată în gheaţă. Părea să fie de vârsta lui Michael, iar părul său cristalin i se revărsa pe spate şi un zâmbet fusese sculptat pe chipul său. Deşi iritarea lui Michael faţă de elfi era la un nivel ridicat tot timpul, fu nevoit să admită că fata-elf era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Întinse mâna şi îşi trecu un deget peste braţul fetei şi simţi răceala gheţii care începuse să se topească. O brăţară subţire din aur, precum o coroană, fusese aşezată pe capul ei. Foarte precaut, Michael o ridică. Fata din gheaţă părea atât de vie, încât Michael aproape că se aştepta ca ea să protesteze. Nu o făcu, desigur, iar Michael, analizând diadema, observă că erau, de fapt, zeci de brăţări subţiri din aur împletite împreună.

Dar ce însemnau cele văzute? Cine era ea?

Michael fu trezit din visare de un alt ţipăt sinistru. Era mai aproape ca niciodată. Chestia venea şi venea rapid.

– Michael!

Emma traversa poiana, alergând către el. Fără să gândească, puse inelul auriu în geanta sa şi începu să îi strige Emmei să se întoarcă, când auzi un ţipăt, iar Michael se

răsuci şi îl văzu pe Gabriel ieşind dintre copaci din cealaltă direcţie.

– La pământ! strigă bărbatul. Jos!

Apoi urmă un alt ţipăt, de data aceasta de deasupra capetelor lor, iar înainte ca Michael să poată privi în sus, fu împins cu putere la pământ.

– Stai jos! îi ordonă Gabriel.

Emma încă striga numele fratelui său, iar Michael, întins pe burtă, auzi sunetul unor bătăi de aripi şi, privind în spatele lui Gabriel, văzu cum monstrul se năpusti de pe cerul nopţii şi o ridică pe sora sa în aer.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Bătaia cu bulgări de zăpadă

– Hei, trezeşte-te! Haide, trezeşte-te!

Fetiţa pe nume Abigail, cea care o ajutase să îşi găsească haine, era aplecată deasupra lui Kate şi o zgâlţâia.

– Sunt trează, spuse Kate ameţită.

În jurul ei, în biserica veche, o nouă zi începea. Copiii îşi făceau paturile, aprindeau focurile în sobe, măturau podeaua de piatră. Aerul era atât de rece, încât Kate îşi putea vedea respiraţia în aer.

– Ghici ce tocmai s-a întâmplat? spuse Abigail.

– A început să ningă? căscă Kate.

Întinse mâna sub perna sa, unde, cu o noapte înainte, ascunsese medalionul mamei sale şi îl puse în buzunar.

– Nu. Ei bine, da. A nins toată noaptea. Dar nu este asta. Rafe tocmai a fost aici – fata de-abia îşi putea controla încântarea –, iar el a spus că, având în vedere că azi este ajunul Anului Nou şi Marea Separare, doamna Burke vrea să dea o petrecere!

– Da? Kate privi în jur; Rafe nu se zărea pe nicăieri.

– Ultima oară când am avut o petrecere, Scruggs a făcut artificii. Apoi a făcut să apară un spiriduș. Mulți copii s-au speriat și au țipat. Eu nu. Bine, poate puțin și eu. Dacă o face din nou, nu voi mai țipa. Încalță-te, să mergem la micul dejun. Uau, te miști încet dimineața! Este din cauză că ești atât de bătrână?

Micul dejun era servit la două mese lungi din subsol. Mâncarea consta în omletă, cartofi și felii groase de pâine prăjită. Bucătarul-șef era o fată de treisprezece ani, care era ajutată de o armată de copii mai mici, toți părând să își ia sarcinile foarte în serios. Discuțiile de la masă erau despre petrecerea din acea seară și despre cum va fi viața după Separare.

– Deci, dacă lumea magică va fi invizibilă, întrebă un băiețel al cărui păr stătea în toate direcțiile, asta înseamnă că și noi vom fi invizibili?

– Nu, prostuțule! răspunse Abigail. Doar anumite străzi și lucruri vor fi invizibile!

– Și oamenii chiar o să uite că există lucruri precum vrăjitori și dragoni? întrebă o fată.

– Nu vor uita! Pur și simplu nu vor mai crede că sunt reale!

– Deci, dacă eu sunt invizibil... întrebă din nou băiețelul.

– Nu vei fi invizibil! insistă Abigail.

– Poate creierul lui va fi invizibil! strigă un alt băiat.

– Mda, este invizibil deja! adăugă un al treilea.

– Nu este! spuse băiețelul, deși părea oarecum îngrijorat și chiar ridică o mână, pipăindu-și capul.

Kate ascultă, dar nu se implică în discuții. Se gândea la cum se trezise în toiul nopții și observase că biserica era tăcută și întunecată, iar Abigail, care se strecurase în patul ei, se ghemuise lângă ea. Kate își pusese brațul în jurul ei, așa cum făcuse cu Emma de nenumărate ori și fusese pe cale de a adormi la loc, când observă o umbră mișcându-se printre copii. Realiză că era Rafe, pe care nu îl mai văzuse de la interviul din turn cu Henrietta Burke. Mergea de la un pat la altul, atingând un umăr sau un cap, șoptind fiecărui copil ceva, asigurându-i că el era acolo.

Deodată se auzi o zarvă de nedescris, produsă de oale și tigăi, iar Kate se trezi din reveria sa pentru a-i vedea pe Jake și Beetles stând pe o bancă și cerând atenția tuturor. Peste strigătele celorlalți copii, cei doi băieți anunțară că erau într-o misiune specială pentru Rafe, o misiune – avură grijă să evidențieze – pe care Rafe nu s-a simțit confortabil să o încredințeze inteligenței altcuiva (asta provocă multe strigăte și ironii precum: „Da, da, continuă" și „Vrei să spui că nu a găsit pe nimeni suficient de prost să o facă!" și câțiva aruncară cu bucăți de pâine, pe care Beetles le prinsese cu îndemânare și și le îndesase în gură).

–... Și suntem aici, mormăi Beetles printre bucățile de pâine, pentru a da citire atribuțiilor pe care voi, piticaniilor, va trebui să le îndepliniți pentru petrecere!

Ultimele cuvinte fură întâmpinate cu aplauze la care ambii băieți răspunseră cu plecăciuni, urmate de alte bucăți de pâine aruncate spre ei și strigăte de: „Citește! Continuă!

Citeşte!" Şi începură să citească o listă cu nume şi sarcini şi cine era răspunzător pentru ce.

– Şi trebuie să o faceţi foarte repede! spuse Beetles, înghiţând pâinea.

– Da, spuse Jake, aşa că, dacă vreunul dintre voi se gândeşte să stea aici şi să deschidă un magazin...

După micul dejun, Kate merse sus pentru a-şi lua haina – promisese să o ajute pe Abigail cu îndeplinirea sarcinilor sale... Şi tocmai când intrase în holul lung care ducea în camera principală a bisericii, ceva ieşi din umbre şi o înşfăcă de braţ.

– De ce eşti aici? întrebă poruncitor un glas răguşit.

Era bătrânul magician, Scruggs, înfăşurat în mantia sa cafenie, cu ochii holbaţi şi încă nespălat. Kate simţi că el o aşteptase.

– Merg să îmi iau haina...

– Nu! Aici! Strânsoarea sa, deja puternică, se intensifică. De ce ai făcut *Atlasul* să te aducă aici?

Kate simţi un fior care nu avea nicio legătură cu frigul.

– Ştii?

Bătrânul rânji.

– Că tu eşti Paznicul *Atlasului?* Desigur că ştiu. Este scris pe chipul tău. Cel puţin pentru cei ce au ochi să vadă. Eşti aici pentru băiat, nu-i aşa?

– Eu... nu ştiu despre ce vorbeşti. Care băiat?

El îi scutură braţul, sâsâind:

– Eşti aici pentru băiat! Eşti aici pentru Rafe!

– Ce? Nu! Am ajuns aici întâmplător! Vreau doar să merg acasă!

Kate încercă să își elibereze brațul, dar bărbatul era prea puternic.

– Spui adevărul. Părea aproape surprins. Deci nu ai fost tu. A fost *Atlasul*. Apoi murmură: Profund, foarte profund...

– Despre ce vorbești? îi ceru Kate poruncitoare.

Bărbatul se aplecă spre ea.

– Crezi că ai ajuns aici întâmplător? În acest timp! În acest loc! Nu ai fost tu, da! Văd asta! A fost *Atlasul!* Are planuri! El, știu de ani buni! Am încercat să îi spun Henriettei. Nu a vrut să asculte! Dar acum ai sosit tu. Lucrurile devin în sfârșit clare, da. Și desigur că se va întâmpla acum, cu Separarea deasupra noastră.

– Despre ce vorbești? Cine este Rafe?

– Spune-mi. Bătrânul se aplecă și mai aproape de ea. Ești aici pentru a ne salva sau pentru a ne distruge?

Controlându-și vocea, Kate spuse:

– Eu vreau doar să merg acasă.

Sunetul unei viori răsuna în lungul holului. Kate se încordă.

– Ce este, fato? Nu îți place muzica?

Kate nu răspunse. Ultima dată când auzise cântecul unei viori fusese în compania Contesei, când prevestise sosirea lui Magnus cel Teribil. Dar cântecul acela fusese nebunesc, febril, de pe altă lume. Această melodie nu era deloc așa. Era un cântec lent, trist și foarte real. Venea dintr-o încăpere de la capătul holului.

– Vom vedea ce se va întâmpla, nu-i așa? Vom vedea, vom vedea...

Scruggs îi eliberă brațul și plecă. Kate așteptă acolo câteva clipe, muzica se auzea mai tare și parcă înainta spre ea, neliniștind-o. Apoi se întoarse și fugi.

Afară încă ningea. Mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă se așternuseră noaptea trecută, deși mare parte din ea fusese călcată în picioare sau împinsă pe marginea trotuarelor. Kate își scufundă mâinile în buzunarele hainei. Abigail nu părea să fie deranjată de frig. Purta pe braț patru sau cinci sacoșe goale de pânză și repeta cu voce tare lucrurile pe care trebuiau să le cumpere.

Tocmai plecaseră când auziră strigăte în urma lor.

– Hei! Așteptați!

Jake și Beetles alergau spre ele.

– Venim cu voi! spuse Beetles.

– Rafe v-a pus să mă supravegheați? întrebă Kate, vocea ei sunând la fel de nervoasă pe cât se simțea.

Băieții priviră unul către celălalt, apoi către ea.

– Nu.

– Aha, voi doi sunteți niște mincinoși groaznici.

– Ei bine, rosti Beetles, poate că ne-a pus sau poate nu. Dar nu îți vom spune. Nici măcar dacă ne torturezi.

– Da, zise Jake. Ne poți tăia capetele, le poți găti, mânca; tot nu îți vom spune!

– Așa este! exclamă prietenul său. Ha!

– O, haideți, spuse Kate.

Se dovedi că era distractiv să îi aibă pe băieți drept însoțitori, iar cei patru petrecură dimineața colindând orașul, din magazin în magazin, cumpărând obiectele de pe lista lui Abigail. Prima lor oprire fu la un magazin cu brânzeturi, de unde Abigail cumpără două calupuri medii de brânză, ignorând rugile băieților de a cumpăra roata masivă de caș-caval din vitrină, care era mai mare decât oricare dintre ei și ar fi trebuit să fie împinsă înapoi la biserică asemenea unei roți de trăsură.

– Minte de băieți, mormăi Abigail către Kate. De aceea țin eu banii.

După aceea merseră la patiserie și comandară cinci duzini de pateuri de diferite sortimente – șuncă și brânză, cartofi și ierburi, brânză și cartofi și ciuperci – și, după ce o implorară și fură de acord să facă treburile lui Abigail timp de o săptămână, fata le cumpără fiecăruia câte un pateu cu ceapă, cârnat și brânză.

– Le-aș fi cumpărat oricum pateuri, îi mărturisi ea lui Kate în timp ce pășeau prin ninsoare, mâncându-și foietajul fierbinte, iar băieții mergeau în fața lor spunându-și unul altuia că fuseseră păcăliți și că pateurile lor erau umplute cu funduri tocate de șobolani. Apoi merseră la un magazin de ciocolată, iar mirosul ciocolatei fierbinți făcu aerul să pară el însuși o delicatesă, iar Abigail cumpără un kilogram de ciocolată pentru a o folosi pe post de cacao. Patronul era un bărbat gras și vesel, care le oferi copiilor căni aburinde

cu ciocolată caldă, iar ei stătură pe butoaie de stejar în fața magazinului său, privind zăpada căzând, bărbații și femeile grăbindu-se cu sacoșele lor, dar și trăsurile trase de cai galopând pe străzi. Merseră la un magazin de plăcinte, unde Abigail făcu o comandă captivant de lungă și complicată, după care urmau să se întoarcă mai târziu în acea după-amiază pentru a ridica pachetul, iar apoi la un magazin care vindea diverse varietăți de cidru, timp în care băieții se văicăriră că ei nu primiseră sarcina de a merge la magazinul de dulciuri sau la cel de artificii, și toată lumea știa că acele magazine erau cele mai atractive.

– Pff! pufăi Abigail. Fiți mulțumiți că ați primit ceea ce ați primit venind cu noi! Dacă nu am fi fost noi, ați fi curățat cartofi toată ziua.

Până la amiază, sacoșele lui Abigail erau pline până la refuz și împărțite fiecăruia, iar băieții se plângeau de faptul că îi dureau picioarele și că le era foame, iar Abigail spuse că mai aveau o singură oprire de făcut în Chinatown și că vor lua prânzul acolo, iar în timp ce le spuse ce mai aveau de făcut, băieții o priviră, exclamând: „Stai, vrei să cumperi materiale pentru artificiile lui Scruggs, nu-i așa?". Iar Abigail zâmbi și spuse: „Rafe mi-a dat ordine speciale înainte să plec", iar băieții scoaseră un chiot vesel și conduseră grupul.

Când ajunseră în Chinatown, găsiră străzile împânzite cu standuri de tăiței, vânzători mici vânzând rădăcini uriașe și răsucite, de toate culorile, borcane cu frunze uscate și negre, un vânzător care nu părea să vândă nimic altceva

decât dinți, care oscilau de la cei mai mici la un canin galben care era de lățimea brațului lui Kate. Bărbați și femei treceau grăbiți pe lângă ei, în jachete căptușite, bărbații având părul lung, prins în cozi ce le atârnau pe spate. Oriunde privea Kate, era ceva interesant de văzut și își dori ca Emma și Michael să fi fost cu ea.

– Hei, strigă Beetles. Uite-l pe Rafe! Hei, Rafe!

Kate îl zări pe băiatul mai mare lângă standul unui vânzător, la câțiva metri distanță. Arăta de parcă ar fi fost prins în flagrant și se gândea la o cale de a scăpa. Dar apoi se răzgândi și se întoarse cu fața spre ei.

– Ce faci aici, Rafe? întrebă Jake. Iei chestii pentru petrecere?

Iar Kate se gândi: „Mă aștepta pe mine".

– Am venit să luăm artificii, așa cum mi-ai spus, zise Abigail. Dar mai întâi vom lua prânzul pentru că pe ăștia doi îi doare stomacul.

– Ba nu! spuse Jake.

– Mda, spuse Beetles. Eram îngrijorați că tu vei leșina, atâta tot.

Abigail doar râse.

– Ha!

– Mergeți la Fung, după colț, zise Rafe. Este cel mai bun local din Chinatown.

– Da, sigur, rosti Beetles. Fung. Cunoaștem locul ăla. Are o ușă verde.

– O ușă roșie, spuse Rafe.

– A, da, zise Beetles. Probabil că au schimbat-o.

Apoi Rafe, privind-o pe Kate, rosti:

– Voi mergeți înainte. Ea vă va prinde din urmă.

Copiii plecară grăbiți, iar Kate și băiatul rămaseră pe loc. Ea observă cum fulgi de zăpadă se topeau în părul lui și pe umeri, iar sub ochii săi se zăreau cercuri întunecate. Se întrebă oare cât de mult dormise Rafe noaptea trecută sau dacă dormise vreun pic.

– Alea sunt hainele pe care ți le-a dat Abigail? întrebă el.

Kate privi în jos, deodată simțindu-se rușinată de pantalonii săi de lână și cizmele vechi, de tricourile peticite și jachete.

– Da. Ce este în neregulă cu ele?

– Nimic. Ar fi trebuit să te văd înainte de a părăsi biserica. Unde îți este bereta?

Kate o scoase din buzunarul hainei.

– Nu aveam nevoie de ea. Nu îmi era frig...

– Nu o folosești doar ca să îți țină de cald. Pune-ți-o pe cap.

Kate își răsuci părul într-un coc și își trase bereta până deasupra ochilor. Băiatul se întinse către fața ei, iar ea se retrase.

– Stai locului.

El ascunse câteva șuvițe blonde sub beretă, iar ea îi simți degetele atingându-i vârfurile urechilor.

– În regulă, lasă-mă să îți văd mâinile.

Kate le întinse în fața sa, el le luă și le întoarse cu palmele în sus. Ea observă cât de curate și albe erau mâinile ei în comparație cu ale lui. În fața standului unde se opriseră ardea un mic foc, iar el se aplecă și adună cenușă de lângă foc

și frecă pudra neagră și caldă pe degetele și mâinile lui Kate. Apoi ridică mâinile – Kate stătu nemișcată de data aceasta, deși împotriva voinței ei, fiorii din pieptul său se întoarseră – și își trecu degetele peste obrajii și fruntea ei. Ea îi privi chipul în timp ce făcea asta, ochii de un verde adânc, nasul ușor încovoiat și observă cu câtă precauție îi evita privirea. Kate avu straniul sentiment că și el era la fel de agitat ca și ea. El păși înapoi, scuturându-și palmele pe pantaloni.

– Gata. Acum ai putea trece pe lângă un Diavol și nu te-ar recunoaște.

– Mulțumesc, spuse Kate, glasul sunându-i mai slab decât și-ar fi dorit.

– Deci, ce este ăsta?

Lui Kate îi luă o clipă pentru a înțelege ce ținea Rafe în mână; iar până realiză că el avea medalionul său, că probabil îl scosese din buzunarul ei în timp ce îi verifica garderoba, Rafe îl deschise și privea fotografia veche de un deceniu cu ea, Michael și Emma.

– Dă-mi-l înapoi!

Kate smulse medalionul din mâna lui și îl strânse în pumn.

– Nu aveam de gând să îl fur, spuse băiatul. Dar ar trebui să îi cumperi un lănțișor în loc să îl ții în buzunar. Altfel îl vei pierde.

– Am avut un lanț, spuse furioasă Kate. L-am dat la schimb pentru haina asta.

– Da? Ei bine, dacă a fost aur la fel ca acel medalion, atunci ai fost păcălită.

– Și tu știi totul despre a păcăli și fura pe cineva, nu-i așa?

Fața îi era roșie, emoțiile dispărură.

– Deci, cine sunt? Cei din fotografie?

Kate îl privi, întrebându-se dacă să răspundă sau nu.

– Fratele și sora mea, spuse ea în cele din urmă. Fotografia este veche de zece ani. Ei sunt motivul pentru care trebuie să mă întorc acasă.

– Și părinții tăi? Unde sunt?

Kate nu zise nimic, iar băiatul păru să înțeleagă. Rămaseră în tăcere pentru câteva secunde, apoi Kate spuse:

– Deci, asta este tot? Mi-e foame.

Ea se întoarse și era pe cale de a pleca, dar Rafe puse o mână pe brațul ei.

– Te conduc eu la local.

Intră pe o stradă îngustă și îi indică un set de trepte în vârful cărora se afla o ușă roșie, marcată cu un simbol pe care Kate nu îl putu citi.

– Aici este.

Kate începu să urce treptele, neintenționând să își ia la revedere, când băiatul rosti:

– Nu ar fi trebuit să îți iau medalionul. Îmi pare rău.

Kate se opri. Era cu două trepte deasupra lui. Atunci știu cu siguranță că el venise în Chinatown pentru a o găsi și că îi părea cu adevărat rău. Se gândi din nou la întâlnirea sa cu Scruggs din acea dimineață și se auzi spunând:

– De ce nu intri?

El dădu din cap.

– Nu mi-e foame.

– Dar nu ai mâncat, nu-i aşa? Adică... am auzit că acesta este cel mai bun loc din Chinatown.

El o privi pentru încă un moment, apoi încuviinţă, păşi pe lângă ea şi deschise uşa. Două carpete atârnau de tavan la un metru de la intrarea în restaurant, furnizând astfel o barieră împotriva frigului, iar Rafe aşteptă acolo până ce Kate închise uşa în urma sa. Pentru o clipă cei doi stătură aproape unul de celălalt, privindu-se unul pe altul în spaţiul mic, apoi Rafe dădu carpetele la o parte şi păşiră în restaurant.

Era zgomotos, aglomerat şi plin de fum, iar aerul era greoi din pricina mirosului de ulei de gătit, a cepei şi ghimbirului. Restaurantul avea mese lungi şi bănci, dintre care toate erau pline, iar în spate era o tejghea pentru mai mulţi clienţi, şi dincolo de tejghea cel puţin doisprezece bucătari luau comenzi şi strigau în timp ce treceau bol după bol din care ieşeau aburi în mâinile răbdătoare ale mulţimii. Pe la mese erau împrăştiate câteva grupuri de pitici, dar majoritatea clienţilor erau chinezi, dintre care toţi i se părură lui Kate că vorbesc în acelaşi timp, iar toată lumea era atât de înghesuită, încât Kate se trezi retrăgându-se din strânsoarea de trupuri.

– Uite-i acolo, spuse Rafe arătând către locul unde Beetles, Jake şi Abigail erau înghesuiţi împreună la o masă şi le făceau cu mâna.

– Nu avem loc, rosti Kate.

– Vom sta la bar.

Iar el îi luă mâna și o conduse prin mulțime spre un spațiu liber de la tejghea. Erau înghesuiți, umeri, coate și șolduri presându-se de ceilalți clienți. Era un mic zid separând tejgheaua de zona bucătarilor, iar Kate privi un tânăr chinez tocând o ceapă cu o viteză atât de ametitoare, încât era sigură că în supa cuiva vor ajunge câteva degete.

Rafe vorbi cu bucătarul și, un moment mai târziu, două boluri aburinde cu tăiței de culoarea mierii aterizară înaintea lor. Tăițeii erau serviți într-o supă lăptoasă, iar Kate zări, dar nu putu identifica, câteva legume și ierburi plutind printre bucăți de ou și pui. Rafe îi înmână două bețișoare, iar Kate îl privi pe băiat balansându-le pe ale sale între degete. El o observă privindu-l.

– Nu au din astea de unde ești tu?

– Avem bețișoare. Doar că nu le-am mai folosit niciodată. În special nu cu supă.

El râânji; era pentru prima oară când îi zâmbea cu adevărat.

– Presupune un sorbit zgomotos, rosti el.

Îi demonstră, îndesându-și un teanc de tăiței în gură, iar apoi sorbindu-le capetele rămase pe afară. Zgomotul pe care îl făcu fu teribil, dar cât de cât acoperit de faptul că cineva aflat în apropierea lor făcea exact același lucru.

– Presupun că manierele sunt o invenție modernă, spuse Kate zâmbind.

– Încearcă și tu.

Realizând că era lihnită de foame și că nu mâncase nimic de la pateurile cumpărate de Abigail cu câteva ore înainte, Kate se apropie de bolul cu supă. Tăițeii erau groși

și alunecoși și îi trebuiră patru încercări până ce reuși să apuce unul care să nu alunece imediat dintre bețișoare; și chiar și atunci se aplecă peste bol, temându-se că, dacă îl va aduce mai sus, îl va pierde. Tăițelul o plesni peste obraz în timp ce îl sorbi.

– Deci?

Ea se întoarse către Rafe cu o privire uimită pe chip.

– Este grozav.

– Ți-am spus eu.

Și Rafe zâmbi din nou.

Pentru o vreme, Kate uită de tot, în afară de tăițeii săi, și sorbea la fel de zgomotos precum oricine din restaurant. Când ridică privirea și îl zări pe Rafe luând bolul de pe tejghea și bând supa, ea făcu la fel, iar după aceea deveni mai curajoasă și începu să ridice tăițeii mai sus, uneori împreună cu câte o bucată de ou sau pui, ducând hrana delicioasă în gura ei; și oricât de aglomerat și zgomotos și plin de fum era restaurantul, și deși mereu era înghiontită de vreun client sau simțea aerul rece pe gât când cineva intra printre carpetele de la intrare, cumva totul părea a fi minunat. Era ca și cum Kate reușise să lase deoparte tot ce purta în sufletul ei în fiecare zi, gândurile despre părinți, nevoia de a-i găsi, grija constantă pentru fratele și sora sa. Stând acolo la tejghea era, oarecum, doar o simplă fată într-un loc straniu, dar palpitant, însoțită de un băiat de vârsta ei.

– Și chiar ești din viitor?

– Da.

– Iar Separarea funcționează? Oamenii uită că magia este reală?

Kate încuviință din cap.

– Toată lumea crede – eu obișnuiam să cred – că există doar în povești și basme.

Băiatul amestecă alene rămășițele supei sale cu bețișoarele.

– Păi, poate că domnișoara B are dreptate atunci. Deși tot nu înțeleg de ce noi suntem cei care ar trebui să se ascundă.

Kate îl privi. Un sentiment de neliniște începu să încolțească în interiorul său.

– Nu toți oamenii normali îi urăsc pe cei magici. Nu poți judeca astfel pe toată lumea.

Băiatul se întoarse către ea. Intensitatea din ochii săi verzi era ceva ce Kate nu mai văzuse niciodată. Fu nevoie de un efort uriaș să nu privească în altă parte.

– Desigur că ne urăsc. Ce crezi că s-a întâmplat cu brațul domnișoarei B? Cine crezi că i-a făcut asta?

– Dar nu are logică. Și tu ești om! Nu ești deloc diferit. Doar că poți face magie.

Băiatul râse, dar nu era pic de umor în râsul său.

– Nu crezi că asta este suficient? Ne urăsc pentru că noi putem face lucruri pe care ei nu le pot face. Asta îi face geloși și temători. Băiatul începu să îndoaie unul din bețișoare între degete. În alte orașe au avut loc revolte. Oamenii au incendiat cartierele magice, au vânat creaturile magice, ucigându-le. Asta este ideea unei Separări, o cale de a ne proteja. Apoi, chiar dacă încă trăim printre ei, nu vor

ști asta. Presupun că asta trebuie să se întâmple. Beţişorul plesni în două, iar Rafe puse bucăţile pe tejghea.

Niciunul din ei nu vorbi preţ de câteva secunde, apoi Kate întrebă:

– Tu erai cel care cânta la vioară de dimineaţă?

Băiatul o privi.

– Eram pe coridor, rosti ea. Nu m-am putut abţine să nu ascult.

Rafe încuviinţă.

– Mama m-a învăţat, spuse el. Cântece din satul ei. Mereu mă punea să îi cânt, spunea că îi amintea de acasă.

– O. Ea este...

– Este moartă.

– Îmi pare rău.

Apoi rămaseră din nou tăcuţi, lucru care părea în regulă din moment ce restaurantul era destul de zgomotos în jurul lor.

– Hei, aţi terminat de mâncat?

Jake şi Beetles erau în spatele lor.

– Abigail este deja afară, zise Jake. Spune că trebuie să ne grăbim să mai cumpărăm câte ceva. Cam face pe şefa.

– Vin imediat, spuse Kate.

Băieţii se grăbiră să iasă din mulţime. Kate privi către Rafe.

– Mulţumesc pentru prânz.

Rafe încuviinţă, iar apoi, brusc, de parcă s-ar fi răzgândit şi s-ar fi temut că, dacă ar fi ezitat, nu ar mai fi avut curajul să o facă, cotrobăi prin jacheta sa şi scoase un săculeţ, dolofan.

– Poftim. Ia-l.

Kate privi săculeţul, apoi pe Rafe. Băiatul nu o privea în ochi.

– Ce este?

– Bani. Suficienţi cât să ajungi în locul acela din nord. Sau oriunde vrei să ajungi.

– Nu înţeleg. Domnişoara Burke a spus că va dura câteva zile.

– Asta nu are legătură cu domnişoara Burke.

– Nu înţeleg...

– Nu este nimic de înţeles. Băiatul îşi păstra vocea joasă, dar devenea frustrat, iar când o privi pe Kate, ea văzu în ochii lui ceva ce semăna a disperare. Îţi spun să pleci. Îţi cer să pleci.

– Dar de ce faci asta acum? Acum, din senin?

– Am motivele mele. Doar ia banii. Bine?

Rafe îi luă mâna şi îi strânse degetele în jurul săculeţului. Kate se simţi total confuză. Dintr-un anume punct de vedere, simţea că băiatul încearcă să o protejeze; dar era convinsă că îi ascundea multe lucruri.

– Şi nu îmi vei spune de ce?

– Nu pot...

– Sau de unde mă cunoşti? Pentru că ştiu că aşa este. Nu are rost să minţi.

Băiatul nu spuse nimic. Kate îşi trase mâna dintr-a lui. Simţi greutatea pungii, formele monedelor sub pielea tăbăcită. Putea merge în Cambridge Falls, putea găsi o cale spre casă, se putea reuni cu fratele şi sora sa; dar apoi nu va afla

niciodată secretul băiatului. Și se gândi la cuvintele lui Scruggs, cum că *Atlasul* o adusese acolo pentru un motiv. Oare era posibil ca acest băiat să fie motivul? Dacă da, cine era el?

Așeză săculețul pe tejghea.

– Atunci rămân.

Și ieși din restaurant.

Abigail și băieții erau binedispuși după prânz. Merseră la producătorul de artificii, ridicară comanda lui Scruggs, apoi se îndreptară încărcați de cumpărături către biserică. Kate privi în urma lor de câteva ori, dar nu îl zări pe Rafe urmându-i. Se simți teribil de confuză.

Iar apoi se întâmplă ceva care făcu lucrurile și mai confuze.

Mergeau pe o stradă îngustă, iar când trecură pe lângă o casă mică, văzură un cuplu de pitici – era pentru prima oară când Kate vedea o femeie-pitic; în mare parte arăta exact precum un bărbat-pitic, fără barbă... care scotea mobila din casă și o încărca într-o căruță trasă de un măgar.

– Uitați-vă la asta, spuse Jake. Pleacă înainte de Separare. Probabil merg într-unul din locurile alea mari din nordul provinciei. Cum le spun ei? Rezervații?

– Odată ce Separarea începe, îi explică Beetles lui Kate, vor fi la câteva străzi de centrul orașului, care sunt doar pentru oamenii magici. Oamenii normali nici nu vor ști că ei sunt acolo. Dar piticii și gnomii și alte creaturi care nu pot trece cu ușurință drept oameni sau care nu își pot permite luxul de a se deghiza părăsesc orașul de-a binelea.

Deodată ceva îl lovi pe pitic în cap, explodând pe faţa şi umerii săi. Era un bulgăre de zăpadă, realiză Kate, apoi un altul o lovi pe soţia piticului în spate. Alţi câţiva bulgări se loviră de căruţă. Kate zări trei adolescenţi ursuzi pe partea cealaltă a străzii, făcând bulgări de zăpadă şi râzând batjocoritor.

– Valea!

– Plecaţi de aici!

– Nu vă vrem!

Aruncară un alt rând de bulgări, lovindu-i pe ambii pitici şi o mică figurină din grămada de lucruri din trăsură. Figurina se prăbuşi pe trotuar şi se sparse în mii de bucăţi. Kate porni furioasă înainte, nefiind sigură de ce urma să facă, sigură doar că va face ceva, când Abigail o prinse de braţ şi o trase înapoi.

– Dă-mi drumul! Nu vezi ce fac?

– Mai bine să nu intrăm în bucluc, spuse Abigail în şoaptă. Rafe spune că trebuie să stăm departe când lucrurile se înrăutăţesc. Piticii sunt bine. Vezi?

Abandonând rămăşiţele figurinei pe trotuar, cei doi pitici se urcară în trăsură şi porniră la drum în josul străzii, urmăriţi de tachinările şi bulgării de zăpadă ai adolescenţilor.

– Vino, spuse Abigail trăgând-o pe Kate pe mână.

Kate fu serios marcată de întâmplare. Deci tot ceea ce îi spusese Rafe era adevărat? Adolescenţii păreau să îi urască pe pitici din simplul motiv că erau diferiţi. Simţi cum i se face rău.

– Întotdeauna este aşa? întrebă ea.

Abigail râse.

– Asta este nimic.

– Este mai rău?

– Mai rău? Ai auzit ce s-a întâmplat cu mama lui Rafe?

– Despre ce vorbești? Mama lui Rafe este moartă.

– Mda. Și cum a murit? Un om fără un strop de magie în el a ucis-o.

– Poftim?

Kate se opri.

– Nimeni nu vorbește despre asta, dar cu toții știm. De ce crezi că Rafe îi urăște atât de mult? Iar într-o zi el va fi cu adevărat puternic. L-am auzit pe Scruggs spunându-i domnișoarei B...

Kate o prinse pe fată de braț și o întoarse cu fața spre ea.

– Ce ai auzit? Spune-mi!

Abigail păru surprinsă de vehemența lui Kate.

– Nimic, de fapt. Doar că am mers sus, în clopotniță – ei nu știau că eu sunt acolo – și i-am auzit vorbind despre Rafe.

– Și ce a spus Scruggs? Te rog, Abigail, este important.

– Doar ce ți-am spus, că într-o zi Rafe va fi un vrăjitor foarte puternic. De ce?

Kate nu avea niciun răspuns. Tot ce avea era convingerea ei că Rafe era legat de ea, și nu doar de ea, ci și de Michael și Emma și de căutarea Cărților. Dar cum, în ce fel? Și era prietenul sau inamicul lor? Trebuia să afle.

Chiar atunci se auzi un ropot de picioare și fetele se întoarseră pentru a-i vedea pe Jake și Beetles alergând spre ele, roșii la față și rânjind.

– Trebuie să plecăm! spuse Beetles.

– De ce? întrebă Kate. Ce s-a întâmplat?

– Mai știți cum se spune că nu trebuie să facem nimic nepotrivit cuiva? spuse Jake. Ei bine, am făcut ceva ce nu se cuvenea.

– Am aruncat câțiva bulgări, explică Beetles. Nu am crezut că vor fi magici, dar după ce i-am aruncat, bulgării au început să își schimbe singuri culorile și să devină lipicioși și...

– Uite-i!

Strigătul se auzi din josul străzii, iar Kate se întoarse și îi văzu pe cei trei adolescenți infractori, conduși de un tânăr înalt și furios, care părea să fie acoperit cu o mâzgă verde, alergând către ei.

– Prindeți-i pe ciudați!

– Fugiți! strigă Kate.

Copiii nu avură nevoie de mai multe încurajări. O zbughiră din loc, cu adolescenții pe urmele lor, urlând de furie.

– Nu puteți... face ceva? gâfâi Kate. Ceva... magie?

– Trebuie să fii calm ca să poți face magie, rosti Beetles. Nu funcționează dacă ești speriat. Nu că aș fi speriat!

– Nici eu! spuse Jake.

Mintea lui Kate gonea; știa că nu îi puteau întrece pe adolescenți. Dar apoi zări în capătul străzii un bulevard aglomerat cu trecători, căruțe, trăsuri. Pe o stradă aglomerată vor găsi locuri să se ascundă. Asta ar funcționa, știa ea, dacă cineva i-ar fi condus pe urmăritori în altă direcție.

– Ascultați, zise ea. Când vom da colțul, voi trei vă veți ascunde. Eu îi voi face să mă urmărească.

– Îhî! spuse Jake. Rafe ne-a spus că trebuie să avem grijă de tine!

– Prostule! spuse Beetles. Se presupunea că nu trebuie să îi spui asta!

– Nu avem timp de ceartă! Aveți grijă de Abigail! Ne întâlnim înapoi la biserică!

– Nu am nevoie să aibă grijă de mine... începu Abigail, dar deja dădură colțul, iar Kate observă mai multe trepte ce duceau într-un subsol de sub o băcănie.

Îi împinse pe copii într-acolo.

– Acolo! Mergeți acum!

Jake și Beetles o prinseră pe Abigail și o traseră în josul treptelor, dispărând din vedere. Kate sări în toiul traficului. Auzi înjurături din partea șoferilor, nechezatul cailor, sunetul biciurilor, dar își continuă fuga, picioarele alunecându-i în noroi, neprivind nici în stânga, nici în dreapta până ce nu ajunse pe trotuarul celălalt. Odată ajunsă acolo, se întoarse. Cei trei adolescenți ajunseseră la colț și își căutau prada.

– Hei! Aici sunt! Veniți și prindeți-mă! îi tachină ea.

Urlând de furie, o porniră pe urmele ei.

„Așa, gândi Kate, veniți."

Apoi se întoarse și alergă cât o ținură picioarele.

Dar nu alergă mai mult de douăzeci de metri când realiză că băieții aveau să o prindă. Erau prea mari, prea rapizi

și prea furioși. Putea auzi tropăitul pașilor lor răsunând din ce în ce mai tare. Apoi zări scara unei ieșiri de incendiu. Se gândi că, dacă ar putea urca scara și apoi să o tragă după ea, ar putea scăpa. Kate își puse toată energia într-un ultim sprint și la cinci metri de scară se lovi de un bărbat ieșind dintr-un magazin.

Izbitura fu atât de puternică, de parcă s-ar fi lovit de un zid din cărămidă. Întreg corpul păru să îi ricoșeze și căzu pe trotuar. Era amețită, iar vederea îi era încețoșată. Bereta îi căzuse și fu nevoită să își dea la o parte părul de pe ochi pentru a-l vedea pe bărbatul care stătea deasupra sa, un munte de om purtând o haină lungă de blană și o pălărie îmblănită. El nu se mișcă.

– Ești bine, fetițo? Ar trebui să te uiți pe unde mergi. Nu să alergi valvârtej pe străzi.

Kate îi auzi pe băieți oprindu-se din alergat în spatele ei. Privi înapoi, dar ea prea amețită pentru a se putea ridica, și îl zări pe băiatul înalt flancat de prietenii săi, arătând cu degetul către bărbatul în haină de blană.

– Dispari de lângă ea! Este a noastră!

Kate știa că trebuia să fugă, dar își dădea seama că, dacă s-ar fi ridicat, ar fi căzut din nou.

– Și ce vreți voi de la o fată dulce și inocentă ca ea? întrebă bărbatul. Sunt sigur că nu a făcut nimic rău. Are un chip de înger.

– Este o ciudată! Ea...

Iar Kate, care încă îi privea pe băieți, observă cum expresiile de pe chipurile lor se schimbară. Ceva ce văzuseră îi făcuseră să tacă.

– Ce spuneți voi acolo despre ciudați? întrebă bărbatul.

Băiatul înalt părea mai furios decât înainte.

– O să o încasezi și tu într-o zi! Cu toții!

– Dispari, spuse bărbatul, înainte să îmi pierd răbdarea.

Băiatul înalt scuipă pe pământ, apoi toți trei plecară îmbufnați. Simțindu-se mai sigură pe puterile sale, Kate se ridică ușor și se întoarse pentru a-i mulțumi bărbatului. Încremeni. Era flancat pe fiecare parte de doi Diavoli cu pălării, ochii lor mici fiind ațintiți asupra sa.

– Ea este, spuse una dintre creaturi. Îmi amintesc.

– Măi, măi, dacă nu este ea însăși, murmură bărbatul. De parcă nu pot vedea scris pe fața ei? Puse o mână uriașă pe brațul lui Kate. Te deranjează dacă mergi cu noi puțin? Există cineva căruia i-ar plăcea foarte mult să discute cu tine. Vai, dar unde îmi sunt manierele? Își scoase pălăria, dezvăluindu-și chelia. Numele meu este Rourke.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Către Fortăreață

De două ori Gabriel îl ridică pe Michael în picioare și de două ori genunchii băiatului se înmuiară și se prăbuși la pământ.

– Dacă vei cădea din nou, spuse Gabriel ridicându-l încă o dată, voi fi nevoit să te las aici.

– Chestia aia a luat-o pe Emma!

– Știu.

– *Dar a luat-o!*

– Da, și nu pot să o urmăresc și să te car și pe tine în același timp; așa că fie te ridici, fie te voi lăsa în urmă.

Se aflau în poiană. Emma și creatura dispăruseră cu puțin timp în urmă. În lumina lunii, Michael putea vedea vena groasă a cicatricii lui Gabriel pulsându-i pe obraz. Michael știa că Gabriel nu voia să îl lase singur în timp ce pornea în căutarea Emmei. Știa că trebuia să își revină și să se repună pe picioare.

Gabriel își luă mâinile de pe umerii săi, iar Michael se legănă, dar își menținu echilibrul.

– Chestia aia, spuse Michael. Ai văzut...

– Da.

– Și era un... adică, chiar era un...

– Da.

Se părea că nici bărbatul, nici băiatul nu doreau să rostească numele creaturii cu voce tare; dar pentru Michael era suficient că Gabriel observase ceea ce văzuse și el – aripile uriașe precum ale unui liliac, corpul lung ca de șarpe, șirul zimțat de țepi de pe spatele creaturii, ghearele uriașe care o luaseră pe Emma de la pământ...

Nu și-ar fi imaginat niciodată; sora sa fusese răpită de un dragon.

– Dar... și pentru o secundă se simți atât de slab și pierdut, încât era sigur că se va prăbuși și va fi lăsat acolo de Gabriel... ce vom face?

– O vom găsi pe sora ta și vom ucide bestia care a răpit-o.

– Dar dacă... dacă este deja...

Gabriel se năpusti către el, înșfăcându-l de tricou. Chipul îi era ascuns de umbre, glasul îi era un mârâit:

– Este în viață. Este în viață și o vom găsi. Acum... vino!

Și o luă la fugă prin poiană, cu Michael clătinându-se în urma sa.

Michael pierdu noțiunea timpului. O jumătate de oră. O oră. Gabriel tot dispărea în întuneric, lăsându-l pe

Michael să își croiască propriul drum prin desișul de ferigi. Iar și iar, chiar când Michael era convins că Gabriel îl abandonase în cele din urmă, bărbatul apărea de după un copac, mârâind „Pe aici! Mai repede!", iar Michael făcea efortul inuman de a înainta în timp ce ferigile îl loveau peste brațe și față, iar același refren răsuna în capul său:

Ai pierdut-o pe Kate, acum ai pierdut-o și pe Emma...
Ai pierdut-o pe Kate, acum ai pierdut-o și pe Emma...
Ai pierdut-o pe Emma...
Ai pierdut-o pe Emma...

Apoi, brusc, copacii și ferigile se sfârșiră, iar Michael păși într-o câmpie pietroasă și îl găsi pe Gabriel așteptându-l. Eliberat de sub greutatea apăsătoare a pădurii, Michael fu întâmpinat de imensitatea cerului senin și trase adânc și ușurat aer în piept.

– Acolo. Vezi?

Gabriel arăta către valea din care vulcanul se înălța semeț deasupra câmpiei, la un sfert de kilometru distanță. Lui Michael nu îi trecuse prin cap în ce direcție se îndreptau, iar acum privea uimit. Vulcanul ocupa aproape întreaga lățime a câmpiei, o piramidă perfectă ridicându-se aproape de înălțimile pereților canionului. Privind în sus, Michael zări licărul roșu și amenințător emanat de conul vulcanului.

Nestăpânite, amintirile pe care le căpătase în Malpesa ieșiră la suprafață, iar el avu din nou sentimentul de déjà-vu. *Cronica* era aproape.

– O vezi? întrebă Gabriel.

Michael realiză că Gabriel arăta spre un punct aflat la o treime din panta vulcanului, unde o lumină licărea în întuneric. Mijind ochii, Michael putu deslușI conturul unei structuri masive. Amintirile bărbatului mort umplură golurile din memoria sa.

– Este fortăreața Ordinului, spuse el. Aici au adus Cartea.

– Eu vreau doar, spuse Gabriel, să o găsesc pe sora ta.

Și porniră din nou la drum.

Panta inferioară a vulcanului era un amestec de stânci negre uriașe, iar Michael fu nevoit să le urce de-a bușilea în urma lui Gabriel. În curând bolovanii lăsară locul stâncilor mai mici și pietrișului, iar la fiecare doi pași făcuți înainte, Michael aluneca unul înapoi. Totuși, continuă să urce. Până acum își dădu seama că fortăreața era înălțată pe panta unui vulcan și putu distinge ziduri din piatră neagră de șaizeci de metri înălțime, metereze și parapeți de unde un apărător ar fi putut sta în poziție defensivă. Nu putea vedea nimic din interiorul construcției, cu excepția unui turn singuratic ce se înălța spre cer, în vârful căruia un foc ardea încontinuu.

Era o structură impresionantă și impozantă, dar Michael nu se putu abține să nu pună la îndoială înțelepciunea celui care hotărâse să o ridice pe o pantă a vulcanului.

– Adică, mormăi el, gâfâind în timp ce urca, chestiile astea erup, la urma urmei.

Gabriel stătea înaintea porților fortăreței, două uși masive din lemn de înălțimea zidurilor, iar Michael îl ajunse din urmă tremurând și gâfâind.

– Scuze. Eu... de fapt sunt într-o formă excelentă. Trebuie să fie din pricina altitudinii...

– Privește.

Gabriel arătă către trei cercuri întrepătrunse, sculptate în lemnul ușii. Fortăreața și întreaga vale erau tăcute și liniștite.

Michael șopti:

– Crezi că... ei știu că suntem aici?

Gabriel ridică de pe pământ o piatră și bătu cu ea în lemn... *bum... bum... bum...* până ce ușile se deschiseră. Lăsă jos piatra.

– Da.

Cu Gabriel deschizător de drum, intrară într-o curte cu pământ bătătorit. Michael așteptă, iar când nicio săgeată nu fu ațintită asupra lor din întuneric, se relaxă și își permise să cerceteze împrejurimile. Fortăreața fusese construită pe un teren plat de vreo trei sute de metri lățime și probabil dublul acesteia în adâncime. Curtea centrală, unde stăteau el și Gabriel, era dominată de o clădire din piatră, cu două etaje și ferestre lungi și înguste. Turnul cu flacăra în vârf se înălța din colțul din spate al acestei clădiri. Schele din lemn, scări și pasarele atârnau de interiorul pereților fortăreței, asigurând accesul către metereze. Pe lângă acestea Michael zări câteva structuri șubrede – un mic țarc pentru animale, atelierul unui fierar, câteva magazii – și toate erau întunecate și pustii.

Gabriel își scoase sabia din teacă.

– Stai în spatele meu.

Michael nu îl contrazise.

Gabriel lovi cu piciorul și deschise ușa unei clădiri din lemn și păși într-o cameră înaltă și spațioasă. Coloane masive împânzeau întreaga cameră, în timp ce un licăr roșu și straniu, înălțându-se dintr-o gaură din podea lumina întunericul. Clădirea era o pivniță, realiză Michael, un loc de retragere pentru a evita ca fortăreața să fie invadată.

Înaintară ușor către gaura din centrul podelei. Avea probabil vreo cinci metri lățime și dezvăluia vreo zece trepte ce coborau către o poartă masivă din fier, în spatele căreia Michael putu zări gura unui tunel. Strălucirea roșiatică venea din adâncul vulcanului, iar căldura se ridica și îi înțepa ochii. Totuși, simțea cum era atras de o forță invizibilă.

– *Cronica* este acolo jos, spuse el încet.

– Atunci nu este singură.

Michael îl privi întrebător.

– Poarta aceea se închide din afară, spuse Gabriel. Nu este destinată să ne țină afară, este menită să țină ceva înăuntru.

Arătă înspre tavan, iar Michael se trezi privind printr-o gaură mare din tavanul pivniței. Gaura era chiar deasupra gurii tunelului, iar Michael își imagină că ceva foarte mare – ceva, să spunem, de mărimea unui dragon – zburase prin acoperiș.

Dar poarta de deasupra tunelului era închisă și încuiată, ceea ce însemna că dragonul se întorsese acasă. Michael se gândi la creatura pe care o zărise în poiană, cu ghearele ascuțite și uriașe, și colții de lungimea brațului său...

– Presupun, spuse el încercând să sune dur, dar și să nu pară îngrozit, că ar trebui să coborâm acolo, nu?

– Da.

Michael încuviință. Și brusc știu că, speriat sau nu, dacă coborârea în tunel era singura cale de a o salva pe Emma, o va face.

– Dar mai întâi, spuse Gabriel, vom verifica turnul.

– Ce? De ce?

– Nu dragonul a închis poarta aceea. Vreau să știu cine a făcut-o.

Se îndreptă către o ieșire din colțul îndepărtat, prin care puteau fi văzute trepte ce urcau. Michael merse grăbit în urma sa și pentru câteva momente camera fu liniștită. Apoi o umbră se desprinse de una dintre coloane și o siluetă acoperită de o mantie scoase o sabie și îi urmă.

– Emma!

Michael alergă și își aruncă brațele în jurul surorii sale.

El și Gabriel ajunseseră în vârful turnului. Urcând ultimele trepte, Michael privise în sus și văzuse cerul nopții încă încărcat de stele, munții cu umerii înzăpeziți, conul roșu și fumegând al vulcanului; văzuse și un foc arzând într-un vas pe peretele turnului. Fusese agitat, neștiind cine sau ce ar putea să-i prindă într-o ambuscadă; apoi îl văzu pe Gabriel încordându-se surprins, după care se întoarse și o zări pe propria lui soră, vie și nevătămată.

– O, Emma! O îmbrățișă de parcă nu i-ar mai fi dat niciodată drumul. Am fost atât de îngrijorat! Gabriel la fel! Amândoi am fost foarte, foarte îngrijorați!

Gabriel îi rosti numele, dar Michael îl ignoră.

– Emma, spuse el, ţinându-i braţele şi făcând un pas în spate. Acum că ea era în siguranţă, simţi nevoia de a fi fratele mai mare şi mai sever. Ştiu că ai trecut printr-un calvar, dar ţi-am cerut să stai departe de poiana aceea. Cred că ai învăţat o lecţie aici, nu-i aşa? Poate că ar trebui să fii mai atentă când îţi spun chestii.

– Michael...

– Doar o clipă, Gabriel. Emma, mă auzi?

– Nu, nu cred că te aude.

– Ce? Ce tot spui...? Apoi Michael realiză în sfârşit că tot timpul în care o îmbrăţişase, Emma nu mormăise nici măcar o dată, nu încercase să îl împingă de lângă ea sau să facă o glumă despre motivul pentru care nu îmbrăţişa un pitic.

– Ceva a împietrit-o, spuse Gabriel.

Pentru o clipă, Michael o privi pe sora sa nemişcată. Braţele îi erau ţepene pe lângă corp, iar ochii nu clipeau; vârful răsucit al unei ferigi era prins în părul ei plin de noroi. Când se întinse şi i-l scoase din păr, simţi răceala pielii sale.

Apoi spuse palid, lipsit de speranţă:

– O poţi readuce la viaţă?

Gabriel dădu din cap.

– Dar doctorul Pym?

Gabriel ezită doar o fracţiune de secundă, dar Michael înţelese. Îl abandonaseră pe vrăjitor luptându-se pentru viaţa sa în Malpesa. Cine putea şti când aveau să îl revadă?

– Nu contează, spuse el. Ştiu...

Fără vreun avertisment, Gabriel se întoarse, sabia sa şuierând în timp ce despică aerul; urmă un clinchet metalic,

iar Michael se întoarse pentru a vedea un bărbat ascuns de o pelerină, cu o sabie, dându-se înapoi.

Bărbatul avea pielea de culoarea migdalei, păr lung și dezordonat și o barbă neagră, sălbatică. Era mai scund decât Gabriel și foarte slab. Hainele îi erau zdrențăroase și peticite și păreau să fie croite din vreo zece surse diferite, oferindu-i înfățișarea unui arlechin lovit de ghinion. Ochii lui Michael căzură pe tunica bărbatului, unde erau brodate cele trei cercuri întrepătrunse.

Gabriel făcu un pas înainte, mai mult pentru a-l apăra pe Michael decât pentru a ataca, dar bărbatul scăpă sabia, ridică mâinile în aer și căzu în genunchi strigând:

– Mă dau bătut! Nu mă ucide! Nu-l ucide pe bietul Bert!

Apoi izbucni în lacrimi.

– Nu e tocmai ce m-am așteptat să fie, spuse Michael.

– A fost aici de foarte mult timp, spuse Gabriel. Probabil singur. Singurătatea poate avea un efect devastator asupra minții.

„Asta, gândi Michael, este evident."

Bărbatul se oprise în cele din urmă din plâns și păru să creadă, cel puțin la momentul acela, că Gabriel și Michael nu aveau de gând să îl ucidă. Stătea pe zidul scund care înconjura turnul și se consola molfăind un gândac gras și negru pe care îl scosese din buzunarul pelerinei.

– Mă așteptam la cineva mai... curat. Și nu cu numele de Bert.

– Vrei să îl interoghezi sau o fac eu? întrebă Gabriel.

Cu siguranță acela era următorul pas. Să afle cine era bărbatul. Era cu adevărat un membru al Ordinului? Era singur aici sau mai erau și alții? Dragonul era încuiat în siguranță în interiorul vulcanului? El păzea *Cronica?* Care era legătura dragonului cu bărbatul? De ce o lăsase pe Emma în vârful acestui turn? Și, cel mai important, ce i se întâmplase mai exact și cum putea fi anulat efectul?

Michael o privi pe sora sa. Gura îi era ușor deschisă, de parcă ar fi fost pe punctul de a vorbi; ochii îi erau mijiți, iar pe fruntea sa era un rid furios. Michael observă că mâinile sale, atârnându-i pe lângă corp, erau încleștate în pumni. Cunoștea semnele și nu era surprins: sora sa se luptase când fusese împietrită.

– O fac eu.

Emma era sora lui, responsabilitatea lui.

– Foarte bine. Voi fi aici dacă ai nevoie de mine. Dar fii rapid. Gabriel îi aruncă o privire plină de înțeles. Mai devreme sau mai târziu, dragonul se va întoarce.

Michael înțelegea că Gabriel avea dreptate. Păși înainte.

– În regulă. Vreau să îți adresez câteva întrebări.

Bărbatul se scobise între dinți cu unul dintre picioarele gândacului, dar acum se ridică, trecându-și o mână prin barbă și afișă un zâmbet dornic să facă pe plac. „E nebun, gândi Michael, dar părea să fie un nebun simpatic, nu unul te-ucid-te-ucid nebun."

– Mă bucur să vorbesc. Ador să am musafiri. Bert nu a avut niciunul cam... niciodată. Vorbea cu un accent englezesc greoi. O, lui Bert îi pare foarte rău pentru întreaga –

mimă gestul de a-i ataca cu o sabie imaginară. El a crezut că sunteți elfi.

– Da, bine, asta este cu siguranță de înțeles, spuse Michael. Nimeni nu vrea elfi prin preajmă. În timp ce vorbea, Michael își amintea pasaje din *Totul despre pitici* în legătură cu arta interogației. Își aminti că G.G. Greenleaf sugera mai întâi stabilirea contactului cu subiectul. De asemenea, mai spusese că atunci când subiectul era cu garda jos, interogatorul ar trebui să îl „pocnească în cap cu o bâtă. Nu se va aștepta la asta. Ha!" Michael nu plănuia nimic atât de violent, dar văzând cât de sperios era bărbatul, stabilirea contactului părea un bun prim pas. Cu acest lucru în gând, Michael încercă să vorbească pe un ton cât mai prietenos posibil.

– Deci, spune-mi, prietene, faci parte din Ordinul Gardienilor, nu-i așa?

Bărbatul dădu din cap.

– Nu, nu! Bert nu face parte din Ordin...

– Dar ai simbolul pe...

– Bert nu face parte din Ordin! El este Ordinul! El este ultimul rămas! Începutul, mijlocul și sfârșitul!

Se lovi cu mândrie în piept.

Michael se gândi la fortăreața pustie și hotârî că bărbatul spune adevărul.

– Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

– S-au dus, rosti repede bărbatul într-un mod care îi sugeră lui Michael că mai erau multe de spus. Bert este singur de foarte, foarte, foarte, foarte mult timp.

Și aruncă încă un gândac în gură.

– Dar nu ești complet singur. Adică, este și un dragon aici.

Bărbatul sări înainte, glasul transformându-i-se în șoaptă:

– Ai văzut dragonul?

– Da. În pădure. Apoi, de parcă ar fi fost cel mai obișnuit lucru din lume, Michael întrebă: Doar din curiozitate, unde este dragonul acum?

Bărbatul ridică un deget în dreptul buzelor și arătă către vulcan, șoptind:

– ... Doarme... mai bine să nu îl trezim.

Michael lua notițe în gând despre lucrurile asupra cărora mintea sa se va întoarce mai târziu: dragonul, ce se întâmplase cu camarazii bărbatului...

– Ce îmi poți spune despre sora mea?

Ochii bărbatului se bulbucară.

– Aceea este sora ta? O! O, nu...

– Cum adică, o, nu? Ce i s-a întâmplat?

– Păi, este împietrită, nu-i așa? Deși asta este evident.

– Pot vedea asta! Michael simți cum masca prietenoasă îi alunecă pentru o secundă. Dar ce a împietrit-o, poți să-mi spui? Dragonii nu împietresc oameni. Nu scrie asta în niciun fel de literatură.

Bărbatul începu să își scarpine, agitat, barba.

– Hm... păi, Bert nu a știut că este sora ta. Dragonul doar a scăpat-o în brațele lui Bert! Era foarte zgomotoasă. Multe amenințări. Despre cum un anume individ avea să îi taie capul lui Bert! Strigăte, strigăte, strigăte. După atâția ani

de singurătate, Bert nu este obișnuit cu țipetele. Și l-a lovit pe Bert în tibie... tare! Bert va avea o vânătaie mâine!

Începu să își ridice tivul pantalonilor.

– Oprește-te. Și tu ce ai făcut?

– Să fac? O, nimic... prea mult...

Michael îi aruncă cea mai fioroasă privire a sa. Se gândea serios să îl lovească în cap pe bărbat. Gardianul tulburat păru să priceapă mesajul. Cotrobăi într-unul din buzunarele mantiei sale și scoase un petic împăturit.

– Bert obișnuia să fie un talent în ale poțiunilor. Ne-au învățat magie, chiar magicienii. Cu mult timp în urmă. Despături cârpa și dezvălui un ac ars. Începu să murmure asemenea cuiva care repetă o rețetă: „Două părți sânge de dragon. Trei părți umbră de moarte. Limbă de leneș, nu prea fină. Apă dintr-un izvor neatins. Adaugă sare. Căldură. Apoi o înțepătură rapidă – făcu o mișcare cu acul – și tăcere".

– Ai drogat-o?

Bărbatul încuviință, apoi cotrobăi din nou prin buzunar.

– Gândac?

– Nu vreau un gândac! Este – Michael fu nevoit să înghită pentru a-și regăsi vocea –, este vie?

– O, da, da. Încă vie. Dar viața a fost oprită în interiorul ei. Asemenea unui râu înghețat. O poțiune destul de puternică. O înțepătură.

Atacă din nou aerul cu acul.

– Deci, cum o readucem la viață?! Este sora mea! Se presupunea că trebuie să am grijă de ea!

Tot comportamentul relaxat și stabilirea contactului dispărură. Își dorea să îl apuce pe bărbat de barbă și să îl scuture bine.

– Nu pot.

– Ce nu poți? Nu poți să ne spui? Pentru că prietenul meu aici de față...

– Nu o pot repara. Nu antidot. Sau cel puțin nu unul pe care să îl aibă Bert. Dar nu arată chiar atât de rău. Și o poți așeza într-un loc drăguț. Chiar ar lumina o încăpere.

– Sora mea nu este o piesă de mobilier!

– Desigur, desigur, fu de acord bărbatul, dar nu va mai fi bună pentru conversații, realizezi asta, nu-i așa?

– Îi voi tăia capul, urlă Gabriel.

Buza inferioară a bărbatului începu să tremure, iar el scoase un geamăt.

– O, termină! izbucni Michael. Se presupune că ești ultimul dintr-un ordin străvechi de războinici. Ai puțină demnitate.

În timp ce bărbatul își trase pelerina peste cap în încercarea de a se ascunde, Michael profită de moment pentru a regândi strategia. Dar care să fie noua abordare? Părea să nu existe nicio cale rapidă de a o readuce la viață pe Emma și cu cât mai mult timp trecea, cu atât era mai mult posibil ca dragonul să se trezească, și atunci ce aveau să facă? Oricât de multă încredere avea Michael în puterea lui Gabriel, un dragon era, la urma urmei, un dragon. Și încă nu înțelegea relația dintre Gardian și dragon. Bărbatul era stăpânul creaturii? Nu părea să fie așa. Dar era evident că ceva se petrecea

între ei, îi lega ceva, altfel dragonul l-ar fi ucis pe bărbat cu mult timp în urmă.

Michael descoperi că mângâia inconştient sfera de la gâtul său. Oare sfera putea fi de folos? Oare trebuia doar să o spargă, aşa cum sugerase Emma? Dacă fusese trimisă de inamicii lor? Cu Emma împietrită, spargerea sferei părea un risc mult prea mare. Michael o ascunse înapoi sub bluză.

„Planul B, gândi Michael. Plecăm acum. Înainte ca dragonul să se trezească. Gabriel o cară pe Emma înapoi la avion. Îl găsim pe doctorul Pym – presupunând că este încă în viaţă –, iar el o repară pe Emma. Apoi ne întoarcem cu toţii după *Cronică*. Readucerea la viaţă a Emmei trebuie să fie întâia prioritate."

Dar Michael era conştient de faptul că nu puteau pleca fără să audă povestea Gardianului dereglat. Nu ştiau ce i-ar putea ajuta când se vor întoarce după *Cronică*.

– Vreau să ne spui totul. Cum ai ajuns aici. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi Gardieni. De unde a apărut dragonul. Începe cu începutul. Dar fii rapid.

– Şi dacă ne minţi, spuse Gabriel, cu siguranţă îţi voi tăia capul.

Nu se mişcaseră din vârful turnului, iar în timp ce bărbatul vorbea, Michael privea din când în când spre Emma. O parte din el se tot aştepta ca ea să înceapă să râdă, spunând că le-a făcut o farsă şi că nu fusese deloc împietrită.

Dar ea rămase exact cum o găsiseră.

„Nu-ți face griji, îi promise el în tăcere surorii sale. Nu te voi lăsa așa."

– În urmă cu patru mii de ani, începu bărbatul, când lumea era un loc foarte diferit față de cum este astăzi – mult mai neinteresantă, pentru amatori –, a avut loc un consiliu al unor vrăjitori cu creiere mari din orașul Rhakotis, pe coasta Mării Mediterane.

Spre disperarea și enervarea lui Michael, bărbatul părea incapabil să spună povestea fără să introducă paranteze despre diverse subiecte precum varietățile de fructe comestibile, inteligența cămilelor, prostia păsărilor și propria lui amabilitate uimitoare. Pe lângă toate acestea, bărbatul le făcu lui Michael și Gabriel oferte repetate de a împărți rezerva sa de gândaci, oferte pe care cei doi le refuzară în timp ce ei insistau ca el să ajungă la subiect...

– Iar acești vrăjitori cu creiere mari au decis că ar fi o idee minunată să scrie cele mai mărețe, mai teribile și mai ascunse secrete ale lor, cele care privesc însăși facerea lumii. În final au creat trei cărți. Bărbatul ridică două degete. Una avea de-a face cu timpul. Una cu viața. Și una cu moartea. Și au fost încuiate în cripte separate sub oraș – care era cu adevărat un oraș minunat.

Apoi urmă un studiu amănunțit despre multele minuni ale orașului Rhakotis, până ce un urlet al lui Gabriel îl îndemnă să continue.

– Apoi creierele mari, în inteligența lor, au creat un Ordin al Gardienilor care au jurat să protejeze Cărțile cu prețul vieții lor. Pe atunci erau doar zece Gardieni, dar

erau antrenați atât în luptele lumii magice, cât și în cele ale lumii nemagice și erau susținuți de puterea vrăjitorilor. Își scărpină barba. Timpul a trecut. Creierele mari s-au înmuiat și probabil nu mai erau atât de mari pe cât fuseseră odată. Aici își face Bert apariția în poveste. Era un tânăr Gardian. Cu privirea ageră. Entuziasmat. Prietenos, o, vai...

– Treci peste partea asta, spuse Michael.

– Apoi totul s-a schimbat. Bărbatul sări în picioare și începu să pășească înainte și înapoi, fluturându-și cu violență brațele. Michael și Gabriel se mutară în fața Emmei pentru ca bărbatul să nu o lovească din întâmplare. Era o zi minunată, soarele strălucea, Bert era în vârful turnului de veghe – din senin, o mie de corăbii se materializează în lungul coastei. Focul a umplut cerul. Dragoni au apărut în vestul orașului. Troli de nisip au atacat dinspre sud. Era Alexandru, băiatul cuceritor, iar creierele mari au fost sortite pieirii. Alexandru era prea puternic. Avea prea mulți vrăjitori ai magiei negre în armata sa. Rămăsese pe umerii lui Bert și ai fraților săi să scoată Cărțile în afara orașului. Dar când ajunseră în subteran, doar *Cronica* mai rămăsese. Celelalte două cărți erau deja dispărute.

Mintea bărbatului părea să se abată de la poveste. Se ridică din nou, mângâindu-și barba și murmurând:

– Nu vina lui Bert, a făcut tot ce a putut, nu învinuiți bătrânul Bert... până ce Michael îl strigă și îl readuse în prezent.

– În final, doar patru Gardieni au scăpat din oraș. Restul au murit în luptă. Supraviețuitorii au pornit spre sud,

spre capătul lumii. Aici trăiau elfi, în gheață și zăpadă. La început Bert i-a plăcut. Nu ar fi trebuit să fie atât de naiv.

– De ce? întrebă Michael. Ce au făcut elfii?

Bărbatul nu răspunse; era prins în propria poveste.

– Bert și ceilalți au apelat la puterea Cărții. Valea a devenit luxuriantă. Ei au câștigat viață lungă. Au ascuns din nou *Cronica* și au construit fortăreața aceasta. Mai mult timp a trecut. Secol după secol. Aveau un glob care le arăta lumea de afară. Atât de multe schimbări. Dar, deși au căutat și au căutat, nu au găsit nicio urmă despre cele două Cărți dispărute. Bărbatul bărbos se întoarse rânjind către ei. Dar au aflat despre profeție. Paznicii Cărților aveau să apară. Aveau să aducă laolaltă Cărțile încă o dată. Bert i-a convins pe ceilalți că era datoria lor să protejeze *Cronica* până la apariția Paznicului ei. Apoi... apoi...

Energia sa se termină brusc. Se așeză pe zidul turnului. Michael și Gabriel fură nevoiți să aștepte câteva momente pentru ca el să continue:

– Oamenii nu ar trebui să trăiască mii de ani. Mințile celor mai puternici devin fragile. Unul dintre frații lui Bert a hotărât că el este Paznicul *Cronicii,* iar Bert și ceilalți l-au ținut departe de ea. Frate a ucis frate! O, crimă! O, trădare! Sângele! Teribil! Teribil! Își acoperi fața cu barba și vorbi prin părul încâlcit. Fratele fals al lui Bert a fost în final ucis, dar apoi doar Bert și încă unul au rămas. Nu suficient pentru a apăra *Cronica.* Ultimul frate al lui Bert s-a aventurat în afara fortăreței în încercarea de a-l găsi pe adevăratul Paznic. Bietul, curajosul suflet! Bietul Bert, rămas singur!

Iar bărbatul începu din nou să urle și să plângă.

Michael privi către Gabriel. Se gândeau la același lucru. Celălalt Gardian, cel care plecase, trebuia să fi fost scheletul pe care Michael și doctorul Pym îl descoperiseră în Malpesa.

– Și dragonul de unde a venit? întrebă Michael. Și ce au făcut elfii încât să nu mai ai încredere în ei? Și vrei, te rog, să te oprești din plâns?

Bărbatul își coborî barba și râse, lovindu-și cu voioșie genunchii.

– Da! Da! Elfii! Când Bert a rămas singur, elfii și-au arătat adevăratele fețe! Au încercat să fure Cartea! Dar nu știau că Bert și frații săi au adus oul unui dragon din Rhakotis! Bert l-a clocit în căldura vulcanului! L-a legat de *Cronică*. Când elfii au mărșăluit în fortăreață, ei bine...

– Ho, ho, ho, chicoti Michael. Pun pariu că nu se așteptau la asta!

Apoi îl văzu pe Gabriel încruntându-se și își pierdu zâmbetul.

– Și asta – bărbatul bătu din palme, aparent mulțumit de sine – este tot! Acum – se aplecă înainte, privindu-l cu atenție pe Michael – spune-i lui Bert adevărul. Ai venit pentru Carte?

– Păi... da...

– Ha! Știam eu! Dar adevărata întrebare, marea întrebare...

Bărbatul păși mai aproape. Puse o mână tremurândă pe umărul lui Michael.

–... Tu ești Paznicul? Cel pe care Bert l-a așteptat și l-a tot așteptat?

Dincolo de murdărie și de părul încâlcit, chipul bărbatului era lipsit de riduri.

Doar ochii îi trădau vârsta. Erau ochi care trăiseră cu un singur scop vreme de trei mii de ani; puteai citi în ei întrebarea: „S-a terminat? În sfârșit totul s-a terminat?"

Erau cei mai triști ochi pe care Michael îi văzuse vreodată.

– Tu ești Paznicul?

Ar fi trebuit să fie o întrebare simplă. Doctorul Pym îi spusese că el era Paznicul *Cronicii*. Iar apoi simțise chemarea cărții prin furtună. Totuși, era diferit să o spună cu voce tare, să o recunoască, să o accepte.

Dar nu se putea ascunde de acei ochi.

Spuse într-o șoaptă:

– Da, eu sunt.

Nebunul încuviință și își luă mâna de pe umărul lui Michael.

– Presupun că vom vedea în curând dacă este adevărat, nu-i așa?

– C-ce vrei să spui?

– Vrei să o reînvii pe sora ta, corect? Urlătoarea lovitoare de tibii?

– Desigur...

– Și ai văzut pădurea. Care a fost odată gheață și zăpadă. Ce crezi că a adus-o la viață? *Cronica!* O va reînvia pe sora ta! Va trezi viața adormită din ea! Este singura cale.

– Atunci să nu mai pierdem timpul, spuse Gabriel și începu să coboare scările. Știm că este în vulcan.

– Nu! Bărbatul sări pentru a-l bloca. Dragonul vă va ucide!

– Dar nu tu controlezi dragonul? întrebă poruncitor Michael. Ai spus că tu l-ai scos din ou!

– Nu, nu, nu! Dragonul nu ascultă de Bert! Dragonul slujește *Cronicii!* Lui Bert îi este dat să trăiască pentru că slujește aceluiași scop. Totuși – încă o dată se aplecă mai aproape de Michael – *Cronica* este ascunsă în vulcan, da, iar dragonul va ucide pe oricine va intra. Chiar și pe Bert! Dar adevăratul Paznic va trece nevătămat. Îl prinse pe Michael de umăr. Pentru a o salva pe sora ta, trebuie să intri în vulcan și să înfrunți dragonul – de unul singur.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Salutare, iepure!

Deloc surprinzător, Gabriel își exprimă intenția să meargă în locul lui Michael. Susținea că avertizările Gardianului erau lipsite de sens.

– De ce ar trebui să ascultăm de un nebun care mănâncă gândaci de parcă ar fi bomboane?

– Spune el, mormăi Gardianul. Nu i-a încercat încă.

– Cel puțin ar trebui să mergem împreună.

Se aflau încă în vârful turnului. Emma era încă împietrită. Doar cerul se schimbase, îmblânzindu-se de la un cenușiu întunecat la un albastru-intens. Michael se ținu ferm pe poziție.

– Nu putem merge amândoi. Dacă suntem uciși? Nu va mai rămâne nimeni să aibă grijă de Emma. Iar dacă tu mergi singur și ești ucis, eu nu aș putea să o iau de aici. Eu trebuie să merg, iar tu trebuie să rămâi. Și cu asta basta.

– Și dacă dragonul nu te ascultă? spuse Gabriel. Ce se va întâmpla atunci?

„Vrea să spună, gândi Michael, dacă sunt ucis."

– Atunci o duci pe Emma la doctorul Pym.

– Să mergem acum și să îl găsim pe vrăjitor și să ne întoarcem când sora ta va fi bine. Nu este nevoie să îți asumi acum un asemenea risc.

Michael dădu ferm din cap. Nu aveau de unde să știe ce se întâmplase în Malpesa după plecarea lor. Dacă doctorul Pym reușise doar să îl încetinească pe Rourke? Bărbatul chel se putea afla deja pe urmele *Cronicii*. Michael ar fi acceptat să abandoneze Cartea dacă ar fi existat o altă cale de a o salva pe Emma. Dar recuperarea Cărții părea să fie cea mai sigură și mai rapidă cale de a o trezi pe sora sa. Era o șansă de care trebuia să profite. Chiar dacă asta însemna că Michael trebuia să coboare de unul singur în vulcan.

La urma urmei, rezolvase ghicitoarea poțiunilor în Malpesa – putea face asta!

În cele din urmă Michael câștigă, întrucât avea dreptate, iar Gabriel știa asta.

Gabriel îngenunche și scoase un cuțit din cureaua sa. Spuse că era un cadou din partea lui Robbie McLaur, regele piticilor de lângă Cambridge Falls. Lama era de treizeci de centimetri lungime și surprinzător de ușoară și tăia prin os la fel de ușor ca prin hârtie. Dar Michael și Gabriel știau prea bine că arma albă va fi inutilă în lupta cu un dragon. Totuși, Michael îi mulțumi și o prinse la propria-i curea. Se simți mai bine știind că purta cu el oțelul piticilor.

– Noi, cei din poporul meu, avem o zicală. Gabriel puse o mână greoaie pe umărul său. ... Un om poate muri numai o dată.

Michael se întrebă dacă asta se presupunea a fi o încurajare.

– Presupun că... este bine de știut.

– Îți amintești acea primă dimineață în coliba mea? După ce te-am salvat de lupi?

– Da.

– Le-ai trădat pe surorile tale în favoarea Contesei, în speranța că ea te va ajuta să îți găsești părinții. Îți amintești?

Privirea lui Michael căzu în pământ. Dacă își amintea? Amintirea aceea îl bântuia. Era singura și cea mai rea faptă pe care o făcuse vreodată. Din pricina slăbiciunii și prostiei sale, aproape că pierduse ceea ce era cel mai important pentru el – dragostea surorilor sale. Nu se putea gândi la asta fără durere, și totuși, în cele opt luni petrecute de la episodul din Cambridge Falls, Michael retrăise iar și iar ceea ce făcuse, urându-se și blestemându-se pe sine și sfârșind întotdeauna cu promisiunea că niciodată nu le va mai dezamăgi pe Kate și pe Emma, indiferent de ce s-ar întâmpla.

– Uită-te la mine.

Michael ridică privirea pentru a întâlni ochii lui Gabriel.

– În fiecare zi, prin faptele noastre, hotărâm cine suntem. Nu mai ești băiatul acela. Surorile tale sunt norocoase să te aibă ca frate. Și este o onoare pentru mine să te numesc prieten.

Gâtul lui Michael era prea încordat pentru a putea vorbi. Putu doar să încuviințeze în semn de mulțumire. Apoi, ștergându-și ochii, Michael o îmbrățișă pe sora sa, șoptind:

– Mă voi întoarce în curând.

Apoi se întoarse și îl urmă pe ultimul Gardian în josul scărilor.

În încăperea spațioasă cu coloane, Michael privi către gura tunelului, în timp ce Gardianul trase o manivelă fixată de una dintre coloane. Un lanț răsună, iar poarta de fier începu să se ridice.

– Ea va ști că vii.

– Ea? Dragonul este o femelă?

– O, da. Vei fi în siguranță atâta timp cât tu ești adevăratul Paznic. Ea slujește Cărții, iar Cartea slujește Paznicului.

– Bine.

– Dacă nu ești adevăratul Paznic, cel mai probabil te va mânca.

– Bine.

– S-ar putea să te prăjească mai întâi.

– Bine.

– Sau te-ar putea înghiți pur și simplu.

– Am înțeles.

Poartă fu ridicată. Michael stătea acolo, simțind căldura învăluindu-l.

– Nu închide poarta, spuse el și începu să coboare scările.

Era exact ca în visul său.

Tunelul lung...

Strălucirea roșie în depărtare...

Căldura brutală...

Singura diferență era că acesta nu era un vis, și Michael știa deja ce îl așteptа.

Tunelul cotea la câțiva metri dincolo de poartă, dar acum cobora drept înainte. Roca neagră și poroasă era caldă la atingere, iar în aer se simțea o acreală sulfuroasă. La început, Michael continua să păşească, gândindu-se la Emma, împietrită în vârful turnului; dar cu fiecare pas chemarea *Cronicii* deveni mai puternică, iar în curând ea singură îl trăgea înainte. Apoi tunelul începu să urce și în aer se simțea un nou miros, unul pe care Michael nu îl mai simțise niciodată și nu se putea gândi decât la faptul că aceea era duhoarea unui dragon.

Știind că era aproape, Michael îngenunche și cu mâini tremurânde scoase *Totul despre pitici*. Erau câteva pasaje în care G.G. Greenleaf scrisese despre dragoni, iar Michael găsi rapid fragmentele relevante:

> Dragonii se remarcă prin setea lor pentru aur – nu este o calitate rea când este exercitată cu moderație!... Dragonii sunt imuni la foc, evident... Toți dragonii sunt teribil de vanitoși; într-adevăr, în legătură cu cine este mai vanitos, un dragon sau un elf, nu aș vrea să fiu eu cel care decide (indiciu: un elf!)... Un dragon nu ar trebui niciodată implicat într-o conversație, întrucât sunt mincinoși înrăiți și puși pe farse, deși dacă totuși vorbești cu un dragon, ești oricum prăjit... Niciodată, dar niciodată să nu numești un dragon vierme, oricât de mult ar merita-o!

Michael închise Cartea. Nu se simțea deloc mai bine. Era pe cale de a se ridica atunci când degetul său mare simți

muchia fotografiei pe care i-o dăruise Hugo Algernon. O scoase dintre pagini și acolo era tatăl său, zâmbindu-i din trecut. Michael simți un nod de tristețe apăsându-i pieptul. Oare își va întâlni vreodată tatăl? Va veni vreodată ziua în care ei vor sta jos, așa cum își imagina adeseori Michael, și vor vorbi despre dragostea lor pentru pitici și toate lucrurile piticești? Când tatăl său îi va spune cât de mândru este de el? Îngenunchind acolo în peștera aia înăbușitoare și urât mirositoare, la câțiva metri de cuibul unui dragon, Michael gândi că ziua aceea era foarte, foarte departe.

Puse poza din nou între paginile cărții, iar apoi o răsfoi și o deschise la o altă pagină:

> În primăvara acelui an, hoardele de spiriduși au mărșăluit pe pământurile piticești, arzând și prădând totul în calea lor. Regele Killin Killick a adunat o armată și a plecat în întâmpinarea monștrilor. Un tânăr cavaler, care călărea de-o parte a regelui, l-a întrebat care era secretul domniei sale îndelungate și reușite. Regele Killin Killick i-a răspuns: „Un conducător măreț trăiește nu în inima sa, ci în capul său".

Era citatul despre care Hugo Algernon spusese că era preferatul tatălui său. Era citatul preferat al lui Michael și după el încerca să trăiască. Continuă să citească:

> Emoțiile încețoșează problema, explică regele. Cel care poate vedea cel mai limpede va triumfa întotdeauna. Din nefericire, ziua era una călduroasă, iar Killick

alesese să călărească fără coiful său și chiar în acel moment, un spiriduș a sărit dintr-un copac și i-a despicat nobilului capul în două. Dar să ne consolăm cu gândul că, deși spiridușii au învins armata, au ras provincia de pe fața pământului și au renumit capitala lui Killick Orașul-Spiridușilor (arătându-și, așadar, trufia tipică prin intermediul numelui), cuvintele mărețului rege dăinuie și astăzi și sunt o lecție pentru noi toți.

Michael închise Cartea și se ridică, simțindu-se îmbărbătat. Puse *Totul despre pitici* în geanta sa, lângă coroana de aur pe care o luase de pe sculptura fetei-elf. Își aranjă ochelarii. „Este timpul", își spuse în sinea lui.

Douăzeci și șapte de trepte mai târziu, și Michael intră în peșteră.

Gabriel stătea în vârful turnului. Curățase noroiul de pe obrajii Emmei și ultimele fire de ferigă din părul ei. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă procedase corect lăsându-l pe Michael să intre de unul singur în vulcan. Oare vrăjitorul ar fi fost de acord? După atâta timp, oare făcuse o greșeală atunci când conta cel mai mult?

În urmă cu cincisprezece ani, Gabriel aproape că murise în timpul luptei din Cambridge Falls. Piticii regelui Robbie McLaur îl găsiseră și îi salvaseră viața. Mai târziu, în timp ce se recupera în satul său, vrăjitorul Stanislaus Pym venise să îl vadă. Îi povestise lui Gabriel despre Magnus cel Teribil

și setea lui pentru puterea Cărților Începutului și ceea ce însemnau ele pentru copii.

– Inamicul știe că cei trei copii îl vor conduce la Cărți. Îi va vâna.

Era toamnă, aerul fiind rece și tare, iar Gabriel tocmai începuse să meargă fără cârje. Vrăjitorul continuase:

– Singura noastră speranță este să fim primii care găsesc Cărțile. Voi face tot ce pot, dar am nevoie de cineva puternic de partea mea. De cineva căruia îi pasă de copii.

Gabriel fusese pe cale să îi răspundă că se putea baza pe el, dar vrăjitorul deja pusese o mână pe umărul său încercând să-l motiveze:

– Înțelege ceea ce îți cer. Un război a început. Va continua în anii ce vor urma și voi avea nevoie de tine în fiecare zi de acum încolo. Cu toată puterea ta, ești un om, cu ani limitați de viață. Acum este momentul în care ar trebui să îți găsești o soție, să întemeiezi o familie. Trebuie să știi la ce renunți.

Stând acolo, în pădurea de deasupra satului său, Gabriel se gândise la viața pe care ar putea-o avea. Apoi se gândise la Kate, la Michael și la Emma, în special la Emma, care îi atinsese inima într-un fel pe care nu îl credea posibil.

– Ești sigur că, dacă vom găsi Cărțile, copiii vor fi în siguranță?

– Da.

– Atunci mă aflu sub comanda ta.

Nici măcar o dată nu își regretase decizia. Singura lui temere fusese că va eșua în misiunea sa. Și cu acest gând în minte se întoarse pentru a intra în vulcan, pentru a-l căuta

pe Michael și a-l ajuta în orice fel ar fi putut, când pe neașteptate o lovitură năprasnică îl lovi în ceafă.

Peștera avea o formă circulară, poate cincisprezece metri lungime, cu un tavan care se înălța în întuneric și o piscină de lavă care ocupa o mare parte din podeaua cavernei. Pe partea cealaltă a piscinei, Michael putu deslușI gura unui alt tunel. Nicăieri nu se zărea niciun dragon.

Michael păși pe marginea piscinei de lavă, ochii lăcrimându-i din pricina căldurii și a fumului. Privi în jos către suprafața ce bolborosea, și gândi:

„Probabil că glumești."

Chemarea Cărții era mai puternică decât oricând, iar sursa era, fără îndoială, în interiorul piscinei. Ordinul pusese Cartea într-o piscină de lavă! Aproape că nu îi venea să creadă. Într-adevăr, nu ar fi crezut un asemenea lucru dacă forța care îl atrăgea nu ar fi fost atât de puternică. Și fu nevoit să recunoască, avea o logică nebunească. Presupunând că lava nu va distruge Cartea - aceasta probabil că era convingerea lor... Gardienii trebuie să fi plănuit ca roca topită să slujească drept ultimă linie de apărare.

„Grozav, gândi Michael. Dar cum s-ar putea recupera Cartea?"

Începu să caute în jur un băț lung.

- Salutare, iepure!

Michael se împiedică, apoi căzu și își juli podul palmei pe podeaua pietruită a peșterii. Un chicot felin răsună din pereții cavernei.

- Vai, ce iepuraș neîndemânatic ești!

Michael își ridică privirea spre tavan. Avea o vagă idee de unde ar putea veni glasul și putu distinge o siluetă masivă înspre tavan. Dragonul atârna cu capul în jos, asemenea unui liliac.

– St-stai acolo unde ești! Nu veni aici jos!

– Iepurele vine în casa mea și începe să îmi dea ordine? Unde ai învățat manierele astea? De asemenea, ai un nas foarte caraghios. Îl pot vedea de aici.

Ultimele cuvinte erau, fără îndoială, destul de stranii venind din partea unui dragon, dar Michael încerca să se ridice în picioare și nu observă. Avusese timp până acum să tragă de câteva ori aer în piept și să își reamintească faptul că dragonul trebuia să se supună ordinelor sale. Iar cum panica sa inițială se domoli, o frază a lui G.G. Greenleaf se întoarse în mintea sa: *Dragonii sunt imuni la foc.* Într-o secundă, Michael realiză cum avea să scoată *Cronica* din lavă – dragonul avea să facă asta pentru el.

„Bătrânul și bunul G. G. Greenleaf, gândi Michael, mereu prezent când ai nevoie de el."

– Ai dreptate, spuse el calmându-și tonul vocii. Îmi pare rău. Doar m-ai luat prin surprindere, atâta tot. Ar trebui să mă prezint... numele meu este Michael P... Wibberly.

– P... Wibberly? Ce nume straniu!

– Nu, doar Wibberly. Fără P.

– Ei, bine, Michael Doar-Wibberly. Este o plăcere să te cunosc. Nu am prea mulți vizitatori.

– Serios? spuse Michael. Este pierderea lor.

Câştiga mai multă încredere cu fiecare secundă ce trecea şi, într-adevăr, simţea că se descurcă remarcabil de bine. „Uită-te la mine, gândi el, stau aici şi vorbesc cu un dragon." Hotărî că după ce va lua *Cronica* îi va cere dragonului să facă o fotografie cu el. Privi în jur, căutând cu privirea o piatră de care să sprijine aparatul de fotogafiat.

– Îţi mulţumesc, Michael Doar-Wibberly. Vreau să ştii că îmi voi aminti cât de politicos ai fost după ce te voi mânca.

– Poftim...? spuse Michael.

– Am spus că îmi voi aminti cât de politicos ai fost după ce te voi mânca. Acesta este planul, ştii doar.

„Nu te panica, îşi spuse Michael. Nu ştie că tu eşti Paznicul."

– Mă tem – încerca să îşi menţină tonul încrezător – că nu mă poţi mânca.

– Nu eşti tu cel mai drăguţ iepure? Dar te înşeli. Pot şi o voi face, chiar şi trebuie. Nu am prea multe opţiuni în privinţa asta.

Michael auzi sunetul ghearelor dure precum oţelul scrijelind roca, alunecarea metalică a solzilor săi. Şopârla uriaşă se descolăcea din tavan. Brusc, Michael se simţi incredibil de mic. În gând îi încolţi ideea că poate Gabriel îl urmărise în tunel şi va sări în orice clipă în apărarea sa.

„Nu fi prost, gândi el. Eşti singur. Gabriel a vrut să vină, iar tu i-ai spus să nu o facă. E doar vina ta pentru că eşti un orator atât de bun. Concentrează-te."

– Ascultă, dragonule – era timpul să adopte un ton mai ferm, așa cum un dresor ar proceda cu un cățeluș încăpățânat –, nu mă vei mânca, mă auzi? Nu poți! Așa că scoate-ți gândul ăsta din cap! Eu sunt Paznicul!

– Ce ești?

– Paznicul! Eu sunt Paznicul *Cronicii!* De aceea mă aflu aici! Iar tu se presupune că trebuie să mi-o aduci!

– Serios?

Dragonul părea de-a dreptul surprins.

– Da! Am nevoie de ea pentru a-mi ajuta sora!

– Cea pe care am răpit-o în poiană este sora ta? Mi se părea mie că recunosc o asemănare oarecare, deși ea se pare că a scăpat de soarta tragică a nasului tău. Acum, fii atent, preferi să fii mâncat crud sau ar trebui să te prăjesc puțin înainte?

– Dar tu trebuie să faci ce zic eu! Bărbatul – Gardianul – așa mi-a spus!

Râsetul dragonului răsună în peșteră.

– Bărbatul ăla și minciunile lui! Lasă-mă să te întreb ceva, iepure! Ți-a spus cumva ce s-a întâmplat cu ceilalți membri ai Ordinului? Ți-a zis de ce este singur aici? Doar cu mine pe post de companie?

De la atâta privit în sus pe Michael începea să îl doară gâtul.

– Asta nu are nicio legătură cu subiectul! spuse el iritat. Doar coboară aici și adu-mi *Cronica;* apoi vom face o fotografie...

– Ți-a spus cum a început să creadă că *Cronica* este a lui și apoi și-a ucis doi camarazi în toiul nopții?

Michael nu se mișcă. În ciuda căldurii înăbușitoare a peșterii, un fior rece îl străbătu.

– Nu... nu asta s-a întâmplat.

– O, ba da, te asigur. Doar unul dintre membri a reușit să scape, iar stăpânul meu s-a temut multă vreme că se va întoarce cu ajutoare pentru a recupera Cartea. Aici, desigur, intervin eu. Să îl ajut să își protejeze premiul pătat cu sânge.

– Nu, asta... nu! Unul din ceilalți Gardieni a luat-o razna! Iar tu ești aici pentru a proteja *Cronica* împotriva elfilor! De aceea a avut grijă de tine cât ai fost în ou. Ordinul a adus un ou tocmai din Rhakotis! El ne-a spus!

Michael se hotărî să rămână ferm și să nu se lase păcălit de trucurile dragonului. Deși nu îl ajuta deloc faptul că râsetul dragonului răsuna în întreaga peșteră.

– Să protejez Cartea de elfi? De ce ar vrea elfii o Carte veche, stupidă? Și nu m-a scos din niciun ou, îți spun eu. Dragonul deveni ciudat de sobru. Dar ai dreptate; elfii nu îl vor deranja. Vrei să știi de ce?

– Nu sunt interesat de minciunile tale.

– Din nou recurgi la manierele alea proaste, îi zise dragonul, dar își continuă tirada de parcă Michael ar fi cerut să audă povestea. Vezi tu, iepure, după ce și-a ucis camarazii, stăpânul meu nu a mai fost în toate mințile. Vedea dușmani pretutindeni. Iar elfii erau în apropiere și erau puternici. El s-a convins pe sine că ei râvneau la comoara sa. Așa că într-o zi a surprins-o pe prințesa elfilor în pădure – este regatul ei acela din capătul văii. A păcălit-o, a aruncat un blestem

asupra ei și a ținut-o captivă de atunci. Nu o vei vedea, dar ea este aici. Elfii nu îndrăznesc să atace.

– Și ei nici măcar nu... voiau Cartea?

– Nu. Astfel că stăpânul meu stupid este în siguranță față de un dușman care nu este de fapt un dușman, iar comoara lui este în siguranță pentru un popor care nu și-a dorit-o niciodată. Nu este asta o nebunie? Și cum te-a păcălit să cobori aici. Bietul, condamnatul iepure!

– Minți. Asta fac dragonii. Mint.

– Păi, să facem un mic test, nu vrei? Dă-mi un ordin și să vedem dacă eu trebuie să mă supun. Va fi distractiv.

Lui Michael începea să nu îi mai placă foarte mult situația. Voia să ia Cartea și să termine odată cu asta. Hotărî că va renunța la fotografie.

– Aștept, iepure. Dă-mi un ordin.

– Du-te... du-te și adu-mi *Cronica*.

– Hmm, nu.

– Am spus – Michael încerca, și eșua, să își ascundă panica din glas... du-te... și... adu-mi... *Cronica!*

– Te-am auzit de prima dată, iepure. Nu trebuie să strigi!

– Atunci du-te și adu-mi-o!

– Du-te tu și adu-o.

– Încetează!

– Ce să încetez? Să nu mai aduc *Cronica?* Sau să nu mai vorbesc?

– Nu mai vorbi!

Dragonul râse.

– Ești foarte simpatic atunci când ești furios.

Michael tremura cu totul. Pumnii îi erau strâns încleştaţi, iar lacrimi de frustrare îi ardeau ochii. Nu putea fi adevărat; nu putea...

– Dar de ce ar... de ce...

– De ce ar minţi? De ce te-a trimis aici, jos? Din ceea ce mi-ai spus – nu îi pot citi cu exactitate gândurile, dar simt ceea ce simte, suntem legaţi unul de celălalt, vezi tu – este agitat cu privire la un prieten de-al tău, un tip voinic, şi a vrut să vă facă să vă simţiţi în largul vostru. Aşa că v-a făcut cunoştinţă cu Bert.

– Dar... el este Bert... nu-i aşa?

Michael putea vedea silueta umbrită a dragonului şerpuind pe tavan. Creatura era chiar mai mare decât şi-o amintea el.

– Da. Şi nu. Mai este şi Xanbertis, criminal şi care încalcă jurămintele. Şi vrea ca eu să te ucid. Aşa că te voi întreba din nou – şi te rog să nu te mai uiţi spre tunel, pentru că nu vei pleca nicăieri... preferi să fii mâncat viu sau prăjit? Eu aş prefera prăjit. Am mai puţin de curăţat după.

Michael auzi un mormăit despre care era sigur că vine din burta dragonului.

– A-ascultă, se bâlbâi el, nu face nimic nesăbuit...

În timp ce vorbea, mâna lui Michael cotrobăia prin geantă după orice l-ar fi putut convinge pe dragon să nu îl mănânce. Degetele sale găsiră briceagul, busola, camera video, *Totul despre pitici,* insigna proclamându-l Gardianul Regal al Tuturor Tradiţiilor şi Istoriei Pitice – toate inutile, toate nefolositoare.

– Dacă eşti ţinut aici împotriva voinţei tale, am un prieten care este un vrăjitor foarte puternic...

Să fugă era inutil; dragonul l-ar prinde într-o secundă. Dar trebuia să existe ceva, o cale de a scăpa...

– Stai! Îţi dau asta!

Mâna lui Michael apucă brăţara de aur pe care o luase de pe sculptura fetei elf. Nu era mult; într-adevăr, era ceva minuscul pentru a-l da în schimbul vieţii sale; dar era tot ce avea... G.G. Greenleaf spusese că dragonii adorau aurul, iar G.G. Greenleaf nu se înşelase niciodată.

Chiar şi aşa, Michael nu era pregătit pentru ceea ce urmă.

În momentul în care coroana ieşi din geanta lui Michael, dragonul scoase un urlet atât de puternic, de parcă un vânt l-ar fi lovit pe Michael cu toată puterea sa. Văzu o ceaţă aurie zburând spre el, un amestec de colţi şi gheare. Michael se întoarse terifiat cu spatele. Fără să se gândească – iar aceasta fu acţiunea care, fără îndoială, îi salvă viaţa – ţinu brăţara de aur deasupra piscinei de lavă.

– *Îi dau drumul!*

Dragonul ateriză la un metru de el, impactul făcând pereţii de rocă să se cutremure. Michael putea simţi respiraţia creaturii asemenea curentului fierbinte al unui furnal, încreţindu-i părul de pe ceafă. Fiind atât de aproape, dragonul mirosea a metal ars şi sulf, dar şi a ceva ce Michael nu putea identifica, aproape ca... parfumul?

Pentru un moment îndelungat, nici băiatul, nici dragonul nu se mişcară sau vorbiră.

– Atunci, aruncă-l în lavă, spuse în cele din urmă dragonul. Nu îmi pasă.

– Ba da, îți pasă! Totul la Michael – mâinile, picioarele, glasul – tremura teribil. Lava aceea îl va topi într-o secundă! Îi dau drumul și nu îl vei mai recupera niciodată!

– Fă asta, spuse dragonul, și te ucid!

– Nu mă vei ucide oricum?

– Corect. Dar cum trebuie să mori, măcar dă-mi mie coroana. Nu fi încăpățânat.

Brațul lui Michael deja obosea. Privi în jos și zări o gheară uriașă la câțiva centimetri de piciorul său drept. Spre surprinderea sa, în jurul piciorului din față al dragonului era un inel auriu, aproape ca o brățară. De aceea își dorea atât de tare coroana? Ca să aibă un set asortat? G.G. Greenleaf avea dreptate; dragonii erau cu siguranță creaturi vanitoase și încrezute.

– Haide, iepure. Dă-mi coroana și promit să te prăjesc foarte repede.

– Așteaptă! Vreau să văd *Cronica!* Am venit de departe. Dacă voi muri, vreau să o văd măcar o dată. Trebuie să îmi oferi măcar această posibilitate!

– Iar apoi îmi vei da brățara?

– Da.

– Juri?

– Da.

– Pe ce juri? Ce este cel mai important pentru tine?

– Surorile mele, spuse Michael fără ezitare. Jur pe ele.

– Atunci, iepure, avem o înțelegere.

Michael auzi scrâșnetul ghearelor pe rocă și se întoarse pentru a vedea dragonul lansându-se în aer. Pentru o secundă plană deasupra piscinei, solzii săi aurii reflectând strălucirea roșie a lavei, cu aripile larg deschise și coada zbătându-se înainte și înapoi, iar Michael icni întrucât, în ciuda ferocității sale, creatura era uimitor de frumoasă. Apoi dragonul plonjă și dispăru în lacul fierbinte.

Michael puse coroana de aur pe pământ și fugi.

Alergă cum nu o mai făcuse și nu o va mai face niciodată. Într-adevăr, în acea porțiune de tunel, între cuibul dragonului și fortăreață, Michael Wibberly, care nu câștigase nicio singură întrecere în școală, cum ar fi o broască țestoasă la prima bază și asta numai dacă acea echipă acceptă să joace cu un anumit handicap.

Pentru tot binele pe care i-l făcu.

Trecând de ultimul colț, se opri brusc, holbându-se îngrozit. Poarta peste gura tunelului era închisă.

Michael se aruncă pe gratiile porții.

– Gabriel! Gabriel!

O pereche de ghete coborî grăbită treptele.

– De ce ești încă în viață?

Michael simți cum toată puterea îl părăsește. Gardianul stătea de partea cealaltă a porții. În toate privințele, cu excepția uneia, bărbatul arăta exact ca atunci când Michael îl văzuse pentru prima oară în vârful turnului – aceleași haine zdrențăroase, același păr ciufulit și barba. Singura diferență era că Michael nu putea citi acum nicio urmă de nebunie pe chipul său; doar un triumf lacom și diabolic.

Bărbatul legăna o bâtă de lemn.

– Prietenul ăla al tău are un craniu foarte gros. A trebuit să îl lovesc de trei ori până să rămână la pământ. Acum, unde este dragonul ăla...

Chiar atunci un urlet de furie răsună din interiorul muntelui.

Gardianul îi zâmbi lui Michael şi chicoti:

– O, vai...

– Dă-mi drumul! Te rog! Lasă-mă să ies! Mă va ucide! Tu...

Mâna bărbatului pătrunse prin poartă şi îl înşfăcă pe Michael de bluză.

– Băiete, *Cronica* este a mea! Am păzit-o aproape trei mii de ani. Pentru ea am vărsat sângele acelora pe care i-am iubit cel mai mult pe lume! Nici tu, nici oricine altcineva nu o va avea! Înţelegi? Niciodată! Se aplecă mai aproape, privind în ochii îngroziţi ai lui Michael. Mereu m-am întrebat pe cine va trimite după mine bătrânul meu camarad. Mi-am imaginat vrăjitori, elfi războinici, trupe de pitici înarmaţi mărşăluind aici pentru a-mi fura comoara! Iar după atâta timp de aşteptare, el trimite doi copii! Voi aţi fost marii lui campioni!

Bărbatul începu să cotcodăcească, iar Michael se trezi regândindu-şi opinia despre sănătatea psihică a Gardianului. Putea auzi paşii tunători ai dragonului apropiindu-se.

– Ştii ceva? spuse Michael. Eşti un idiot.

Bărbatul încetă să mai râdă.

– Ce...?

Asta fu tot ce reuşi să spună înainte ca Gabriel – care se strecurase fără să facă zgomot în spatele bărbatului – să îl lovească în cap cu mânerul sabiei sale.

Iar apoi Michael strigă, ţipă, cuvintele sale fiind o învălmăşeală între „dragon" şi „poartă" şi „grăbeşte-te" şi „grăbeşte-te, te rog", iar Gabriel se împleticea urcând scările, întorcându-se în aşa fel încât Michael văzu sângele ce se prelingea pe faţa sa, apoi se auzi un scârţâit în tunel şi sunetul aerului luând foc, iar poarta începu să se ridice uşor-uşor, iar Michael se târa pe sub ea, simţind pământul de sub el tremurând; iar apoi se ridică, sărind peste corpul Gardianului, strigând: „Închide-o! Închide-o!" şi urcând în fugă treptele, în timp ce un răget răsunător îl anunţa că dragonul trecuse de ultima curbă.

Spre surprinderea lui Michael, creatura nu se izbi de poartă. Nu smulse gratiile pentru a ajunge la el. Michael se întinse pe podeaua de piatră a încăperii, luptându-se să îşi recapete suflul, inima gonindu-i, ascultând sunetul respiraţiei dragonului la gura tunelului.

Apoi dragonul râse.

– Iepure, tu chiar faci lucrurile foarte dificile! Dacă nu ai fi atât de drăguţ, aproape că aş fi furioasă. Presupun că ştii că poarta aceasta este fermecată. Altfel aş fi smuls-o din balamale cu mult timp în urmă.

– Desigur, gâfâi Michael.

Nu ştia nimic despre asta.

– Din nefericire, deşi stăpânul meu este inconştient, ordinul lui de a te ucide este încă valabil. Şi nu crezi cu adevărat

că după două mii de ani nu am găsit o altă cale de a ieşi din vulcan, nu-i aşa?

Michael se ridică într-o secundă. Putea auzi dragonul gonind înapoi în tunel.

– Gabriel, trebuie...

Dar Gabriel zăcea inconştient pe podea, rănile pe care le căpătase de la Gardian spunându-şi cuvântul. După ce se asigură că Gabriel încă respira, Michael alergă către treptele turnului. Nu avea niciun plan. Tot ce ştia era că trebuia să o recupereze pe Emma. Fusese un prost! Arogant! Din nou ca în Cambridge Falls! Se crezuse mai inteligent decât toţi ceilalţi, dar nu era, iar acum sora sa va plăti preţul! Faptul că şi el avea să moară nu îi trecu nici măcar o clipă prin gând lui Michael. Ştia doar că o dezamăgise pe Emma, iar pe Kate... încă o dată.

Când Michael ajunse în vârful turnului o găsi pe Emma exact aşa cum o lăsase, nemişcată şi privind în gol. De deasupra se auzi un ţipăt, iar Michael se întoarse şi văzu dragonul erupând din gura vulcanului, stropi de lavă prelingându-se de pe aripile sale. Dragonul se întoarse, o creatură de foc arzând pe fundalul cerului de un albastru întunecat, şi cu o plonjare graţioasă începu să coboare. Michael o prinse pe Emma în braţele sale şi se luptă să ajungă la trepte cu trupul ei ţeapăn, reuşind să facă doar câţiva paşi stângaci înainte de a se împiedica, şi amândoi se rostogoliră în josul scărilor. Nasul lui Michael sângera, întregul corp îi era zgâriat şi lovit, iar el îngenunche lângă Emma, repetând: „Îmi pare rău, îmi pare atât de rău", în timp ce vârful turnului

dispăru deodată. Michael privi în sus pentru a zări dragonul întorcându-se în aer pentru un alt raid. Michael se aruncă asupra surorii sale, dar dragonul nu izbi turnul; doar plana acolo, folosindu-şi coada pe post de buzdugan pentru a înlătura pietrele rămase. În câteva momente treptele se aflau sub cerul liber, iar Michael simţi cum dragonul se aşază pe zidul turnului.

Ceva ateriză lângă picioarele lui Michael.

– Poftim, iepure. Ţi-am promis o privire asupra *Cronicii,* iar eu îmi ţin promisiunile.

Michael sări în picioare, aşezându-se între dragon şi Emma, şi scoase cuţitul pe care i-l dăduse Gabriel. Deşi stătea pe toate cele patru picioare ale sale, dragonul încă era semeţ deasupra sa, numai muşchi şi colţi şi gheare. Michael era nimic pe lângă el. Nici măcar un iepure. Dar rămase pe loc, deşi picioarele îi tremurau.

Dragonul îl privi cu ochi mijiţi, de culoarea sângelui.

– Chiar nu vreau să te mănânc, iepure. În altă viaţă cred că am fi putut fi prieteni. Dar nu pot nesocoti dorinţa stăpânului meu.

– Nu îmi e – Michael se bâlbâi – nu îmi este frică de tine.

– Ba da, îţi este. Dar încerci să nu îţi fie şi asta este tot ce contează. De aceea te voi lăsa să mă gâdili cu acul tău înainte de a te ucide. Vino mai aproape.

Michael făcu un pas legănat înainte. Putea simţi căldura emanată de corpul creaturii. Dragonul avea dreptate; era speriat. Dar şi furios. Nu ar fi trebuit să se sfârşească totul

astfel: el și Emma despărțiți de Kate. Emma nefiind capabilă să lupte pentru viața ei. El de unul singur.

– Nu știi nimic! strigă el, lacrimile curgându-i acum pe obraji. Nu știi nimic despre noi! Despre mine și surorile mele, de ce facem asta! Ești doar – ești doar un vierme stupid!

– Așa, iepure! Revarsă-ți furia. Moartea îți va fi atât de rapidă, încât nici nu vei ști. Lovește!

Răsuflarea dragonului aburea ochelarii lui Michael. Dar când ridică cuțitul deasupra capului, văzu din nou brățara de aur de la piciorul dragonului. Rămase cu brațul ridicat. Dacă brățara era din aur, nu ar fi trebuit să se topească în lavă? Doar dacă, gândi Michael, brățara era în vreun fel fermecată. Deodată cântecul elfilor din poiană îi veni în minte:

> Pentru că sub înfățișarea aceea hidoasă,
> Încă se ascunde o prințesă.
> Te rugăm, întoarce-te, o, te rugăm întoarce-te,
> Schimbă-ți brățara de aur cu aceasta...

Dragonul se destăinuise că un blestem fusese aruncat asupra prințesei elf...

Iar Gardianul spusese că dragonul era o fată...

Dar oare era posibil? Chiar era posibil?

– Lovește, iepure! Acum! Lovește!

Nu mai avea timp de gândire. Michael lovi cu toată puterea sa. Simți cum cuțitul taie prin fâșia de aur și apoi în piciorul dragonului. Dragonul urlă de furie și își luă zborul,

ghearele sale brăzdând cerul. Michael închise ochii și așteptă ca ghearele să îl spintece.

„M-am înșelat. Sunt mort. Emma este moartă. Ne-am ucis pe amândoi."

Și fu conștient de o tristețe zdrobitoare, mai mare decât orice teamă de moarte, întrucât știu că își dezamăgise surorile.

Apoi auzi un sunet precum un geamăt și ceva se prăbuși. Michael deschise ochii. Dragonul dispăruse. În locul său, o fată elf cu părul auriu, imaginea vie a sculpturii din poiană, zăcea printre ruinele turnului. O brățară despicată în două era lângă ea. Iar lângă brățară, o Carte roșie, sclipitoare.

„Ei, gândi Michael, ia privește."

Apoi se prăbuși.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Sera

– *Separare.* Ăsta este cuvântul lor pentru asta. *Capitulare,* mai degrabă. Laşitate. Josnicie. Suntem lei care fug din calea şobolanilor. Natura se revoltă la simpla idee. Un trabuc?

Rourke scoase o cutie din piele din haina sa de blană, o deschise, dezvăluind patru trabucuri aliniate precum torpilele. Trăsura se legăna pe străzile pavate, iar Rourke, stând în faţa lui Kate, îşi întinsese picioarele lungi astfel încât tălpile i se odihneau lângă ea. Părea un bărbat pe care nimic nu l-ar putea stingheri.

– Nu, mulţumesc, spuse Kate.

– Ei bine, mie îmi face greaţă şi asta nu este o minciună.

Rourke muşcă capătul trabucului şi scuipă ciotul pe fereastră cu atâta forţă, încât zbură pălăria unui trecător.

Chicoti şi aprinse un băţ de chibrit cu degetul său mare. În curând mirosul dulceag al trabucului umplu trăsura.

– Nu neg că trebuia făcut ceva. Cum s-au înmulțit paraziții nemagici, abuzurile și nedreptățile asupra celor ca noi. Dar natura ne-a învățat regula celor puternici. Lasă-mă să îți spun o poveste. Știi câte ceva despre Irlanda?

Kate dădu afirmativ din cap.

– Casa mea, adică. Și un loc minunat și tragic. Am crescut într-un orfelinat de lângă Dublin, condus de Surorile Blânde și Răbdătoare ale Carității. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții. Deși mi s-a spus că mama era pe jumătate uriaș, lucru care nu este greu de crezut având în vedere dimensiunile mele. Oricum ar fi fost, am fost privit ca un ciudat. O chestie care nu era pe deplin umană. Și tratat pe măsură.

Kate nu spuse nimic. Asculta doar pe jumătate. Se căuta prin buzunare. Trebuia să fie acolo. Nu era posibil să îl fi pierdut...

– La frageda vârstă de nouă ani, eram mai mare decât orice bărbat din Dublin și am fost vândut de bunele surori unui individ care deținea o mină. Mi-a legat un lanț de picior și petreceam doisprezece ore pe zi spărgând pietre mari în pietre mai mici. Dar nu terminasem încă de crescut, nu-i așa? Am devenit mai mare și mai puternic în fiecare zi. În cele din urmă, propriul meu stăpân a ajuns să se teamă de mine. Într-adevăr, atât de grozavă era teama sa, încât plănuia să mă ucidă. Din fericire, i-am descoperit intențiile sângeroase, m-am eliberat și cu exact același ciocan pe care el

mi l-a dat, i-am zdrobit capul ăla sec. Ce zi măreață a fost, întunecată și sângeroasă și minunată.

Zâmbi la retrăirea amintirii și suflă un nor de fum.

– Desigur, am fost prins ușor. Prea prost ca să fug. Și condamnat la spânzurătoare de îndată ce se găsea un știreang suficient de puternic care să mă susțină. Dar cu o noapte înainte de a-mi ispăși sentința, stăteam singur în celula mea și deodată nu mai eram singur. El era acolo cu mine. Bărbatul se aplecă înainte. Și ce mi-a spus? „Declan Rourke, tu nu ești uman. Legile lor nu te pot condamna. Dacă te eliberez, mă vei sluji cu fidelitate?" Și cum i-am răspuns eu? „Frate, spun eu, dacă mă scoți de aici, voi curăța noroiul de pe ghetele tale." Și nu m-a luat cu el și m-a făcut omul care sunt astăzi? Mi-a deschis ochii. Mi-a dat putere. Un mare, mare om. Iar acum, fetițo – uriașul chel zâmbi, lăsându-se pe spate –, tu îl vei întâlni.

Trăsura intră pe două porți din fier în curtea unui conac cu patru etaje, așezat în centrul unui grup de alte conace. Un Diavol păși înainte și deschise ușa. Rourke o privi pe Kate prin fumul trabucului.

– Ești bine, domniță? Arăți teribil de palidă.

– Eu... am pierdut ceva, spuse Kate. Era în buzunarul meu.

– Și ce era? Trimit un Diavol înapoi să îl caute. Probabil, a căzut când ne-am ciocnit.

Kate își imagină cum unul dintre Diavoli atinge medalionul mamei sale. Realiză că ar prefera să nu îl mai vadă niciodată.

– Nu este important.

– În acest caz – gesticulă cu trabucul său –, stăpânul meu aşteaptă.

– Nu vă învinovăţim pe voi.

– Ar trebui! plânse Abigail, arătând cu degetul către cei doi băieţi. Nu ei au aruncat bulgării ăia de zăpadă? Dacă nu ar fi făcut-o, copiii ăia nu ne-ar fi urmărit niciodată, iar Diavolii nu ar fi prins-o! Este vina lor!

Beetles şi Jake erau amândoi neobişnuit de tăcuţi. Stăteau în picioare, unul lângă altul, răsucindu-şi beretele cu mâinile. Erau adunaţi în clopotniţa din vârful bisericii, aliniaţi înaintea biroului Henriettei Burke. Rafe stătea într-o parte. Bătrânul magician Scruggs, înfăşurat ca întotdeauna în mantia sa zdrenţăroasă, stătea rezemat de o coloană. Soarele era jos pe cer, o pată mohorâtă vizibilă printre nori. În curând avea să se întunece.

– Şi sunteţi siguri că Rourke a luat-o? întrebă Henrietta Burke.

– El a fost, spuse încet Beetles. Nu ai cum să îl confunzi. Au urcat-o într-o trăsură şi au dus-o la conacul de la periferie. I-am urmărit. Am alergat tot drumul, douăzeci de străzi, în urma trăsurii.

– Mda, sunteţi doi eroi adevăraţi, murmură ironic Abigail.

– Suficient, spuse Henrietta Burke. Voi, copii, puteţi pleca.

Abigail, Jake şi Beetles se îndreptară către ieşire. Băieţii se opriră în vârful scării şi priviră înapoi către Rafe.

– Nu am vrut să se întâmple asta, spuse Jake. Ne plăcea de ea.

– Da, spuse Beetles. Ne pare foarte, foarte rău.

Rafe încuviință din cap. Strângea ceva în mâna sa dreaptă. De îndată ce băieții plecară, se întoarse către Henrietta Burke.

– Mă duc să o iau de acolo.

Femeia dădu dezaprobator din cap.

– Ea nu a fost niciodată responsabilitatea noastră, iar acum cu atât mai puțin.

– Nu ai auzit? A fost prinsă încercând să îi protejeze pe ei! Îi suntem datori...

– Datoria noastră este față de cei de aici! Toată ziua am primit rapoarte despre grupuri umane atacând creaturi magice. Oamenii simt că se întâmplă ceva. Am nevoie de tine aici. Separarea este la doar câteva ore depărtare. Fata este pe cont propriu.

– Nu.

Henrietta Burke deja se întorsese la hârtiile sale, dar acum își ridică încruntată privirea. Chiar și Scruggs, care își rodea unghiile, observă.

– Poftim?

Rafe păși mai aproape de birou; glasul, întregul său corp vibra de emoție.

– Vraja lui Scruggs ține biserica ascunsă. Nu ai nevoie de mine. Pur și simplu nu vrei ca eu să merg acolo. De când au apărut Diavolii, ai încercat să mă ții departe de ei. De ce?

– Pentru că nu ai nimic de câștigat dacă te cerți...

– Nu este asta. Știu că Rourke mă caută...

– De unde știi asta?

– Nu este important. Spune-mi ce vrea!

Henrietta Burke îl privea. Privirea ei nu trăda nimic. În cele din urmă rosti:

– Nu Rourke este cel care te vânează. El este doar mâna dreaptă. Este stăpânul său. O ființă a cărei putere este mai presus de oricare dintre noi.

– Oricine ar fi, dacă are nevoie de ceva de la mine, mă pot tocmi cu el. Îl pot face să renunțe la fată...

– Nu va renunța niciodată la fată. Și dacă intri în casa aceea, nu vei mai ieși niciodată din ea. Apoi ochii ei cenușii începură să se îmblânzească. Știu că vrei să o salvezi. Dar nu te poți sacrifica pe tine însuți.

– Ce nu îmi spui? Băiatul lovi biroul cu pumnul. *Ce vor de la mine?*

Henrietta Burke îi aruncă o privire lui Scruggs, apoi privi înapoi către băiat și dădu din nou din cap.

Rafe se îndepărtă de birou.

– Bine. Dar merg după ea.

– De ce? Ce este între tine și fata asta? De ce ai risca atât de mult?

Pentru un moment Rafe rămase în tăcere. Nu mai tremura. Deschise pumnul și privi medalionul din aur pe care i-l dăduse Beetles. Băieții îl ridicaseră de pe trotuar după ce Kate fusese luată de Rourke.

– Tu ai secretele tale, eu le am pe ale mele.

Dădu să plece, când Scruggs vorbi:

– Așteaptă. Bătrânul magician se ridică în picioare. Există o cale de o salva și de a scăpa și tu odată cu ea. Trebuie doar să intri fără să fii văzut...

Kate se așteptase să fie dusă imediat la Magnus cel Teribil. Dar după ce intrase în conac împreună cu Rourke, se trezise înghițită de o învălmășeală de activități. Diavoli purtând tricouri scurte mutau mobila de colo-colo, cărau lăzi cu șampanie, platouri reci cu somon și scoici, buchete mari de flori; erau creaturi mici cu fețele zbârcite – gnomi, aflase Kate –, lustruind podelele, spălând ferestrele.

– Avem o mică petrecere diseară, spuse Rourke în timp ce o conduse pe Kate în susul unor trepte masive. Cu siguranță ai ales momentul potrivit să apari.

Încă strângând-o de braț, o conduse printr-o ușă dublă, într-o sală de bal. Kate mai fusese într-o singură sală de bal, cea din casa din Cambridge Falls, iar aceasta o făcea pe aceea să pară neînsemnată. Podeaua era o întindere sclipitoare de lemn auriu. La dreapta, uși franțuzești dădeau într-un balcon care supraveghea strada. În stânga lui Kate, un perete de oglinzi reflecta peisajul nins de afară. Scaune cu tapiserii roșii erau așezate de-a lungul pereților de către un grup de Diavoli, în timp ce în centrul încăperii un candelabru imens de cristal, cu brațe răsucite fusese coborât până ce atârna la treizeci de centimetri de podea, iar trei gnomi foloseau

cleşti lungi de metal pentru a aşeza lumânări albe în zecile de suporturi.

Rourke o opri pe Kate lângă candelabru.

– Doamnă gnom.

Una dintre creaturile micuţe se întoarse. Avea un metru înălţime şi o faţă zbârcită precum un măr vechi; purta o rochie cenuşie care îi ajungea până la degetele de la picioare şi o basma de un roşu pal îi acoperea capul.

– Această tânără domniţă se află aici pentru o întâlnire cu stăpânul nostru. Te rog să o cureţi puţin, bine? Este o scumpete.

Micuţa creatură puse deoparte cleştii, făcu semn unei alte femei gnom care lustruia podeaua şi prinse în mâna sa mică şi aspră două dintre degetele lui Kate.

– Ne vom revedea în curând, spuse Rourke.

Gnomul o conduse pe Kate pe un coridor cu pereţi întunecaţi, pe care erau aliniate portrete, cu un al doilea gnom urmându-le îndeaproape. Kate se gândi că aceasta era şansa ei să scape – era, la urma urmei, aproape de două ori mai mare decât gnomii –, iar când ajunseră la un set de trepte şi matroana gnom începu să urce, Kate încercă să îşi tragă mâna, intenţionând să evadeze.

– Ahhh!

Kate căzu în genunchi în timp ce gnomul îi îndoi degetele până în punctul de a i le rupe. Al doilea gnom o ţintui în spate cu picioarele, astfel că fata fu trântită cu faţa în jos pe podea. Primul gnom continuă să îi îndoaie degetele, pe

când celălalt sărea pe spatele ei, chicotind voios. Gnomul cu basma roşie apăru în faţa lui Kate.

– Acum, domnişoară Pantofi-Mari, rosti ea pe un ton piţigăiat, vom mai avea parte de acte nebuneşti din partea ta?

– Nu, strigă Kate pe când celălalt gnom îşi înfipse degetele ca de păpuşă în părul lui Kate şi trase.

– Ah, dar Pantofii-Mari sunt toţi nişte mincinoşi, nu-i aşa?

Iar gnomul cu faţa zbârcită o ciupi puternic de nas pe Kate.

– Nu! Nu mint! Promit!

– Hm, spuse micuţa creatură, eliberând degetele şi nasul lui Kate şi încuviinţând către cealaltă, care dădu drumul părului lui Kate şi sări de pe spatele său.

Gnomul-şef urcă treptele, iar Kate, cu tot corpul icnind de durere, îl urmă ascultătoare.

Fu spălată într-o cadă cu apă opărită. Pielea îi fu frecată cu asprime. Părul îi fu spălat. Unghiile sale roase fură aduse la acelaşi nivel. Unul dintre gnomi îi înfipse un pieptăn cu dinţii duri în păr şi trăgea cu atâta furie, încât Kate era sigură că până o vor termina de pieptănat, scalpul ei va fi chel şi însângerat. O îmbrăcară cu o lenjerie de corp, asemenea unei rochii, iar apoi într-o rochie ivorie cu mâneci lungi şi guler înalt, care avea dantelă la nivelul pieptului. La final, unul dintre gnomi o încălţă pe Kate cu o pereche de ghete din piele, pe când celălalt îi prindea părul încolo şi-ncoace, într-o cosiţă complicată.

Atunci uşa se deschise şi Rourke intră în încăpere.

– Ah, știam eu că sub toată murdăria aia se ascunde o domnișoară.

Gnomul cu basma roșie o smuci pe Kate în picioare și o trase lângă o oglindă. Kate de-abia o recunoscu pe fata care o privea din oglindă. În rochia de modă veche, arăta ca o fată dintr-un film sau o Carte. Obrajii ei erau trandafiri rozalii. Părul ei de un blond-închis strălucea și era prins într-un fel care îi scotea în evidență unghiuri ale feței de care Kate nici nu era conștientă. Își privi unghiile și observă că dovezile îngrijorării ei, și anume roaderea unghiilor, nu se zăreau nicăieri.

– Da, spuse Rourke, ești pregătită să îl întâlnești.

O conduse pe un alt set de trepte. Spre deosebire de restul pensiunii, acest etaj era tăcut și liniștit. Ea și bărbatul merseră în lungul unui coridor palid luminat, podeaua din lemn gemând sub greutatea lui Rourke, iar Kate privi pe fereastră și observă că afară se întuneca. Se lăsa noaptea și ningea din nou.

Iar apoi, la jumătatea holului, auzi sunetul unei viori.

Kate se împiedică, tocurile încălțărilor sale îndoindu-se sub ea.

– În picioare, spuse Rourke și o ridică de cot.

Acesta nu era cântecul lui Rafe, acel ton îndoliat de iarnă pe care îl cântase în acea dimineață. Acesta era cântecul pe care Kate îl auzise pe vasul Contesei, cel febril și bântuitor. Era cântecul pe care l-ai auzi în timp ce lumea ar arde din temelii. Magnus cel Teribil era aproape.

Un Diavol stătea în capătul coridorului, iar când Kate și bărbatul chel se apropiară, creatura deschise ușa. Nestingherită, muzica pluti în aer, iar Rourke o împinse ușor cu mâna de la spate, de parcă ar fi împins cina în cușca unui animal, iar Kate auzi ușa trântindu-se și închizându-se în urma sa.

Kate se opri. Vioara tăcu. Stătea pe o potecă îngustă de pietriș și părea să fie înconjurată de o junglă. În jurul ei erau plante cu frunzele cărnoase și uleioase, palmieri înalți, ferigi uriașe, plante cu flori portocalii, roșii, galbene și violet. Aerul era cald și umed. Kate privi în sus și zări domul de sticlă al serei. Căldura înăbușise geamurile, ascunzând lumea de afară.

Poteca de pietriș șerpuia, iar un glas vorbi din adâncul junglei:

– Vino aici, copilă.

Kate se cutremură. Cunoștea vocea aceea. Era vocea ființei care o posedase pe Contesă; era rece și străveche și sălbatică.

– Nu sunt obișnuit să cer ceva de două ori.

Foarte încet, Kate păși înainte, noile ei ghete zdrobind pietrișul. Își ținu respirația, tensionându-se la gândul că îl va vedea pe vorbitor. Apoi, în timp ce luă curba, jungla se deschise, dezvăluind o fundătură de pietriș în capătul serei, iar acolo, înconjurat din toate părțile de o pădure tropicală, un bărbat bătrân stătea într-un scaun din lemn cu rotile, o pătură acoperindu-i genunchii.

Era cea mai bătrână persoană pe care o văzuse Kate vreodată, aproape mai mult un schelet decât un om. Carnea lui părea să fi fost suptă, iar trupul începuse să i se prăbușească,

deşi capul şi mâinile erau stranii şi grotesc de mari. Pielea îi era zbârcită şi uscată şi avea o tentă verzuie de putregai. Arăta precum ceva care se târâse dintr-un mormânt. Bătrânul ridică greoi capul, iar Kate observă că ochii îi erau înceţoşaţi de cataractă. Trosni din două degete şi un scaun apăru în faţa sa.

– Ia loc.

Când Kate nu se mişcă, urmă un sâsâit, iar ea se simţi trasă înainte şi forţată să se aşeze pe scaun.

– Mai bine.

În mod straniu, vocea sa era încă vocea pe care ea şi-o amintea de pe vasul Contesei, plină de energie şi foc. Dar putea creatura asta încovoiată şi micşorată să fie Magnus cel Teribil? Kate îl construise pe Magnus cel Teribil în mintea sa precum o forţă de o putere şi o răutate aproape inimaginabilă, nu precum epava asta ruinată, cu ochi lăptoşi.

Bătrânul rânji, expunând o gură cu dinţi galbeni şi stricaţi.

– Te întrebi cum ruina din faţa ta poate fi Magnus cel Teribil? Cum poate pretinde atâta putere? Cum poate inspira asemenea loialitate şi teroare? Cineva s-ar întreba cum o tânără fată, puţin mai mare decât un copil, poate avea abilitatea de a controla timpul. Nimeni nu trebuie să se lase înşelat de aparenţe. Puterea este putere. În timp ce o înfăţişare exterioară – pocni din nou din degete – se schimbă rapid.

O oglindă apăru în aer, iar Kate văzu, privindu-se pe sine, o bătrână cu părul argintiu, a cărei faţă era atât de ridată, încât pielea părea să i se topească de pe oase. Icnind, Kate ridică mâinile şi văzu că îngheieturile degetelor sale erau

umflate, iar unghiile, groase și de forma unor gheare. Înainte să poată țipa, bărbatul flutură din mână, iar Kate privi în oglindă și văzu că fața îi revenise la normal.

– Nu îți pune încrederea în aparențe, copilă!

Inima lui Kate bătea cu putere când bărbatul chicoti. Ea încercă să se forțeze să rămână calmă. Chiar dacă el era într-adevăr Magnus cel Teribil, nu putea ști nimic despre ea. Erau cu un secol în urmă față de momentul în care aveau să se întâlnească în Cambridge Falls. Kate trebuia doar să stea liniștită și tăcută. Putea scăpa din asta.

Bătrânul își înclină capul, de parcă ar fi auzit o melodie îndepărtată.

– Ne-am mai întâlnit înainte, nu-i așa? Sau nu încă. În viitor.

Kate nu spuse nimic. Bărbatul îi citea gândurile?

Bătrânul vrăjitor continuă să vorbească:

– Paznicul *Atlasului*. Desigur, am știut din momentul în care ai sosit în oraș. Nu puteam spune cu exactitate unde te aflai, dar ți-am simțit prezența. Și cât de suspicios că te afli aici tocmai în noaptea aceasta dintre toate nopțile. Spune-mi, copilă, știi de ce noaptea asta este atât de importantă?

– ... Separarea, rosti Kate, ușurată că putea vorbi despre ceva despre care nu putea dezvălui prea multe. Lumea magică dispare la miezul nopții.

– Da. Ne ascundem. Cedăm lumea celor fără magie pentru simplul motiv că ei ne urăsc pentru puterea noastră și ne depășesc numeric cu zece mii la unu.

Kate nu știu ce să răspundă, așa că nu zise nimic.

– Ei spun, cei care doresc ca noi să ne retragem, că vremea când magia conducea lumea este demult apusă. Acea Separare, retragere precum niște copii speriați, este singura noastră speranță pentru supraviețuire. Parțial sunt de acord. Scaunul cu rotile al bărbatului veni mai aproape. Nu are sens să trăim pe picior de egalitate cu cei care nu au fost atinși de magie. Nu suntem egali și nu vom fi niciodată. Dar magia poate conduce lumea încă o dată. Tot ce este nevoie e voință și putere. Eu am voința. Iar în curând, foarte curând, voi avea puterea.

Kate se gândise doar la cum s-ar putea proteja pe sine, dezvăluind cât mai puține lucruri cu putință. Acum, brusc, începea să înțeleagă.

– Am prevăzut asta cu mult timp în urmă. Am văzut că magia va dispărea. Că toți cei ca noi vor fi înghițiți de o mare de umanitate. Am încercat să îi fac pe alții să mă asculte. Dar magicienii s-au luptat împotriva magicienilor. Elfi s-au luptat împotriva piticilor împotriva goblinilor împotriva dragonilor. Nimeni nu înfrunta adevăratul dușman. Iar puterea de care aveau nevoie era acolo. Chiar fusese adunată într-un singur loc, de parcă m-ar fi așteptat să o iau.

– Cărțile Începutului, șopti Kate.

– Exact. Dar vrăjitorii din Rhakotis, în ciuda învățăturilor lor, au fost proști. Au scris cărțile doar pentru ca lumea să știe că ei le-au scris, nu cu scopul de a le folosi vreodată. Totuși, bătrânul își clătină capul monstruos, consiliul a fost puternic. Timp de secole, au fost prea puternici pentru a

ataca. Dar în cele din urmă a sosit vremea mea și l-am ajutat pe despotul războinic Alexandru să cucerească orașul.

– Te-ai aliat cu o ființă umană josnică, spuse Kate, incapabilă să reziste împunsăturii. Credeam că îi urai.

Magnus cel Teribil ridică din umeri.

– Războiul nu produce camarazi de încredere, așa că l-am ucis la scurt timp după aceea.

– Dar nu ai luat Cărțile, nu-i așa? întrebă Kate.

Bărbatul își îndreptă ochii albi spre ea, iar Kate simți cum o greutate invizibilă i se așază pe piept. Chipul bărbatului nu trăda nicio emoție. Greutatea deveni mai mare. Kate era hotărâtă să nu strige sau să ceară îndurare, dar greutatea apăsa mai tare și mai tare, iar în cele din urmă, în timp ce încă mai putea respira, strigă:

– Oprește-te! Te rog!

Greutatea se ridică, iar ea gâfâi în tăcere.

– Ai dreptate, copilă, spuse el, continuând de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Cărțile dispăruseră deja când am ajuns eu la criptele din Rhakotis. Timp de două mii cinci sute de ani le-am căutat. Iar în tot acest timp, oamenii au devenit mai puternici, iar lumea magică – mai slăbită. Acum, care este soluția măreață? Ne vom ascunde. Doar că eu nu am renunțat încă. Voi găsi Cărțile, iar umanitatea va tremura. Sosirea ta este doar primul semn. Spune-mi, unde sunt celelalte două cărți?

– Nu știu.

El râse.

– Nu cred că ești pe deplin sinceră.

Magnus cel Teribil își încovoie unul dintre degetele scheletice, iar Kate simți magia trezindu-se în interiorul ei. Încercă să o domolească, dar bărbatul era prea puternic. Sera dispăru, iar Kate se trezi într-un cu totul alt loc. Iar atunci – Kate de-abia se abținu să nu îi strige numele – îl văzu pe Michael. Focul ardea în jurul său. Ținea în mâini o Carte cu copertă din piele roșie. Ea știa că nu se afla acolo cu adevărat, că Michael nu o putea vedea. Apoi, la fel de rapid, Kate revenea în seră. Simți magia domolindu-se înăuntrul său.

– Vezi, copilă, știi. Aceea era *Cronica,* Cartea Vieții. Iar acela ținând-o... fratele tău?

Kate strânse brațele scaunului și nu spuse nimic.

– Vom vorbi mai târziu despre asta. Avem lucruri mult mai urgente. Scaunul cu rotile înaintă încă un centimetru, iar bărbatul își aduse capul gigant mai aproape. Pentru că Separarea nu este adevăratul motiv pentru care noaptea asta este importantă. Este importantă – și din nou își arătă rânjetul galben – pentru că voi muri.

– Ce?

Fu tot ceea ce Kate reuși să spună. Era vag conștientă de un șarpe mare și roșu care se târa prin junglă, în dreapta sa. Bătrânul vrăjitor chicoti.

– Ești surprinsă? Poate ai crezut că Magnus cel Teribil era nemuritor? Dar moartea este marea în care toate apele curg. Elfii pot trăi mii de ani. Piticii câteva sute. Vrăjitorii și vrăjitoarele sunt prea apropiate de ființele umane. Putem supraviețui un secol sau două. După aceea, dacă vrem să mai trăim, trebuie să recurgem la... măsuri forțate. Cum mă

vezi aici, am trei sute patruzeci şi unu de ani, iar în noaptea asta în sfârşit voi muri.

– Dar... nu înţeleg. Te-am întâlnit... în viitor...

– M-ai întâlnit, da. Dar m-ai întâlnit pe mine, altul. Ce se întâmplă atunci când un rege moare? Un nou rege se ridică în locul său, preluând toate titlurile şi puterile celui vechi. Magnus cel Teribil este un bărbat, dar de fapt chiar mai mulţi. Eu sunt cel de-al nouălea Magnus cel Teribil. Am fost ales când eram doar un băiat. Nu ştiam cine eram, care era destinul meu. Am fost chemat. Iar când m-am trezit, nu am luat doar titlul de Magnus cel Teribil, dar şi puterile şi amintirile celor opt bărbaţi dinaintea mea. Chiar când voi muri în noaptea aceasta, de asemenea voi renaşte, transmiţându-mi puterile şi amintirile succesorului meu. El ne va purta pe toţi înainte. El va fi cel mai măreţ dintre noi. Cel mai puternic. De asemenea, el va fi ultimul. Va cădea pe umerii săi datoria de a readuce lumea acolo unde trebuie să fie. Şi nu va eşua.

Kate îşi scutură capul; căldura din încăpere îi înceţoşa mintea.

– Există... altul? Un alt Magnus cel Teribil? În momentul în care rosti întrebarea, un gând teribil îi încolţi în minte şi simţi un fior de groază. Cine poate fi?

– Un băiat. Întotdeauna este un băiat. Nu este conştient de puterea lui. De destinul lui. Dar există putere în el chiar şi acum. Alţii o vor simţi...

Kate nu putea respira; căldura şi umezeala din seră o sufocau. Îşi dorea să sfâşie gulerul rochiei. Nu era posibil. Nu putea fi posibil!

Bătrânul vrăjitor continuă:

– S-au scurs ani și ani până i-am luat urma în acest oraș. Și totuși, ceva magic încă îl ascunde de mine. Rourke l-a vânat pe băiat în lungul și în latul insulei și totuși el încă ne evită. Fără îndoială, oricine îl ascunde crede că îl protejează. Nu contează. Băiatul va veni la mine în noaptea aceasta. Va fi atras aici. Nu poate fugi de soarta sa. Va veni, iar lanțul nu va fi rupt.

Kate simți cum brațele scaunului trosnesc sub strângerea mâinilor sale.

– Care... care este numele lui?

Creatura antică zâmbi, iar Kate simți că el așteptase momentul acela.

– Întrebi asta, copilă, dar deja l-ai întâlnit. Prezența lui este pretutindeni în jurul tău. Am simțit-o în momentul în care ai intrat. Ochii lăptoși ai bătrânului se limpeziră, iar Kate privi îngrozită, întrucât acum ei ardeau cu aceeași nuanță de verde-smarald pe care o văzuse în acea dimineață în ochii lui Rafe, când el îi murdărise obrajii cu funingine.

– Va veni, sâsâi bătrânul. Va veni, iar Magnus cel Teribil va trăi din nou.

Kate era conștientă de Diavolul care intră în seră și o ridică din scaun. Îl auzi pe bătrânul Magnus cel Teribil spunând:

– Du-o într-o cameră și supravegheaz-o. Va fi oaspetele meu la ceremonia din această noapte.

Kate simți aerul rece în timp ce intră în hol. La capătul scărilor, îl auzi pe Rourke spunând:

– Eşti liber, o iau eu pe domnişoara, iar Kate fu trecută de la Diavol la bărbatul uriaş, apoi auzi strigăte în susul scărilor, iar ea fu smulsă din ameţeală, întrucât vocea care urla era a lui Rourke, şi totuşi el stătea chiar lângă ea, iar Diavolul părea să fi observat şi el ciudăţenia. Atunci, fără niciun avertisment, Rourke îl lovi puternic în piept pe Diavol, acesta fiind aruncat printr-o fereastră. Apoi auzi paşi ce urcau scările, iar Kate zări un licăr în aerul dinaintea lui Rourke şi brusc, lângă ea nu mai era deloc Rourke, ci Rafe.

– Şi cu asta basta, rosti băiatul. Ai chef să alergi?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Cartea Vieții

Michael se trezi, văzu cerul albastru deasupra sa și pentru un moment perfect nu știu unde se află.

Apoi apăru un chip, cu susul în jos, foarte aproape de al său.

– Cum vezi prin astea? Fac totul să fie atât de înceţoşat!

Instantaneu Michael fu în picioare. Măsură cu privirea contururile înceţoşate ale văii, munţii acoperiţi cu zăpadă, vulcanul, turnul dărâmat...

„Bine, gândi el în timp ce inima îi galopa în piept, bine, știu unde mă aflu."

Apoi mâna îi merse la gât și simți umflătura sferei de sticlă încă atârnând acolo. Calmat, Michael încercă să își ajusteze ochelarii și realiză că nu purta ochelarii și că aceştia erau purtaţi de silueta pe genunchii căreia capul lui se odihnise cu câteva minute înainte.

– Nu ai nevoie cu adevărat de chestiile astea oribile, nu-i așa? Fata elf îi luase ochelarii și îi ținea de parcă ar fi ținut

o bucată alunecoasă de alge de mare. Arăți mult mai bine fără ei. Cu excepția nasului. Ai avut vreun accident?

– Poftim? Nu.

– Sau ai fost blestemat de vreun vrăjitor?

– Nu...

– Deci te-ai născut cu nasul ăla? Presupun că, după ce ne vom căsători, voi încerca doar să nu te mai privesc atât de des, pentru a nu mă speria.

Michael era încă ameţit de somn şi se lupta să se ridice... ca să nu mai spunem că ceea ce tocmai spusese fata elf era atât de înspăimântător... şi nu ştia cum să răspundă. Rosti pur şi simplu:

– Poţi, te rog, să îmi dai... apoi tăcu. Stai... unde este Emma? Unde este sora mea? Şi unde este *Cronica?*

– Prietenul tău foarte puternic a dus-o jos. Şi a luat Cartea aceea enervantă cu el. Dar parcă aş vrea să o mai văd vreodată – la revedere!

– Gabriel? El este bine?

– Foarte bine. Deci, să arunc ăştia? Ne-am înţeles?

– Nu! Am nevoie de ei! Te rog!

– O, foarte bine. Fata elf îi înapoie ochelarii lui Michael. Poate că pentru restul lumii vei fi greu de privit, dar pentru mine vei fi întotdeauna cel mai frumos bărbat în viaţă. Desigur, cu condiţia ca, periodic, să nu îţi privesc faţa. Făcu o plecăciune. Prinţesa Wilamena la dispoziţia ta.

– Tu... eşti o prinţesă?

– Desigur! De ce crezi că îmi doream atât de mult coroana înapoi? Atinse cercul de aur care era acum pe capul său. Nu crezi că îmi stă bine?

– Poftim? A, da, desigur. Foarte bine.

Purtând ochelarii, Michael putu în sfârşit să o vadă clar pe fata elf. Era o copie vie perfectă a sculpturii din gheaţă. Părul ei, hotărî el, avea culoarea răsăritului de soare. Ochii îi erau mai albaştri decât cerul senin al verii. Nasul ei...

„Mai albaştri decât cerul senin al verii? gândi Michael. Ce este în neregulă cu mine? Are părul blond şi ochi albaştri; atâta tot."

Dar chiar şi atunci, Michael se auzi comparându-i glasul cu trilul păsărilor, albul pielii cu zăpada moale...

„Încetează, îşi spuse el. Eşti păcălit de vreun fel de magie a elfilor, atâta tot."

– O, minunat. Fata elf bătu din palme. Deja te-ai îndrăgostit de mine.

– Nu m-am...

– Nu fi prostuţ! Ar trebui să îţi vezi expresia ridicolă de pe faţă! Apropo, ai observat cum mi se mişcă părul?

– Ascultă, spuse Michael cu cât de multă fermitate putu să adune, trebuie să ştiu că nu te vei transforma din nou în dragon. Nu o vei face, nu-i aşa?

Prinţesa deveni sobră şi se aplecă pentru a ridica brăţara de aur despicată dintre ruinele turnului. Michael observă că brăţara se micşorase la dimensiunile unei persoane, dar chiar şi aşa, părea mare şi greoaie în mâinile delicate ale domniţei elf. Wilamena îşi trecu degetele peste tăietura provocată de cuţitul lui Michael.

– În urmă cu aproape două sute de ani, am dat peste Xanbertis în pădure. Mi-a oferit această brăţară drept simbol

al prieteniei dintre Ordin și poporul meu. Atunci nu știam nimic despre atrocitățile pe care le comisese. Așa că am acceptat darul și am devenit sclava sa. Au fost două secole de întuneric și foc. O prizonieră în propriul meu corp oribil. Dar gata. Dragonul este mort și eu sunt salvată – totul datorită ție!

Ea îl privi cu ochi înlăcrimați, în care puteai citi veneratia.

Iar Michael gândi: „Biata de ea, a trecut prin atâtea".

Apoi gândi: „Părul ei chiar se mișcă de unul singur..."

Prințesa elf bătu încântată din palme.

– O, chiar *ești* îndrăgostit de mine!

– Ce... nu, eu doar...

– Da, ești! Propriul meu iepure!

– Te rog, nu îmi spune iepure!

– Iepuraș.

Și îl sărută fără niciun avertisment pe obraz, făcându-l pe Michael să se împiedice și să se clatine înapoi.

– Nu face nici asta! Vorbesc serios.

Își putea simți obrazul arzând și o furnicătură în locul unde îl sărutase.

– Adevărat, spuse ea. Avem timp pentru sărutat mai târziu. O, da, într-adevăr!

„Destul cu prostiile astea de elfi", gândi Michael.

– Vreau să îmi văd sora. Acum.

O găsiră pe Emma în camera Gardianului, într-o clădire cu acoperișul jos, lângă zidul din spate al fortăreței. Mobilierul era sărăcăcios – un cufăr de lemn, un pat, un scaun,

o masă –, dar având în vedere înfățișarea mizerabilă a Gardianului, camera era surprinzător de curată și aranjată. Gabriel o întinsese pe Emma pe pat și o învelise cu câteva pături, iar când Michael și prințesa elf intrară, el stătea lângă ea, ținându-i mâna mică și lipsită de viață în palme. Michael avu impresia că Gabriel stătuse așa, fără să se miște, ore în șir.

Gabriel, al cărui cap era înfășurat într-un bandaj, se ridică și îl îmbrățișă.

– Sunt foarte mândru de tine.

– Păi... știi tu... Deodată Michael rămase fără cuvinte. ... Nu este mare... păi, știi tu...

Apoi Michael încercă să îi înapoieze cuțitul, dar Gabriel refuză să îl ia.

– L-ai câștigat. Regele Robbie ar fi de acord.

Michael îi mulțumi și puse cuțitul înapoi în cureaua sa.

Cartea din piele roșie era pe masa de lângă pat. Michael îi simțise chemarea din momentul în care intrase în încăpere, iar mâinile sale ardeau de dorința de a o ține. Dar în timp ce îi luă locul lui Gabriel pe scaun, își îndreptă întreaga atenție către Emma. Cu excepția faptului că acum era întinsă și acoperită de pături, arăta exact la fel ca noaptea trecută. Ochii ei priveau în gol. Aceeași cută furioasă îi brăzda fruntea. Gura încă îi era întredeschisă. Michael îi ridică mâna încleștată care se odihnea pe pătură. Era rece precum o piatră.

– Este în regulă, spuse el în tăcere. Sunt aici acum.

Și de-abia atunci, în sfârșit, se întoarse către Carte.

Era mai mică și mai groasă decât *Atlasul*. Ca mărime și formă, îi amintea de antologia *Totul despre pitici*, o Carte despre care Michael considera că are proporții aproape perfecte. După cum anticipase Michael, *Cronica* nu prezenta niciun semn că ar fi fost scufundată într-un lac de lavă; într-adevăr, era într-o formă mult mai bună decât antologia, a cărei copertă din piele neagră era zgâriată și deteriorată de timp. Michael descoperi că pe coperta de piele fusese inscripționat un desen. Nu putea spune cu siguranță ce reprezenta, dar o rețea de valuri și spirale îl făcură să se gândească la limbi de foc. Preț de o clipă Michael se întrebă care era semnificația acestora, apoi uită de întrebare și își întoarse atenția către cel mai intrigant și neobișnuit aspect al cărții.

Două cârlige de metal, fixate pe marginea copertei din spate, susțineau ceea ce părea a fi un toc de scris de modă veche. Avea zece centimetri lungime, era subțire și lucios, iar spre un capăt se subția. Părea să fie făcut din os.

– Ce este asta?

– Acela este condeiul. Prințesa Wilamena stătea în spatele său; și chiar și cu spatele către ea, Michael era frustrant de conștient de prezența sa și de faptul că părul ei mirosea a primăvară și miere și...

„Concentrează-te", își spuse el.

– Ce fac cu el?

– Prostuțule, așa faci *Cronica* să funcționeze! Scrii numele persoanei pe care vrei ca neobișnuita Carte să o repare, și *voilá!* S-a făcut! Îți este de ajutor?

– Da, spuse Michael. De fapt, da. Mulțumesc.

– Merită un sărut, poate?

Michael ignoră asta. Scoase condeiul. Era foarte ușor; ca și cum ar fi fost gol.

– Și acum doar scriu numele Emmei în Carte? Pare prea simplu.

Fata elf râse.

– Tu știi măcar ce este *Cronica,* iepure drăgălaș?

– Ți-am spus...

– Șșt! Ești pe cale să înveți ceva. *Cronica* este o arhivă... ai putea spune chiar *arhiva*... tuturor lucrurilor vii. Orice creatură care merge sau vorbește sau respiră sau cântă sau râde sau plânge sau aleargă sau suflă baloane... ador să suflu baloane! – este înscrisă în paginile ei. Iar lista se schimbă constant pe măsură ce viețile din jurul nostru înmuguresc sau se ofilesc. Scriind numele cuiva în Carte, îl adaugi pe lista celor vii.

– Dar Emma este deja vie; este doar împietrită...

– După cum urma să explic, *Cronica* este, în primul și în primul rând, o arhivă; dar condeiul îți permite să concentrezi puterea cărții – puterea vieții înseși – asupra unei anumite ființe, fie pentru a o aduce la viață, fie – și acum gândește-te la draga ta soră – pentru a o vindeca. Dar tot ce trebuie să faci *tu* este să scrii numele cu mâna ta de iepuraș. Apoi Michael o auzi șoptindu-i lui Gabriel: „Nu îi place să îi spun iepure, dar o fac oricum pentru că este un iepuraș adorabil. Nu ești de acord?"

Gabriel mormăi amuzat.

Michael deschise Cartea. Nu fu surprins să descopere că paginile erau goale, deşi, spre deosebire de *Atlas*, ale cărui pagini erau netede şi albe, acestea erau aspre şi marcate cu aşchii mici de lemn. Michael răsfoi Cartea, o deschise la mijloc şi o aşeză pe genunchiul său. Se opri. Avu sentimentul că acesta era unul dintre momentele de glorie ale vieţii sale. Pentru a ajunge aici triumfase împotriva tuturor piedicilor şi pericolelor. Şi-l imagină pe doctorul Pym aflând despre ceea ce făcuse el, sau pe Kate sau regele Robbie sau poate într-o zi chiar pe tatăl său. În timp ce Michael atinse pagina cu vârful stiloului, un zâmbet apăru pe chipul său de obicei serios şi, cu o mişcare încrezătoare, scrise numele surorii sale.

Nimic nu se întâmplă.

– Aa, iepure...

– Ce? întrebă Michael iritat.

– Vei avea nevoie de cerneală. Literele nu vor apărea ca prin magie.

– Păi, ai fi putut să îmi spui asta. Gardianul are puţină...

– O, nu foloseşti cerneală obişnuită. Prinţesa elf veni lângă Michael, îi luă degetul mare într-o mână şi condeiul în cealaltă. Michael era pe cale de a o întreba ce face – minunându-se de atingerea catifelată precum o petală de trandafir a pielii sale –, când ea îl înţepă în deget cu vârful ascuţit al condeiului.

– Aau!

– Nu fi copil, iepuraş. Gata, vezi? Iar ea scufundă condeiul în stropul de sânge ce se prelingea pe degetul lui. Nu

doar că funcţionează pe post de cerneală, dar sângele de asemenea pecetluieşte legătura dintre tine şi Carte. Puţin cam sinistru, dar destul de eficient. Acum trezeşte-o pe biata ta soră, vom merge afară şi te voi lăsa să îmi împleteşti părul!

Michael nu spuse nimic despre această ultimă propunere (deşi o voce din capul său credea că suna minunat), trase adânc aer în piept, aruncă o ultimă privire către chipul împietrit al surorii sale şi atinse pagina cu stiloul.

Se cutremură. Era ca şi cum ar fi înfipt o furculiţă în priză; un curent electric înainta prin stilou, prin braţul său, apoi prin întregul său corp.

– Ce se întâmplă? îl auzi el pe Gabriel întrebând. Este în pericol?

– Nu, este conectat cu *Cronica,* şopti prinţesa elf. Priveşte.

Lui Michael i se părea că toate terminaţiile sale nervoase, din vârful degetelor până în vârful urechilor şi în vârful picioarelor, erau curentate. După şocul iniţial, sentimentul nu era dureros, nici măcar neplăcut, iar în timp ce Michael începu să se relaxeze, îşi dădu seama că simţurile sale deveniseră agere aproape într-un mod supranatural. Văzu în ochii Emmei pete de auriu pe care nu le mai observase niciodată; simţi mirosul palid al săpunului de ovăz pe care îl folosiseră la orfelinatul din Baltimore; auzi, deşi asta părea imposibil, chiar şi bătaia blândă a inimii ei.

Începu să scrie, iar literele fumegau şi clocoteau pe măsură ce le aşternea pe hârtie, de parcă ar fi sudat cumva numele surorii sale în paginile cărţii; apoi Emma sări în sus, strigând: „Ai face bine să nu..." Se opri şi privi în jur,

spunând: „Ce? Cum...“ şi un haos vesel şi zgomotos se dezlănţui în jurul său. Gabriel o ridică şi o strânse în braţele sale, Wilamena aplaudă şi o sărută pe Emma, spunând că este atât de fericită că urmau să fie surori, iar Emma rosti: „Ce? Cine eşti tu? Unde este dragonul acela?“, iar în tot acest timp, doar Michael devenise tăcut, stând pe un scaun, cu mâinile tremurându-i în timp ce închidea Cartea, chipul albindu-i-se de teamă.

– Şi eram acolo în poiană şi dragonul ăsta mare şi stupid – Emma aruncă o privire către Wilamena. Scuze.

– Oh la! Prinţesa elf ridică mâinile. Nu este nimic. La urma urmei, suntem o familie. Sau vom fi în curând.

– Poftim?

– Las-o baltă, spuse Michael.

– Şi pe urmă am zburat peste pădure, continuă Emma, lucru care a fost de fapt destul de tare şi am aterizat în turn şi tipul ăla păros şi urât mirositor m-a înţepat cu un ac şi următorul lucru pe care mi-l amintesc – eram aici.

Aici fiind în locuinţa Gardianului, unde încă se aflau cu toţii. Lui Emma tocmai i se povestise, parţial o făcuse Michael, dar în mare parte vorbiră doar Gabriel şi Wilamena, tot ce se întâmplase cât timp ea fusese împietrită: cum Michael şi Gabriel o ajunseseră din urmă la fortăreaţă, cum Michael intrase singur în vulcan, cum Gardianul încercase să îi ucidă, cum Michael îşi dăduse seama că dragonul era de fapt prinţesa elf, cum reuşise el să ridice blestemul şi să recupereze *Cronica*...

– Iepurele a fost extraordinar de curajos, spusese Wilamena.

– Care iepure? Există un iepure?

– Se referă la mine, spusese Michael posomorât.

– Și-ar fi dat viața pentru tine. Imaginează-ți un iepure mic ca el ținând piept unui dragon cu un cuțitaș mititel.

Michael simțise că toată lumea îl privește și o rugase pe Emma să spună povestea ei. Când termină, Gabriel anunță că era timpul să se gândească la plecare.

– Este o călătorie lungă până la avion și vom fi presați să ajungem înainte de căderea nopții. Totuși, nu putem pleca nemâncați. Câtă mâncare este păstrată în fortăreață?

– Hm, destul de multă, spuse prințesa elf. Vă pot arăta.

Simțind șansa de a scăpa, Michael spuse că el va încerca să își curețe noroiul din păr în timp ce ei caută mâncarea și ieși grăbit din încăpere.

Michael merse direct în pivniță. Fâșii de lumină se întindeau pe podeaua încăperii. Gardianul stătea rezemat de o coloană, cu mâinile legate la spate, bărbia odihnindu-i-se pe piept. Michael se opri la câțiva metri de el. Tremura; se abținuse să o facă de când Emma se trezise, știind că putea veni aici.

– Am nevoie de tine – încercă să își împiedice vocea să îi tremure –, am nevoie ca tu să îmi spui cum să folosesc *Cronica*. Prințesa Wilamena a încercat să îmi spună, dar... trebuie să fi uitat ceva sau să nu fi știut. Trebuie să știu ce fac greșit. Tu știi, știu că știi!

Încet, bărbatul își ridică capul din piept și îl privi pe Michael. În mod uimitor, părea mult mai răvășit și mizerabil decât înainte. Ochii îi erau injectați, părul îi era încâlcit cu sânge uscat, iar tunica îi era sfâșiată la umăr.

Dar văzându-l pe Michael, zâmbi.

– Deci ai folosit *Cronica* pentru a o aduce înapoi pe sora ta. Ce s-a întâmplat, băiete? Vreau să aud toate detaliile.

– Doar... spune-mi cum să o folosesc. Trebuie să știu. Te rog!

– Nu vrei să îmi spui, bine. O voi face eu. Pentru un moment ai fost conectat cu sora ta. Inima ei a devenit a ta. Orice a simțit ea, ai simțit și tu. Și presupun că nu ți-a plăcut, nu-i așa?

Tonul îi era voios, iar ceea ce descrise era exact ceea ce experimentase Michael. Simțise puterea Cărții crescând și crescând, dar el era în transă, fermecat, iar când în sfârșit realizase ce se întâmpla, era prea târziu. Asemenea unui înotător care se trezește într-un curent puternic și poate privi doar cum țărmul se îndepărtează, Michael fusese purtat în largul mării.

Sau mai degrabă fusese purtat către Emma. Exact cum spusese Gardianul, întreaga ei viață se deschisese înaintea lui. Nu doar viața ei, ci și inima sa. El înțelesese atunci cum fusese pentru ea să crească precum cel mai mic dintre copii, fără nicio amintire a părinților lor, fără amintiri ale unei vieți care nu implica mutatul din orfelinat în orfelinat, fără amintirea unei alte familii, în afară de el și Kate. Înțelesese acum pentru prima dată că el și Kate reprezentau întreaga lume a Emmei,

că Emma, cea mai curajoasă persoană pe care o cunoștea, era în totalitate condusă de teamă, teama că într-o zi și-ar putea pierde frații și atunci ar fi complet singură. Iar Michael realiză că atunci când el le trădase, fundațiile fragile ale lumii ei fuseseră distruse. Și înțelesese cât de mult o costase să îl ierte, să aibă din nou încredere în el, dar cum acea siguranță pe care o simțise odată, știind că fratele și sora ei vor fi mereu acolo, nu se întorsese niciodată.

– Doar spune-mi, zise el, ștergându-și lacrimile de pe obraji, ce fac greșit.

– Ce faci greșit? Singurul lucru pe care îl faci greșit, băiete, este să îți imaginezi că tu ești Paznicul. Bărbatul se aplecă înainte, de data aceasta furios. *Cronica* formează o legătură între tine și numele celui care apare în Carte. Viața acelei persoane, oricât de oribilă și oricât de dureroasă ar fi fost viața ta. Ce simte persoana, simți și tu. Așa funcționează.

– Dar... nu este cinstit! strigă Michael, știind că vorbele sale au sunat precum cele ale unui copil, dar nu a putut să se abțină. *Atlasul* doar te poartă prin timp! De ce nu poate...

Bărbatul râse.

– Este Cartea Vieții! Iar viața este durere! Adevăratul Paznic trebuie să poată suporta durerea lumii. Este inima ta atât de puternică, băiete? Nu cred. Tu de-abia îți poți purta durerea ta, darămite pe a altcuiva. În momentul în care te-am văzut, mi-am spus: băiatul ăsta se ascunde de viață. Face totul pentru a fugi de durere. Dar nu poți fugi de Carte. Gardianul scuipă, iar expresia de pe chipul său

era pur dispreț. Ai vrut *Cronica,* acum este a ta. Dar tu nu ești Paznicul!

Michael găsi un butoi cu apă lângă zidul pivniței și își scufundă capul iar și iar, îndepărtând bucățile de noroi întărit din părul și de pe scalpul său. Când părul îi deveni pe cât de curat posibil, își uscă fața pe bluză și se sprijini de butoi, trăgând ușor și adânc aer în piept de câteva ori.

– Michael?

Punându-și repede ochelarii la ochi, Michael se întoarse. Era Emma.

– Te-am căutat peste tot...

– Scuze, spuse el, eu...

– Ești supărat pe mine?

– Poftim?

– Am crezut că ai putea fi supărat pe mine. Știi tu, pentru că nu te-am ascultat seara trecută și am fost prinsă...

– Desigur că nu. Nu. Cum poți crede asta?

Apa se scurgea din părul său pe lentilele ochelarilor, dar Michael o vedea clar pe Emma, cu părul și fața murdară, cu dâre de noroi; părea mică și nesigură.

– Nu ai părut atât de bucuros să mă vezi, iar apoi ai fugit... și... nu îmi vine să cred lucrurile pe care le-ai făcut. Lacrimile îi străluceau în ochi. Te-ai luptat cu un dragon pentru mine și nu am spus-o înainte pentru că nu este treaba fetei aceleia elf, dar nu voi uita niciodată ce ai făcut, și dacă ești supărat...

– Emma, nu sunt supărat pe tine. Eu doar... Şi ştiu că trebuia să spună ceva, aşa că alese ceva ce măcar era adevărat: Am fost speriat. Îmi pare rău.

Emma eliberă un suspin de uşurare şi alergă spre el, strângându-l cu putere în braţe.

– Şi mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult. Stătură îmbrăţişaţi preţ de câteva secunde, iar Michael, care de-abia reuşise să îşi adune forţele, crezu că avea să se destrame din nou. „Fii puternic, îşi spuse el, trebuie să fii puternic."

În cele din urmă Emma îl eliberă din strânsoare, ştergându-şi lacrimile cu podul palmei.

– Hei, aşteaptă-mă şi pe mine, da?

Trecând pe lângă el, se ridică pe vârfuri şi se aplecă pentru a-şi scufunda capul în apa acum tulbure din butoi. Era miezul dimineţii, iar soarele strălucea călduros. Michael putea simţi cum părul i se usucă. Deja îşi spunea în sinea sa că nu va mai folosi niciodată *Cronica*. Era suficient să o ţină departe de Magnus cel Teribil.

Când Emma termină, îşi scutură părul, împroşcând apă în toate direcţiile.

– Hei, Michael?

– Da?

– Pot să văd Cartea?

Michael ezită doar o secundă, apoi scoase Cartea din geantă, unde era aşezată lângă *Totul despre pitici*. Stătu tăcut în timp ce Emma o răsfoi.

– Unde este numele meu? Am crezut că mi-ai scris numele aici.

– A dispărut.

– Şi chiar ţi-ai folosit propriul sânge drept cerneală?

– Da.

– Scârbos. Iar chestia asta este stiloul?

– Condeiul.

– Aha.

Emma îşi trecu mâna peste desenul de pe copertă şi îi înmână Cartea lui Michael. Fără să o privească, Michael puse *Cronica* în geantă, iar geanta pe umăr, simţindu-i greutatea pe coapsă. Răsuflă uşurat.

– Deci, este a ta? Aşa cum *Atlasul* este al lui Kate?

– Presupun că da.

– Asta trebuie să însemne că următoarea Carte este a mea. Sper să nu fie nevoie să scriu în ea cu propriul meu sânge. Adică, fără supărare, dar *câăh*.

Michael se gândi să îi spună că următoarea Carte era Cartea Morţii, apoi hotărî că informaţia aceasta putea probabil să mai aştepte.

– Michael, sincer, eşti sigur că eşti bine?

Michael o privi pe Emma, al cărei păr umed i se lipise de faţă şi atârna în toate direcţiile şi îşi spuse: „Este în viaţă şi oricare ar fi fost preţul, a meritat".

– Sunt bine, spuse el.

Şi reuşi să afişeze ceva asemănător unui zâmbet adevărat.

– Pot să te mai întreb ceva?

– Sigur.

Apoi Michael zări sclipirea familiară şi poznaşă din ochii Emmei şi se încurajă pentru ceea ce urma:

– Acum Prințesa Care-Este-Numele-Ei este iubita ta?

– Nu, spuse cu fermitate Michael. Absolut, nu.

Emma rânji.

– Ești sigur în privința asta? Pentru că...

– Desigur că nu sunt iubita lui.

Se întoarseră amândoi și o zăriră pe prințesa elf stând la colțul clădirii, cu mâinile în șolduri, privind-o încruntată și cu superioritate pe Emma.

– Oh la! Relația noastră este mult mai serioasă decât atât!

– Am înțeles, spuse Emma, rânjind larg către fratele său.

– Acum, continuă Wilamena, vă aduc două mesaje. Primul, micul dejun este gata. Al doilea, în vale este fum negru. Aparent, cineva numit Rourke v-a găsit. Prințesa bătu din palme. Deci, sper că vă este foame.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

For Auld Lang Syne[1]

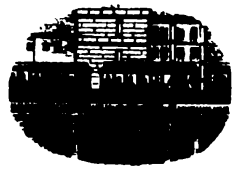

Nu aveau timp de vorbit, Kate nu avea timp să îl întrebe pe Rafe cum o găsise, cum se deghizase în Rourke. Nu avea timp să îl întrebe de ce venise după ea. După ce farmecul care îl transformase în uriașul chel dispăru, iar strigăte și bubuituri de ghete începuseră să urce spre ei, Rafe o prinse de mână și urcară grăbiți numeroase trepte, intrară printr-o ușă și ieșiră afară, în frigul de pe acoperiș.

Aerul nopții alungă amețeala lui Kate. Iar atunci, privind zăpada neatinsă, cu mâna lui Rafe încă ținând-o strâns pe a sa, avu un moment de ezitare.

– Ce este? întrebă Rafe. Ce se întâmplă?

Ce i-ar fi putut răspunde? Că tocmai aflase că Magnus cel Teribil, dușmanul ei, nu era un bărbat, ci mai mulți? Că noul Magnus cel Teribil urma să fie ales în acea noapte, iar el, chiar băiatul care o salva, era următorul la rând?

---

[1] De dragul vremurilor trecute (n.tr.)

– Trebuie să plecăm!

Și se lăsă în seama lui Rafe, care o trase după el.

Când ajunseră la zidul scund care mărginea conacul Diavolilor, Kate observă că acoperișul următoarei case era mai jos cu un etaj. Kate începu să ezite, dar Rafe își puse mâna în jurul taliei sale și săriră. Căzură și căzură, aterizând pe un strat gros de zăpadă, iar Rafe se ridică într-o secundă, ajutând-o și pe Kate să se scoale și o luară din nou la fugă. Zăpada era înaltă și greoaie, iar Kate se mișca cu dificultate în noua ei rochie și noile ei încălțări, dar Rafe continua să o grăbească, sărind peste zidurile scunde ce despărțeau casele, împleticindu-se printre coșurile de fum și grădinile de vară înzăpezite; ajunseseră la jumătatea ansamblului de locuințe, când Kate privi înapoi și zări siluetele a patru Diavoli urmărindu-i.

– Sunt...

– Știu! spuse Rafe. Continuă să alergi!

Kate putea vedea capătul șirului de clădiri în față, iar dincolo de ele, bulevardul larg deschis. Zăpada umedă îi îngreuna ghetele și rochia, dar ea putea auzi pașii greoi ai Diavolilor apropiindu-se în urma lor.

– Acolo! strigă Rafe.

Kate privi spre locul unde arăta el, înainte și la stânga, și zări șarpele lung și negru al trenului suspendat. Șinele alergau în lungul străzii, chiar pe sub acoperișurile caselor. Trenul avea să ajungă în dreptul lor în câteva secunde, iar Kate realiză atunci ce avea Rafe de gând să facă. Dar era imposibil; nu era nicio șansă...

– Grăbește-te! strigă Rafe.

– Nu putem! Merge prea repede! Nu...

– Doar sări!

Apoi ajunseră la capătul clădirilor; nu aveau încotro să o apuce; Kate putea auzi cum un Diavol încearcă să o prindă de umăr și, ținând mâna lui Rafe într-a ei, sări.

Era mai departe decât crezuse ea. Cel puțin doi metri între marginea clădirii și tren. Pentru un moment plutiră în aer; Kate putea vedea trenul gonind pe sub ei și se temea că vor ateriza între vagoane și vor fi zdrobiți. În schimb, loviră centrul acoperișului unui vagon; dar în secunda în care aterizară, piciorul îi alunecă pe zăpadă, mâna băiatului fu smulsă dintr-a ei, Kate căzu și înainte de a ști ce se întâmplase, se trezi alunecând pe marginea trenului. Târându-se, se agăță de o balustradă, astfel că atârna în afara trenului, la o înălțime de doisprezece metri, în timp ce garnitura gonea pe bulevard.

Kate auzi încă o bubuitură înfundată în urma sa și știu că cel puțin un Diavol făcuse săritura. Își spuse în sinea ei că trebuia să facă ceva, să se tragă în sus, să intre pe o fereastră, orice în afară de a rămâne atârnată de balustradă, dar chiar în acel moment trenul luă o curbă, una din mâinile lui Kate alunecă, iar ea se legăna acum ținându-se doar cu patru degete; și văzu strada sub ea, trăsuri, cai, oameni, iar apoi trenul se îndreptă și ea se izbi de vagon. Privi în sus pentru a-i vedea pe Rafe și Diavol luptându-se pe acoperișul trenului, apoi trenul coti din nou, iar ea își pierdea strânsoarea, deget după deget, apoi unul dintre trupuri trecu zburând pe

lângă ea, nu își putea da seama care, iar apoi cineva o apucă de încheietură și o trase în sus pe acoperiș.

– Ești bine? întrebă Rafe. Ești rănită?

Kate scutură din cap. Era încă uimită, încă încercând să înțeleagă ce noroc avusese. Erau singuri pe acoperișul unui tren. Rafe îngenunchease în fața ei, ținând-o de brațe.

– Scruggs mi-a făcut un farmec pentru a putea să mă strecor în casă. De aceea arătam precum Rourke. Dar nu am plănuit toată evadarea asta.

Kate începu să tremure și nu se putea opri.

– De ce... de ce te-ai întors după mine? Părul i se desprinsese și îi zbura în jurul feței și fu nevoită să strige pentru a acoperi sunetul trenului. De ce ai face asta?

Zăpada zbura pe lângă ei. Clădirile goneau de o parte și de alta. Băiatul o privi, își scoase jacheta și o puse pe umerii lui Kate.

– Îți voi spune, zise el. Mai întâi să ajungem undeva în siguranță.

Kate și băiatul călătoriră cu trenul până în centru, coborând la o stație în apropiere de Bowery. Rafe nu voia să meargă înapoi la biserică. Nu imediat, spusese el. Doar în caz că Diavolii îi urmăriseră cumva. Kate nu îl contrazise, dar până să-și lase mâinile în jos, ele erau deja înghețate, iar fruntea și urechile o dureau groaznic din pricina frigului.

Nu vorbiseră în timpul călătoriei pe acoperișul trenului. Fusese prea dificil să se facă auziți peste uruitul metalic al trenului și scârțâitul frânelor, mai ales când garnitura lua o

curbă sau oprea în vreo stație. Pe lângă asta, Kate nu știa ce să spună. Acum că pericolul imediat trecuse, nu se putea abține să nu se gândească la ceea ce aflase de la Magnus cel Teribil și la ce însemna asta pentru Rafe. Rafe era dușmanul ei? Cât de mult știa el? Și ce se presupunea că trebuia să facă ea acum? Scruggs spusese că *Atlasul* o adusese aici pentru un motiv; deci, care era acela? Se simțea confuză și își dorea să își poată închide mintea definitiv; dar de fiecare dată când privea către Rafe și îi întâlnea ochii, își amintea cum ochii lăptoși ai lui Magnus cel Teribil străluciseră verzi în acel ultim moment, iar gândurile ei începeau din nou să se învârtă.

În timp ce coborâră treptele de pe platformă, Rafe spuse:

– Vei avea nevoie de o haină mai lungă. Rochia aia nu este tocmai ceea ce îți trebuie.

Standurile cu haine erau fie închise, fie se închideau – era Ajunul Anului Nou –, dar Rafe reuși să cumpere o haină lungă de lână, care îi venea lui Kate până la genunchi, acoperindu-i rochia albă și ținându-i de cald.

Aflându-se în Bowery, Kate avu straniul sentiment că realizase un cerc complet. Aici sosise în urmă cu două zile, iar acum se afla din nou împreună, cu Rafe. Avu sentimentul că lucrurile se apropiau de un sfârșit, dar încă nu știa ce se presupunea că ar trebui să facă.

În timp ce mergeau, Kate observă, cum nu o făcuse în acea primă dimineață cu Jake și Beetles, că aproape pe fiecare fațadă a magazinelor erau panouri ce te invitau la un salon sau un teatru sau o sală de dans. Râsete zgomotoase

şi muzică se revărsau în stradă, iar la ferestre erau afişe cu următoarele cuvinte: SĂRBĂTORIŢI SFÂRŞITUL DE SECOL! Bărbaţi şi femei se clătinau şi se legănau ţinându-şi braţele unul în jurul celuilalt, cântând.

Rafe se opri în mijlocul străzii şi privi în jur.

– În câteva ore niciunul dintre ei nu îşi va aminti că magia a fost cândva reală. Într-un fel nu pare deloc cinstit. După tot ce ne-au făcut.

Kate tresări şi îşi strânse haina în jurul ei. Băiatul o privi.

– Ai mâncat ceva de la prânz? Probabil îţi este foame.

El începu să alerge, dar ea îl prinse de braţ.

– Motivul pentru care ai venit după mine este pentru că mă cunoşti, nu-i aşa? La fel cum m-ai recunoscut în acea primă zi. Cum...

– Nu îţi face griji, îţi voi spune. Îţi promit.

Între saloane o fată mergea cu o tavă plină cu porumb dulce fierbinte, înfipt în ţepuşe mici, iar Rafe luă câte unul pentru fiecare şi îl mâncară în timp ce parcurgeau labirintul de străzi, făcând loc grupurilor de petrecăreţi. Porumbul era chiar mai bun decât cartoful pe care băieţii îl împărţiseră cu ea în acea primă zi, iar când îl terminară, Rafe cumpără o cană cu cidru aburind, pe care o împărţiră. Se ghemuiră lângă standul cu cidru, sorbind băutura tare şi aromată şi plimbând cana de la unul la celălalt.

– L-ai întâlnit?

Kate îl privi pe Rafe, dar faţa băiatului era deasupra cănii aburinde. Ea ştia la cine se referea, dar întrebă oricum.

– Pe cine?

– Pe bărbatul care îi stăpânește pe Diavoli.

– Da. L-am întâlnit.

– Care este numele lui?

– Eu... nu știu. I se spune... Magnus cel Teribil.

– A spus ceva despre mine?

Lui Kate i se păru că zgomotul saloanelor și teatrelor se stinse și tot ce putea auzi era bătaia furioasă a inimii sale.

– Nu a menționat niciodată numele tău.

Asta, cel puțin, nu era o minciună. Dar din nou Kate simți că scapă lucrurile de sub control chiar dincolo de înțelegerea ei.

Băiatul încuviință.

– Deci, vrei să auzi de unde te cunosc?

– Da.

– Atunci vino. Trebuie să îți arăt ceva.

Intrară pe următoarea stradă și trecură printr-un labirint de alei, iar Kate observă mai mulți pitici și câțiva gnomi și bărbați și femei purtând pelerine, și înțelese că intraseră în cartierul magiei. Apoi, pe o stradă îngustă, aproape întunecată, Rafe o conduse spre o alee, lângă o clădire de apartamente cu trei etaje și, oprindu-se sub scara de incendiu, sări și prinse scara, trăgând-o în jos, împreună cu o cascadă de zăpadă, din care o mare parte ateriză în capul său. Kate râse; nu se putu abține.

– Mda, zise băiatul zâmbind, ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Se scutură precum un câine, zăpada zburând în toate direcțiile, deși pentru un timp părul său negru mai fu presărat

cu fulgi de nea, aducând cu părul unui bătrân. Se cățărară pe acoperiș, iar el o conduse spre acea parte a clădirii care dădea în stradă. Scuturară zăpada de pe margine pentru a se putea sprijini de perete. Muzica și râsetele din saloane și restaurante sunau stinse și foarte îndepărtate. Rafe gesticulă.

– Vezi clădirea aceea de peste drum? Fereastra de la etajul trei, sus, în stânga. Privește; lumina ar trebui să se aprindă într-un minut.

Kate așteptă. Era frig pe acoperiș și putea simți umărul băiatului lipit de al său.

– Acolo, spuse el încet. Iar Kate simți că Rafe își ținuse respirația și de-abia acum eliberase aerul captiv. Ea observă că fereastra era într-adevăr iluminată și o femeie bătrână se plimba prin micul apartament.

– Acolo am locuit eu și mama mea. Ea s-a mutat aici la o săptămână după ce am aterizat în New York. Eram doar un bebeluș. Tatăl meu murise; de aceea am venit aici. Își câștiga existența fiind scrier.

– Ce este un scrier? întrebă Kate.

Mâinile îi erau adâncite în buzunare și își întorsese capul pentru a-l privi. Doar ochii băiatului reflectau luminile străzii; fața îi era în umbră. Își menținu privirea ațintită asupra ferestrei.

– Este cineva care poate vedea lucruri care de fapt nu sunt acolo. Lua un bol cu apă, turna puțin ulei în el și apoi putea vedea orice dorea, indiferent cât de departe era locul cercetat. Iar lumea o plătea să le arate diverse lucruri. Uneori apelau la ea când pierdeau ceva valoros, precum un inel

sau un ceas sau altceva. Cel mai adesea, clienții erau oamenii care veniseră la New York și doreau să îi vadă pe cei lăsați în urmă, mamele și tații lor, frați și surori. Uneori părinții își priveau copiii, deși nu erau cu ei. Privindu-i crescând prin bolul mamei mele. O făcea pentru toată lumea. Pentru ființe umane și magice, deopotrivă. Cu toții o iubeau pentru asta. Apartamentul nostru era o singură cameră. Obișnuiam să stau acolo, sub pătura care îmi ascundea patul și să îi privesc, bărbați și femei, plângând, îmbrățișând-o. Nu cerea niciodată bani mulți. Doar suficient cât să putem trăi.

– Cine locuiește acum acolo?

– Nimeni. Dar plătesc chiria în continuare. Femeia bătrână locuiește dedesubt. Urcă acolo în fiecare seară și aprinde lumina.

„Iar tu vii aici și privești, gândi Kate, și îți imaginezi că mama ta este încă în viață."

– Toată lumea a iubit-o, rosti el din nou, șoptit.

Iar Kate știu că vorbea despre el însuși.

Erau amândoi tăcuți. Kate putea simți că băiatul își aduna curajul pentru ceea ce avea de spus și nu era nevoie să îl preseze. Rafe începu din nou să vorbească fără avertisment:

– Și într-o noapte, bărbatul ăsta vine la noi în apartament. A spus că vrea să își vadă soția și îmi amintesc că a pus pe masă toți banii pe care îi avea. Era beat și își numea soția în toate felurile jignitoare. Arată-mi-o! Se ascunde! Arată-mi-o!

Eram acolo, sub pătură, și am privit-o pe mama picurând ulei în bol și aprinzând lumânarea. Și i-a spus bărbatului că avea nevoie de ceva de-al femeii, cum ar fi o șuviță de păr sau ceva ce i-a aparținut ei. Iar bărbatul a râs și a scos din buzunar un inel de argint. Era o verighetă, mi-am dat seama. Am văzut-o pe mama luându-l și era foarte sigură pe ea, dar foarte tăcută. A pus inelul în bol și o puteam vedea șoptind și concentrându-se foarte tare, iar bărbatul respira repede și greoi. Apoi el a început să o întrebe: „Ce vezi? Unde este? Unde se ascunde?", iar mama nu a spus nimic pentru un timp îndelungat, apoi și-a ridicat privirea din bol și a rosti: „Tu i-ai făcut asta?" Iar bărbatul a început să înjure, spunând că mama era un gunoi magic și că nu era treaba ei să afle de la el, și dacă nu voia să i se întâmple același lucru și ei, sau mai rău, să îi spună unde se afla femeia, iar mama, hotărâtă fiind, a luat bolul cu apă, l-a vărsat pe podea și i-a spus să plece naibii de acolo.

Băiatul se opri, privirea fiindu-i încă ațintită asupra ferestrei luminate de peste drum.

– A trântit-o pe mama pe podea. Am ieșit de sub pătură și țipam și îl loveam pe bărbat și o puteam auzi pe mama strigându-mi să intru înapoi, iar bărbatul m-a lovit și m-am izbit cu capul de perete și totul a devenit negru. Când m-am trezit, camera era tăcută, eu pe podea, și mama zăcea pe lângă mine, și era moartă.

Kate îl privea, nevenindu-i să creadă ceea ce îi povestea Rafe, părându-i teribil de rău pentru el. Rafe continuă; nu terminase povestea:

– Au îngropat-o pe mama în cimitirul săracilor. M-am întors de la înmormântare și erau oameni care voiau să îmi găsească un cămin. Dar m-am ascuns. Vezi tu, eu știam cine era bărbatul. Avea o băcănie câteva străzi mai jos. Nimeni nu l-a arestat sau să-l ia la întrebări. Polițiștii și el erau oameni de același soi. Așa că în noaptea după după înmormântare, m-am strecurat în magazin, iar când băcanul a venit în dimineața următoare, am luat unul dintre propriile sale cuțite și l-am înjunghiat direct în inimă. Oamenii m-au văzut că l-am ucis și au început să mă urmărească. Atunci m-a salvat Domnișoara B.

Rafe tăcu, iar întreg orașul părea tăcut în jurul lor.

– Ideea este că mama mi-a zis că am un destin. A spus: „Când vei fi mai mare, va trebui să alegi". Întotdeauna spunea asta. „Va trebui să alegi." Apoi a murit, iar câțiva ani mai târziu am avut visul ăsta. Am văzut o persoană. Nu știam ce înseamnă, așa că am mers la o vrăjitoare. Este tânără, dar cu un har aparte. Poate vedea lucruri. Ea mi-a spus că persoana din visul meu îmi va arăta cine sunt, care este destinul meu.

Privi către Kate.

– Tu erai în visul meu. De aceea te-am recunoscut.

Fețele lor erau la doar câțiva centimetri depărtare. Kate nu se putea mișca.

– Dar mi-a spus, continuă el, că după ce voi afla adevărul, tu vei muri. De aceea trebuie să pleci. Promite-mi. Promite-mi că mâine vei pleca. Vei merge în nord sau oriunde, dar vei pleca departe de mine. Promite-mi.

Apoi cotrobăi prin buzunar şi scoase ceva, iar Kate văzu că era medalionul mamei sale şi nu doar atât; era pus pe un lanţ de aur, chiar cel al mamei sale, iar ea îşi dădu seama că Rafe trebuie să îl fi recuperat în acea după-amiază, urmărindu-l pe bărbatul care îi vânduse haina. Kate simţi o strângere de inimă în timp ce îşi puse lanţul în jurul gâtului şi închise încuietoarea.

– Poftim, acum ai totul. Trebuie să pleci.

Coborâră pe scara de incendiu şi începură să colinde străzile. Kate presupuse că se îndreptau spre biserică, dar nu întrebă. Observă că mâna ei era într-a lui, dar dacă ea o luase pe a lui sau invers, nu putea spune cu siguranţă.

Niciunul nu vorbi. Începuse din nou să ningă.

La trei străzi de apartamentul mamei sale, petrecerea dintr-un salon se revărsă deodată în stradă, petrecăreţii şi muzicanţii adunându-se în jurul fetei şi băiatului şi, în timp ce formaţia îşi reluă cântecul, cincizeci de oameni începură să danseze în jurul lor.

Rafe se întoarse către ea. Kate nu mai dansase cu un băiat înainte şi nu ştia ce să facă. Dar fără niciun cuvânt, Rafe îşi puse mâna în jurul taliei ei şi îi luă mâna liberă într-a lui şi o ghidă într-un cerc lent pe strada înzăpezită. Kate îi simţi degetele mângâindu-le pe ale sale, iar în curând îşi odihni capul pe umărul lui. Avea impresia că îi putea simţi inima bătând lângă pieptul ei.

Kate își dorea să poată pătrunde în interiorul ei și să roage magia să oprească timpul.

„Aș putea trăi aici, gândi ea, în acest moment."

Cântecul se afârși în cele din urmă. Formația începu să cânte un altul, dar Kate și Rafe rămaseră pe loc, în mijlocul bărbaților și femeilor care dansau. La un moment dat, Kate simți gustul sării și realiză că plângea.

Rafe păși înapoi.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea îl privi. El avea ochii dușmanului ei, dar nu era dușmanul ei. Nu putea fi!

– Are legătură cu el, nu-i așa? Cu Magnus cel Teribil? Spune-mi! Te rog! De orice te-ai teme, nu trebuie să se întâmple. Putem schimba soarta, printr-o altă variantă.

Kate încuviință. Trebuia să îi spună. Rafe merita să știe. Și poate, doar poate...

– Rafe!

O siluetă măruntă înainta prin mulțimea de dansatori. Era Beetles; chipul îi era roșu și îngrozit.

– Trebuie să vii! Trebuie să vii acum! Au dat foc bisericii!

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Ostaticul

Fumul se ridica într-o coloană groasă de undeva dincolo de curba văii. Nu se auzea niciun sunet. Chiar și păsările erau tăcute. Michael stătea cu sora sa și cu Gabriel în vârful turnului pe jumătate dărâmat.

– Cum putem ști măcar că este el? întrebă Emma. Poate că pur și simplu cineva a uitat să stingă un foc de tabără.

Gabriel nu spuse nimic, dar continuă să privească într-acolo.

– Aici sunt!

Cu toții se întoarseră, în timp ce Wilamena ajunse în capătul scărilor. Se înroșise de la urcatul treptelor, obrajii fiindu-i ca două piersici rozalii...

„Încetează", își spuse Michael.

Prințesa elf avea cu ea un bol mare din argilă, un borcănel și un burduf cu apă atârnându-i pe umăr. Îngenunche lângă ei și așează cu grijă bolul lângă ea.

– Acesta este bolul de scrier al lui Xanbertis; ne va permite să vedem ce se întâmplă în vale.

Turnă vreo trei centimetri de apă din burduf, apoi scoase capacul borcănelului și picură câțiva stropi de ulei pe suprafață.

– Veniți mai aproape.

Gabriel și copiii îngenunchează în jurul bolului. Michael simți cum Wilamena își strecură mâna într-a lui și se gândi să protesteze, dar apoi renunță.

Aproape imediat o imagine începu să apară. Era atât clară, dar și de o fluiditate stranie. Michael o asemănă cu privitul la televizor de pe fundul unei piscine.

Emma icni.

– Strigoi! N-am văzut niciodată atât de mulți!

Priveau o scenă ce avea loc în pădure: un grup de creaturi îmbrăcate în negru, cu săbii și arbalete, înaintau rapid prin desișul copacilor uriași. Era o priveliște teribilă și înspăimântătoare – și ce era mai rău, medită Michael, era faptul că Strigoii nu erau singuri.

– Ce este chestia aia?

Cu mâna sa liberă Michael arătă către una dintre siluetele grosolane mărșăluind alături de *morum cadi*. Creatura avea tenul asemănător pieilor tăbăcite și un buzdugan ghimpat. Colți scurți și galbeni răsăreau în sus din falca sa.

– Un Diavol, zise Gabriel. Un soldat de-al lui Magnus cel Teribil. Am mai avut de-a face cu ei înainte.

– Asta înseamnă că a ucis o grămadă din ăștia, rosti Emma.

Michael ignoră cuvintele surorii sale, spunând:

– Când au ajuns aici? Probabil că au străbătut valea toată noaptea.

– Arată-ne de unde vine fumul, zise Gabriel.

Wilamena picură mai mult ulei; imaginea dinaintea lor se dizolvă și o alta îi luă locul. Tot ce putură vedea la început fu o pată mare, ceţoasă. Apoi imaginea se focaliză și Emma ţipă și sări în picioare.

– El este! Arătă în jos către bărbatul chel al cărui cap umplea bolul. Acela e tipul pentru care Doctorul Pym a rămas în urmă pentru a se lupta cu el!

– Deci este Rourke, rosti Gabriel, iar în glasul său era o notă de finalitate, de parcă orice șansă sau speranţă se stinsese. Putem vedea mai mult?

Prinţesa elf își mișcă mâna peste bol și fu precum o cameră video retrăgându-se; imaginea se mări, dezvăluindu-l pe Rourke stând în aceeași poiană de unde Emma fusese răpită cu o noapte înainte. Iar în spatele său, unde elfii așezaseră sculptura Wilamenei, observară că o arcadă fusese construită din copaci proaspăt tăiaţi. Avea probabil cinci metri înălţime și trei lăţime, iar flăcări goneau în lungul suporturilor din lemn, trimiţând spre cer o spirală de fum negru.

– Priviţi, zise Michael, vedeţi...

Diavoli și Strigoi, câte doi sau trei, intrau prin arcada în flăcări, pășind în poiană. Dar lucrul straniu – ceea ce îi atrăsese atenţia lui Michael și acum și pe a celorlalţi – era că acele creaturi nu treceau dintr-o parte în alta; mai degrabă

părea să se materializeze sub arcadă, de parcă ar apărea din înaltul cerului.

– Rourke a creat un portal, spuse Gabriel. Probabil a venit prin munți cu un grup mai mic, apoi a creat această poartă pentru a-și aduce restul armatei sale.

– Deci, are o armată, rosti Emma. Și ce dacă! Noi doar vom... Privi către Gabriel. Noi ce vom face?

Gabriel se întoarse către Wilamena.

– Câte căi de ieșire sunt din vale?

– Doar una. Tunelul prin munți.

„Cu alte cuvinte, gândi Michael, erau prinși, cu armata lui Rourke blocându-le singura cale de scăpare."

Gabriel o întrebă pe prințesă la ce ajutor se puteau aștepta din partea elfilor, dar Wilamena nu le putu răspunde.

– La răsărit am aprins un semnal de foc pentru a le transmite că blestemul meu a fost ridicat. Vor veni; dar pentru a ajunge la noi, vor trebui să treacă de creaturile astea.

Emma îngenunchease din nou, iar Michael o simți luându-i mâna dreaptă. El închise ochii și își imagină că era Kate, și nu Wilamena, cea care îl ținea de mâna stângă și că ambele sale surori erau lângă el.

„Vom trece peste asta, gândi el. Eu voi depăși toate dificultățile. Trebuie să o fac."

– Dacă Rourke este aici, spuse Gabriel, iar Michael deschise ochii pentru a-l vedea pe bărbat privind coloana neagră de fum, atunci doctorul Pym nu poate fi departe în

urma sa. Trebuie să sperăm că el sau elfii vor sosi la timp pentru a ne ajuta.

– Dar trebuie să fie ceva ce putem face, spuse Michael. Adică... nu există nimic?

Gabriel îl privi.

– Ba da. Îţi poţi mânca micul dejun.

În ciuda protestelor că nu aveau poftă de mâncare, câteva minute mai târziu, Michael şi Emma se aflau în clădirea de lângă zidul fortăreţei ce servea drept bucătărie, înfulecându-şi porţiile de fiertură.

– Orice s-ar întâmpla astăzi, spusese Gabriel, veţi avea nevoie de toată forţa voastră.

Şi odată ce începuseră să mănânce, lucru pe care îl făcuseră stând lângă focul pe care Gabriel pregătise tocăniţa, copiii descoperiseră că erau lihniţi. Nepunând la socoteală fructele uscate şi pâinea din ziua anterioară, Michael şi Emma nu mai luaseră o masă adevărată de la cafeneaua avanpostului de pe coasta Antarcticii şi deja simţeau că trecuse foarte mult timp de atunci. Pe lângă asta, tocăniţa era delicioasă, întrucât Gabriel descoperise cămările fortăreţei pline de legume proaspete, toate având dimensiuni uriaşe datorită solului magic şi fertil al văii.

În timp ce Michael şi Emma mâncau – Gabriel plecase să cerceteze fortificaţiile şi să vadă dacă putea fi făcut ceva –, Michael se gândi la Gardian. Când el şi Emma trecuseră pe lângă pivniţă, bărbatul nu îşi ridicase privirea; dar Michael

auzi cuvintele Gardianului răsunându-i în cap: „Tu nu ești Paznicul! Tu nu ești Paznicul!"

Emma își puse deodată bolul pe masă și ceea ce sună precum strigătul unei uriașe broaște preistorice erupse din gâtul său, umplând întreaga cameră. Copiii priviră unul spre celălalt; Emma părea aproape la fel surprinsă precum Michael.

– Scuze.

– Aha.

– Dar uau, nu-i așa?

Apoi auziră „Dragă Iepure și sora sa! Veniți repede!" și scăpară castroanele și o luară la fugă.

Ajungând în curtea principală a fortăreței, găsiră patruzeci de elfi, aliniați în rânduri precise, toți îngenunchind înaintea prințesei. Gabriel stătea lângă Wilamena. Primul lucru pe care Michael și Emma îl observară la elfi – pe lângă faptul că fiecare era uimitor de arătos – se referea la îmbrăcăminte. Ei nu arătau ca filfizonii de modă veche pe care copiii îi văzuseră în poiană cu o noapte înainte. Elfii arătau precum elfii din basme. Ghete moi din piele. Tunici medievale. Veste din zale argintii. Pelerine cu glugi verzi și cafenii. Cu toții purtau săbii și aveau arcuri elegante din lemn, în timp ce tolbe pline cu săgeți erau prinse pe spatele lor.

Un elf stătea înaintea tuturor. Avea părul negru, până la umeri, piele foarte palidă și cei mai albaștri ochi pe care Michael și Emma îi văzuseră vreodată. Într-adevăr, ochii săi erau atât de albaștri, încât îi făcură pe copii să își reevalueze întreaga noțiune de albastru, de parcă orice lucru pe care

l-ar fi numit albastru până atunci ar fi meritat un nou nume, cum ar fi ne-albastru sau aproape-albastru sau nici-măcar-pe-aproape-albastru.

– Și tatăl meu este bine? întrebă Wilamena.

– În afară de faptul că îi este dor de tine, da, răspunse elful cu ochi albaștri.

– Spune-mi, căpitane, în ce stadiu se află părul lui?

– Nu atât de lucios de la capturarea ta, dar sunt sigur că își va recăpăta volumul natural și mobilitatea acum că te vei întoarce acasă.

– Bietul de el! Să sperăm că așa va fi.

Prințesa elf se întoarse către Michael și Emma. Zâmbetul ei, Michael fu nevoit să recunoască, era radiant, și pentru prima dată nu încercă să își înăbușe gândurile.

– V-am spus că oamenii mei vor veni. Acesta este căpitanul Anton, conducătorul gărzii tatălui meu. Căpitane, spune trupelor tale să se ridice!

Elful cu ochi albaștri dădu comanda, iar rândurile de elfi săriră în picioare.

Wilamena își puse mâna pe umărul lui Michael.

– Acesta este cavalerul curajos care a ridicat blestemul. Lui îi datorez viața și libertatea mea.

Căpitanul elf făcu o plecăciune înaintea lui Michael.

– Tu ai readus soarele pe cerul nostru. Mulțumită ție nu mai trăim în întuneric, Sir...

– Iepure, rosti prințesa elf.

– De fapt, rosti Michael, numele meu...

– Trei urale pentru Sir Iepure! strigă căpitanul.

– O, las-o baltă, mormăi Michael.

Și stătu acolo în timp ce patruzeci de elfi – Emma strigând bucuroasă împreună cu ei – îl aclamară pe curajosul Sir Iepure.

Apoi urmă o scurtă pauză în care membrii trupelor elfilor ridicară mâinile și cerură permisiunea de a vorbi. Wilamena le-o acordă, iar soldații elfi complimentară fiecare câte un aspect al frumuseții prințesei.

– Ochii tăi sunt luminoși! Strălucesc precum Andromeda în răceala spațiului! În comparație cu ei, diamantele sunt bulgări de cărbune!

– Bărbia ta este un glob perfect rotund, conotând atât fermitatea scopului, cât și flexibilitatea plină de compasiune! De asemenea, îmi plac gropițele tale!

– Am compus o odă curbei piciorului tău! „O, Picior sublim..."

În cele din urmă Gabriel interveni, întrebându-l pe căpitanul elfilor cât de mult văzuse din armata de monștri a lui Rourke în vale.

Deși copiii nu credeau că este posibil, chipul elfului deveni posomorât.

– Foarte puțin. Noi am venit pe partea îndepărtată a râului, întrucât în poiană era un aer sufocant. Acest bărbat – Rourke – cine este? Ce vrea?

– Îi vrea pe acești copii, spuse Gabriel. Și vrea Cartea pe care Gardianul o proteja.

Apoi Wilamena vorbi, iar în glasul său Michael auzi un nou ton, unul regal:

– Așa cum iepurele mi-a salvat viața, acum avem șansa de a o salva pe a lui și a surorii sale. Trebuie să fim recunoscători pentru această oportunitate.

Căpitanul elf făcu o plecăciune.

– Suntem alături de tine și de Sir Iepure până la moarte, prințesă.

Gabriel întrebă dacă puteau aștepta întăriri.

Căpitanul dădu din cap.

– Noi nu am venit așteptându-ne la război, ci doar pentru a o escorta pe prințesă acasă. Iar restul coloniei noastre va fi ocupată cu pregătirea pentru petrecerea prințesei Wilamena. Dacă aprindem un semnal, mă îndoiesc că îl va vedea cineva.

– Aprinde unul oricum, spuse Gabriel. O șansă de ajutor este mai bună decât niciuna. Între timp trebuie să facem tot ce putem.

Michael și Emma primiră sarcina de a evalua rezervele de apă ale fortăreței. O cercetare prin cămară și la câteva streșini dezvăluiră patru butoaie mari cu apă, deși unul dintre ele, recunoscu Michael, avea mult nămol prin el.

Când el și Emma se întoarseră în curte pentru a da raportul, găsiră pregătirile pentru a face față unui asediu în plină desfășurare. Soldații elfi reparau zonele distruse ale meterezelor; alți elfi își foloseau cuțitele pentru a sculpta săgeți care erau aliniate la intervale egale lângă ziduri; o altă echipă de elfi proptea ușile principale cu grinzi groase de

lemn; chiar și atelierul de fierărie era folosit; un elf bătea nicovala. Deloc surprinzător, toți elfii cântau, deși odată ce Michael auzi cuvintele, decise că nu prea îi plăcea cântecul:

O, ce zi pentru luptă;
Poate fi ultima noastră zi.
Hoardele de demoni sunt pe drum,
Tra-la-la-la-la-la.
Vom lupta pentru prințesa noastră,
Și pentru iepurele ei drag...

– Eu însumi l-am scris! spuse Wilamena țopăind spre ei. Când nu m-am putut gândi la nimic, i-am pus să spună doar *tra-la-la*. Este o întreagă strofă despre nasul tău și despre cât de generoasă sunt că îl trec cu vederea.

– Grozav, spuse Michael.

– De ce nu sunt îmbrăcați precum elfii pe care i-am văzut astă-noapte? întrebă Emma. Cu hainele acelea demodate?

– O, ești atât de haioasă! Nu te poți aștepta ca un trup să fie îmbrăcat la fel în fiecare zi a săptămânii! Nu suntem pitici!

– Ascultă... zise Michael, fiind pe punctul de a-și atinge limita.

Dar în acel moment se auzi un bubuit puternic, iar pământul se cutremură sub picioarele lor. Michael și Emma se prinseră unul de celălalt, iar Gabriel, care supraveghea munca la ușile principale, se grăbi să ajungă lângă ei.

– Este... rosti Michael... este Rourke?

– Nu, spuse Gabriel, a fost altceva.

Se întoarseră cu toţii; un nor negru şi ameninţător se înălţa din conul vulcanului.

– Asta nu este de bine, nu-i aşa? întrebă Emma.

– Crezi că a fost o ameninţare că am luat *Cronica* din lavă? întrebă Michael. Ca şi cum ea ar fi menţinut cumva vulcanul stabil?

– Dacă aşa este, nu putem facem nimic, răspunse Gabriel. Veniţi.

Îi conduse la o scară, iar copiii şi Wilamena urcară în urma sa până în locul unde căpitanul Anton stătea pe metereze, privind către liziera din depărtare.

– Tocmai intră în pădure, spuse căpitanul.

Michael se minună de vederea ageră a elfului. Pentru el, copacii erau puţin mai mult decât nişte pete întunecate.

– Nu va mai dura mult de-acum, spuse Gabriel.

Cântecul se stinse în timp ce elfii încetară munca şi îşi ocupară poziţiile. În curând liniştea deveni totală, cu excepţia clinchetului ritmic din fierărie. Michael privi în stânga şi în dreapta, spre elfii aşezaţi de-a lungul zidurilor. Cu toţii priveau calmi în josul pantei, cu arcurile în mâini şi săgeţile în tolbele de pe spate. Deodată se simţi foarte mic şi răutăcios pentru toţi anii în care îi criticase neîncetat pe elfi. Da, puteau fi prostuţi şi absurzi, şi da, petreceau mult timp gândindu-se la părul lor, dar Michael ştiu, fără nicio urmă de îndoială, că fiecare elf din fortăreaţă şi-ar da viaţa pentru a-l proteja pe el şi sora lui şi înainte de sfârşitul zilei, mulţi chiar o vor face.

– Acolo, zise Anton.

Michael își întoarse privirea către pantă și văzu ceea ce se apropia de fortăreața lor.

Încercă să înghită, dar gâtul îi era plin de praf.

– Sunt cam mulți, nu-i așa? rosti Emma.

– Mda, spuse Michael... cam da.

Armata lui Rourke se revărsa din pădure ca un mare val negru. Părea fără sfârșit. Creaturile tot veneau și veneau. Michael încercă să le numere, dar erau prea multe; și tot mai multe continuau să apară dintre copaci. În curând întreaga câmpie, de la baza vulcanului până la liziera pădurii, era o întindere neagră, colcăitoare și ucigașă.

„Suntem pierduți", gândi el.

– Vom fi... bine, rosti apoi cu glas tare.

Iar când Michael tocmai începea să creadă că într-adevăr armata se înmulțea mereu, că Strigoii și Diavolii încă mai năvăleau din pădure în timp ce rândurile din față începeau să înainteze către zidurile fortăreței, ultimul rând din armata lui Rourke apăru în sfârșit.

– Troli, spuse căpitanul elf, scuipând cuvântul de parcă ar fi fost otrăvit.

Trei creaturi masive, cu pielea cenușie ieșiră greoaie din pădure și înaintau cu stângăcie, purtând cu ei bâte care aveau jumătate din dimensiunea copacilor.

– Perfect, spuse Emma. Pentru că înainte nu era deloc rău.

Apoi, în timp ce primul rând se cățără pe stâncile de la baza vulcanului, începură țipetele. Erau sute de *morum cadi* printre soldați, iar strigătele se înălțară într-un cor

înspăimântător, unindu-se cu ecoul ce răsuna din pereții canionului și crescând în intensitate. Aerul se cutremură, iar Michael avu impresia că inima și plămânii îi erau zdrobiți...

Apoi o auzi pe Emma șoptind:

– Nu sunt reali... nu mă pot răni... nu sunt reali... iar el murmură alături de ea; durerea se stinse, iar el putu din nou să respire.

Un licăr străluci lângă el; Gabriel își scosese sabia din teacă și era pregătit. Căpitanul elf spuse un singur cuvânt și fiecare elf de lângă ziduri avea o săgeată pregătită în arcul său.

Hoarda neagră înainta în susul pantei, fiind acum suficient de aproape, încât Michael putu vedea săbiile zimțate ale Strigoilor, marea de ochi galbeni, scânteietori...

– Voi doi, spuse Gabriel, plecați...

Dar înainte să își încheie ordinul, hoarda se opri brusc la cincizeci de metri de fortăreață. Acoperiseră întreaga pantă, pulsând asemenea unei bestii imense și teribile. Țipetele continuară. Privirea lui Michael călători peste uniformele zdrențuite ale Strigoilor și corpurile lor verzi și mucegăite, peste ochii mici și plini de ură ai Diavolilor...

De ce nu atacau?

De ce căpitanul elf nu le ordona trupelor sale să tragă?

Toți, apărători și atacatori deopotrivă, păreau să aștepte; dar ce?

Răspunsul veni în timp ce o siluetă singuratică fu zărită înaintând pe câmpie. Chiar și de la distanță, Michael putea vedea capul chel al lui Rourke strălucind în razele soarelui. O alee se deschise în centrul armatei, iar Rourke urcă

vulcanul cu paşi fermi. Pe măsură ce se apropie, Michael observă că bărbatul purta un fel de uniformă; arăta precum o uniformă veche de cavalerie: ghete înalte din piele, o cămaşi kaki cu epoleţi pe umăr. Într-o mână avea o cravaşă scurtă de călărie.

Ajungând în fruntea armatei, Rourke se opri şi ridică biciul.

Ţipetele încetară.

– Bună ziua celor dinăuntru!

Gabriel fu cel care îi răspunse:

– Nu eşti bine-venit aici! Pleacă acum! Îţi dăm această singură şansă!

Bărbatul chel râse.

– Aşa deci? Asta este drăguţ din partea voastră, într-adevăr! Îşi umbri ochii cu mâna. Îi zăresc pe micuţii Michael şi Emma ascunzându-se printre toţii elfii aceia pisălogi? Vai, vai! În ce urmărire ne-aţi aruncat! De ce aţi părăsit Malpesa atât de repede? Atât de mult îmi doream să facem cunoştinţă!

Bărbatul avea un accent uşor săltăreţ, pe care Michael nu îl putea plasa niciunde.

– Şi v-aş fi putut prezenta unui prieten de-al meu!

Rourke se întoarse, iar Michael observă că o altă siluetă străbătea câmpia. Era un bărbat, observă Michael, de dimensiuni normale, mergând cu capul în pământ, de parcă ar fi fost nesigur pe mersul său. Apoi, în timp ce trecu de stâncile de la baza vulcanului, bărbatul privi în sus, soarele reflectându-se în ochelarii săi, iar Michael simţi cum o mână pătrunde în pieptul său şi îi înşfacă inima.

Respira greoi și fu nevoit să se sprijine de zidul fortăreței.

– Este... acela este...

Dar cuvântul se stinse pe buze.

Până atunci bărbatul ajunsese deja lângă Rourke. Purta jeanși decolorați și o cămașă veche cu nasturi. Avea o barbă scurtă și un păr roșcat-cafeniu ce avea urgentă nevoie de o tunsoare. Era foarte slab; hainele atârnau largi pe el. Arăta foarte obosit.

Michael o simți pe Emma încordându-se; ea știa.

Totuși, el trebuia să o spună, măcar o dată:

– Este... tata.

Rourke puse o mână uriașă pe umărul tatălui lor.

– Presupun că ați ghicit identitatea prietenului meu aici de față. Aș vrea doar să subliniez că nu a fost deloc rănit. Ești într-o formă perfectă, nu-i așa, Richard? Haide, spune-le copilașilor!

Tatăl copiilor ezită, de parcă ar fi fost reticent să ia parte la ceea ce se întâmpla.

– Vorbește, flăcăule. Iar în glasul lui Rourke era o umbră de amenințare. Nu ne ține în suspans. Sunt sigur că Michael și Emma erau extrem de îngrijorați.

Tatăl lor ridică în sfârșit capul. Michael îi observă privirea fixând atent zidurile și apoi se opriră asupra sa și a Emmei. Văzându-i, păru să se liniștească puțin.

– Nu am fost rănit! Niciunul din noi! Mama voastră și cu mine suntem bine! Îmi... pare rău pentru ce se întâmplă!

Vocea tatălui lor era uscată și răgușită, dar Michael o putea simți deschizând ceva în adâncul sufletului său,

asemenea unei chei vechi potrivindu-se într-o încuietoare de mult uitată.

– Rău! exclamă Rourke. Pentru ce naiba să îți pară rău? Le aduci veşti bune! Acum, copilaşi, să nu vă imaginaţi că ne-a deranjat să îi avem drept oaspeţi pe mami şi tati. Parte din familie au devenit. Desigur, ca familie, mai vrei câteodată să le spargi capetele! Râse şi îl plesni pe tatăl copiilor pe spate. Oricum, să trecem la afaceri. Nu putem face pe toată lumea să aştepte. Nu vrem ca amicii voştri, elfii, să întârzie la coafor. Iată târgul pe care sunt dispus să îl ofer, şi cred că îl veţi găsi a fi unul foarte corect: micuţii Michael şi Emma mi se predau mie împreună cu *Cronica* sau îl ucid pe dragul de Richard pe loc! Întrebări? Splendid! Aveţi două minute pentru a vă decide.

„Deci asta este, gândi Michael. Aşa se sfârşeşte totul."

De-a lungul anilor, Michael îşi imaginase întâlnirea cu tatăl său – cu ambii săi părinţi – de multe, multe ori. Şi întotdeauna şi-o imaginase în acelaşi fel. Erau implicate toate îmbrăţişările şi sărutările şi plânsul pe care Michael şi tatăl său le suportau cu generozitate; apoi, după ce surorile sale şi mama lor plecau să facă chestii de fete (Michael nu era sigur care erau acelea, dar bănuia că implicau mai multe îmbrăţişări şi săruturi şi plâns), i-ar da tatălui său *Totul despre pitici,* spunându-i că ţinuse Cartea în siguranţă pentru el şi tatăl lui, şi ar spune: „Dar este a ta!", iar Michael ar răspunde: „Nu am nevoie de ea. Am memorat-o", iar după ce tatăl său ar scoate sunete impresionate, cei doi s-ar aşeza în fotolii şi ar discuta despre pitici întreaga seară (scena are loc

de fiecare dată seara). Singura dată când Michael îi împărtășise asta Emmei, ea îi spusese că aceea era cea mai ciudată chestie pe care o auzise vreodată și că piticii nu erau nici pe departe atât de grozavi pe cât credea el. Dar Emma nu înțelesese că nu avea nimic de-a face cu piticii. Ideea era că tatăl său ar fi văzut cine era el și l-ar fi plăcut. Ar fi fost fericit să petreacă o seară în compania fiului său. Asta era tot. Asta era tot ce și-ar fi dorit Michael. Și ar fi putut vorbi despre pitici sau cutremure sau libelule sau deloc.

Dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Nu acum.

– Cineva să îl străpungă cu o săgeată pe tipul ăla chel! striga Emma către Gabriel și căpitanul elf. Doar stă acolo! Ce mai așteptați?

– Nu pot, spuse Michael. Strigoii l-ar ucide pe tata.

– Dar...

– Fratele tău are dreptate. Tatăl tău nu ar ajunge la fortăreață. Gabriel îngenunche, aducându-și chipul la nivelul fețelor copiilor. Voi spune doar atât: dacă ar fi după mine, nu v-aș lăsa niciodată să treceți în mâinile dușmanului. Dar aceasta este decizia voastră și este una teribilă pe care trebuie să o luați. Orice ați alege, nu voi sta în calea voastră.

Michael o privi pe sora sa.

– Tu ce crezi?

Emma își mușca buza de jos și privea cu ardoare de la Michael către Gabriel și înapoi la Michael.

– Eu nu... eu nu știu... Orice crezi tu.

„Deci, depindea de el. Exact așa cum decizia ar fi căzut pe umerii lui Kate dacă ar fi fost acolo, medită el.“ Fără să-l

surprindă, Michael se trezi amintindu-şi cuvintele regelui Killick: *Un conducător măreţ trăieşte nu în inima sa, ci în capul său.* Michael credea asta; ştia că tatăl său credea asta; de asemenea, ştia că Magnus cel Teribil nu putea avea controlul absolut asupra *Cronicii.* Dacă se întâmpla asta, totul era pierdut.

Cursul logic al acţiunii era limpede.

Exista o singură problemă; Michael nu îşi putea lăsa tatăl să moară.

„Mă voi da pe mine şi *Cronica* la schimb, gândi el. Dar nu şi Emma."

– Timpul a expirat! strigă Rourke.

Michael simţi mâna lui Gabriel pe umărul său, iar el îşi înălţă privirea pentru a-i întâlni ochii. Îşi ceru în tăcere scuze, iar Gabriel încuviinţă.

Apoi Gabriel spuse:

– Fă asta pentru mine. Cere să vorbeşti cu tatăl tău. Cu cât putem trage mai mult de timp, mai avem o şansă. Vrăjitorul ar putea să apară.

– Da, spuse Emma nerăbdătoare, asta este o idee grozavă! Mergi acolo şi vorbiţi şi vorbiţi, cât de mult puteţi! Fii plictisitor! Poţi face asta, ai mai dovedit-o!

Michael luase deja o decizie şi acum voia doar ca totul să se termine odată. Dar spuse că va face ceea ce i se ceruse, ştiind că, dacă planul lor nu funcţiona, el era pregătit. Privi în josul pantei. Ochelarii tatălui său erau două discuri sclipitoare în lumina soarelui.

– Eu... vreau să vorbesc cu tata mai întâi!

Rourke ridică din umeri.

– Foarte bine. Mi se pare corect să inspectezi bunurile.

Emma îl îmbrățișă.

– Doar vorbește cu tata. Nu face nimic altceva. Promiți?

Michael îi promise fără să o privească în ochi. Apoi se întoarse, simțind mângâierea fină a mâinii Wilamenei peste a sa și coborî scara în urma căpitanului elf, care apoi îl conduse la porțile principale ale fortăreței.

Apoi căpitanul Anton îl opri, vorbindu-i pe un ton jos:

– Tu dă semnalul, iar arcașii mei vor trage douăzeci de săgeți în uriașul ăla chel înainte să poată clipi. Dacă tatăl tău știe să alerge, poate că veți ajunge amândoi în viață în fortăreață. Te vom acoperi cât de bine vom putea.

– Care ar trebui să fie semnalul?

– Ai putea să te scarpini după cap?

– Bine. Dar... dacă am nevoie cu adevărat să mă scarpin în cap?

Elful îl privi.

– Te abții.

– O, bine.

Apoi căpitanul dădu un semnal, zăvoarele greoaie fură ridicate, grinzile îndepărtate, iar porțile fortăreței se deschiseră. Elful îl bătu pe Michael pe braț.

– Succes, Sir Iepure!

De îndată, Michael trecu de porți și se afla în afara zidurilor, iar între el și hoarda de monștri nu mai era niciun obstacol. Nu se simțise niciodată atât de expus. Michael se concentră asupra chipului tatălui său și începu să înainteze,

mâna dreaptă apăsându-i geanta pe șold, simțind conturul *Cronicii* alături de forma familiară a antologiei piticilor. În întreaga vale răsuna doar sunetul pașilor săi pe roci.

Se opri la zece metri de Rourke și tatăl său. Aici panta era relativ plană, iar Michael fu nevoit să își ridice privirea spre tatăl său. Arăta mai bătrân decât în fotografia cu Hugo Algernon, mult mai bătrân și mai obosit. Și barba era, de asemenea, nouă. Deși Michael era de părere că arăta mai puțin ca o persoană care avea o barbă și mai mult precum cineva care nu avea timp sau mijloacele necesare pentru a se bărbieri. De aproape părea chiar mai slab.

Tatăl său îi zâmbi cu tristețe.

– Îmi pare atât de rău, Michael!

– Nu este vina ta.

– Ești în regulă? Nu ești rănit deloc?

Michael dădu din cap.

– Sunt bine.

– Și Emma?

– Este bine. Este acolo sus.

– Dar Kate nu este cu voi?

– Nu. Este... o poveste lungă.

Rourke chicoti.

– Adevărat, flăcău, spuse el. Dar o vei revedea pe minunata ta soră în curând. O, da.

Michael simți că bărbatul știa ceva despre Kate și îl tachina. Dar nu avea de gând să muște momeala. Se gândi la ceea ce spusese căpitanul elf și se întreba dacă el și tatăl său chiar vor putea ajunge înapoi la fortăreață nevătămați.

– Doar ca să știi, spuse Rourke de parcă i-ar fi citit gândurile, dacă elfii ăia înșelători încearcă ceva, am o armată de *morum cadi* care îți vor ucide tatăl înainte să facă un pas.

„Ei bine, gândi Michael, cam atât cu planul ăsta."

– Unde este mama?

– Nu mă lasă să spun. Dar este bine. Vă transmite toată dragostea ei. Și spune că orice ați decide, noi vom înțelege. Mă bucur să te văd. Chiar și în condițiile astea.

Michael încuviință și spuse încet:

– Și eu.

Rămaseră amândoi în tăcere pentru un moment.

– Am încercat. Michael își putea auzi glasul spărgându-se. Mi-am dat toată silința.

– Știu că ai făcut-o, spuse tatăl său. Este în regulă.

– Și Kate nu este aici! Toate gândurile sale se revărsau pe măsură ce zidurile pe care Michael le ridicase se prăbușeau. A trebuit să fiu eu conducătorul! A trebuit să iau eu toate deciziile! Am încercat să fac ce ai fi făcut tu! Așa cum spune regele Killick! Se opri, copleșit, nedorindu-și să plângă în fața lui Rourke. În cele din urmă, după ce își recăpătă cumpătul, ridică din nou privirea. Pe chipul tatălui său se citea confuzie. Știi tu, ce spune regele Killick despre conducere...

Se opri, gândindu-se că tatăl său va continua. Dar, în schimb, pentru un moment scurt își văzu tatăl aruncându-i o privire furișă lui Rourke.

– Îmi pare rău, Michael. Multe s-au întâmplat în ultimii zece ani; nu cred că îmi mai amintesc.

– Ba da, îți amintești! Și brusc devenise important, chiar vital ca tatăl său să își amintească. Doctorul Algernon a spus că era citatul tău preferat. Regele Killick a spus: „Un conducător măreț trăiește nu în inima sa, ci în capul său". Nu îți amintești? Trebuie să îți amintești!

– A, desigur, spuse tatăl său zâmbind. Mereu mi-a plăcut citatul acela. Și este foarte adevărat.

Iar apoi, fără să înțeleagă ce face, Michael spuse:

– Killick era un rege străvechi... al elfilor.

Zâmbetul tatălui său nu ezită niciun moment.

– Da, îmi amintesc acum. Elfii erau foarte înțelepți. Îți mulțumesc pentru că mi-ai reamintit asta.

– Ei, interveni Rourke, aceasta a fost o reuniune încântătoare. Dar nu suntem aici să stăm la taclale toată ziua. Tu și sora ta mergeți cu noi și ai promisiunea mea solemnă că nici voi, nici părinții voștri nu veți fi răniți. Dacă refuzi, eu îi voi trage pe Richard și pe fiecare elf din fortăreața aceea prin sabie, iar tu tot vei pleca de aici cu noi. Înțelegi?

Mintea lui Michael se învârtea. Tatăl său nu își amintise citatul. Apoi se purtase în felul în care o făcuse! Și crezuse că regele Killick fusese un elf! Uitase oare?

– Băiete, îmi pui serios răbdarea la încercare!

– Bine. Dar eu... trebuie să îi explic surorii mele. O voi aduce afară.

Trebuia să scape de acolo; avea nevoie de timp și spațiu pentru a se gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Începuse să se întoarcă.

– Aşteaptă.

Rourke avea cuţitul la gâtul tatălui lor.

– Vrei să o aduci tu însuţi afară pe micuţa Emma, bine. Lasă *Cronica*.

Michael putea simţi tensiunea din fortăreaţă, foamea Strigoilor şi a Diavolilor. Se părea că toate vieţile lor se legănau pe lama cuţitului lui Rourke. Băgă mâna în geanta sa şi simţi coperta tare din piele pe care o ştia atât de bine.

– Lasă-l pe tata să o ţină, totuşi. Doar până când eu şi Emma ne întoarcem.

Rourke zâmbi.

– Desigur.

Michael păşi în faţă şi îi înmână Cartea tatălui său.

– Este... un blestem aruncat asupra ei. Ţine-o închisă.

Privi cum tatăl său îşi trecu mâna peste copertă.

– Credeam că este roşie.

– Ordinul a ascuns-o în lavă, aşa că pielea s-a ars. Mă întorc imediat.

Începu să urce panta către fortăreaţă. Fu nevoit să se forţeze să meargă încet. Inima îi bubuia; nervii îi erau întinşi la maxim. La jumătatea distanţei către poartă privi peste umăr. Rourke îl privea, iar în momentul în care privirile li se întâlniră – poate că bărbatul cel chel văzu ceva sau era deja suspicios – Rourke smulse Cartea pe care Michael i-o dăduse tatălui său. Michael nu aşteptă ca el să o deschidă şi să privească înăuntru; deja începuse să alerge.

– Opriţi-l! strigă Rourke. Opriţi-l pe băiat!

Țipătul Strigoilor sfâșie aerul. Michael era la douăzeci de metri de porți când se împiedică, prăbușindu-se peste roci. Se ridică într-o clipită, dar întârzierea îl costă. Îi putea auzi pe Strigoi apropiindu-se. Apoi căpitanul elf alergă afară din fortăreață, cu arcul întins, iar mâna i se mișcă cu viteza luminii în timp ce trăgea torente de săgeți care șuierau pe lângă capul și umerii lui Michael, găsindu-și țintele cu un acompaniament de *tic-tic-tic-tic-tic*. Elful îl prinse de braț, strigând „Fugi!" și îl trase după el. Apoi intrară pe poartă, iar Michael auzi cum porțile se închid și el căzu în genunchi, gâfâind.

– Michael?! Ce s-a întâmplat? Ești bine? Era Emma, trăgându-l de braț. I-ai dat Cartea! Și cum rămâne cu tata? El este încă acolo!

Michael se forță să se ridice.

– Acela nu... acela nu este tata...

– Ce vrei să spui?

– A uitat citatul, cel pe care se presupunea că îl iubește și... și a crezut că Killick este un elf... și i-am dat *Totul despre pitici* și el a crezut că este *Cronica*. Nu este el!

Michael putea vedea că Emma nu înțelegea, dar nu mai avea timp pentru explicații. Afară, în spatele zidurilor, Rourke îi striga numele. Repede, cu Emma și căpitanul elf urmându-l, Michael se cățără pe metereze.

Wilamena se grăbi să ajungă la el în timp ce păși pe parapet.

– O, iepure...

– Nu acum, spuse Michael.

Alergă către zid. Gabriel era deja acolo, privind în josul pantei. Sub ei, Rourke avea un cuțit la gâtul bărbatului pe care Michael nu îl mai credea tatăl său. *Totul despre pitici* zăcea pe pământ.

– Flăcău! Îți mai dau o ultimă șansă.

Michael se întoarse către Emma.

– Ascultă, știu că nu ai încredere în mine...

– Poftim?! Despre ce vorbești?

– Adică nu în felul în care aveai! Și înțeleg! Dar trebuie să ai încredere în mine acum! Acela nu este tatăl nostru!

Emma se holba la el și, chiar și fără puterea *Cronicii,* Michael văzu durerea trădării sale atât de proaspătă în interiorul ei. Era groaznic să o vadă, groaznic să știe că el era răspunzător pentru ea. Dar nu își îndepărtă privirea. Știa ce îi cerea.

– Ești sigur? spuse ea. O sută la sută sigur sigur?

Era atât de sigur? Chiar era posibil așa ceva? Chiar cu toate dovezile – uitând citatul, confundându-l pe Killick cu un elf, nerecunoscând antologia piticilor –, cu toate astea, încă mai era loc de îndoială. Nu era nicio cale pentru a fi sută la sută sigur.

Dar Michael știa în inima sa că bărbatul acela nu era tatăl lor.

– Da. Sunt sigur.

– Bine, spuse ea. Am încredere în tine.

Michael se întoarse către căpitanul elf.

– Trage în el.

– În bărbatul chel? Cu plăcere.

Fixă o săgeată și o trase înapoi.

– Nu, spuse Michael. În bărbatul care pretinde că este tatăl nostru.

Emma, căpitanul, Gabriel și Wilamena se holbau la el.

– Ești sigur de asta? întrebă Gabriel.

– Da. Michael luă mâna Emmei într-a sa, simțind cum tremură. Acela nu este tatăl nostru.

Privirea Emmei se plimba agitată de la Michael la Gabriel. Era speriată, dar era de partea lui. Încuviință.

– Băiete...

Urmă un șuierat blând, iar apoi capătul unei săgeți pătrunde în pieptul bărbatului de lângă Rourke. Totul fu redus la tăcere.

– Michael...

Emma îl strânse de braț.

– Așteaptă.

Bărbatul căzu în genunchi și se prăbuși peste rocile negre.

Michael stătea complet nemișcat. Nu clipea; nu respira...

Apoi Rourke începu să râdă, un râs zgomotos care răsună prin întregul canion. Cu vârful cizmei îl întoarse pe bărbat cu fața în sus. Tatăl lor dispăruse. În locul lui zăcea un bărbat scund, cu părul nisipiu și cu o săgeată în piept.

– Era fermecat! strigă Wilamena. Iepure, ești un geniu!

Îl strânse în brațe și îl sărută pe obraz.

– Tatăl meu nu ar confunda niciodată *Totul despre pitici,* spuse Michael, încercând să nu își arate ușurarea. Sau să creadă că regele Killick a fost un elf. Ridicol! Apoi privi către Emma și îi strânse mâna. Mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine.

Emma nu spuse nimic, ci îl îmbrățișă cu putere.

– Atunci, flăcău, strigă Rourke, presupun că vom face asta după vechea metodă. Se întoarse către armata sa. Aduceți-mi copiii! Ucideți-i pe restul!

Și astfel începu bătălia.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Ultima dorință a Henriettei Burke

– Ce vrei să spui? Cine dă foc bisericii? Diavolii?

Kate, Rafe și Beetles stăteau în mijlocul străzii în timp ce petrecăreții continuau să se învârtă în jurul lor. Rafe îl înșfăcă pe Beetles de jachetă.

– Nu sunt Diavolii! plânse Beetles, cu o privire sălbatică. Sunt oameni! Sunt grupuri care umblă prin tot orașul! Caută să distrugă tot ce are legătură cu magia!

– Dar biserica este ascunsă! spuse Kate. Se presupune că este invizibilă!

Băiatul dădu din cap.

– Nu mai este!

– Ce s-a întâmplat cu Scruggs? întrebă Rafe.

– Era cu tine, nu-i așa? A mers la conacul Diavolilor?

– Dar nu a intrat! După ce mi-a dat farmecul, a rămas în stradă!

– Da, bine, în timp ce se întorcea la biserică, a dat peste o mulțime care urmărea două vrăjitoare. Scruggs i-a

împiedicat, dar cineva a aruncat o cărămidă sau o piatră sau altceva și l-a lovit direct în cap. Este mort Scruggs.

– Scruggs este mort?

Kate era uimită.

– Desigur. Cele două vrăjitoare l-au adus înapoi la biserică, ne-au relatat ce s-a întâmplat. Am fost acolo când l-au adus. El a spus: „Mi-e sete". Apoi s-a prăbușit fără viață. O secundă mai târziu – *bang* – biserica era vizibilă în ochii tuturor. Oamenii de pe străzi au început să țipe și să arate spre ea. O jumătate de oră mai târziu a sosit mulțimea. Aveau torțe și puști...

– Și știau, întrebă Rafe, știau că sunt copii înăuntru?

– Desigur că știau, spuse Beetles. Domnișoara B le-a spus. Nu le-a păsat. Doar au început să dea foc bisericii.

Rafe alergă printre dansatori, dispărând în josul străzii întunecate. Beetles o luă pe urmele sale, iar tot ce putea Kate să facă era să țină pasul. Haina lungă îi stânjenea fuga, iar ghetele pe care i le dăduseră gnomii îi tot alunecau pe zăpadă și gheață. Deveni repede evident că Beetles spunea adevărul: pe străzi erau găști de oameni – uneori de câte trei sau patru, alteori de câte zece indivizi – mergând prin oraș cu torțe aprinse, care dădeau foc la orice avea un indiciu cât de mic despre magie. Kate se întrebă cum ea și Rafe nu văzuseră sau auziseră mulțimile înainte, dar poate că o făcuseră, dar de la mare distanță strigătele și torțele puteau fi ușor confundate cu o petrecere. Lui Kate i se părea că nebunia pusese stăpânire pe oraș, de parcă oamenii puteau simți schimbarea ce urma

să vină și știau că aceasta era ultima lor șansă de a-și elibera furia înainte ca magia să dispară.

– Cât este ceasul? strigă ea către Beetles pe când cei doi inși goneau pe străzi.

– E trecut de unsprezece! Mai avem mai puțin de oră până la Separare!

– Unde sunt ceilalți? Unde sunt Jake și Abigail?

– Nu știu. Mulțimea era adunată în jurul bisericii, iar domnișoara B mi-a spus să îl găsesc pe Rafe. Credea că este posibil ca el să te fi adus aici. Ce făceați voi doi?

Kate nu răspunse. Până atunci putu deja vedea flăcările pe cerul nopții și auzi strigătele, iar când trecură de ultimul colț, Kate se opri, împietrită de priveliștea dinaintea sa. Biserica era complet înghițită de flăcări, zăpada se topise pe o distanță de circa cincisprezece metri în jurul ei. O mulțime se adunase în stradă; mulți oameni fluturau torțe și păreau să ovaționeze focul. Nu îl vedea pe Rafe.

– Aici!

Beetles alerga către o alee de peste drum de biserică. Ea îl urmă, iar acolo, ghemuiți între clădiri, erau Abigail și alți douăzeci de copii destul de mici. Chipurile le erau brăzdate de funingine, ochii fiindu-le mari și plini de teamă. Abigail se aruncă imediat în brațele lui Kate.

– Ești bine? o întrebă Kate, îmbrățișând-o strâns pe copilă. Sunteți bine cu toții?

Abigail încuviință și își șterse ochii, lacrimile întinzându-i cenușa pe obraz.

– Domnişoara B ne-a trimis afară pe uşa laterală. Tot locul era în flăcări, dar ea a intrat înapoi şi a spus că mai erau şi alţi copii care trebuiau să fie scoşi! Ea este încă înăuntru!

– Dar Jake? întrebă poruncitor Beetles. L-ai văzut pe Jake ieşind în siguranţă?

Fata dădu din cap.

– Va fi bine, îi spuse Kate. Jake va ieşi de acolo.

Chiar în timp ce vorbeau, un alt grup de copii ieşi alergând pe alee. Erau îngroziţi şi acoperiţi cu funingine. Spuneau că erau captivi în biserică, dar că Rafe spărsese uşa şi îi condusese afară. Kate îl putea vedea pe Beetles căutând mereu cu privirea în jur; părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Unde este Jake? Cineva trebuie să îl fi văzut pe Jake. Cine l-a văzut ieşind?

– L-am văzut în biserică, spuse o fată. Credeam că vine cu noi. Nu ştiu unde este.

Fără vreun alt cuvânt, Beetles alergă către biserică.

Kate o privi pe Abigail.

– Există vreun loc sigur în care puteţi merge?

Abigail încuviinţă.

– Teatrul Bowery. În centru, lângă cartierul magic. Managerul este un prieten de-al domnişoarei B.

– Atunci mergeţi acolo, spuse Kate. Preiei conducerea. Poţi face asta.

Privind-o pe Abigail încleştându-şi maxilarul şi îndreptându-şi umerii, Kate îşi aminti din nou de Emma. Abigail se întoarse către ceilalţi copii.

– În regulă! Toată lumea să găsească pe cineva cu care să se țină de mână! Mergem în centru!

Copiii se plimbară de colo-colo, găsindu-și parteneri.

– Dar tu? o întrebă Abigail pe Kate.

– Merg după Beetles.

Și apoi se întoarse și alergă spre clădirea în flăcări.

Biserica se înălța la colțul First Avenue cu o alee îngustă, iar mulțimea era adunată de-a lungul bulevardului. Erau bărbați și băieți și toți aveau torțe și cuțite și bâte. Cu toții strigau și râdeau și aplaudau și aruncau pietre și sticle prin ferestrele încă rămase în picioare ale bisericii, chipurile lor fiind roșii și demonice în lumina flăcărilor. Kate șovăi pentru un moment în spatele mulțimii.

„Cum puteau face asta? se întrebă ea. De unde putea veni atâta ură? Acești copii trăiau acolo; nu făcuseră nimic rău!"

Kate simți cum furia se trezește în interiorul său; își dorea să biciuiască mulțimea, să îi rănească pe toți de acolo; și îi trecu prin cap că așa trebuia să se fi simțit Rafe tot timpul.

Forțându-se să se concentreze, alergă către aleea din spatele bisericii. Era un zid ce separa biserica de casele de pe alee, iar Kate alergă de-a lungul său. Căldura focului era înăbușitoare și îi ardea fața. Beetles se năpustea iar și iar asupra unei uși în flăcări. Kate îl trase înapoi.

– Oprește-te! Este prea periculos!

– El este încă acolo! suspină Beetles, încercând să se elibereze. Jake este încă acolo! Dă-mi drumul! Trebuie să...

Ușa explodă înspre exterior. Fum negru năvălea afară din clădire, iar vreo doisprezece copii, șaptesprezece, optsprezece ieșiră împleticindu-se, se aplecau și tușeau, chipurile fiindu-le înnegrite de fum. Kate îi conduse de acolo, verificându-i pe fiecare în parte pentru a se asigura că erau bine. Jake nu era printre copii, iar Kate se întoarse și îl văzu pe Beetles protejându-și ochii și îndreptându-se către ușă. Îl prinse pe băiat înainte să facă un salt.

– Dă-mi drumul! Trebuie...

Chiar atunci, o altă siluetă apăru din fum. Kate văzu că era Rafe și ținea un copil în brațe.

Beetles se moleși în strânsoarea lui Kate.

– Acela este... rosti el. ... Este?

Pentru că Jake era cel pe care Rafe îl purta în brațele sale, iar chipul băiatului era pătat de fum și ochii îi erau închiși, Kate simți cum inima i se încleștează asemenea unui pumn. „Nu, gândi ea, te rog, nu."

Apoi băiatul tuși și clipi, ochii fiindu-i roșii și umezi. Îi zări pe Kate și Beetles.

– Hei.

– Hei, spuse Beetles, plângând și zâmbind în același timp.

Kate se întinse și mângâie părul băiatului.

– Ce făceai acolo? Te gândeai să deschizi un magazin?

Jake zâmbi și zise, slăbit:

– Da, magazinul Să-Ardem-Biserica-din-Temelii.

Rafe îl puse pe băiat pe picioarele sale, iar Beetles își puse brațul în jurul prietenului său.

– Ăştia sunt toţi copiii. Chipul lui Rafe era înnegrit de fum, iar vocea îi era răguşită: Unde sunt cei care au ieşit deja?

– Abigail îi conduce în centru, spuse Kate. La Teatrul Bowery. A spus că managerul este un prieten de-al domnişoarei Burke.

Rafe îl privi pe Beetles.

– Ai auzit asta? Îi poţi duce pe copii acolo?

– Desigur! spuse Beetles, recăpătându-şi încrederea. Hei, ascultaţi! Toţi Sălbaticii să mă urmeze!

Şi cu braţul lui Jake peste umărul său, îi conduse pe copii de lângă biserică.

Kate şi Rafe rămaseră singuri doar pentru un moment, când o bubuitură se auzi în biserică, apoi un zgomot metalic care putea fi auzit chiar şi prin larma provenită de la trosetul materialelor aflate în flăcări.

– Unul dintre clopote, spuse Rafe. A căzut din turn.

Se îndreptă înapoi către biserică, dar Kate îi prinse braţul.

– Ce faci? Toţi copiii sunt afară!

– Merg după domnişoara B.

Îşi eliberă braţul şi dispăru în fum.

Kate nu ezită, alergă pe urmele sale. Într-adevăr, chiar dacă s-ar fi gândit mai mult – la responsabilităţile ei faţă de Michael şi Emma, faţă de părinţii săi, la faptul că în ciuda tuturor acestora Rafe putea încă deveni inamicul ei –, Kate ar fi procedat la fel. Exact ca doctorul Pym şi Gabriel sau Robbie McLaur, Rafe se pusese pe sine în pericol pentru a

o proteja pe ea, iar prin asta chiar familia ei. Acum el avea nevoie de ajutorul ei.

Își ținu capul jos și o mână înaintea feței. Căldura îi ardea pielea, fumul îi ataca ochii, dar reuși să ajungă în coridorul principal al bisericii, unde tavanul era atât de înalt, încât tot fumul se aduna deasupra. Își dezbrăcă haina și o scăpă pe podea. Aerul îi ardea gâtul și plămânii și se întrebă cât va mai dura până ce întreaga biserică se va prăbuși.

Fu prinsă de braț și smucită.

– Ce faci? întrebă Rafe impunător.

– Nu te las singur aici!

Rafe părea furios, dar apoi o parte din tavan se prăbuși peste ușa pe care intrase Kate. Ieșirea era astfel blocată.

– Nu avem timp de ceartă! strigă Kate. Trebuie să o găsim pe domnișoara Burke și să ieșim de aici!

Rafe o luă de mână.

– Nu da drumul mâinii mele! Orice s-ar întâmpla!

Începu să alerge prin biserică, trăgând-o pe Kate după el. La baza turnului zăceau sparte două clopote uriașe. În timp ce Kate și Rafe pășeau printre bucățile sparte, gheata lui Kate alunecă și mâna îi scăpă dintr-a lui Rafe. Instantaneu fumul îi invadă plămânii, iar căldura deveni insuportabilă. Kate începu să strige, dar Rafe îi prinse din nou mâna, iar ea simți un cocon de aer mai rece coborând în jurul lor.

– Te pot proteja! strigă el. Dar trebuie să mă ții de mână! Vino!

Kate încuviință și începură să urce scările șubrede.

În cădere clopotul distrusese porțiuni mari din casa scărilor, iar ceea ce rămăsese era înghițit de flăcări. Totuși, Kate și Rafe continuară să urce, evitând plăcile care păreau cel mai probabil să se prăbușească și sărind ținându-se de mână peste găurile unde nu mai erau deloc trepte. Kate continua să se gândească nu doar la faptul că trebuiau să coboare pe aceleași scări pe care flăcările le devorau cu fiecare secundă ce trecea, ci și la faptul că deasupra lor încă mai atârnau două clopote. Cât va mai dura până se vor prăbuși și ele?

Apoi ea și Rafe urcară prin trapa clopotniței și păși pe platforma deschisă.

Kate se aștepta să o găsească pe Henrietta Burke fie moartă, fie captivă sub o grindă prăbușită. Se dovedi a nu fi niciuna din variante. Femeia stătea la marginea clopotniței, silueta ei semeață fiind conturată de flăcări, privind cu calm către strada de dedesubt. Aerul rece al nopții făcea ca respirația din clopotniță să fie suportabilă, iar Rafe se eliberă de mâna lui Kate și alergă spre femeie. Kate privi cum Henrietta Burke se întoarse spre Rafe și auzi glasul băiatului rugând-o, implorând-o. Apoi Henrietta Burke dădu din cap și spuse ceva ce Kate nu putu auzi.

„Ce face? se întrebă Kate. Pierdem timpul."

Deasupra ei clopotele se ciocneau unul de celălalt, fiind legănate înainte și înapoi de căldura care se ridica în turn.

Rafe se întoarse lângă Kate, ștergându-și lacrimile și evitându-i privirea.

– Vrea să vorbească cu tine.

– Poftim?

– Vrea să vorbească cu tine. Du-te! Locul ăsta se poate prăbuși în orice secundă!

Nesigură de ceea ce se întâmpla, Kate traversă clopotnița. I se părea că întreg turnul începuse să se clatine. Henrietta Burke își avea șalul în jurul umerilor și privea mulțimea din stradă. Kate putea vedea torțele, asemenea licuricilor, mișcându-se în întuneric.

– Rafe mi-a spus că toți copiii au ieșit.

– Da.

– Iar tu i-ai trimis la Teatrul Bowery? Asta este bine. Prietenul meu de acolo știe ce să facă. Am făcut aranjamente în urmă cu mult timp în caz că așa ceva avea să se întâmple. Există un loc în partea de nord a statului. Copiii vor fi educați. Vor crește în siguranță. Și când te gândești că eram atât de aproape de a fi în siguranță pentru totdeauna! Dar regretul este inutil. Viața merge înainte, chiar și pentru călătorii în timp ca tine.

– Domnișoară Burke...

– Nu, ascultă-mă. Apoi se întoarse și privi către Kate. Oamenii cred că eu sunt o femeie dură, dar adevărul este mult mai profund. Am renunțat la propriul meu copil în urmă cu mult timp. Credeam că va fi mai în siguranță printre cei care nu știu magie, crescut ca unul de-al lor. M-am înșelat. Natura lui a ieșit la suprafață; iar când a avut nevoie de mine, nu am fost acolo. De atunci plătesc datoria asta. Rafe este fiul pe care ar fi trebuit să îl cresc. Dar nu îl mai pot proteja.

Kate simți greutatea îngrozitoare a cuvintelor femeii. Henrietta Burke păși mai aproape.

– Îți amintești înțelegerea noastră? Te ajut să ajungi acasă, iar în schimb îmi voi cere plata când doresc. Acel moment a sosit.

– Dar trebuie să mergem! Focul...

– Copilă, spuse femeia cu părul sur, eu nu merg nicăieri.

Deschise șalul, iar Kate zări un ciob de sticlă asemănător unui pumnal ieșind din corpul ei. Sângele se prelingea pe sticlă și apoi pe rochia sa.

– Rafe vrea ca eu să scap. El încă mai crede că magia poate repara totul. Dar toată magia vine cu un preț, iar prețul pentru a mă vindeca este mare. Rămân.

Kate deschise gura, dar niciun cuvânt nu putu rosti. Oroarea situației, calmul și acceptarea femeii o lăsară fără cuvinte. Henrietta Burke continuă:

– Știu cine este Rafe. Scruggs credea că nu știu, dar am știut dintotdeauna rolul care îl așteaptă. Totuși, are de ales.

Femeia își puse mâna pe umărul lui Kate; ochii cenușii îi erau ficși și intenși.

– Iubește-l.

– P-p-poftim?

– De aceea ești aici. De aceea ai venit. Deja l-ai schimbat. Tu nu o poți vedea, dar eu da. Tu ești singura lui speranță. Trebuie să îl iubești.

Kate se holbă la femeie. Turnul se legănă, clopotele răsunară, strigăte se înălțau din stradă, flăcările dansau pe acoperiș. Dădu din cap.

– Nu înţelegi... nu înţelegi cine...

– Ştiu perfect cine este. Cine îi este destinat să devină. Dar încă îl poţi salva. Iubeşte-l, copilă! Iubeşte-l aşa cum el deja te iubeşte pe tine.

– Te rog... nu îmi cere asta.

– Dar trebuie. Este singura speranţă pe care o avem.

Apoi femeia se aplecă şi şopti în ureche lui Kate:

– Şi iată partea mea de învoială: nu ai nevoie de o vrăjitoare sau un vrăjitor sau de oricine altcineva care să te ajute să ajungi la puterea din tine. Nu ai avut niciodată. Nu te mai împotrivi şi las-o să răsară.

Brusc, Kate ştiu că femeia avea dreptate. Puterea era în ea; o putea simţi chiar şi atunci, putea simţi cum ea însăşi i se împotrivea. I se împotrivea de luni de zile, de când o dusese pe Contesă în trecut şi ceva în interiorul său se schimbase pentru totdeauna.

Puterea *Atlasului* era puterea *ei*. Nu o mai putea nega.

– Acum plecaţi. Iar femeia, încă privind în ochii lui Kate, strigă: Ia-o!

Kate îşi simţi braţul cuprins de o mână fermă şi Rafe o trase către trapă. Chiar când se pregăteau să coboare, ceva se prăbuşi, podeaua se cutremură, iar Kate şi Rafe priviră înapoi pentru a vedea colţul clopotniţei prăbuşindu-se. Femeia dispăruse.

Călătoria înapoi din turnul clopotelor era chiar mai periculoasă decât îşi închipuise Kate. Mai multe trepte se prăbuşiseră, iar Kate putea simţi globul de aer rece pe care îl

crease Rafe devenind din ce în ce mai slab. Totuşi, Kate se simţea de parcă ar fi fost într-un vis, ca şi cum nimic în jurul său nu ar fi fost real. Mintea ei nu putea procesa faptul că femeia dispăruse, cu atât mai puţin lucrurile pe care le spusese.

Apoi, la ultimele rânduri de trepte, Kate auzi sunetul de care se temuse cel mai mult şi o trezi la realitate. Ea şi Rafe priviră amândoi în sus şi văzură cum gura uriaşă a clopotului se prăbuşea şi se îndrepta către ei, distrugând treptele din lemn. În acelaşi moment, treptele pe care stăteau se prăbuşiră. În timp ce cădeau, Rafe o împinse pe Kate către uşă. Ea ateriză pe o parte, izbindu-se de perete, dar avea o vedere perfectă asupra lui Rafe, care zăcea nemişcat pe podea.

Apoi Kate îi strigă numele în timp ce clopotul se prăbuşea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Bătălia Vulcanului

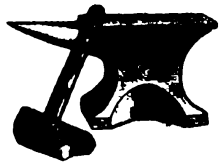

Grupuri de Diavoli şi Strigoi urcau panta, cărând scări pe care le confecţionaseră din copacii tăiaţi din pădure. De îndată ce intrară în aria lor, de-a lungul meterezelor elfii începură să tragă săgeată după săgeată în creaturi.

Arcaşii erau teribil de precişi, dar în momentul în care un Diavol sau Strigoi se prăbuşea, un altul sărea pentru a-i lua locul, iar scările continuau să înainteze.

Aerul deja era greoi din pricina duhorii Strigoilor care se dizolvau pe panta stâncoasă.

Şi totuşi, erau din ce în ce mai mulţi...

Iar ţipetele îngrozitoare răsunau din zidurile canionului.

– Asta este stupid! exclamă supărată Emma. Ar trebui să fim acolo jos şi să îi ajutăm!

– Nu am face altceva decât să le stăm în cale, rosti Michael.

– Ba îi ajutăm, spuse prinţesa elf. Îi determinăm pe cei de jos să lupte mai curajos. Deşi îmi doresc să fi avut o batistă pentru a o flutura.

La ordinele lui Gabriel, cei trei priveau lupta din vârful turnului distrus parțial. Desigur, Wilamena le spusese copiilor că prietenul lor nu avea puterea de a-i da ordine, dar nu putea permite ca asta să o despartă de iepurele ei.

Michael petrecuse primele minute din vârful turnului evaluând șansele apărătorilor. Fortăreața însăși, pe lângă faptul că era construită pe un vulcan, era bine poziționată. Pe fiecare parte, panta era atât de abruptă și compusă din pietriș și fragmente de rocă, încât nu permitea deloc înaintarea inamicului. Asta însemna că atacatorii erau nevoiți să lanseze un atac frontal, așadar elfii aveau doar un zid de apărat. Acest ușor avantaj era singurul lucru care mai putea împiedica fortăreața să fie cucerită. Dar Michael știa că nu aveau sorți de izbândă. Armata lui Rourke era pur și simplu prea numeroasă. Așa că întrebarea era: puteau apărătorii rezista până când sosea doctorul Pym? Sau până la sosirea întăririlor din colonia elfilor?

– Privește! strigă Emma.

De dedesubt ceva zbură în aer, devenind din ce în ce mai mare. Michael privea, incapabil sau poate nevrând să înțeleagă ceea ce vedea; apoi bolovanul se izbi de zid, trimițând un cutremur în întreaga fortăreață. Michael privi cu atenție panta, până când zări unul dintre trolii lui Rourke aplecându-se și punându-și brațele în jurul altei stânci masive. Elfii deja lansaseră ploaia de săgeți asupra creaturii; dar torpilele de-abia zgâriau pielea monstrului și, câteva momente mai târziu, un al doilea bolovan fu aruncat peste

zidul fortăreței, fragmentându-se în pietre și moloz la căderea în curtea interioară.

Primele scări ajunseră acum la parapeți.

Michael reduse tăcut șansele lor de apărare.

– Nu putem sta aici pur și simplu! Emma vorbea de una singură. Trebuie să facem ceva!

Michael începu să spună că îi înțelegea frustrarea, că nu aveau nicio șansă de a-i alunga pe atacatori, când văzu că Wilamena tocmai își luase coroana de aur de pe cap și o flutura în aer, strigând (dintr-un anume motiv): „Troo-loo-loo! Troo-loo-loo!

– De fapt, spuse Michael, am o idee.

Gabriel își ațintì sabia asupra unui Strigoi care se cățăra pe zid, iar creatura căzu în gol, țipând.

Trecuse deja o oră de la începerea bătăliei, iar ea continua să fie purtată de-a lungul zidului frontal al fortăreței. Strigoii și Diavolii continuau să urce scările, iar elfii continuau să îi arunce în hău. Gabriel știa că atâta timp cât puteau apăra zidul, aveau o șansă. Dar dacă forțele lui Rourke reușeau să pătrundă în fortăreață, ei ar fi fost nevoiți să se retragă înspre pivnița care, din cauza găurii de mărimea unui dragon din acoperiș, oferea puțină siguranță. Gabriel privi către soare. Zilele aici erau scurte, iar ei mai aveau probabil două ore de lumină.

Fumul negru ce se înălța din conul vulcanului părea din ce în ce mai amenințător.

Chiar atunci se auzi o bubuitură puternică, iar porțile fortăreței se cutremurară. Gabriel privi peste zid pentru a vedea doi troli mătăhăloși stând înaintea porților, mânuind un copac uriaș pe post de berbec. Elfii lansau spre ei săgeată după săgeată; spatele și umerii creaturilor erau ghimpați precum porcii spinoși, dar trolii nu dădeau nicio atenție săgeților și continuau să lovească iar și iar porțile cu copacul – *bum – bum – bum* – în timp ce Rourke, stând la adăpost de săgețile elfilor, îi îndemna să înainteze. „Alte câteva lovituri, gândi Gabriel, și porțile aveau să se deschidă."

Se întoarse către căpitanul elf.

– Ia o frânghie.

– De ce?

– Să mă tragi după aceea.

Apoi Gabriel spintecă un Strigoi care se cățăra pe zid, ținu scara creaturii și cu un salt uriaș o aruncă și se aruncă și el odată cu ea de pe zid. Călărind scara, Gabriel sări mai departe decât ar fi făcut-o de unul singur, așa că atunci când scara se înclină, el ajunse direct deasupra trolilor și îl auzi pe Rourke strigând: „Acolo! Pe scară! Ucideți-l! În timp ce coborî, Gabriel își năpusti sabia asupra gâtului expus al celui mai apropiat trol – care nu îl văzu, fiind concentrat asupra acțiunii sale – și cu forța adăugată a căderii sale, reuși cea mai puternică lovitură pe care o dăduse vreodată. Urmă un urlet de durere în timp ce copacul ateriză pe piciorul celui de-al doilea trol, iar Gabriel îl putea auzi pe Rourke strigându-le Strigoilor să tragă și să nu își facă griji că îl vor nimeri pe trolul neghiob. Gabriel puse un picior

pe copac, sări în aer și, ținând mânerul cu ambele mâini deasupra capului, își înfipse sabia în craniul celui de-al doilea trol.

Și rămase acolo înfiptă, la zece centimetri adâncime.

Strângând mânerul, Gabriel apăsă cu piciorul pe pieptul creaturii și încercă să își elibereze lama. Dar ea nu se mișcă. Gabriel tocmai hotărâse să abandoneze sabia și să fugă spre fortăreață când trolul – care nu părea deranjat de faptul că avea o macetă uriașă înfiptă în cap – scoase un urlet furios și îl prinse de mijloc. „Asta este!, striga Rourke. Nu îi da drumul!" Gabriel își simți coastele strivite, degetele masive și greoaie presându-i pieptul și spatele. Cu ultimele puteri, Gabriel lovi cu călcâiul iar și iar în nasul creaturii, iar la a cincea lovitură, monstrul îl eliberă brusc. Gabriel căzu gâfâind la pământ, în timp ce trolul înnebunit de durere, cu sângele negru prelingându-i-se pe față, păși peste rândurile de Strigoi și Diavoli. Gabriel reuși să ajungă la zid, se prinse de frânghia care fusese aruncată în jos și fu tras în sus. Căpitanul elf îl ajută să urce peste zid, iar Gabriel privi înapoi pentru a-l vedea pe Rourke pășind în fața trolului turbat și cu o sabie extrem de lungă tăie capul creaturii.

Comportamentul prefăcut și binedispus al lui Rourke fusese înlocuit de o furie reală și își îndreptă sabia însângerată către Gabriel.

Gabriel nu îi oferi niciun răspuns și se întoarse pentru a căuta o armă.

– Nici măcar nu ne vei spune?!

Michael dădu din cap.

– Am vorbit prea repede. Ar fi trebuit să analizez toate variabilele înainte să zic ceva. Este o idee ridicolă. Să uităm de ea, să mergem sus și să privim bătălia. Bine?

Michael, Emma și prințesa elf stăteau la baza turnului, vorbind în șoaptă, în timp ce Gardianul era la doar douăzeci de metri distanță, încă legat de coloană. Până atunci bărbatul nu dăduse niciun semn că era măcat conștient de prezența lor.

Emma privi către prințesă.

– Se teme de ceva.

Wilamena fu de acord.

– Nu aș fi crezut că este posibil, dar ai dreptate. Ceva i-a furat inima de iepure curajos.

– Nu mi-e frică! protestă Michael. De nimic!

– Ba sigur că îți este, spuse Emma. Îți este atât de frică, încât nici măcar nu vrei să ne spui ideea.

– Asta nu este adevărat.

– Atunci spune-ne!

– Bine. Dar este o idee stupidă. Și trase adânc aer în piept, hotărând să explice cât mai repede posibil. Văzând coroana prințesei, mi-a amintit de brățara dragonului. Aceasta, îți amintești? Ridică brățara ruptă pe care o recuperase din molozul din vârful turnului. Și mi-a trecut prin minte că dacă reparăm brățara, o putem transforma înapoi în dragon, iar ea ne-ar putea ajuta să câștigăm lupta.

– Ai dreptate, rosti Emma. Este o idee stupidă. Uau!

– Cum ar putea să fie posibil așa ceva? întrebă Wilamena.

– Nu este, zise Michael. Așa că haideți...

– *Așteaptă!*

Michael deja avea un picior pe treaptă, dar glasul Wilamenei îl întoarse din drum. Atitudinea i se schimbase. Din nou părea regală și poruncitoare, asemenea unei prințese adevărate.

– Chiar în acest moment soldați elfi luptă pentru tine, probabil mor pentru tine. Ai obligația să îmi spui ce știi. Cum am putea face asta?

– În curte există o nicovală și o fierărie. Michael vorbi fără să o privească în ochi. Îți topim coroana și folosim aurul topit pentru a lipi tăietura din brățară; apoi modificăm vraja astfel încât eu să fiu stăpânul dragonului în locul Gardianului. Asta presupunând că trebuie să existe un stăpân, mormăi el, și tu poți doar, știi tu, fi propriul tău stăpân.

– Și cum ai de gând să refaci o vrajă? întrebă poruncitoare Emma. Nu ești un magician. Ai nevoie de doctorul Pym. Sau... sau...

– Sau de vechiul meu stăpân.

Emma privi către prințesa elf, apoi în capătul încăperii către Gardian și îl căuta cu privirea și pe Michael.

– Tipul care a încercat să ne ucidă? Care și-a ucis toți prietenii? Acela e tipul care vrei să ne ajute? Planul tău este chiar mai idiot decât am crezut.

– De fapt, ochii albaștri ai Wilamenei străluciră în întuneric, este briliant.

Michael privi în pământ și nu spuse nimic.

– Da, o văd acum, rosti prințesa elf. Există o cale ca Xanbertis să ne ajute, iar iepurele inteligent și-a dat seama cum. Dar, dintr-un anume motiv, ideea îl sperie.

– Stați, zise Emma. Deci planul *nu* este stupid?

– Uită-te la mine, iepure.

Michael își ridică privirea. Atitudinea prințesei se îmblânzise. Își puse mâna pe brațul lui.

– Nu știu de ce te sperie gândul ăsta și nu te voi întreba. Doar ascultă asta: nu vreau să devin din nou dragon. Ar însemna întoarcerea mea la închisoare, una din care credeam că nu voi scăpa niciodată. Dar atâta timp cât elfi mor, îmi voi face datoria. Vei face și tu la fel?

Prințesa elf nu ar fi putut alege un cuvânt mai potrivit pentru a-l încuraja pe Michael. Ideea de datorie prezentă în conștiința și crezul piticilor. Să acuzi un pitic că își neglijează datoria ar însemna să îl acuzi că nu este pitic. Dar cât de mult decizia îi fusese influențată de conduita piticilor sau de mâna fermă a prințesei ce-i atinse brațul și de ochii ei albaștri privind într-ai lui, Michael nu ar fi putut spune cu exactitate.

Își îndreptă umerii.

– Mergeți și aprindeți focul în fierărie. Începeți să topiți coroana. Voi fi acolo de îndată ce voi putea.

Wilamena îi strânse brațul.

– Îți mulțumesc.

– Bine, spuse Emma. Dar să nu îmi spună nimeni nimic. Pentru că asta ar fi... un dezastru.

Wilamena o luă de lângă fratele ei, șoptindu-i:

– Îți voi spune eu, dar tu chiar ești foarte nerăbdătoare, să știi...

Rămas singur, Michael nu mai pierdu nicio secundă și merse imediat în locul în care era legat Gardianul. Știa că nu își putea permite să ezite. Iar acum promisese. Totuși, mâinile îi tremurau și prinse breteaua genții pentru a și le mai domoli.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Bărbatul nu ridică privirea și nu dădu niciun semn că ar fi auzit.

– Are loc o bătălie. Tabăra noastră cred că va pierde. Când se va întâmpla asta, armata lui Rourke îi va ucide pe elfi, apoi pe tine și va lua *Cronica*. Am nevoie ca tu să mă ajuți să repar brățara care a transformat-o pe prințesă în dragon.

Nici acum bărbatul nu privi în sus.

– Mă auzi? Vor fura *Cronica!* Și te vor ucide!

În cele din urmă bărbatul ridică privirea. Strălucirea roșie din centrul podelei conferi ochilor lui o sclipire diabolică. Îl privi pe Michael cu ură nedeghizată.

– Bine.

Și își plecă din nou capul.

Aceasta era mai mult sau mai puțin reacția la care se așteptase Michael.

„Așa că termină cu asta, își spuse în sinea lui. Știi ce ai de făcut."

Michael îngenunche, închizând departe în mintea sa ţipetele Strigoilor şi vuietele bătăliei şi concentrându-se asupra bărbatului din faţa sa.

– Nu cred că ai fost întotdeauna aşa. Toţi anii ăştia, toate secolele – a fost prea mult. Am nevoie de omul care ai fost cândva.

Gardianul îşi ridică capul şi, pentru câteva clipe, Michael crezu că vede o sclipire pe faţa lui – o rugăminte, poate? Îşi aminti cum privise în ochii nebunului Bert cu o noapte înainte, văzând aceeaşi privire rugătoare.

Apoi dispăru, înlocuită de un zâmbet dispreţuitor.

– Omul acela a murit.

– Nu, spuse Michael, detestând tremurul pe care îl simţi în propriul său glas, cred că este încă acolo în tine, undeva. Apoi deschise geanta şi scoase *Cronica*. Wilamena – prinţesa – a spus că poate vindeca oameni. Aşa cum a vindecat-o pe sora mea. Iar eu cred că tu eşti bolnav, atâta tot. Şi poate că nu vrei să te faci bine pentru că atunci vei fi nevoit să te confrunţi cu lucrurile pe care le-ai făcut. Dar *Cronica* te poate ajuta. Eu... te pot ajuta.

Bărbatul se năpusti în faţă, sâsâind.

– Nu fi prost! mârâi el. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu sora ta! I-ai luat toată durerea şi a fost prea mult pentru tine! Durerea unui copil! Cum ai putea face la fel cu mine? Eu, care am trăit aproape trei mii de ani? Mi-am ucis fraţii! Mi-am trădat jurământul! Scrie-mi numele în Cartea aceea şi tu vei fi cel care a ucis! Tu cel care a trădat! Durerea te

va distruge, băiete. Îți promit. Inima ta nu este suficient de puternică.

– Crezi că eu nu știu asta? Lacrimile îi înceţoşau vederea lui Michael. Crezi că aș face asta dacă aș avea altă alegere? Nici măcar nu vreau să fiu aici! Îmi doresc să fi fost în Cambridge Falls. Sau poate la Orfelinatul Edgar Allan Poe din Baltimore, lucru care înseamnă ceva, credemă. Își frecă ochii cu degetele și trase adânc aer în piept pentru a-și recăpăta cumpătul. Dar sunt aici. Iar Kate m-a lăsat pe mine la cârmă.

Apoi luă condeiul și deschise Cartea la mijloc. Mâna îi tremura atât de tare, încât îi trebuiră trei încercări să își înțepe degetul și să folosească sângele.

– Te avertizez, băiete. Nu face asta.

Vârful condeiului era pătat cu sânge. Michael strânse ciobul de os în mâna sa. Apoi se opri, nesigur...

– Xanbertis se scrie cu X sau cu Z?

– Ce?

– Pun pariu că se scrie cu X. Oricum Cartea își va da seama.

Iar Michael coborî vârful însângerat al stiloului pe pagină.

Un fior îi străbătu corpul și, așa cum se întâmplase cu Emma, simțurile i se ascuțiră. Michael putea număra miile de fire individuale din barba lui, putea auzi un gândac târându-se în buzunarul Gardianului, putea simți mirosul de noroi și sudoare (le putuse mirosi și înainte, dar acum era mult mai rău). Începu să scrie, literele fumegând și clocotind pe pagină. Simți puterea Cărții ridicându-se...

Michael se opri din scris. Jumătate din numele Gardianului zăcea scris pe pagină. Îl putea simți pe bărbat privindu-l, așteptând. Și poate că era dorința de a nu părea slab sau amintirea promisiunii tăcute făcute Wilamenei sau doar încăpățânare, dar Michael se forță să scrie ultimele litere, iar magia se trezi și îl învălui...

Michael era un bărbat tânăr sosind lângă un oraș înconjurat de ziduri, lângă mare. Clădirile orașului aveau toate acoperișuri joase, de un roșu-cafeniu, și erau adunate în jurul unui singur turn înalt. Către turn își îndrepta tânărul pașii, întrucât fusese chemat la Ordin; iar nerăbdarea și mândria și teama lui erau nerăbdarea și mândria și teama lui Michael...

Iar Michael simți dragostea tânărului pentru noii săi frați; simți recunoștința tânărului pentru marea încredere care îi fusese acordată lui și celorlalți Gardieni; iar când armata lui Alexandru atacă orașul, Michael simți intensitatea furiei și tristeții și rușinii tânărului Gardian în timp ce el și ceilalți trei fuseseră nevoiți să fugă cu *Cronica,* lăsându-și în urmă frații răniți și morți...

Iar Michael era cu bărbatul, care nu mai era tânăr, în timp ce el și frații rămași duseră *Cronica* peste mările sudului; simți hotărârea de fier a bărbatului în timp ce înaintau pe gheață, iar Michael era cu ei când ajunseră la valea înconjurată de zăpezi a elfilor și simți uimirea bărbatului când folosiră *Cronica* pentru a trezi vulcanul adormit și a aduce valea la viață...

Iar apoi ani, decenii, secole au trecut...

Și atunci Michael simți nebunia încolțind și crescând, încolăcindu-se precum o buruiană în mintea bărbatului. Nu lăcomia era cea care îl poseda – care acum îl poseda pe Michael –, era teama. Teama că cineva ar putea fura *Cronica*. La început, teama era îndreptată către lumea exterioară. Dar cu trecerea anilor, teama găsise dușmani în apropiere. El – bărbatul, Michael – văzu în frații săi dorința pentru *Cronică*. Știa că doar el o putea ține în siguranță. Doar el o putea proteja. Era datoria sa, responsabilitatea sa. Iar apoi Michael stătea în spatele unuia dintre frații săi și în mâna sa era un cuțit...

Michael simți cum se prăbușește într-un întuneric fără sfârșit și încercă să scape, să se salveze, dar nu avea nimic de care să se agațe; se îneca în durerea și vina bărbatului și era prea mult; bărbatul avusese dreptate, nu era suficient; și ultimul gând al lui se îndreptă spre Emma și Kate și cum le dezamăgise...

– Michael!

El deschise ochii. Emma era aplecată deasupra lui, ținând o găleată. Capul și pieptul lui Michael erau ude leoarcă. Emma aruncă găleata și îl strânse în brațe.

– Ești bine! O, am fost atât de îngrijorată!

Pentru câteva momente, Michael nu putu face nimic altceva decât să cedeze îmbrățișării Emmei. Reuși totuși să își recapete cumpătul.

În primul rând, nu era mort. În al doilea rând, nu se mai afla în camera luminată de lavă. Cineva îl mutase în curte.

– Eu... trebuie să mă ridic.

Emma îl ajută să se sprijine. Michael se simţi ameţit şi nesigur, ca şi cum cel mai mic tremur l-ar putea sfărâma în bucăţi. Începu să se gândească la ceea ce se întâmplase – apoi se opri. Nu era pregătit să retrăiască momentul. Nu încă. Poate niciodată. Era viu; asta era suficient.

Observă că se afla într-un adăpost cu acoperiş de lemn, lângă zidul fortăreţei. În stânga sa era forja. Simţi căldura radiind dinspre foc. Iar sub iureşul bătăliei putea auzi *clinc – clinc – clinc*-ul regulat al ciocanului.

– Cum am ajuns aici?

– Cum crezi? spuse Emma. El te-a adus.

– Cine?

– El! Ea se mută din faţa lui şi acolo stătea Gardianul, lângă nicovală. Purta un şorţ greoi din piele şi mănuşi groase. Barba sa sălbatică fusese legată cu o sfoară. Într-o mână ţinea o pereche de cleşti. În cealaltă un ciocan. Cleştele strângea brăţara de aur, acum fiind roşie şi încinsă, iar bărbatul lovea iar şi iar brăţara cu ciocanul. Fredona încet. Pentru un moment, Michael fu prea uimit pentru a face altceva în afară de a se holba. În timp ce el privea, bărbatul ridică brăţara fumegândă şi o aruncă, sfârâind, într-o găleată cu apă.

Michael se ridică în picioare.

– El m-a adus aici?! El?!

– Da. Când l-am văzut ducându-te în braţe, am crezut că s-a eliberat cumva şi te-a ucis, dar... Hei, ce este? Ce s-a întâmplat?

Zărindu-şi geanta pe pământ, Michael se năpusti asupra ei şi îi vărsă conţinutul. Camera video, stilourile şi creioanele, jurnalul său, busola, briceagul, un pachet de gumă pe jumătate mâncat, insigna de la regele Robbie – totul se răsturnă pe podea, împreună cu *Cronica* şi stiloul care era la locul său. Michael nu înţelegea. Leşinase în pivniţă; apoi Gardianul se eliberase cumva. Doar că în loc să fugă cu *Cronica,* bărbatul pusese Cartea în geanta sa şi îl adusese aici. Acum se ostenea să repare brăţara. Nu avea sens.

Doar dacă...

Michael ridică Cartea, întorcând-o pe toate părţile. Era posibil?

– Deci chiar a funcţionat, spuse Emma.

– Cum?

– Gardianul, când te-a adus aici, nu era deloc nebun. Era foarte drăguţ. Planul tău a funcţionat.

– Da, spuse o voce, el m-a vindecat.

Bărbatul stătea în spatele lor. Îşi îndepărtase şorţul şi mănuşile de piele, dar obrajii şi fruntea îi sclipeau de sudoare şi erau pătate cu funingine de la foc. Arăta mai demonic decât oricând. Cu excepţia ochilor săi. Michael se trezi holbându-se în ochii lui şi gândindu-se la ochii doctorului Pym. Nu aveau nici urmă din veselia vrăjitorului, dar în ei era aceeaşi urmă de bătrâneţe şi înţelepciune şi blândeţe. Michael simţi cum panica sa se stinge.

– Te întrebi cum m-am eliberat, spuse bărbatul. Când te-ai prăbuşit, ai căzut spre mine. Am putut să iau cuţitul de la cureaua ta.

– Bine, dar... de ce?

– De ce nu am fugit cu *Cronica*? Cum am spus, tu m-ai vindecat. Sunt din nou omul care eram. Apoi îngenunche înaintea lui Michael, iar glasul său răzbătu peste zarva bătăliei. Fiți cu toții martori că îmi încredințez suflarea, puterea și însăși viața mea în serviciul tău. Astfel jur până ce moartea mă va elibera de jurământul meu.

– Ooo, șopti Emma.

– M-ai readus la viață, spuse bărbatul. Tu ești Paznicul.

Amețit și pustiu așa cum se simțea, Michael putu doar să dea din cap. Nu că nu ar crede că el este Paznicul; pur și simplu nu voia să creadă.

Bărbatul își întinse brățara de aur.

– Este gata. Vraja este completă.

Michael o luă. Metalul, atât de solid și cald în mâinile sale, îl ajută să se calmeze. Își trecu degetul peste locul în care cuțitul său spintecase brățara. În acel loc se formase o cicatrice pală.

„Bine, își spuse în sinea sa. Nu te gândi la *Cronică*. Nu te gândi la ce s-a întâmplat. Gândește-te la asta. Gândește-te la ce trebuie să faci acum."

Dar era ca un soldat rănit care încerca să nu se gândească la gaura deschisă din pieptul său.

– Unde este prințesa? reuși el să spună.

– Aici.

Wilamena păși în fierărie. Ochii îi erau roșii, de parcă ar fi plâns și Michael își aminti că prințesa nu fusese acolo

când el se trezise. Dar nu o întrebă ce făcuse. Nu aveau timp pentru asta.

– Brățara este gata.

Prințesa elf întinse mâna.

– Și eu sunt gata.

Gabriel lupta pe zid, când un răget răsunând din curte îl făcu să întoarcă privirea. Recunoscu sunetul, cunoștea creatura care îl făcuse și își spuse în sinea lui că nu era posibil. Apoi o ceață aurie zbură pe lângă el, iar Gabriel privi în sus pentru a vedea ultimele raze de soare sclipind pe corpul dragonului. O tăcere mormântală căzu peste fortăreață în timp ce atacatori și apărători deopotrivă încetară lupta și priviră către cer.

Pași se auziră urcând scara din curte, iar Michael și Emma alergară gâfâind spre el.

– Gabriel! strigă Emma. Ai văzut? Noi am făcut asta! Vezi?

Ea arătă către cer, dar Gabriel îi privea pe copii.

– Voi ați făcut asta?

– Păi, mai mult a făcut Michael. Dar eu am ajutat cu focul.

Michael putea simți privirea bărbatului ațintită asupra sa și îi înțelese îngrijorarea. Gabriel nu știa despre schimbarea Gardianului sau că el, Michael, fiind cel care a pus brățara pe brațul Wilamenei, era acum stăpânul dragonului.

– Este în regulă, spuse el. Ea este de partea noastră.

Michael spera că sunase destul de încrezător mesajul transmis. Adevărul era că transformarea prințesei elf îl

năucise. Se dovedise că una era să știe că cineva avea să se transforme într-un dragon, și alta ca această metamorfoză să se întâmple chiar sub ochii săi.

Michael pusese brățara pe încheietura Wilamenei și meditase – nu se putuse abține – la finețea pielii ei perfecte, iar apoi degetele sale mângâiară o porțiune care era puțin uscată. Curios, privi cu atenție și observă pe brațul ei începuseră să răsarăcă solzi aurii; privise cum unghiile sale crescuseră și se transformaseră în gheare, iar el tocmai începea să se simtă puțin stingher, să creadă că poate se grăbiseră puțin, când o voce profundă, ca de reptilă, sâsâi: „Dă-te înapoi, iepure", iar Michael își ridică privirea pentru a vedea ochii albaștri ai Wilamenei căpătând culoarea sângelui. Gardianul îi scosese atât pe el, cât și pe Emma în curte, iar câteva clipe mai târziu pereții de lemn din jurul fierăriei explodară, iar un dragon auriu păși afară în toată splendoarea sa.

Wilamena se afla acum la sute de metri deasupra fortăreței, iar Michael privea către cer, întrebându-se ce trebuia să facă, cum funcționa legătura dintre ei, și chiar atunci prințesa elf îi vorbi. Nu auzea glasul în capul său; nu era nimic precis care putea fi înțeles. Era mai mult un sentiment: ea era acolo; el nu trebuia să se îngrijoreze; ea avea situația sub control.

Pentru prima dată de când Emma îl trezise cu găleata de apă, Michael începu să se simtă mai bine.

– Doar privește.

Armata inamică era înghesuită lângă zidul fortăreței, în timp ce zeci de scări încărcate cu Strigoi și Diavoli stăteau

rezemate de metereze. Nimeni nu se mai mişcase de la apariţia dragonului. Toţi aşteptau să vadă ce putea face. Înfricoşătoarea arătare se întoarse şi brăzdă cerul, plonjând către armată. Michael simţi un vânt fierbinte în timp ce ea zbură pe lângă el, auzi sunetul spart al scărilor plesnind, al Strigoilor şi Diavolilor care erau aruncaţi la pământ.

– Vezi? strigă Emma trăgând de braţul lui Gabriel. Vezi?

Forţele lui Rourke erau dezorganizate, nesigure dacă să îşi continue asaltul asupra fortăreţei sau să înfrunte această nouă ameninţare. Elfii profitară de moment şi aţintiră săgeată după săgeată asupra inamicilor. Între timp dragonul plonjă iar către armată, suflând o dâră năprasnică de foc. Dezorganizarea deveni haos, iar pentru câteva minute cei de pe ziduri priviră dragonul cum îi spulbera pe atacatori. La un moment dat ateriză în mijlocul lor, scuipând foc într-un cerc mare în jurul său; apoi urmări şi zdrobi cu limbi de flăcări creaturile care încercau să fugă.

– Uau, spuse Emma. Ea pare... de-a dreptul furioasă, nu?

Michael fu de acord şi privi în jur pentru a observa reacţia elfilor. De-abia atunci observă cât de puţini dintre ei mai protejau zidurile. Uimit, Michael privi în curte şi distinse, sub un adăpost din lemn, mai mult de zece elfi zăcând aliniaţi pe pământ, înfăşuraţi în pelerinele lor. O greutate rece se aşeză pe inima lui Michael şi înţelese unde fusese Wilamena când el se trezise lângă forjă şi de ce plânsese. Înţelese că ea acum se răzbuna.

Apoi Gabriel spuse:

– Vine Rourke.

Cu ceva timp înainte, Rourke se retrăsese la baza vulcanului, unde un Diavol aranjase o masă și un scaun și îi servea prânzul. Rourke îl mânca fără să se grăbească în timp ce privea mersul bătăliei. Acum începu să urce panta cu o suliță enormă în mână. Wilamena plutea la trei metri în aer, dând foc unei trupe de *morum cadi*. Păru să simtă panica lui Michael și se întoarse; dar își pierdu echilibrul, iar Michael icni în timp ce vârful lancei aruncate de Rourke se înfipse în umărul dragonului.

– Ai grijă! strigă Emma. Mai are una!

Din nou avertismentul veni prea târziu; și toți cei de pe zid auziră cum cea de-a doua lance a lui Rourke împunse pieptul dragonului. Michael simți încă un junghi de durere, iar legătura lui cu prințesa elf fu distrusă. Pentru un moment păru că Wilamena avea să se prăbușească printre Diavoli și Strigoi. Dar apoi, luptându-se cu o singură aripă, se ridică în aer, iar Michael privi cum se legănă în josul pantei, peste câmpie și se prăbuși în adâncul pădurii.

Michael se simțea de parcă și el ar fi fost înjunghiat.

„Este moartă, gândi el. Este moartă și este vina mea."

Între timp Rourke înaintase, luând copacul care fusese scăpat de către troli și se îndrepta către porți.

– Pivnița! strigă Gabriel, împingându-i pe Michael și Emma către scară. Mergeți spre pivniță!

Michael se simți amorțit. De-abia se mai ținea vertical în timp ce cobora scara. În curte, căpitanul cu ochi albaștri își alinia elfii. Gabriel o luă în brațe pe Emma și îi strigă lui Michael să îl urmeze. Se auzi o bubuitură puternică, iar

porțile fortăreței se deschiseră. Michael îl văzu pe Rourke mânuind sabia lui Gabriel, păşind peste molozul prăbuşit, în timp ce Strigoi şi Diavoli năvăleau în curte pe lângă el.

O putea auzi pe Emma strigându-l, dar vocea ei suna ca şi cum s-ar fi aflat la mare distanță.

Wilamena era moartă şi era doar vina lui.

Michael privi cum elfii se ciocniră cu invadatorii. Căpitanul cu ochi albaştri îl întâmpină pe Rourke în centrul busculadei, săbiile lor ciocnindu-se şi răsunând metalic; apoi ceva se răsuci în aer, iar Michael văzu că era sabia căpitanului; era prăbuşit la pământ, iar Rourke, râzând, se pregătea să îl ucidă. Michael nu fu conştient de luarea vreunei decizii, dar deodată se trezi alergând, strângând o piatră în pumn. Pentru prima oară în viața sa, ținta lui fu perfectă, iar piatra lovi capul chel al bărbatului. Rourke se opri şi se întoarse, oferindu-i căpitanului elf o secundă pentru a-şi recupera sabia pierdută şi a sări în picioare. Michael simți un fior temporar de triumf.

Apoi Rourke arătă către Michael, strigând:

– *Băiatul! Aduceți-mi băiatul!*

Trei Strigoi părăsiră lupta. Michael se întoarse pentru a fugi, se împiedică şi căzu. Se ridică în genunchi, apoi privi în spatele său, aşteptându-se să vadă siluete întunecate apropiindu-se; dar Gardianul se postase între el şi Strigoi. Sabia bărbatului deveni o pată estompată în timp ce para lovituri din toate părțile, iar Michael privi cum spintecă un Strigoi, apoi încă unul. Pe măsură ce lupta, spatele părea să se i se îndrepte, iar mişcările îi erau rapide şi precise.

Michael știa că bărbatul îi câștiga timp pentru ca el să poată fugi.

„Ridică-te, gândi el. Fugi."

Dar apoi pământul se cutremură, iar el căzu din nou. La început Michael crezu că vulcanul erupsese în sfârșit, dar tremurul era straniu de ritmic, iar Michael privi în jur și îl zări pe ultimul trol îndreptându-se către el dinspre porțile fortăreței.

Încercă să se ridice, dar membrele refuzau să îl asculte.

Putea doar privi cum trolul se apropia, întunecând cerul.

Gardianul păși înaintea lui Michael, năpustindu-se asupra trolului. Părea aproape că îmbrățișează trolul; apoi trolul îl aruncă pe bărbat, iar Gardianul zbură prin aer și se izbi de un pilon de lemn. Michael aștepta, dar trolul nu făcu nicio mișcare pentru a-l prinde, apoi zări mânerul sabiei Gardianului ieșind din gâtul creaturii. Michael se rostogoli din calea lui, în timp ce monstrul se prăbuși înainte.

O secundă mai târziu, Gardianul îl ridică pe Michael în picioare.

Protejându-l cu propriul său corp, Gardianul alergă cu el pe lângă cadavrele fumegânde ale Strigoilor, pe lângă elfii luptători și coborâră treptele spre pivniță. Odată ajunși înăuntru, bărbatul îl eliberă, iar Emma își aruncă brațele în jurul gâtului lui Michael și rămase agățată de el, chiar în timp ce îl mustra pentru că rămăsese în urmă. Pentru un moment Michael doar își trase răsuflarea. Sclipirea roșiatică din tunel era mai intensă ca niciodată, iar sunetele bătăliei erau estompate de pereții groși din piatră.

Îl auzi pe Gabriel baricadând ușa.

– Ce faci? Michael se trase de lângă Emma. Elfii nu vor mai putea să intre!

– Elfii își vor păstra pozițiile în curte.

– Dar...

– Este alegerea lor, spuse Gabriel. Vom urca în turn. Ajutorul poate încă sosi...

– Nu!

Michael, Emma și Gabriel se întoarseră către Gardian. Căzuse într-un genunchi. Fâșii lungi de sânge îi pătau brațele și picioarele. Michael nici măcar nu realizase că fusese rănit.

– Există o cale de ieșire. Respirația bărbatului era sacadată, chipul fiindu-i scăldat de sudoare. Trebuie să treceți prin vulcan. Dincolo de vatra vulcanului există un drum ce vă va conduce pe partea cealaltă. Este singura cale să scăpați.

Când termină de vorbit se prăbuși înainte, iar Michael alergă lângă el. Deja scotea *Cronica* din geanta sa.

– Rezistă! Te pot vindeca...

– Nu... nu este timp.

– Dar...

– Nu! Bărbatul îl prinse de braț pe Michael, glasul devenindu-i acum doar o șoaptă. Ai grijă. Cartea te va schimba. Amintește-ți cine ești.

Michael încuviință, dar nu avea nicio idee la ce se referea Gardianul.

– Te rog, lasă-mă să te ajut...

– Doar spune-mi dacă mi-am îndeplinit jurământul...

Michael fu nevoit să vorbească peste nodul din gât:

– Da.

– Atunci îmi pot revedea fraţii cu onoare. Iar Michael privi cum o greutate imensă, invizibilă alunecă de pe umerii săi. Cu ultimele puteri, bărbatul îl împinse pe Michael de lângă el. Acum plecaţi. Plecaţi!

Michael îi urmă pe Gabriel şi pe Emma în josul scărilor, oprindu-se o singură dată pentru a privi înapoi. Bărbatul zăcea pe podea nemişcat, privirea sa fiind aţintită în neant.

Gardianul. Elfii din curte. Wilamena.

„Câţi alţii, gândi Michael, vor trebui să moară pentru mine?“

Apoi puse Cartea în geantă şi se întoarse către vulcan.

CAPITOLUL DOUĂZECI
În foc

Tunelul se despărţea în două.

– Pe unde o luăm? întrebă Emma.

Ea împreună cu Michael şi Gabriel se aflau în adâncul muntelui, fiind trecuţi de peştera în care Michael întâlnise pentru prima oara dragonul Wilamena. Cu fiecare pas căldura devenise şi mai insuportabilă, în timp ce aerul se îngreunase şi devenise de un roşu otrăvitor. De două ori vulcanul se cutremură atât de violent, încât Michael şi Emma fură nevoiţi să se sprijine de pereţii tunelului, iar Emma declară că bărbatul chelios ar face bine să se grăbească, altfel vulcanul avea să îi ucidă înainte ca el să aibă ocazia să o facă.

Acum ajunseseră la o răscruce de drumuri.

– Nu ne putem permite să greşim, spuse Gabriel. Aşteptaţi aici. Iar el se îndreptă spre tunelul din dreapta.

În momentul în care el dispăru, Michael căzu la pământ.

Emma îngenunche lângă el.

– Nu este vina ta.

Michael nu spuse nimic.

– Tu ai vrut să îl salvezi. El nu te-a lăsat.

– El... avea dreptate să nu mă lase.

– Despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui, cum adică avea dreptate?

– Şi-a trădat fraţii. Şi-a încălcat jurământul. I-am oferit o şansă de a-şi răscumpăra greşelile. A refuzat chiar şi Cartea. Era pregătit să moară. Michael privi către Emma. Ştiu că sună ciudat.

Adevărul era că, pentru o scurtă perioadă, Michael trăise viaţa Gardianului. Încă avea amintirea sentimentului de vinovăţie al bărbatului. Chiar dacă nu o putea face pe Emma să înţeleagă, el ştia ce însemnase pentru Gardian să scape de acea povară.

– Michael? Ce ţi-a spus acolo? Nu am putut auzi nimic.

Michael se gândi la şoapta bărbatului de pe podeaua pivniţei.

Cartea te va schimba.

„Dar cum să mă schimbe? se întrebă el. În ce să mă schimbe?"

Ridică din umeri.

– Doar să protejez Cartea.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru un moment, apoi Emma rosti:

– Hei, trebuie să fii lângă cineva pentru a-l vindeca?

– Ţi-am zis, nu a vrut să îl vindec. Şi este prea târziu...

– Nu mă refer la el. Mă gândeam – Emma îl prinse de braț – de unde știm că prințesa este moartă?

Michael scoase un țipăt și se repezi să scoată *Cronica* din geantă în timp ce se mustră pe sine pentru că nu se gândise înainte la asta. Smulse condeiul din suportul său și era pe cale de a-și înțepa degetul, când se opri. Oricât de mult își dorea să o salveze pe prințesă, ideea de a lua durerea încă unei persoane asupra sa îl îngrozea.

Își aminti restul mesajului Gardianului.

Cartea te va schimba. Amintește-ți cine ești.

– Michael? Ce este? Ce s-a întâmplat?

– De fiecare dată... de fiecare dată când scriu numele cuiva în *Cronică,* îi preiau întreaga viață. Simt tot ce au simțit ei. Cu Gardianul, când și-a ucis frații, am simțit cum a fost. Simt totul.

– Asta... asta s-a întâmplat și cu mine?

Michael își privi sora. Ea îl privea cu ochi mari, având un nimb roșiatic deasupra capului. Încuviință temător. Iar apoi cuvintele începură să se reverse, un adevărat torent care crescuse în interiorul său încă de când o eliberase pe Emma de sub vraja Gardianului.

– Credeam că știam ce făcusem, trădându-te pe tine și Kate, dar de fapt nu știam! Habar nu aveam! Înțeleg asta acum. Și îți promit, orice s-ar întâmpla, te voi face să ai din nou încredere în mine. Așa cum aveai înainte. Promit.

Și înainte ca Emma să poată răspunde, înainte ca el să poată ezita pentru a doua oară, își înțepă degetul și scrise

numele Wilamenei cu literele fumegânde și însângerate, iar puterea Cărții ieși la suprafață și îl învălui.

Michael crezu că avea să fie purtat de Carte în locul din pădure în care se prăbușise dragonul Wilamena, dar se trezi într-o lume acoperită de zăpadă și gheață. Recunoscu curburile zidurilor văii, coamele semețe ale munților; dar nu erau copaci, nici păsări; totul era rece și tăcut și alb. Realiză că fusese trimis la începutul vieții Wilamenei. Și era minunat, întrucât prințesa elf putea, și Michael putea, vedea diferența din fiecare fulg de zăpadă, din fiecare cristal de gheață...

Apoi lumea se schimbă; prințesa elf se legăna pe o ramură subțire din vârful unui copac semeț, iar Michael era cu ea; și așa cum fiecare fulg de nea și ciob de gheață fuseseră diferite, așa erau diferite și fiecare frunză și ac din fiecare copac și toate păsările răspundeau chemării Wilamenei, iar ea își ridică privirea către soare și Michael nu își putuse imagina niciodată că inima îi putea fi atât de plină...

Apoi întuneric. Michael recunoscu peștera, piscina de lavă, tunelul ducând spre pivniță; simți cum trupul dragonului era o cușcă pentru prințesă, cum se lupta în fiecare zi să nu își piardă amintirile despre zăpadă și copaci și soare, dar era ca și cum ai fi protejat o lumânare pe o câmpie întunecată și măturată de vânt...

Apoi, fără niciun avertisment, Michael zăcea pe podeaua pădurii, înconjurat de ramuri și copaci rupți și simți inima Wilamenei, apoi inima lui, vărsând sânge negru pe un pat de ferigi zdrobite...

„Trăiești, gândi el. O, te rog, te rog să trăiești...“

– Michael!

Se afla în tunel. Cartea era deschisă pe genunchii săi, numele Wilamenei dispărând ușor de pe pagină. Se simțea pustiit și slăbit. Emma și Gabriel îl priveau.

– Scuze, spuse Emma. Gabriel spune că tunelul este o fundătură. Trebuie să mergem prin celălalt.

– Dar nu știu dacă ea... trebuie să încerc din nou...

– Nu avem timp, spuse Gabriel. Trebuie să mergem. Acum.

– Dar...

– Michael, vin după noi!

Iar apoi, în cele din urmă, Michael auzi țipetele răsunând în tunel.

Alergau cu Strigoii pe urmele lor, care țipau încontinuu, aerul pulsând în culoarea roșie; luară o curbă, tunelul se deschise, iar apoi se aflau brusc în uriașul cazan fumegând al vulcanului. Sub ei, la vreo patru sute de metri sau mai mult, se afla un lac învolburat de magmă; deasupra lor atârna discul negru-albăstrui al cerului. Michael se simțea de parcă s-ar fi aflat în cratița enormă a unui uriaș.

– Priviți! strigă Emma.

Iar Michael, privind cruciș prin vălul de fum, descifră gura unui tunel pe partea îndepărtată a conului. El mai observă, așa cum o făcură Gabriel și Emma, că bordura pe care stăteau era parte dintr-o potecuță ce încercuia hăul din

interiorul vulcanului și avea să îi ducă pe partea cealaltă. Se părea că Gardianul nu îi condusese pe un drum greșit.

– Veniți, spuse Gabriel. Trebuie să ne grăbim.

Emma preluă conducerea grupului. Merseră cât de repede se putea; bordura era îngustă și inegală și un singur pas greșit îi trimitea către moarte. Era dureros să respire, întrucât aerul le ardea plămânii, iar aburii ce se înălțau dinspre lacul de lavă le provoca greață și îi amețea. Când copiii încercară să se sprijine de pereții conului, rocile le arseră palmele. Și în tot acest timp vulcanul mormăia și se cutremura și bule uriașe explodau din magmă, trimițând stropi de lavă în sus.

Michael încercă să se concentreze, dar asemenea unui vis care dăinuie după ce te-ai trezit, nu putu să scape de sentimentul că era captiv în corpul unui dragon.

Ajunseseră la jumătatea drumului, când un strigăt răsună în urma lor. Rourke ieșise din tunel și se îndrepta cu pași mari spre ei, având sabia lui Gabriel în mâna dreaptă.

Gabriel își luase și el o sabie în mână.

– Plecați. Vă prind din urmă.

Fără niciun cuvânt, Emma îl luă de mână pe Michael și îl trase după ea.

Gabriel merse pe o porțiune mai lată a potecii și așteptă.

Copiii ajunseră la doi metri de gura tunelului când vulcanul se zdruncină atât de violent, încât Michael se împiedică și își suci glezna. Simți imediat cum glezna începe să îi

pulseze și știu că nu mai putea lua în considerare ideea de a alerga.

– Michael...

– Sunt bine. Doar...

– Nu! Privește!

Emma arăta spre gura tunelului, înspre locul unde o siluetă se îndrepta către ei, pe potecă. Silueta era un schelet, oasele fiindu-i înnegrite și fumegânde. În mână avea o sabie zimțată și un mers sacadat pe care copiii îl recunoscură.

– Este unul dintre Strigoii pe care i-a pârlit dragonul! exclamă Emma. Dar tot corpul lui a ars. Cum de chestia asta idioată mai trăiește încă?

Michael nu știa și nu îi păsa. Creatura încercuise poteca din direcția cealaltă și era pe punctul de a le bloca accesul în tunel. Dacă se întâmpla asta, aveau să fie prinși într-o capcană. Michael se ridică, lăsându-și toată greutatea pe un singur picior.

– Emma, eu nu pot să alerg. Trebuie să continui...

– Ce?! Nu! Nu te las aici!

Michael era pe punctul de a-i spune că el era cel mai mare și că îi ordonă să alerge, când alți doi Strigoi apărură pe potecă. Și ei fuseseră de asemenea arși, nu la fel de mult precum primul – lucru care într-un fel îi făcea să arate și mai oribil, cu bucăți de carne și mușchi carbonizate încă atârnând pe oasele lor – și toți trei se apropiau, împrejmuindu-i.

– Dar te poți cățăra, nu-i așa? îi porunci Emma.

– Poftim?

– Şi să ştii că am încredere în tine, idiotule! Cine altcineva s-a mai luptat cu un dragon pentru mine?

Michael ridică din umeri.

– ... Nimeni?

– Aşa este! Şi eşti fratele meu! Întotdeauna voi avea încredere în tine! Spune-i asta Cărţii tale stupide! Acum priveşte!

La un metru deasupra lor era ceea ce părea a fi gura unui mic tunel.

Emma îl împinse pe Michael spre zid, strigând:

– Urcă!

Roca aspră şi spongioasă a vulcanului le oferi puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, iar Michael descoperi că se putea căţăra cu un singur picior, deşi nu atât de repede ca Emma, care îl depăşi în curând. De fapt, adevărata durere pulsa în mâinile sale, care în curând deveniră carne vie. Dar sunetele urmăritorilor venind pe urmele lor, ale degetelor osoase scrijelind roca îl ajutară să ignore durerea şi să se caţăre mai repede.

Iar Michael nu se putea abţine să nu se gândească la ceea ce spusese Emma şi să se întrebe dacă vorbise serios. Gândul îl umplu cu o nouă speranţă şi putere şi îi alungă umbrele îndoielii din minte.

Deodată vulcanul tremură, iar rocile de care se ţinea Michael îi scăpară din mâini. Încercă nebuneşte să se prindă de perete în timp ce cădea; urmă un scârţâit puternic, iar Michael se prinse de ceea ce părea a fi o ramură sau un băţ ieşind din peretele de rocă. Doar că nu era nicio ramură. Spre groaza sa, se prinsese de braţul dezmembrat al unui

Strigoi. Întorcându-se, Michael văzu un schelet cu un singur braţ dispărând în lavă. Se părea că el aterizase pe creatură, impactul rupându-i braţul. Michael îşi spuse că trebuia să se spele pe mâini cu prima ocazie – oasele Strigoilor purtau probabil tot felul de microbi – şi privi în sus pentru a-i spune Emmei că era în regulă, doar pentru a vedea un al doilea monstru agăţându-se de gheata surorii sale şi încercând să o arunce de pe zid.

– Emma!

Începu să urce spre ea, dar nu urcă mai mult de câţiva centimetri când scheletul plonjă pe lângă el, ţinând în mână gheata Emmei. Michael îşi ridică privirea. Emma zâmbi şi îşi legănă piciorul.

– Am dezlegat şireturile.

Apoi zâmbetul îi pieri. Urmărind privirea surorii sale, Michael văzu că fumul de deasupra lacului de lavă se evaporase, iar Gabriel şi Rourke erau acum vizibili. Erau unul lângă celălalt, luptându-se, sunetele săbiilor lor pierzându-se în agitaţia vulcanului. Gabriel nu ataca, ci mai degrabă para loviturile lui Rourke, care curgeau într-un asalt violent, de parcă bărbatul chel nu ar fi avut o singură armă, ci mai multe şi toate în continuă mişcare. Apoi un nou nor de fum îi ascunse de privirile copiilor. Michael privi în sus, aşteptându-se să o vadă pe Emma coborând pentru a-şi ajuta prietenul.

Dar Emma nu se mişcase, iar Michael realiză că ea nu îl părăsea, că nu avea de gând să îl părăsească şi că vorbise serios cu fiecare cuvânt pe care îl rostise.

– Nu mai visa cu ochii deschişi! strigă ea. Chestia aia e chiar în spatele tău!

Michael continuă să urce. Putea auzi Strigoiul cățărându-se pe rocile de sub picioarele sale şi îşi spuse că Gabriel avea să găsească o cale de a învinge; întotdeauna o făcea.

– Sunt aici! strigă Emma. Este un tunel! Grăbeşte-te!

Vulcanul părea pe punctul de a irumpe. Bucăţi de rocă începuseră să se desprindă de pe pereţi în timp ce jeturi de abur fierbinte cicatrizau conul. Braţele lui Michael tremurau de oboseală. Când se apropie de marginea terasei pe care stătea Emma, conul se cutremură din nou, iar geanta îi atârna sub el asemenea unui pendul. Emma se culcă pe burtă şi se întinse spre el. Michael ştia că Strigoiul era aproape.

– Nu privi în jos! Prinde-mă de mână!

Michael se întinse şi prinse mâna surorii sale. În acelaşi timp Strigoiul făcu un salt şi se agăţă de picioarele sale.

– Michael!

Fu desprins complet de perete. Emma era întinsă pe burtă, ţinându-i mâna cu ambele sale mâini în timp ce Strigoiul se cățărase până la genunchii lui Michael. Creatura era aproape în întregime din os şi cântărea foarte puţin, dar Michael putea simţi degetele transpirate ale Emmei alunecând de pe mâna sa.

– Michael! Nu te pot ţine! Michael...

Scheletul se cățăra pe corpul lui Michael, oasele mâinilor sale înfigându-se în coapsele lui. Michael scotoci după cuţitul de la curea.

– Trebuie să...

– Michael... nu te mai mişca... nu pot...

Apoi mâna îi alunecă printre degetele Emmei.

Rourke părea să nu aibă nicio slăbiciune. Era mai puternic decât Gabriel, mai rapid, mai odihnit; şi mânuia propria armă a lui Gabriel, eliberată din craniul trolului mort, cu mai multă uşurinţă decât ar fi făcut-o Gabriel însuşi. Într-adevăr, singura slăbiciune a bărbatului chel, dacă putea fi numită slăbiciune, era aceea că îi plăcea să vorbească şi o făcea neîncetat, chiar şi când lansa lovitură după lovitură.

– Nu mă înţelege greşit, tinere, ai tupeu, iar mie îmi place tupeul – aproape că te-am nimerit acolo –, dar eşti încă doar un om, în timp ce eu sunt... mult... mai mult!

Arma lui Rourke se ciocni de sabia lui Gabriel, iar Gabriel fandă înainte, presându-l. Era instinctul de autoconservare. Gabriel nu se odihnise deloc de la startul bătăliei, cu multe ore în urmă, iar mişcările îi deveneau letargice şi braţul cu care ţinea sabia, greoi. Nu mai putea rezista multor lovituri.

Rourke râse.

– Vai, flăcău, eşti epuizat! Să luăm o pauză? Să servim câte o limonadă? Să chemăm pe cineva să îţi maseze picioarele?

Gabriel nu spuse nimic şi încercă să îl împingă pe bărbat înapoi. Dar Rourke nu se clintea. Nici nu îşi încetase atacul. Doar stătea acolo, rânjind triumfător. Gabriel realiză că bărbatul îl tachina.

– Spune-mi, zise Rourke, cum te simți să știi că Magnus cel Teribil se va întoarce în curând în această câmpie fatală? Că pașii lui vor onora din nou frumosul, blândul nostru pământ? Nu te umple de venerație? De uimire? De recunoștință?

Gabriel continua să i se opună bărbatului. Cu cât Rourke vorbea mai mult, cu atât copiii aveau mai mult timp la dispoziție.

– Cred că este un fraier. Pym l-a învins odată. O va face din nou.

– A, da? Și cine îl va ajuta? Magicienii săi aliați sunt morți. Eu însumi i-am ucis. Iar Pym singur nu se poate măsura cu puterea stăpânului meu.

– Îi avem pe copii.

– Da, desigur, spuse Rourke. Copiii.

Bărbatul chel îl împinse de lângă el. Gabriel zări o strălucire de oțel și își ridică sabia. Prea târziu realiză că era o fandare, iar lovitura lui Rourke îl izbi direct în piept. Își simți coastele plesnind, iar el se retrase, ricoșând în perete în timp ce sabia îi zbură din mână, iar apoi alunecă de pe bordură.

Câteva clipe mai târziu Gabriel atârna asupra unei mări de lavă, ținându-se doar cu o mână de marginea bordurii.

Rourke veni și se aplecă asupra lui, sabia stând în echilibru pe umărul său.

– Ei bine, tinere, te-ai luptat bine și nu ai de ce să te rușinezi. Mai am doar o întrebare înainte de a te arunca în cuptor.

Gabriel reușise să găsească un punct de sprijin și pentru cealaltă mână; picioarele încă îi atârnau în gol.

– Ţi-a spus Pym vreodată ce se va întâmpla cu micuţii copii când Cărţile vor fi în cele din urmă reunite? Sunt curios pentru că, vezi tu, i-am întrebat pe părinţii copilaşilor şi ei nu ştiau. M-a făcut să mă întreb cât de mult a păstrat secretul bătrânul.

Gabriel îşi ridică privirea. Ştia că asta îşi dorea Rourke, dar nu se putu abţine. Adevărul era că Pym nu îi spusese niciodată ce avea să se întâmple când cele trei cărţi vor fi găsite şi reunite. Spusese doar că asta era necesar pentru siguranţa copiilor. Iar Gabriel acceptase lucrul ăsta. Deci, ce ştia Rourke, iar el nu?

– Ah, spuse Rourke, licărul lavei strălucind pe capul său chel, mă gândeam eu că nu...

Chiar atunci întregul vulcan se clătină spre dreapta. Rourke îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Gabriel se trase înapoi pe bordură. Coastele rupte se atinseră una de cealaltă, provocându-i o stare de greaţă. Dar ştia că aceasta era singura sa şansă. Lovi sabia lui Rourke cu piciorul, aruncând-o în prăpastia de lavă. Apoi călcă cu toată puterea lui pe încheietura bărbatului. Urlând, Rourke îşi împinse umărul în Gabriel, apoi se ridică în picioare şi îl ţintui la perete, unde îl lovi pe Gabriel cu coatele şi pumnii. Gabriel simţi cum i se rup mai multe coaste şi îşi smuci capul, craniul său izbindu-se de bărbia bărbatului chel. Rourke blestemă şi îl izbi iar şi iar pe Gabriel de peretele de piatră. Gabriel simţi cum privirea i se înceţoşează şi lovi orbeşte; urmă un ţipăt de durere, iar bărbatul îl eliberă.

Gabriel se rezemă gâfâind de perete, aşteptând ca vederea să i se limpezească. Rourke era aplecat asupra genunchiului său.

– Ticălosule, cred că m-ai mutilat! Scoase un cuţit lung şi sclipitor. Aveam de gând să te cruţ, dar acum trebuie să te rănesc.

Se năpusti asupra sa, iar Gabriel, prea slăbit pentru a se apăra, simţi lama alunecând printre coastele sale zdrobite. Mai mult decât orice, Gabriel spera că Emma ieşise afară din vulcan şi nu vedea ceea ce se întâmpla.

– Vreau să termin ceea ce spuneam. Rourke scoase cuţitul şi îl înjunghie încă odată pe Gabriel. Când Cărţile vor fi reunite – mai eşti viu, mă auzi? –, când Cărţile vor fi reunite, copiii vor muri. Acesta este adevărul, flăcău. A fost profeţit şi se va întâmpla. Deci în tot timpul ăsta i-ai protejat pe bieţii mieluşei, iar bătrânul Pym îi conducea spre măcel. Credeam că ţi-ar plăcea să afli asta înainte să mori.

Şi înfipse din nou cuţitul în coastele lui Gabriel, de data asta mai adânc.

Gabriel simţi vârful de oţel răvăşindu-i interiorul şi văzu vulcanul dându-şi ultima şi cea mai puternică suflare, iar el îşi adună ultimele puteri şi îşi încătuşă braţele în jurul lui Rourke în timp ce poteca se prăbuşi sub picioarele lor. În adâncul lui, Gabriel crezuse ceea ce spusese Rourke. Dar asta însemna că Pym se folosise de el în toţi aceşti ani? Gabriel nu ştia. Ştia doar că Rourke trebuia ţinut departe de copii. Bărbatul se lupta să se elibereze, dar Gabriel îl

ţinu strâns până ce căzură amândoi către lavă, eliberându-l doar când fu sigur că Rourke, ca şi el, era pierdut.

Şi niciunul din bărbaţi, nici Gabriel, nici Rourke nu văzură silueta masivă trecând prin fum.

După ce mâna îi alunecase din mâinile Emmei, Michael crezu că acela era sfârşitul: era pierdut. Dar se trezi alunecând în josul peretelui conului vulcanic, sfâşiindu-şi hainele, zgâriindu-şi şi jupuindu-şi pielea de pe jumătate din corp; iar când se prăbuşi pe bordura aflată la doi metri mai jos, se dovedi că nu se rănise mai rău – pe lângă toate zgârieturile şi juliturile – decât că îşi luxase şi cealaltă gleznă.

Apoi ceva se strânse în jurul gâtului său, iar capul îi fu apoi tras pe spate. Realiză că era strangulat de propria geantă. Michael reuşi să se rostogolească pe burtă, astfel că breteaua îi venea acum pe spatele gâtului, iar el privi peste marginea potecii. Acolo, atârnând deasupra piscinei de lavă, era scheletul.

„Sincer, gândi Michael, chiar urăsc chestiile astea."

Geanta atârna între Michael şi creatură, iar Michael se întinse spre ea şi scoase *Cronica*. Scheletul începuse să se târască spre el, dar Michael îşi scoase cuţitul şi – luându-şi la revedere de la jurnalul său, de la busola şi creioanele sale, de la camera video, de la briceagul şi insigna de la regele Robbie – tăie breteaua şi îşi privi geanta, conţinutul ei şi Strigoiul căzând, totul fiind înghiţit de lavă.

Michael căzu pe spate. Emma îi tot strigase numele, iar acum o putea vedea deasupra lui şi îi făcu slăbit cu mâna.

„Bine, gândi el, gata cu tolănitul. Nu ești în vacanță. Ridică-te."

Atât apucă să gândească înainte ca vulcanul să se cutremure din nou, iar bordura pe care se afla se prăbuși. Michael se simți căzând și închise ochii, strângând *Cronica* la piept, ca și cum Cartea l-ar fi putut salva într-un fel. Și pentru că ochii îi erau închiși, simți ghearele care îl prinseră de mijloc. Când deschise ochii, constată că îi erau uscați din cauza aburilor și căldurii emanate de lavă după care văzu ca prin ceață solzii săi aurii, și dragonul – pentru că era ea, Wilamena, solzii ei aurii, trupul ei vindecat – care urca spre ieșirea din vulcan, Michael mai observă alte două siluete căzând spre lavă, iar Wilamena le prinse din aer și se înălță; Emma striga și țopăia de bucurie deasupra lor și, fără să se oprească din zbor, dragonul o luă de pe bordură. Apoi avu loc o explozie, iar Michael privi în jos și văzu întreg cazanul cu lavă zburând către ei; dar ei reușeau să părăsească la timp conul vulcanului, Michael simțind aerul rece al nopții pe față, privind înapoi pentru a vedea cum lava țâșnea în întuneric. În acest timp dragonul începu să zboare pe deasupra fortăreței, ale cărei ziduri erau inundate de lavă. Înghesuit în vârful turnului era un mic grup de elfi.

Dragonul plană deasupra turnului, iar căpitanul elf și șase elfi răniți și epuizați căzură uimiți pe spate.

Punându-i jos pe Michael, Emma și Gabriel, Wilamena ateriză pe zid, Rourke încă fiind captiv în ghearele sale.

– Înălțimea Ta, trăiești! Căpitanul elf căzu într-un genunchi. Vă voi compune un sonet...

– Poate mai târziu, mormăi dragonul. Voi sunteţi toţi cei rămaşi?

– Da. Diavolul chel s-a strecurat pe lângă noi şi a mers în pivniţă. Am urcat în turn, aşteptându-ne să îi găsim pe copii aici. Apoi, noi înşine am devenit captivi.

Deodată dragonul scoase un urlet de durere, iar Rourke căzu din ghearele sale. Cuţitul lui Rourke era înfipt în piciorul dragonului, între solzii blindaţi. Michael i-l smulse din picior şi privi peste zid.

– A dispărut! Nu îl văd nicăieri!

Sânge negru se prelingea pe piciorul Wilamenei.

– Eşti bine? întrebă Michael.

Dragonul Wilamena păru aproape să zâmbească.

– Sunt bine, iepure.

– Michael! Emma îngenunchea lângă Gabriel, panica citindu-se în ochii săi. Gabriel... este rănit foarte grav! Trebuie să îl ajuţi!

Dar când Michael începu să deschidă *Cronica,* turnul se zdruncină, iar căpitanul elf spuse că nu mai este timp; aveau să îl ajute pe prietenul lor de îndată ce ajungeau undeva în siguranţă. Iar elfii îl urcară pe Gabriel inconştient pe spatele dragonului, iar Emma se căţără lângă el, şi Michael înaintea lui, astfel că împreună îl ţintuiau pe bărbatul rănit pe loc. Apoi dragonul îi înşfăcă pe elfii rămaşi şi, bătând din aripile sale uriaşe, se înălţă în aer. Când Michael privi înapoi – erau deja deasupra câmpiei – văzu cum întreaga fortăreaţă se scufunda în vulcan.

– Grăbește-te! strigă Emma, un suspin spărgându-i glasul. Cred... cred că Gabriel moare!

– Prietenul tău este puternic, rosti dragonul. Nu va muri. Nu îl vom lăsa.

– Unde ne duci? întrebă Michael.

– Acasă, iepure. Vă duc acasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Separarea

Clopotul din fier se prăbușea. Rafe zăcea nemișcat, grinzi din scările prăbușite fiind îngrămădite peste el. Kate era întinsă pe o parte lângă ușă, neputând să ajungă la Rafe la timp pentru a-l salva. Putea doar să plângă...

– *STOP!*

... și închise ochii.

O secundă trecu. Două secunde. Trei...

Unde era prăbușirea? Bubuitura aceea care trebuia să zguduie podeaua? Totul era tăcut și nemișcat, iar singurul lucru pe care îl simțea Kate era inima bubuindu-i în piept.

Deschise încet ochii. Nimic nu se schimbase. Clopotul se afla exact acolo unde fusese, la șapte metri de capul lui Rafe. Doar că nu mai cădea; pur și simplu atârna în aer. Privi în jur. Limbile de foc care înghițeau pereții erau încremenite. Apoi Kate își dădu seama de tăcerea absolută care se așternuse în jurul ei. Vuietul focului, ferestrele sparte, grinzile rupte: totul încetase.

Se ridică în picioare și rămase acolo, temându-se să se miște.

Henrietta Burke spusese că magia *Atlasului* era parte din ea; ea trebuia doar să nu i se mai împotrivească. În momentul în care femeia o spusese, Kate știuse că era adevărat. De când Kate o dusese pe Contesă în trecut, simțise puterea în interiorul său. Dar o respinsese, o negase.

Apoi, când văzu clopotul plonjând către Rafe, toate barierele pe care le ridicase se prăbușiră.

Dar ce era tăcerea asta stranie?

Chiar când își puse întrebarea, Kate știu răspunsul.

– Am oprit timpul.

Putea simți încordarea în interiorul său. Era ca și cum ea ar fi îndiguit un râu, iar apa încerca să se elibereze. Știa că nu mai putea rezista mult timp.

Făcu un pas către Rafe... și se opri.

Un gând groaznic puse stăpânire pe ea.

Destinul lui Rafe era să devină Magnus cel Teribil – motivul pentru care familia ei fusese divizată, motivul pentru care ea, Michael și Emma își petrecuseră ultimii zece ani în orfelinate, motivul pentru care crescuseră fără să își cunoască părinții. Trebuia doar să se relaxeze, să lase timpul să curgă; clopotul ar putea cădea, iar familia ei ar fi din nou reunită.

Mai stătu acolo câteva secunde, apoi rosti o scuză tăcută către familia sa.

„Îmi pare rău. Îmi pare rău, pur și simplu nu pot."

Păși înainte, îl prinse pe Rafe de încheieturile mâinilor și îl trase dintre dărâmături.

De-abia era conștientă de faptul că îl târa prin holul principal al bisericii. Toate puterea și concentrarea sa erau necesare pentru a controla timpul. Cu cât era mai mult oprit, cu atât presiunea devenea mai mare. Îl trase printr-o gaură dintr-un perete pe jumătate distrus și apoi afară, în strada întunecată și pustie. Acolo îi dădu drumul și se prăbuși lângă el.

Și eliberă presiunea.

Simți un răget în interiorul ei, iar zgomotul lumii se reîntoarse. Auzi vuietul focului, prăbușirea și dangătul clopotului, strigătele mulțimii de după colț. Era în genunchi, gâfâind, rochia fiindu-i îmbibată de sudoare.

– Ce... unde...

Rafe deschise ochii, aerul rece readucându-l în simțiri. Sări în picioare, privi strada, biserica în flăcări, pe ea...

– Tu ai... cum am ajuns aici?

Kate încă tremura din pricina efortului. Trase de câteva ori aer în piept și se ridică, șovăitoare, în picioare.

– Ea avea dreptate... Domnișoara Burke a spus că aveam magie în mine. Îmi era doar... teamă să o folosesc. Am oprit timpul. Te-am scos din biserică.

– M-ai scos de acolo?

– Da.

– Mi-ai salvat viața.

– Da.

Pentru că exact asta făcuse; orice avea să se întâmple din acel moment, bine sau rău, ea alesese să îi salveze viața. În spatele lor biserica continua să ardă, iar Kate putea auzi mulțimea strigând și bucurându-se după colț. Băiatul o privea.

– Și poți merge acasă acum. La fratele și la sora ta.

Kate încuviință.

– Și domnișoara B este moartă.

Kate putea simți furia și tristețea radiind dinspre el, asemenea căldurii emanate de foc.

Urmă un bubuit asurzitor, iar ei se întoarseră, în timp ce turnul clopotniței începu să se prăbușească și fu înghițit de flăcări, iar dincolo de colț un ropot de aplauze izbucni când turnul se prăbuși peste acoperișul bisericii cu o explozie uriașă de fum și scântei.

Cu un țipăt, Rafe alergă lângă gardul din fier, smulse una dintre zăbrele și începu să alerge pe lângă biserică.

Cu picioarele tremurând, Kate alergă după el, strigându-i numele.

Când ajunse pe bulevard, erau acum probabil vreo patruzeci de bărbați înarmați cu torțe și bâte, aplaudând și râzând, cu chipurile lor macabre în lumina focului. Niciunul dintre ei nu îl văzu pe băiat gonind spre ei. Nu era nici urmă de magie în atacul lui Rafe; totul era doar durere animalică și furie. Lovi un bărbat burduhănos direct în cap – o bubuitură distinctă pe care Kate o auzi de la douăzeci de metri distanță – și îl doborî la pământ. Apoi se năpusti asupra a trei huligani, toți fiind mai mari și mai masivi decât el. Îl

lovi pe primul în umeri, iar tânărul scăpă torța și căzu în genunchi cu un geamăt. Rafe lovi cu capătul țevii în pântecele celui de-al doilea, făcându-l să se încovoie, apoi ridică genunchiul către chipul bărbatului, și capul acestuia sări înapoi. Al treilea individ era gras și își scosese cuțitul, tăindu-l pe Rafe pe braț. Țeava îi căzu din mână, iar huliganul o trimise cu piciorul către prietenul său, primul pe care Rafe îl atacase, care o luă în timp ce se ridică în picioare. Celălalt se ridicase, de asemenea, deși sângele se prelingea din nasul și din gura sa și era înarmat cu un cuțit. Trioul îl încercui pe Rafe, iar Kate era pe punctul de a interveni în încăierare, când Rafe înșfăcă o torță, rosti un cuvânt tăcut și flăcări izbucniră și îi învăluiră pe cei trei bărbați.

– Nu!

Kate aruncă torța din mâna lui Rafe. Flăcările care îi atacaseră pe bărbați se stinseră. În același moment se auzi sunetul sirenelor apropiindu-se, cineva strigă că vine poliția; într-o secundă mulțimea se risipi, inclusiv cei trei bărbați, care fugiră în întuneric, proferând amenințări pe măsură ce se îndepărtau.

Rafe se pregătea să alerge pe urmele lor, dar Kate îl prinse de braț.

– Încetează!

– De ce? Ai văzut ce au făcut!

– Dar nu poți! Nu te voi lăsa!

Își aruncă brațele strâns în jurul lui, îmbrățișându-l. El o împinse și se luptă să se elibereze, dar ea rămase agățată de

el cu toată puterea rămasă, cu capul cuibărit în umărul lui, până când, în sfârșit, simți efortul lui Rafe stingându-se. Îl mai ținu pentru o clipă neputincios în brațele sale, apoi îl eliberă. Rafe căzu în genunchi în zăpadă. Kate îi putea vedea umerii tremurând. Știa ce simțea. Mama lui, Henrietta Burke și Scruggs... erau cu toții morți. Copiii la care ținea atât de mult erau vânați. Simți cât de ușor se putea lăsa consumat de furie. Și își aminti cuvintele Henriettei Burke:

Iubește-l așa cum el deja te iubește pe tine.

– Vino cu mine.

Rafe își înălță privirea, lacrimile sclipindu-i printre dârele de cenușă de pe fața sa.

– Poftim?

Kate credea că vocea avea să îi tremure, dar nu se întâmplă. Știa că acesta era lucrul corect; la urma urmei, de aceea se afla aici, pentru a-l împiedica să devină Magnus cel Teribil.

– Vino cu mine.

El dădu din cap.

– Nu pot. Cineva trebuie să aibă grijă de copii.

– Vor merge la un cămin în nordul statului. Domnișoara Burke a aranjat deja; vor fi bine. Vino cu mine.

Rafe o privi, cercetându-i chipul. Sirenele de poliție și pompieri se apropiau.

– De ce se teme toată lumea? Tu. Scruggs. Domnișoara Burke. Încerci să mă ții departe de ceva. De ce mă vrea Magnus cel Teribil?

Kate nu putu rezista rugăminții din ochii lui.

– El... vrea ca tu să îi iei locul.

– Ce?

– Nu pot explica. Dar nu vei mai fi tu! Vei fi el și toți ceilalți dinaintea lui! Vrea să te folosească! Trebuie să vii cu mine!

Iar în timp ce o spunea, Kate realiză că asta nu era doar ceea ce dorise *Atlasul*, era ceea își dorea *ea*. Și nu avea nicio legătură cu faptul că el putea deveni Magnus cel Teribil; voia doar să îl aibă alături de ea.

Iubește-l așa cum el deja te iubește pe tine.

– Vreau să vii. Te rog!

Rafe încă nu se ridicase din genunchi și privi în jos, către mâinile sale. Kate văzu că erau arse și pline de bășici.

– Ea mi-a spus să aleg. Domnișoara Burke. Mi-a spus că pot să aleg cine vreau să fiu. Același lucru pe care mi l-a spus și mama.

– Atunci alege. Vino cu mine.

Întinse mâna spre el. Rafe îi privi mâna întinsă, apoi o privi pe Kate. Lui Kate i se păru că întreaga lume își ținea răsuflarea. Apoi, Rafe se întinse ușor spre ea.

– Tu!

Glasul venea din josul străzii. Kate privi în spatele lui Rafe, zărind o siluetă ivindu-se din întuneric.

– Știam că vei fi aici, ciudato! Ți-am spus că o vei păți!

Kate văzu că era băiatul care îi urmărise pe ea, pe Abigail, pe Jake și Beetles mai devreme în acea dimineață și că avea un pistol care era îndreptat spre ea.

Era zgomot pretutindeni în jurul lor, datorat focului, sirenelor pompierilor și strigătelor mulțimii risipite; totuși, Kate auzi un pocnet specific, iar băiatul cu pistolul se întoarse și fugi pentru a fi protejat de întuneric. Rafe deja sărise în picioare, dar părea nesigur de ceea ce trebuia să facă și privea când spre băiatul ce se îndepărta, când către Kate. Kate își dorea să îi spună că este bine și să nu se mai holbeze așa la ea, dar deodată se simți amețită. Fără măcar să realizeze că se prăbușește, își simți capul lovind trotuarul. Chiar și atunci fu surprinsă să se trezească întinsă în zăpadă. Încercă să se ridice și descoperi că nu poate. Chipul lui Rafe apăru deasupra ei.

– Ce... ce s-a întâmplat? spuse ea. M-a ratat, nu-i așa?

– Șșș, nu vorbi.

Putea citi groaza și îngrijorarea din ochii lui, iar asta o sperie mai mult decât orice. Cu un imens efort, își ridică capul și văzu înflorind pe rochia sa albă o pată roșie.

– Rafe...

– Este în regulă. Putem repara asta. Este în regulă...

Primul ei gând zbură către Michael și Emma. Trebuia să ajungă la ei. Nu putea muri aici; ei nu ar fi aflat niciodată ce se întâmplase cu ea. Trebuia să se întoarcă la ei. Și încercă să ajungă la magia din interiorul său, dar era prea slăbită. Nu se putea concentra suficient pentru a o invoca; magia îi alunecă printre degete.

– Trebuie să... murmură ea... trebuie să...

Rafe o ridică în brațele sale.

– Te voi duce la cineva care te poate vindeca. Scrug... nu, nu Scruggs... Avem nevoie de cineva puternic. Un magician puternic...

Kate putea auzi panica din glasul lui și își dorea să îl liniștească.

– Este în regulă, spuse ea. Nu mă simt atât de rău. Doar... rece.

Privirea lui Rafe se schimbă.

– Știu cine te poate vindeca. Doar rezistă.

Apoi începu să alerge de-a lungul străzii, ținând-o pe Kate strâns la pieptul său. Trecură pe lângă poliție și mașinile de pompieri care dădură colțul, iar Rafe alerga ca și cum Kate nu ar fi cântărit nici măcar un gram. Într-adevăr, lui Kate i se părea că devenea mai ușoară, că toată greutatea îi părăsea corpul. Iar Rafe gonea în josul bulevardului, iar ea putea auzi cântecele petrecăreților de Anul Nou; se apropia miezul nopții. Apoi mai multe strigăte, dar nu, acesta era Rafe, care striga după un taxi tras de cai și sări în el înainte ca birjarul să poată opri, strigând o adresă, spunându-i șoferului să meargă cât de repede poate, iar Kate auzi trosnetul frâielor și simți smucitura în timp ce taxiul porni la drum. Era conștientă de cât de strâns o ținea Rafe și cât de frig îi era și nu putea cu adevărat să moară.

– Fratele și sora mea... nu vor ști ce s-a întâmplat...

– Tu le vei spune. Vei fi bine. Știu cine te poate vindeca. Trebuie doar să reziști. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu te voi pierde și pe tine.

Iar apoi – Kate nu putea fi sigură, era posibil să își fi imaginat – avu impresia că Rafe se aplecă și o sărută.

Taxiul gonea pe bulevard, birjarul strigându-le oamenilor să facă loc, iar Kate se simți purtată de val, legănată de tropăitul constant al cailor și de balansul trăsurii, iar Rafe o strângea la pieptul său, murmurând:

– Totul va fi bine. Nu te voi pierde...

Iar apoi taxiul încetini, vizitiul îi striga calului să se întoarcă, la naiba, iar Kate nu putea vedea unde se aflau, dar Rafe deschidea ușa cu piciorul, sărind din trăsură cu Kate în brațele sale, aterizând cu atâta ușurință încât Kate nu simți niciun șoc, apoi el începu din nou să alerge, iar ea auzi un strigăt aspru, brutal și răgușit care străpunse norul din mintea sa.

– Nu... Rafe... nu poți...

– Nu există nicio altă cale. Dacă el este atât de puternic pe cât spui tu, atunci este ultima noastră speranță.

Rafe se mișca prea repede pentru a putea fi oprit și trecu de santinele și intră în conac înainte de a fi prins de un cerc de patru Diavoli furioși.

– Înapoi, spuse o voce pe care Kate o cunoștea, iar Diavolii se retraseră.

Kate îl văzu pe Rourke pășind înainte, masiv, chel, purtând un costum negru cu o cămașă albă și cravată.

– Șeful tău trebuie să o vindece, spuse Rafe. Voi face tot ce vrea. Trebuie doar să o vindece.

Bărbatul uriaș îl privi pentru o clipă, apoi încuviință.

– A spus că vei veni. Urmează-mă acum. Nu arată de parcă ar mai avea mult timp la dispoziție.

Pentru Kate era ca și cum ar fi fost într-un vis. Nu avea niciun control asupra lui; putea doar să se uite cum evenimentele se desfășurau înaintea ei. Rafe urcă scările în urma lui Rourke și trecură prin ușile duble ale sălii de bal, care era plină cu bărbați și femei și alte creaturi, iar mulțimea se despărți pentru a-l dezvălui pe anticul Magnus cel Teribil purtând o robă verde și lungă, iar Rourke făcu o plecăciune și Rafe continuă să meargă până ce erau doar el, Kate și străvechiul vrăjitor în centrul sălii de bal.

– Știam, murmură Magnus cel Teribil. Știam că vei veni.

– Nu. Kate se agăța de bluza lui Rafe, care era deja umedă și pătată cu sângele ei. Nu, te rog, doar pleacă... fugi...

Își dorea să se lupte cu el, să îl forțeze să plece, dar nu avea deloc putere; viața i se scurgea din trup. Auzi glasul lui Rafe de parcă ar fi vorbit de la depărtare, spunându-i lui Magnus cel Teribil să o vindece; că el – Rafe – avea să facă tot ce va dori Magnus cel Teribil, că va fi tot ce va dori el, doar să o vindece.

Kate simți mâna zbârcită a vrăjitorului atingându-i fruntea.

– Se duce. Nu mai depinde de puterile mele. Un singur lucru o poate aduce înapoi. O pot trimite acolo. Pot folosi puterea din interiorul ei. Trebuie să se întoarcă în timpul ei. Dar va trăi.

– Fă-o, spuse Rafe. Fă-o și voi face tot ce dorești.

– Nimic altceva? Asta este tot ce îmi ceri?

– Şi vreau ca oamenii să plătească. Vreau să îi fac să plătească.

– O, băiete, asta îţi pot promite.

Iar Kate simţi cum Magnus cel Teribil invocă puterea *Atlasului* din interiorul ei şi îl auzi şoptind:

– Fratele tău va găsi *Cronica*. Trebuie să mergi acolo. El te va salva.

Iar ea privi către chipul lui Rafe şi îi văzu ochii verzi privind-o, iar Kate încercă să spună: „...Nu", dar el dădu din cap şi şopti:

– Este prea târziu. S-a făcut. Vei trăi, asta este tot ce contează.

Iar Kate auzi clopotele vestind miezul nopţii asupra întregului oraş, lumea magică se retrase, iar pe Magnus cel Teribil, cu capul lui scheletic aplecându-se asupra sa, spunând:

– Nu îţi face griji. O vei revedea. Amândoi o vom face...

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

În copaci

Michael se trezi înconjurat de cântecele păsărilor.

Văzu vârfurile vagi și înceţoșate ale copacilor și petice de cer albastru.

Era într-un pat, cel mai moale din viaţa lui.

Pe lângă asta, nu știa unde se afla sau cum ajunsese acolo; dar ceva îi spunea să se bucure de moment și de ignoranţa sa.

Apoi simţi miros de... pipă?

– Te simţi odihnit, dragul meu băiat? Ai dormit destul de mult. Este aproape miezul zilei.

Michael se răsuci în pat pentru a-l vedea pe doctorul Stanislaus Pym stând pe un scaun. Vrăjitorul arăta la fel ca întotdeauna, cu o singură excepţie. Purta același costum mototolit de stofă; părul lui alb încă îi stătea în toate direcţiile; ochelarii săi încă aveau nevoie de reparaţie; buzunarele îi erau pline de mărunţișuri. Doar zâmbetul vrăjitorului era diferit:

era sobru, lipsit de voioșia sa obișnuită. Iar dacă Michael nu ar fi fost amețit de somn, ar fi observat schimbarea.

– Unde... unde mă aflu? întrebă el, primind ochelarii de la vrăjitor și privind în jur.

Camera, care era acum clară, i se părea lui Michael a fi un fel de cușcă mare din lemn. Nu avea plăci de lemn sau scânduri. Pereții, podeaua și tavanul erau un buștean continuu. Singurele piese de mobilier erau patul său și un scaun. Nu exista o ușă. Dar dincolo de vrăjitor, unde peretele se deschidea în ceea ce părea a fi un balcon, Michael văzu o creangă lată și plată întinzându-se în afară.

– Sunt într-un... copac?

– Da, băiete. Ești cu elfii în capătul văii, iar ei își construiesc casele în copaci. Sper că nu ai rău de înălțime. Ce tot spun? Dumnezeule! Ai sosit aici pe spatele unui dragon!

Cu aceste cuvinte, amintirile lui Michael de noaptea trecută reveniră. Își aminti sentimentul zborului, al vântului suflându-i în față, al pădurii de dedesubt, întunecată și tăcută; își aminti căldura emanată de corpul dragonului și bătăile puternice ale aripilor sale; își aminti cum încercase să îl sprijine pe Gabriel chiar și când propria sa putere începea să slăbească și pe Emma strigând că avea nevoie de ajutor, și de dragonul plonjând printre copaci; și își mai aminti că fusese înconjurat de sute de glasuri ce cântau armonios în timp ce mâini blânde îl ridicau de pe pământ.

– Am leșinat?

– Elfii au simțit că erai foarte slăbit. Cântecul lor te-a adormit.

– Dar unde este Emma? Și Gabriel...

– Amândoi sunt aici și au fost îngrijiți. Emma avea doar tăieturi, zgârieturi și arsuri minore pe mâini. Rănile lui Gabriel erau grave, dar doctorii elfi sunt foarte competenți. Este în afara oricărui pericol.

– Dar urma să îl vindec! Cu ajutorul *Cronicii*...

– O ofertă generoasă. Dar puterea Cărților trebuie să fie întotdeauna ultima soluție. Somnul și odihna îl vor ajuta pe Gabriel să se facă bine. A, și dacă te întrebai, *Cronica* este lângă tine.

Michael se aplecă peste marginea patului, iar acolo pe podea se afla Cartea. Devenise atât de obișnuit cu chemarea ei, încât de-abia acum, văzând-o, deveni conștient de șocul din pieptul său. În adâncul său era ușurat că nu era nevoit să îl vindece pe Gabriel. În ceea ce îl privea, ar fi fost fericit dacă nu ar mai fi trebuit vreodată să atingă *Cronica*.

– O poți ridica dacă vrei, spuse bătrânul, privindu-l cu atenție.

– Mulțumesc, domnule, dar nu este necesar. Voiam să te întreb despre prințesa Wilamena. Este încă dragon sau...

– Prințesa a revenit la forma ei normală și adorabilă. Și permite-mi să îți spun – Michael recunoscu o urmă din vechea scânteie – ai un admirator pe cinste acolo.

– Păi, mă bucur să aud asta. La prima parte mă refer. Ascultă, doctore Pym, trebuie să vorbesc cu tine despre *Cronică*...

Vrăjitorul ridică mâna.

– Sunt sigur că ai multe întrebări pentru mine, la fel de multe câte am și eu pentru tine. Dar cred că îți văd micul dejun.

Un elf se apropia, înaintând pe creanga lată, ducând o tavă plină cu cești acoperite și boluri și un mic ceainic de porțelan. Elful purta pantaloni verzi, șosete albe și înalte, pantofi negri cu catarame aurii și o jachetă mulată pe corp, cu talia joasă, care avea un fel de țesătură de aur și era încheiată cu nasturi la gât.

„Pe bune, gândi Michael, cât timp trebuie să petreacă îmbrăcându-se."

Apoi se gândi la elfii pe care îi văzuse înfășurați în propriile pelerine în curtea fortăreței și se simți rușinat. „Să nu uiți niciodată ce au făcut", își spuse el.

– Mulțumesc, spuse vrăjitorul. Vom sta afară.

O masă joasă și câteva perne mari fuseseră așezate pe ramură, iar elful aranjă cu grijă micul dejun, apoi înfoie pernele și, cu o plecăciune, plecă cu tava goală.

– Mergem? spuse vrăjitorul. Putem vorbi după ce vei mânca. Hainele tale sunt la capătul patului.

În timp ce vrăjitorul păși afară, Michael își ridică pantalonii și cămașa împăturită, care fuseseră spălate și călcate în timpul nopții, și se îmbrăcă. Găsi sfera de un albastru-cenușiu încă atașată de fâșia de piele netăbăcită și și-o puse la gât. Observă că mâinile nu îi mai erau arse, iar tăieturile și zgârieturile dispăruseră. Își flexă glezna și nu simți nicio durere. Se părea că doctorii elfi îl vindecaseră și pe el.

– Vino, băiete! strigă vrăjitorul. Ziua este minunată! A, adu și Cartea.

Cu oarecare reticență, Michael ridică *Cronica,* își încălță ghetele, privi în jur căutându-și geanta – amintindu-și de-abia atunci că era pierdută – și ieși afară.

Ziua era într-adevăr minunată, cu o briză blândă adiind printre copaci și lumina soarelui care îi încălzea. Masa era simplă: nuci, fructe de pădure, frișcă, miere, un fel de ceai făcut din flori. Dar fructele nu erau ca altele pe care Michael le mai văzuse: căpșunile erau mari și roșii precum merele, afinele erau atât de mari și de un albastru-violet atât de intens, încât păreau a fi prune, zmeură uriașă și suculentă...

– Nu te superi dacă împarți, nu-i așa? spuse vrăjitorul, întinzându-se pentru a lua o căpșună de mărimea unui pumn și scufundând-o în frișcă. Vai, da, este delicios.

Michael nu răspunse. Deja înghesuia migdale și nuci în gură. Nu mai mâncase nimic de o zi, dar până să se așeze pe o pernă, nu realizase cât de lihnit era. Pentru câteva minute uită de tot și se concentră asupra micului dejun. În curând degetele și buzele și dinții îi erau roșii-violet. Și de-abia când vrăjitorul îl îndemnă să încerce ceaiul – prima sorbitură fu de parcă ar fi băut o rază de soare, o căldură aurie risipindu-se prin corpul său încă extenuat – Michael începu să mănânce mai încet și să savureze fiecare înghițitură.

Creanga pe care stăteau Michael și vrăjitorul avea poate trei metri lățime și era perfect plană. Privind peste margine, Michael situă pământul – pe jumătate ascuns de podeaua de un verde-închis a pădurii – la vreo o sută de metri distanță.

În apropiere putea vedea camere asemănătoare cu a lui împodobind copacii din jur și care erau accesibile prin niște scări ce șerpuiau în jurul trunchiurilor masive. Dar cel mai uimitor lucru – și care îl făcu pe Michael să simtă lipsa jurnalului și camerei sale video – i se păru felul cum creanga-platformă dintr-un copac se întindea și ajungea la creanga altui copac, apoi continua și forma legătura cu creanga unui al treilea copac, alcătuind un sistem complex de platforme pe care Michael putea vedea zeci de elfi mișcându-se frenetic. Acolo sus era un întreg oraș, realiză Michael, suspendat și mângâiat de soare.

Se întoarse și îl văzu pe vrăjitor privindu-l.

– Ce este? Am ceva pe față?

– O, da. Puțin. Oricum, te priveam și mă gândeam la băiatul pe care îl știam și la băiatul de acum, care a săvârșit fapte eroice în aceste ultime zile. Sora ta și prințesa Wilamena mi-au povestit totul. Michael, sunt foarte mândru de tine. Și sper că și tu ești mândru de tine.

Michael se gândi cu atenție la asta. Știa că în vremurile trecute i-ar fi zis cu infatuare vrăjitorului că nu fusese mare lucru, deși el credea că era mare lucru și că nimeni altcineva nu s-ar fi descurcat atât de bine. Dar nu spuse asta acum. Se gândea la Gardian și la frații săi și la anii îndelungați pe care îi petrecuseră protejând Cartea. Și se gândi la Wilamena și la elfii care se puseseră în pericol pentru a-l proteja pe el și pe sora lui. Și își aduse aminte de Emma, stând cu el în vulcan în timp ce Gabriel se lupta pentru viața lui...

– Am avut parte de mult ajutor, rosti el cu sinceritate.

– Adevărat. Dar totuși ai recuperat una dintre Cărțile Începutului! Ai redat-o pe prințesă poporului său! Ai trecut împreună cu sora ta prin foc și război și ai adus-o în siguranță! Ingeniozitate. Curaj. Inteligență cumpătată. Încredere acolo unde se cuvine încredere, băiete! Cât de corect este faptul că tu trebuie să fii Paznicul *Cronicii!*

– Doctore Pym, înainte să mai spui ceva, toată treaba asta cu Paznicul...

– Și de două ori mai potrivit, continuă vrăjitorul, de parcă Michael nu ar fi vorbit, întrucât mâine este cea de-a treisprezecea aniversare a ta. Chiar crești.

– Poft – *guuhh!*

– Ești bine, băiete?

În surprinderea sa, Michael mai întâi inhalase, apoi se înecă, apoi tuși și scuipă o afină de mărimea unui ou de rândunică. Reuși să spună:

– Poftim?

– Nu-mi spune că ai uitat de ziua ta?

– Eu... scuzați-mă... cred că da. Oricum, nu este cam stupid să mă gândesc la zile de naștere cu tot ceea ce se întâmplă?

– Din nou, nu sunt de acord. Aceste repere sunt importante. Lasă totul în seama mea. Mă voi gândi la ceva potrivit de festiv. Dar acum ți-am promis o discuție.

– Da, bine, cum spuneam...

– De ce să nu încep prin a-ți spune ceea ce i-am spus deja surorii tale, hmm? Unde am fost, lucrurile pe care le-am descoperit, etcetera, etcetera.

Michael avu sentimentul că doctorul Pym știa ce voia să îl întrebe și încerca să îl evite. Bine, gândi el, dar mai devreme sau mai târziu vrăjitorul avea să audă că Michael nu avea nicio intenție de a rămâne Paznicul *Cronicii.*

El și *Cronica* pur și simplu nu se potriveau; nu avea rost să se prefacă. Dar pentru moment sorbi încă o dată din ceai și îi oferi bătrânului vrăjitor întreaga sa atenție.

– M-ai văzut ultima oară în Malpesa, luptându-mă cu Rourke pe acoperișul în flăcări. Ei bine, după ce clădirea pe care stăteam s-a prăbușit în canal – nu am fost rănit, din fericire – m-am îndreptat imediat către camera în care noi doi am descoperit scheletul. Spre disperarea mea, am realizat că încăperea fusese deja răscolită de creaturile lui Rourke. Atunci am avut o alegere de făcut. Puteam fie să îl urmăresc pe Rourke în timp ce el era pe urmele tale și ale Emmei, fie... Aici vrăjitorul se opri și scoase săculețul cu tutun. Spune-mi, băiete, ce știi despre cititul minții?

– Nu mult, spuse Michael. În *Totul despre pitici,* G.G. Greenleaf îl numește un „gimbușluc vrăjitoresc". Fără să te jignesc.

Doctorul Pym pufăi.

– În primul rând, *gimbușluc* nu este un cuvânt. În al doilea rând, aș vrea ca domnul G.G. Greenleaf să nu mai abordeze subiecte despre care este atât de uimitor de ignorant. De fapt, obținerea accesului la gândurile altcuiva este o treabă foarte dificilă. În cazul cuiva ca Rourke, poate fi chiar periculos. Din fericire, eu am putut să trec de barierele sale

și să culeg câteva informații valoroase, în timp ce m-am luptat pe acoperiș, atenția sa era canalizată pe distrugerea mea. Puse capătul pipei în gură. Părinții tăi nu mai sunt prizonierii lui Magnus cel Teribil.

– Ce?!

Strigătul lui Michael răsună printre copaci, speriind un stol de păsări din bolta pădurii.

Doctorul Pym încuviință înțelegător.

– Și eu am avut cam aceeași reacție. Dar să ne gândim la ce s-a întâmplat chiar înainte de bătălia de la vulcan. De ce Rourke ți-ar fi prezentat un tată fals dacă îl avea la îndemână pe cel adevărat? Îți ridică un semn de întrebare, nu-i așa?

Michael recunoscu că vrăjitorul avea un argument bun.

– Dar ești absolut sigur? Nu că nu te-aș crede...

– Nu, nu, ai dreptate să întrebi. Întâmplarea face ca în timpul călătoriei mele grețoase prin mintea lui Rourke să aflu unde se găsește închisoarea părinților tăi...

– Acolo ai fost?! exclamă Michael. Când ai părăsit Malpesa? Unde era? Pun pariu că într-un deșert în care nu a mai plouat de sute de ani! Sau într-o junglă plină cu canibali și insecte uriașe, otrăvitoare! Sau...

– Erau ținuți în New York.

Michael se opri, gândindu-se că nu l-a auzit bine pe doctorul Pym.

– Timp de zece ani, continuă vrăjitorul, părinții tăi au fost ținuți prizonieri într-un conac de pe insula Manhattan. Și când te gândești că eu împreună cu Gabriel am colindat globul în lung și-n lat în căutarea lor! Cunoșteam chiar și

casa în care erau captivi! În urmă cu o sută de ani, adepții lui Magnus cel Teribil acționau la ordinele sale din acel loc. Și totuși, nicio clipă nu mi-a trecut prin gând că dușmanii noștri ar fi atât de îndrăzneți încât să folosească acea locuință drept închisoare pentru părinții tăi. O, Michael, nu există un prost mai mare decât un prost bătrân.

Și oftă, părând într-adevăr foarte bătrân.

– Dar ai mers acolo? îl întrebă din nou Michael.

– Da. Conacul este ascuns, dar l-am găsit destul de repede. Fusese abandonat. Bănuiala mea este că odată ce Richard și Clare au scăpat, răpitorii lor și-au luat tălpășița gândindu-se că prietenii părinților voștri – adică eu și alții – vor căuta să se răzbune. Oricare ar fi fost cazul, eram liber să fac o cercetare amănunțită. Așa că răspunsul la întrebarea ta este da, sunt sigur că acolo au fost și acum au scăpat.

– Când?

– Bănuiala mea, și este doar o bănuială, este că destul de recent. În ultimele câteva săptămâni.

– Atunci... unde sunt?

– Unde sunt? Cine i-a ajutat să scape? Din păcate, băiete, și eu sunt la fel de nedumerit ca și tine.

Vrăjitorul căzu pe gânduri și suflă un inel mare de fum, privind cum briza îl poartă printre copaci. Michael știa că era un lucru bun că părinții săi evadaseră, dar ce se schimbase de fapt? Magnus cel Teribil încă îl voia pe el și surorile sale, încă voia Cărțile. Ei tot nu știau unde se aflau părinții lor.

– Mi-a trecut prin cap, continuă vrăjitorul, că poate au încercat să ne contacteze. Mă refer la sfera de sticlă care a sosit la Cambridge Falls, cea pe care o porți la gât.

Degetele lui Michael mângâiară bila și simți un fior de entuziasm. Vrăjitorul avea dreptate; era mai probabil ca niciodată ca sfera să fi fost trimisă de către părinții lor. Dar apoi își aminti cum fusese destinată „Celui mai mare dintre frații Wibberly" și ceva în interiorul său se retrase. Încă nu era pregătit să preia acel titlu de la Kate.

– Poate.

Vrăjitorul ridică din umeri.

– Desigur, este a ta să faci ce dorești cu ea. Așadar, pe când cercetam conacul, am făcut o altă descoperire care merită menționată. Îți amintești cum spuneam că Magnus cel Teribil a fost prezent în lumea asta de mii de ani?

Michael spuse că își amintea.

– Ei bine, în mod interesant, există o singură cale cunoscută de a căpăta nemurirea...

– Te referi la *Cronică*?

– Exact. Și știm că în cazul lui nu a fost o opțiune. Deci, cum a făcut-o? Întotdeauna am crezut că aflarea secretului său este esențial pentru a-l învinge o dată pentru totdeauna.

– Dar și tu ai trăit tot atât de mult! Cum ai făcut-o?

Vrăjitorul dădu din cap.

– Asta nu este important.

– Dar...

– Vorbim despre Magnus cel Teribil. Să nu deviem de la subiect.

– Dar...

– O, foarte bine. Eu am scris *Cronica*.

Michael deschise gura, apoi o închise. S-ar fi aşteptat la orice, dar nu la asta.

– Nu fi atât de surprins. Cărţile nu s-au scris singure şi ştii că am făcut parte din consiliul care le-a creat.

– Tu... ai scris-o?

– Am transcris-o, ar fi mai corect. Cunoştinţele şi puterea *Cronicii* sunt mult mai mari decât ale mele. Înţelepciunea întregului consiliu de magicieni a pătruns în mine, iar eu am transcris-o pe hârtie. În procesul de redactare, o fâşie subţire din puterea *Cronicii* a rămas la mine. Acum putem discuta despre Magnus cel Teribil?

Michael încuviinţă. Era încă puţin uluit.

– Mai întâi trebuie să privim la natura ciudată a longevităţii sale. Îţi aminteşti cum doctorul Algernon se referea la el ca fiind Cel Nemuritor?

Din nou Michael spuse că da.

– Ei bine – aici vrăjitorul zâmbi – departe de a nu fi murit niciodată, Magnus cel Teribil a murit de multe ori.

– Dar ai spus...

– Şi de fiecare dată a renăscut. Moare şi renaşte, moare şi renaşte, iar şi iar.

– Vrei să spui că se reîncarnează?

– Nu chiar...

– Deci, este mai degrabă ca şi cum s-ar ridica din propria cenuşă?

– Nici așa...

– Spiritul lui posedă trupul vreunui biet copil? Am văzut asta într-un film...

Vrăjitorul ridică mâna.

– Putem face speculații toată ziua. Aceasta a fost dilema mea. Multe teorii, nicio dovadă. Totuși, toată magia, în special cea puternică, lasă urme, iar în acel conac am găsit în sfârșit ceea ce îmi trebuia.

Michael își dădea toată silința să își amintească fiecare cuvânt rostit de vrăjitor, dar mâna sa tânjea după stilou și hârtie! Pur și simplu nu exista înlocuitor pentru o arhivă scrisă.

Vrăjitorul suflă un alt inel de fum și apoi îl întrebă din senin:

– Băiete, ce crezi că se întâmplă când universul moare?

– Poftim?

– Nu îți poți imagina că toate astea vor continua la nesfârșit. Universul este o masă de energie care se dilată constant, iar într-o zi se va restrânge. Asemenea unui tort lăsat prea mult în cuptor. Apoi ce urmează? Neant?

Michael ridică din umeri. Habar nu avea.

Vrăjitorul se aplecă peste masă.

– Va renaște.

Michael aproape că spuse din nou: „Poftim?"

– Viața universului nu este o linie dreaptă. Mai degrabă imaginează-ți un cerc. Iar în cursul acestui cerc universul ia naștere, se autodistruge și renaște, iar și iar, la nesfârșit. Înțelegi?

– Cred... că da.

– Ei bine, aici urmează partea cu adevărat uimitoare. Așa cum universul se naște iar și iar, așa se întâmplă și cu tot ce se află în el. Vrăjitorul își flutură brațul într-un gest larg, cuprinzător. Pădurea aceasta, lumea de afară, toate creaturile care locuiesc în ea, cu toate au existat înainte și vor exista din nou.

– Vrei să spui că noi toți... am trăit și înainte?

– Exact asta spun. Tu, eu, Emma, Katherine, Gabriel, copacul ăsta – într-un șablon care se repetă pentru eternitate. Cine știe de câte ori am stat noi doi aici, purtând exact această conversație? Iar ce a făcut Magnus cel Teribil a fost să ia legătura cu acele versiuni mai tinere ale universului și să le aducă împreună cu celelalte versiuni ale sale. De câte ori a făcut asta, câte copii de-ale sale a strâns laolaltă, nu pot spune. Dar apoi a împărțit aceste copii ale sale prin timp, pe fiecare mai departe decât ultima, asemenea pietrelor aruncate în ocean, așa că o dată la câteva sute de ani, un alt Magnus cel Teribil putea renaște în lumea aceasta.

– Dar... de ce?

– Pentru că în urmă cu mult timp a fost prezis că întreaga putere a Cărților nu va fi dezlănțuită timp de mii de ani. Și fără puterea Cărților... toate trei, înțelegi tu, colaborând între ele... nu avea nicio speranță de a-și atinge scopul. Așa că...

– Doctore Pym, îl întrerupse Michael, îți dai seama că nu ne-ai spus niciodată cu exactitate care este scopul său?

– Nu v-am spus?

– Nu.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Păi, să conducă într-o lume magică în care el deţine toată puterea! În care umanitatea este înrobită! Acesta este scopul lui! Şi a fost în toate aceste multe, multe secole!

– Şi poate face asta?

– Dacă poate face asta? Băiete, puterea Cărţilor este nedespărţită de structura existenţei. Gândeşte-te la asta în felul acesta – de fiecare dată când Katherine a folosit *Atlasul* când tu ai apelat la sprijinul *Cronicii,* lumea din jurul nostru a fost schimbată. Şi asta s-a întâmplat în mod inconştient. Imaginează-ţi pe cineva care *vrea* în mod conştient să schimbe lumea. O, da, dacă Magnus cel Teribil controlează Cărţile, îşi poate atinge scopul!

Michael încuviinţă, întrebându-se ce obţinuse, ce schimbase de fiecare dată când folosise *Cronica.* Nu era de mirare că doctorul Pym numise cărţile o ultimă soluţie.

– După cum spuneam, continuă vrăjitorul, prin intermediul acestor euri ale sale, Magnus cel Teribil a creat o punte a vieţii care să îl poarte prin timp. Acum – şi ajungem la ceea ce am descoperit în conac... datoria lui Magnus cel Teribil a fost întotdeauna să îl localizeze pe următorul şi să îi predea lui amintirile şi puterile sale.

– Cum adică să îi predea amintirile şi puterile sale?

– Aceşti indivizi nu se nasc cu cunoştinţa adevăratei lor origini. De-abia când amintirile anteriorului Magnus cel

Teribil – al fiecărui Magnus cel Teribil anterior – sunt transferate, acest nou Magnus capătă cunoştinţa a ceea ce este.

– Iar ultimul Magnus cel Teribil a luat fiinţă sau s-a trezit, ai putea spune, în acel conac la începutul secolului al douăzecilea. Asta am descoperit. Şi el a fost cel cu care eu şi prietenii mei ne-am luptat şi l-am învins – sau aşa ne-am închipuit – în urmă cu patruzeci de ani. De atunci, niciunul nu i-a luat locul. Cred că el a fost ultimul dintre cei luaţi din alte lumi.

– Atunci, dacă l-ai ucis pe ultimul, nu ar trebui ca totul să se sfârşească?

– Aşa ai crede. Dar chiar şi în moarte, spiritul său a continuat să îşi conducă adepţii. Iar acum că profeţia este pe cale de a fi îndeplinită – Cărţile găsite şi reunite –, el este hotărât să revină în lumea celor vii şi să îşi recupereze toate puterea.

– Cum este posibil aşa ceva?

– Băiete, răspunsul zace lângă tine. Arătă către Cartea roşie din piele ce stătea pe platformă, lângă Michael. De aceea *Cronica* trebuie ţinută departe de el. Acum cred că este timpul să îţi vezi sora.

Michael încuviinţă:

– Presupun că Emma este cu Gabriel...

– De fapt, spuse vrăjitorul, eu vorbeam de Katherine.

Kate se afla într-un alt copac, iar pentru a ajunge acolo vrăjitorul îl conduse pe Michael peste câteva dintre podurile formate din crengi unite, apoi coborâră o scară şerpuită,

crestată în trunchiul masiv al unui copac. Pe drum, doctorul Pym îi explică cum ajunsese în vale chiar după erupția vulcanului, ieșind din tunelul de sub munți la timp pentru a vedea dragonul zburând pe deasupra, cu pasagerii pe care îi recuperase. Îi urmărise până la colonia elfilor.

– Scena a fost haotică, după cum îți poți imagina: marea bucurie a elfilor pentru întoarcerea prințesei, dar și durerea lor pentru cei căzuți în luptă, și Emma care striga după cineva să îl ajute pe Gabriel. Mă tem că sosirea mea nu a contribuit cine știe ce la calmarea lucrurilor, iar apoi, din senin, Katherine a apărut în mijlocul nostru.

Doctorul Pym se opri brusc din mers și se întoarse. Erau pe scări, Michael cu două trepte în urma și deasupra vrăjitorului, cu o mână ținând *Cronica,* iar cu cealaltă sprijinindu-se de trunchiul copacului. Privise spatele bătrânului în timp ce urcase, pentru a ignora prăpastia deschisă din stânga sa. Acum stătea față în față cu vrăjitorul.

– Michael – glasul vrăjitorului era sobru –, nu există nicio cale de a te pregăti pentru ceea ce ne așteaptă, dar să știi că vom face ceea ce trebuie.

Apoi, fără să explice ceea ce dorise să spună, bătrânul se întoarse și continuă să coboare.

Trecând de curba copacului, ajunseră la o cameră precum cea a lui Michael, o firidă adâncă în trunchi, deasupra unei crengi late și plane. Vrăjitorul se opri la intrare și îi făcu semn lui Michael să o ia înainte. Înăuntru erau trei siluete. Prințesa elf Wilamena se ridică din stânga lui Michael. Purta o rochie satinată de un verde-închis, brodată cu fir de

aur în modelul unui copac uriaș, care părea – dacă cineva nu se uita direct la el – să își legene ramurile în vânt. Părul prințesei fusese spălat și împletit și strălucea în lumina pală. Privi către Michael cu ochii plini de simpatie, dar nu vorbi și nu păși spre el.

În dreapta lui Michael era Emma. Nu își schimbase hainele și nici nu făcuse baie sau dormise noaptea trecută și, văzându-l pe Michael, sări în sus de unde stătea îngenuncheată și alergând își aruncă brațele în jurul gâtului lui Michael, plângând. Michael execută mișcările de a o strânge în brațe, de a o bate pe spate, dar ceva în interiorul său se stinsese. Ochii îi erau goi; trupul nu mai părea să fie al său.

Chiar înaintea sa, Kate zăcea pe un pat jos. Ochii îi erau închiși și purta o rochie ivorie de dantelă, cu gât înalt. O pătură o acoperea până la genunchi, iar mâinile îi erau împreunate în jurul medalionului de aur al mamei lor. Fața îi era foarte palidă.

Michael nu trebuia să întrebe; știa că sora sa era moartă.

O desprinse cu blândețe pe Emma de la gâtul său, o luă de mână și îngenunche lângă Kate. Își adună puterile înainte de a vorbi.

– Când... când a...

– Chiar după ce a apărut, spuse vrăjitorul din pragul ușii. Doctorii elfi și cu mine am făcut tot ce am putut. Îmi pare foarte, foarte rău.

Michael se întinse și atinse mâna surorii sale. Pielea era rece.

„Nu este real, gândi el. Trebuie să fie vreun truc." Aceasta nu era Kate; ea nu putea muri. Şi totuşi, ştiu că nu era un truc şi că aceea era sora sa.

Emma îl prinse de braţ, scuturându-l în timp ce plângea.

– Michael... adu-o înapoi! Foloseşte Cartea! Poţi face asta, nu-i aşa? Adu-o înapoi! Trebuie să o faci! Trebuie!

Nu era nevoie să i se spună. Deja deschisese *Cronica* şi avea condeiul în mână, pregătit să îşi înţepe degetul.

– Mă tem că de data asta nu va funcţiona.

Michael privi către doctorul Pym.

– Spiritul surorii tale a trecut în tărâmul morţilor, acelaşi loc în care Magnus cel Teribil a fost captiv pentru patruzeci de ani. Puterea lui este foarte mare acolo. Nu o va elibera.

– Despre ce vorbeşti? întrebă poruncitor Michael.

Era nerăbdător şi de-abia auzi cuvintele vrăjitorului.

– Există o umbră asupra ei, rosti prinţesa elf, vorbind pentru prima dată. S-a abătut asupra sa în momentul în care a murit.

– Sora ta, zise doctorul Pym, este prizonieră în tărâmul morţilor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Fantoma

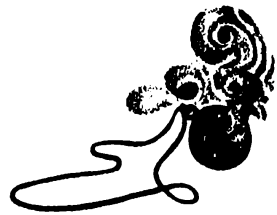

Michael insistă să i se permită să încerce să o aducă pe Kate înapoi. Vrăjitorul fu de acord, dar spuse că, dacă simțea orice fel de rezistență, nu trebuia să insiste sau să forțeze. Michael de-abia îl auzi. Înțepându-și degetul, așeză vârful însângerat al condeiului pe pagină, simți curentul familiar străbătându-l, se concentră asupra chipului lui Kate și începu să scrie.

Nu putu să treacă de cea de-a doua literă a numelui ei. O forță invizibilă i se împotrivea, iar când el încercă să i se opună – nesupunându-se ordinelor vrăjitorului –, simți cum condeiul se crapă. Se opri, panicat.

Iar atunci doctorul Pym îi îndemnă pe copii să nu își piardă speranța, spunând că se va consulta cu tatăl prințesei Wilamena și cu ceilalți înțelepți ai elfilor, că vor găsi o cale de a o readuce la viață pe Katherine; apoi vrăjitorul și prințesa elf plecară, iar Emma se prăbuși plângând pe umărul fratelui

ei; Michael, care se simţea de parcă s-ar fi aflat pe fundul unei fântâni întunecate, primind doar vibraţii slabe din partea lumii de afară, îşi puse braţul în jurul ei şi o lăsă să plângă.

Cei doi rămaseră lângă Kate, de-abia scoţând câte un cuvânt. De două ori Emma plecă pentru a-l verifica pe Gabriel, întorcându-se de fiecare dată spunând că încă dormea.

Când sosi noaptea, pădurea răsună de cântece. Era trist şi minunat, iar un elf care le aduse cina spuse că era un cântec funest pentru elfii căzuţi în luptă; iar copiii ascultară şi se simţiră consolaţi. Dar niciunuia dintre ei nu îi era foame, iar fără doctorul Pym care să le spună să mănânce, bucatele rămaseră neatinse. Vrăjitorul se întoarse mai târziu. Le spuse că încă nu găsise o cale de a o elibera pe Kate de sub stăpânirea lui Magnus cel Teribil şi insistă ca ei să se odihnească. Michael spuse că el nu va pleca nicăieri, dar se alătură vrăjitorului în a-i cere Emmei să meargă la culcare. Emma încercă să comenteze, dar stând alături de Kate toată noaptea trecută, se bâlbâia şi aproape că se legăna pe picioare de oboseală. În cele din urmă se supuse.

Camera ei se afla într-un alt copac şi îl îmbrăţişă pe Michael înainte de a pleca.

– Este ziua ta în curând, nu-i aşa? Presupun că... la mulţi ani.

În timp ce Emma ieşi din cameră, doctorul Pym îi spuse să aştepte, întrucât el o va ghida prin întuneric. Apoi se întoarse către Michael.

– Ce se întâmplă, băiete? Pot să văd că te macină o întrebare.

– Aș fi putut... aș fi putut să o aduc înapoi? Am făcut ceva greșit?

Îl torturase întreaga zi ideea că ar fi putut fi posibil să o aducă pe Kate înapoi dacă ar fi fost suficient de puternic sau de inteligent și că vrăjitorul, pentru a-i cruța sentimentele, aruncase toată vina pe seama lui Magnus cel Teribil.

Doctorul Pym nu păru nici pus în încurcătură, nici surprins de întrebarea lui Michael.

– Nu, băiete, nu ai făcut nimic greșit. Nu ai avut nicio șansă de a-ți salva sora. Te-am lăsat să încerci doar pentru a-ți da seama cu ce ne confruntăm.

– Dar aproape că am spart condeiul.

Vrăjitorul ridică din umeri.

– S-ar fi putut întâmpla lucruri mai rele. Condeiul este un băț, nimic mai mult.

Elful care adusese cina venise și cu lumânări, iar în lumina caldă, Michael studie chipul bătrânului și încercă să îi ghicească gândurile. Răspunsul, dacă vrăjitorul îl avea, era imposibil de citit.

– Spune-mi, zise doctorul Pym, Gardianul ți-a dat vreun avertisment în ceea ce privește folosirea Cărții?

– A spus... a spus că mă va schimba.

– Cum ar putea să nu? Fiecare experiență pe care o trăim ne schimbă. Iar când tu folosești *Cronica,* trăiești întreaga viață a altcuiva, împărtășești speranțele și temerile lor, dragostea și ura lor; este foarte ușor să te pierzi. Trebuie să îți amintești întotdeauna cine ești.

– Asta mi-a spus și Gardianul. Dar dacă... dacă nu sunt...

– Michael – vrăjitorul își menținu vocea joasă și secretoasă –, știu că nu îți dorești să fii Paznicul *Cronicii.* Ai încercat să îmi spui asta de dimineață și eu nu am vrut să ascult. Adevărul este că ai fost ales de *Cronică* cu un motiv și cred că alegerea a fost corectă. Eu însumi nu aș fi ales pe nimeni altcineva.

– Doctore Pym, apreciez tentativa ta de a mă face să mă simt mai bine și știu că este bine pentru moralul echipei –, dar pur și simplu nu sunt persoana potrivită.

În sfârșit reuși să o spună; cuvintele ieșiră din gura lui.

Vrăjitorul dădu totuși din cap.

– Te înșeli atât de mult!

– Dar...

– Michael Wibberly, ai o flacără în interiorul tău.

– Eu... Stai, ce?

Vrăjitorul își puse mâna peste inima lui Michael.

– Este flacăra sentimentelor devotate, a iubirii și compasiunii, a durerii. Este flacăra care aprinde *Cronica.* Fără ea nu ai fi putut niciodată folosi Cartea așa cum ai făcut-o. Într-adevăr, încă nu deții puterea absolută a *Cronicii;* dar chiar și Katherine a avut nevoie de timp pentru a stăpâni *Atlasul.* Apoi își puse mâna pe umărul lui Michael. Ai mult mai multe de dăruit decât îți imaginezi.

Și spunând ce avea de gând, plecă, luând-o pe Emma cu el și lăsându-l pe Michael singur cu Kate.

Încercă să se întindă lângă ea, dar inima îi bătea sălbatic, iar apoi el se ridică și începu să se plimbe prin cameră, ținând *Cronica* strâns la piept. Păși înainte și înapoi timp

de o oră sau mai mult, privind iar și iar chipul surorii sale, de parcă ar fi așteptat orice semn de viață. Ploaia începu din senin, o ploaie aprigă ce curgea în șiroaie în afara camerei. Michael ieși afară în întuneric, încă ținând Cartea, și se lăsă udat până la piele. Ploaia era rece, aproape înghețată, dar nu făcu nimic pentru a calma febra ce îl străbătea, iar inima încă îi bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Michael știa doar că nu se putea întoarce în cameră.

Coborî grăbit scările șerpuitoare, apa scurgându-se de pe ochelarii săi, picioarele alunecându-i pe scândurile de lemn. Era nesăbuit, o știa, dar totuși coborî din ce în ce mai repede, amețind pe măsură ce încercuia copacul masiv. Apoi ajunse pe podeaua de pământ a pădurii și începu să meargă cu pași repezi, neștiind sau nepăsându-i încotro, croindu-și drum printre tufișurile de ferigă în timp ce picioarele i se scufundau în noroi, brațele fiindu-i strânse în jurul *Cronicii*, inima bătând năvalnic.

După un timp își dădu seama că printre ropotele constante și mângâietoare ale ploii auzea sunetul vag al vocilor. Era cântecul pe care el și Emma îl auziseră înainte – cântecul funest al elfilor. Michael se grăbi spre el. În curând lumini apărură clipind printre copaci, iar el dădu peste o procesiune. Treizeci de elfi sau mai mult, purtând pelerine negre și ducând lumânări (ale căror flăcări păreau să fie impermeabile), înaintau încet prin pădure. Michael se ascunse după un copac și îi privi trecând. Din nou cântecul îl consolă, iar Michael simți cum panica sa se stinge. Apoi, chiar când elfii dispărură printre copacii, ploaia se opri.

Michael stătu acolo, trăgând sacadat și adânc aer în piept, ascultând apa picurând de pe ramuri. Își puse mâna pe piept, iar inima nu îi mai bătea tare. Se trezi mângâind sfera de sticlă de sub bluza sa. Îi trecu prin cap că trebuia să fie trecut de miezul nopții. Avea treisprezece ani. Era acum cel mai mare dintre frații Wibberly.

Își scoase sfera de la gât și o așeză pe o rădăcină masivă. O călcă cu piciorul și simți sticla zdrobindu-se sub talpă. Urmă un șuierat, iar Michael păși înapoi în timp ce o ceață cenușiu-aurie se înălță în întuneric. Conturul unei siluete începu să se formeze, fumul modelându-se în picioare, brațe, umeri, un corp, un cap. Și, în timp ce Michael privea, ceața învolburată compuse trăsăturile tatălui său.

Silueta încețoșată era perfect identică în toate aspectele – felul în care era îmbrăcat, ochelarii pe care îi purta, părul ciufulit și barba sa, chiar și oboseala ochilor săi – cu cea a bărbatului pe care Rourke îl adusese înaintea zidurilor fortăreței. Singura diferență era că silueta din fața sa era făcută din nimic altceva decât din fum. Michael putea vedea prin ea copacii din spatele său.

– Incredibil, murmură silueta, privindu-și propriile mâini fantomatice, glasul fiindu-i subțire și răsunător, de parcă s-ar fi auzit din depărtare. Chiar a funcționat. Dar... Silueta se întoarse și îl zări pe Michael. O, Dumnezeule... tu ești... nu poți fi... Michael?

Michael încuviință. Pentru moment era singurul lucru pe care îl putea face.

– Dar... tu... eşti atât de mare!

Michael rămăsese perfect nemişcat. Nu ştiuse la ce să se aştepte când spărsese bila, dar găsindu-se faţă în faţă cu tatăl său – sau o versiune a tatălui său – pentru a doua oară în două zile, îl ameţi.

– O, băiatul meu – iar himera alergă înainte, de parcă ar fi vrut să îl îmbrăţişeze. Michael nu avu timp să se mişte şi oricum se dovedi în van, întrucât silueta trecu direct prin el. Michael se întoarse şi văzu silueta stând la jumătate de metru în spatele său, părând confuză şi puţin ruşinată. Ei bine... asta a fost stupid.

– Ascultă...

Michael ştiu că trebuia să recapete controlul asupra situaţiei.

– Suntem într-o pădure?

– Ce? Da, dar...

Silueta îşi flutură nerăbdătoare mâinile.

– Nu contează asta acum. Trebuie să îţi spun nişte lucruri. Poate fi greu de crezut, dar eu sunt...

– Ştiu cine eşti.

– Ştii? Vrei să spui că mă recunoşti? Cum ţi-ai putea aminti...

– Am văzut o fotografie. Michael îşi revenise în fire, dar vocea îi era încă tremurândă. Ce fel de dovadă îmi poţi oferi care să susţină că eşti... cel cu care semeni?

– Dovadă? Te referi la vreun document de identitate?

– Nu ştiu! Doar am nevoie de dovadă! Michael simţi cum devine frenetic. Cum ştiu că eşti tatăl meu?

– Ei, întâmplarea face să nu fiu.

Dintre toate răspunsurile posibile, acesta nu era unul la care Michael se aşteptase şi pentru moment îşi controlă groaza ce era în creştere.

– Tatăl tău este o apariţie bizară şi fumegândă? Nu. Tatăl tău adevărat, în carne şi oase, este în altă parte. Cel puţin aşa sper. Eu sunt o reflecţie a lui Richard; doar că în loc să expun doar chipul său, sunt o reflecţie a tot ce reprezintă el: înfăţişarea sa, amintirile sale. De exemplu, îmi amintesc ultima oară când te-am văzut – sau mai degrabă, el te-a văzut. Era Ajunul Crăciunului, acum zece ani, te-a dus pe tine şi pe Emma în maşina lui Stanislaus. Dormeaţi amândoi. Şi eraţi amândoi atât de mici! Fantoma rămase tăcută pentru un moment, apoi continuă: Şi am gândurile şi sentimentele sale. Dacă el ar fi aici acum, privindu-te, şi-ar aduce aminte exact ce îmi amintesc şi eu.

– Ce anume? întrebă răguşit Michael. Doar din... curiozitate.

– Cât de mult şi-ar fi dorit să te vadă crescând. Silueta păşi mai aproape. Michael, când am renunţat la voi, mama voastră şi cu mine am făcut ceea ce credeam noi că era cel mai bine. Dar în fiecare zi din ultimii zece ani am trăit cu durerea deciziei noastre. În comparaţie cu asta, captivitatea a fost o nimica toată. Silueta ridică din umeri. Este asta o dovadă suficientă?

Incertitudinea îl încremeni pe Michael. Îşi dorea să creadă că acesta era tatăl său, sau măcar o reflecţie a lui, dar cum putea fi sigur?

– Deci ai toate amintirile tatălui meu?

– Așa este. Întreabă-mă ori...

– Cine este regele Killick?

– ... Scuze?

– Cine este regele Killick? Dacă ai amintirile tatălui meu, ar trebui să știi. Îți dau un indiciu. Este un faimos rege elf.

Silueta se holbă la el, cu o privire confuză pe chip.

– Eu... nu am nicio idee.

Michael simți ceva năruindu-se în interiorul său.

„Poftim, își spuse el, asta te va învăța minte să nu mai speri."

– Desigur, continuă spectrul, dacă întrebi despre regele Killick al piticilor, ar fi altă treabă. Dar nu am auzit niciodată de vreun elf numit Killick. Pare ciudat pentru un elf să poarte un nume de pitic...

– Ce...

– De fapt, există un citat al lui Killick pe care nu l-am uitat niciodată. Al piticului Killick, vreau să spun. El a zis: „Un conducător măreț trăiește nu în inima sa...

– ... ci în capul său", termină Michael.

– Exact! Și tu îl știi! Atunci de ce credeai că regele Killick era un... o, înțeleg, mă testai! Deci, am trecut testul?

Michael încuviință; nu avea încredere că ar putea scoate vreun cuvânt.

– Bun. Silueta îngenunche înaintea lui Michael. Atunci, iată ce am să îți spun. Mama ta și cu mine am evadat. Cum și cine ne-a ajutat nu este important. Vă trimitem ție și

surorilor tale acest mesaj ca să știți că suntem bine. Credem că știm unde este ascunsă una dintre cărți și o vom căuta...

– Dar nu este nevoie! interveni Michael. Deja am găsit-o!

– Despre ce vorbești?

– Am fost să îl vedem pe Hugo Algernon! Am găsit mormântul din Malpesa! Am venit în Antarctica! Am *Cronica!* Vezi?

Întinse Cartea înainte. Silueta se întinse spre ea, apoi se opri. Cârcei de fum se ridicară din vârfurile degetelor sale.

– Vai de mine!

– Ce se întâmplă?

– Rămân fără timp. Acest corp nu este făcut să reziste. Ascultă-mă. Fantoma își puse mâinile vaporoase pe umerii lui Michael. Este minunat că ai *Cronica*. Dar noi căutăm ultima Carte.

– Ultima...

– Dacă eșuăm, ascultă-mă, dacă eșuăm sau dacă voi o găsiți înaintea noastră, nu îl lăsați pe Stanislaus să reunească cele trei cărți. Trebuie ținute separat. Am aflat lucruri. Ele pot sau nu pot fi adevărate, dar nu merită să ne asumăm vreun risc. Michael începu să vorbească, dar fantoma îl întrerupse. Nu trebuie să înțelegi. Doar promite-mi.

Michael încuviință. Putea vedea prin spectru din ce în ce mai clar.

– Dar... nu poți pleca...

– Mă tem că nu prea am de ales. Nu îți pot spune cât de mândru sunt de tine și cât de mândru ar fi tatăl tău adevărat dacă ar fi aici.

Michael nu putea să creadă că asta era tot. Avea atât de multe întrebări de pus, atât de multe lucruri de spus! Apoi Michael realiză că tot ce îi spusese himerei avea să fie uitat odată cu dispariţia ei. Ar fi fost ca şi cum ar fi şoptit vântului.

– Am pierdut *Totul despre pitici.*

– Poftim?

– Antologia piticilor. Tu mi-ai dat-o în noaptea în care Doctorul Pym ne-a dus departe. Am păstrat-o în tot acest timp. Voiam să ţi-o înapoiez. Dar am pierdut-o. Îmi pare rău.

– O, băiete, asta nu contează. Sincer.

Dar Michael dădea din cap. Ştia că evita ceea ce dorea cu adevărat să spună. Trase adânc aer în piept.

– Eu... le-am trădat... pe Kate şi Emma. Cuvintele erau grele şi îi rămaseră în gât; fu nevoit să le împingă afară. Anul trecut, în Cambridge Falls, le-am predat Contesei. Ea mi-a promis că te va găsi pe tine şi pe mama. A minţit, desigur. Iar eu ştiam... Ştiam ce fac. Dar după aceea a fost groaznic. A durut atât de tare, vreau doar... nu am mai vrut vreodată să mai trec prin aşa ceva. Nu am mai vrut să simt nimic...

Plângea în tăcere, apoi îşi şterse faţa cu mâna, care era încă udă din pricina ploii. Silueta nu spuse nimic.

– Dar *Cronica,* continuă Michael, te face să simţi lucruri! Şi nu vreau! Nu pot! Nimeni nu înţelege asta! Pur şi simplu nu pot!

Apoi îşi plecă privirea în pământ şi strânse şi mai tare Cartea la pieptul său.

– Michael. Fantoma fu nevoită să îi rostească numele de două ori pentru a-l face să își ridice privirea. Citatul acela al regelui Killick, știi de ce nu l-am uitat niciodată?

– Pentru că, spuse Michael, are o logică piticească?

– Nu. Pentru că așa eram și eu. Înainte de tine și de surorile tale. Înainte de mama ta. Trăiam în întregime în capul meu.

– Și era mai bine, nu-i așa? spuse Michael. Lucrurile erau mai puțin dureroase?

– Nu! Adică, da, simțeam mai puțină durere. Dar esența vieții nu este să eviți durerea. Esența vieții este să trăiești! Să simți lucruri. Asta implică atât binele, cât și răul. Va fi durere. Dar de asemenea bucurie, prietenie și dragoste! Și merită, crede-mă. Mama ta și cu mine am pierdut zece ani din viața noastră, dar în fiecare minut din fiecare zi am avut dragostea pentru tine și surorile tale și nu aș schimba asta pentru nimic în lume. Nu lăsa teama să te controleze. Alege viața, fiule!

Apoi silueta își puse mâinile fantomatice în jurul lui, iar Michael închise ochii și i se păru că umbra tatălui său deveni mai solidă, mai reală. Michael putea simți pieptul tatălui său pe obrazul lui, putea auzi bătăile inimii sale, iar apoi deschise ochii și era înconjurat doar de aer.

Brusc fu conștient de o sclipire aurie, iar el se întoarse și o zări pe prințesa elf. Purta o pelerină cu gluga dată pe spate, iar părul îi strălucea în întuneric.

– Tu... mă spionai?

Ea încuviință, fără să se rușineze.

– Da. Păși înainte și îi luă mâna într-a sa. Vino cu mine.

– De ce?

– Îți voi arăta cum să o aduci înapoi pe sora ta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU
Renașterea lui Magnus cel Teribil

Michael și prințesa alergară prin pădure ținându-se de mână. Wilamena îi arătă drumul, brațele umede ale ferigilor dându-se din calea ei și închizându-se înaintea lui Michael, stropindu-l cu apa ploii. El nu o întrebase unde îl ducea, nici ea nu îi oferise vreun indiciu, așa că fu o surpriză când ajunseră la pereții canionului, iar Michael văzu vreo zece siluete purtând mantii, stând împrejur cu lumânări. Le recunoscu de la procesiunea prin pădure și încă fredonau, deși atât de încet acum, încât Michael fu nevoit să ciulească urechile pentru a auzi cântecul. Elfii erau adunați înaintea unei crevase triunghiulare, iar în timp ce Michael privea, unul dintre ei își stinse lumânarea, păși în fisură și dispăru.

– Poporul meu a venit în valea asta în urmă cu mii de ani, șopti prințesa, când totul era doar zăpadă și gheață. Nu te-ai întrebat de ce am ales această pustietate drept casa noastră?

Michael se gândi să spună că nu putea începe să descifreze cum funcţiona mintea elfilor; apoi hotărî că răspunsul corect era:

– Ba da.

– Am venit aici, spuse Wilamena, pentru că neamul nostru este atras în locuri unde lumea muritoare şi cea a spiritelor se suprapun. Imaginează-ţi două cercuri, marginile lor atingându-se şi formând un spaţiu îngust care aparţine ambelor lumi, nu uneia singure. Asta este ceea ce există în valea aceasta. Ce există aici.

Şi încuviinţă din cap către fisura din zid.

– Vrei să spui, zise Michael, că peştera aceea vă duce în tărâmul celor morţi?

– Da şi nu. Adevăratul tărâm al morţilor este un loc în care cei vii nu se aventurează. Peştera duce la locul dintre lumi, acolo unde cercurile se ating. Iar acolo morţii pot veni la noi. Nu ai simţit asta prima oară când ai intrat în vale? O prezenţă pe care nu o puteai explica?

Iar Michael realiză că o simţise, că atunci când el, Gabriel şi Emma sosiseră în vale avusese sentimentul că nu erau singuri, că ceva îi privea, dar îşi spusese că acest sentiment se datora panicii.

Privi cum un alt elf îşi stinse lumânarea şi intră în crevasă.

– Ce fac?

– Merg să îşi ia la revedere de la cei care au murit în luptă. Nimeni nu poate sta mult în acel loc, dar este timp suficient pentru a spune lucrurile care trebuie spuse. Apoi fiecare se va întoarce în lumea lui, viii cu viii, morţii cu morţii.

Michael o privi pe prințesa elf.

– Ar fi trebuit să încerc să îi aduc înapoi. Pe elfii care au murit. Ar fi trebuit să folosesc *Cronica*. Nu m-am gândit. Îmi pare rău!

Wilamena dădu din cap.

– Moartea face parte din natură. Acesta era timpul lor și au murit cu mult curaj. Sora ta este diferită. Călătoria ei printre cei vii nu s-a încheiat încă. Privi către fisură. Iar dacă dușmanul nu îi va permite ca ea să vină aici, atunci tu trebuie să mergi acolo.

Michael înțelese. Înghiți nodul din gât și strânse mai tare *Cronica* în mâna cealaltă.

– Doctorul Pym știe despre asta?

– Cu siguranță știe despre loc, dar nu știe că te-am adus aici. În consiliul cu tatăl meu și bătrânii, el a vorbit împotriva ideii de a te trimite în Cută.

– În Cută?

– Așa numim locul unde cele două lumi se suprapun. Vrăjitorul știe că trebuie să călătorești singur acolo și că el nu ar avea nicio putere să te protejeze. Caută o cale mai sigură de a o elibera pe sora ta; dar din păcate, nu există o cale sigură.

– De ce trebuie să merg singur? Și elfii care sunt deja acolo?

– Nu îi vei vedea. Chiar dacă noi doi am intra împreună, ne-am trezi departe unul de celălalt. Tu te-ai putea trezi într-un oraș, în timp ce eu aș putea fi într-o câmpie vastă,

pustie. Cuta se schimbă pentru fiecare dintre noi și este întotdeauna diferită.

Michael simțea că devine din ce în ce mai confuz pe măsură ce Wilamena îi spunea mai multe despre Cută. Voia să știe doar un singur lucru.

– Cum o găsesc pe Kate?

– Pur și simplu păstrează în minte imaginea surorii tale, iar ea va veni la tine. Dar ține minte: alții au stat prea mult și nu au mai putut găsi drumul înapoi. Trebuie să fii rapid, Michael!

– Este prima dată când mi-ai spus pe nume.

Wilamena zâmbi.

– Cred că nu mai ești un iepure.

Michael o privi, iar amintirea acelui scurt moment în care împărtășii viața Wilamenei îi veni în minte. Își aminti întunericul și disperarea pe care le simțise în toți acei ani de captivitate, dar de asemenea își aminti bucuria pură și nemărginită pe care o găsea în lumea din jurul ei; și știu că Wilamena ar îndura și ar suferi din nou ani de captivitate decât să sacrifice o zi din viața ei.

Era exact cum spusese tatăl lui. Ea alesese viața, mai presus de tot.

Apoi Michael făcu ceva care îl surprinse chiar și pe el. Se aplecă și o sărută pe prințesa elf. Buzele ei erau moi, iar el nu putea spune dacă era magie sau nu, dar simți o căldură răspândindu-se în obrajii și urechile sale, pe gât și coborând în pieptul său. Spuse: „Mulțumesc", se întoarse, trecu pe

lângă grupul de elfi și intră în peșteră, luând căldura sărutului cu el.

După doar câțiva centimetri nu mai putea vedea nimic decât întuneric. Se împiedică în mod repetat de podeaua stâncoasă, dar continuă să înainteze cu o mână întinsă, amintirea lui Kate fiind vie și puternică în mintea sa. Apoi, în depărtare, Michael zări o lumină cenușie, vagă. Se îndreptă spre ea, iar întunericul din jurul său se disipă și podeaua deveni netedă. Realiză că nu se mai afla în peșteră, ci într-un fel de coridor.

Apoi Michael păși în lumină și icni.

Stătea în holul spațios al unei vechi biserici de piatră. Distinse câteva rânduri de coloane, vitraliile, tavanul boltit. În mod straniu, în locul rândurilor de bănci care existau în mod obișnuit într-o biserică, erau rânduri de pătuțuri aliniate spre centrul naosului. Biserica părea să fie pustie.

Apoi Michael auzi vag și apoi răsunător sunetul unei viori.

Emma se trezi și știu că era ceva în neregulă. Se ridică și privi în jur. Camera sa era asemănătoare cu a surorii sale, dar într-un copac diferit, la câțiva zeci de metri distanță. Încălțând o pereche de pantofi moi din piele (un cadou din partea elfilor, întrucât își pierduse o gheată în vulcan), Emma ieși pe creanga ce servea atât ca balcon, cât și ca pod. Bălțoace de apă se zăreau pretutindeni. Multă apă picura din copaci. Evident, avusese loc o furtună. Cum de nu o trezise? Emma avu teribilul gând că dormise o zi întreagă și noaptea următoare.

Porni către copacul unde îi lăsase pe fratele și sora sa. Se forță să meargă încet, întrucât ramurile erau alunecoase, iar întunericul nopții era de nepătruns. Ajungând în camera lui Kate, o găsi pe sora ei exact cum o lăsase, iar Michael nu se zărea nicăieri. Dar lângă patul lui Kate era Gabriel. Părea să se fi recuperat complet de pe urma rănilor sale, iar când bărbatul se întoarse, Emma alergă spre el și îl îmbrățișă. Îi rosti numele iar și iar, iar el o ținu în brațe și ea se simți în siguranță într-un fel cum nu se mai simțise de când sosise în satul elfilor; și chiar întunericul din jurul lor păru să se lumineze puțin.

Emma păși înapoi și își șterse lacrimile.

– Ce cauți aici? Credeam că încă dormi!

– M-am trezit și mă simțeam mult mai bine. Când am auzit despre sora ta, a trebuit să vin.

Încă ținându-l de mână pe Gabriel, Emma îngenunche lângă pat. Fruntea surorii sale era lipsită de riduri. Moartea șterse orice urmă de îngrijorare.

– Unde este Michael? Trebuia să fie aici.

Gabriel își scutură capul.

– Nu era nimeni aici când am venit eu.

– Ceva nu este în regulă. Știam eu. Michael ar fi trebuit să fie aici.

Gabriel rămase tăcut preț de câteva momente. Era ca și cum ar fi ascultat ceva ce se auzea de la mare depărtare; deși tot ce putea auzi Emma era ropotul constant al ploii.

– Cred că a plecat să încerce să o aducă pe sora voastră înapoi.

– Dar deja a făcut asta! A încercat să îi scrie numele în Carte şi nu a putut!

– Există o altă cale. O cale periculoasă. Îi poate căuta direct spiritul. Vrăjitorul i-ar fi putut arăta cum să o facă.

– Ce? De ce nu mi-ar fi spus?

– Fără îndoială, încerca să te protejeze.

– Dar este şi sora mea! Trebuie să îi găsim!

– Atunci vino. Ştiu unde să căutăm. Este posibil să aibă nevoie de ajutorul nostru.

Emma se aplecă şi îi şopti lui Kate că o iubeşte şi că se va întoarce în curând, apoi se ridică, iar ea şi Gabriel ieşiră grăbiţi din cameră.

Michael urmă muzica în josul naosului bisericii, printre rândurile de paturi şi printr-o uşă dintr-un perete negru. Se trezi la baza unui turn. În mijlocul podelei zăcea un clopot uriaş, spart în două. O scară din lemn ce părea destul de şubredă urca în spirală de-a lungul pereţilor. Michael stătu acolo, ascultând cântecul viorii răsunând din turn; apoi începu să urce.

Prinţesa elf spusese că de fiecare dată Cuta era diferită pentru fiecare. Dar de unde apăruse biserica asta veche? Şi ce însemna? Oare făcea bine urmând muzica? Avea să îl conducă la Kate? Şi cine, se întrebă el, cânta?

Scara se sfârşi, iar Michael ajunse la o alta ce ducea spre o trapă din tavan. Strângând *Cronica* sub braţ, Michael începu să urce, păşind apoi pe o platformă din lemn în vârful turnului. Coloane de piatră din jurul marginii platformei

susţineau un acoperiş ascuţit, iar trei clopote de fier erau suspendate de grinzi. În centrul podelei era o gaură, pe unde căzuse probabil al patrulea clopot. Biserica se înălţa într-un nesfârşit zid de ceaţă.

„Sunt încă în peşteră? se întrebă Michael. Sau sunt în altă parte?"

Se simţi confuz şi speriat şi foarte singur.

Kate nu se zărea nicăieri. Dar găsise sursa cântecului.

Un băiat cu câţiva ani mai mare decât Michael, cu părul negru, ciufulit şi purtând haine vechi şi ponosite, stătea la marginea clopotniţei, cântând la o vioară uzată. Degetele îi erau murdare, dar cânta cu o precizie fluidă, iar ochii îi erau închişi, de parcă ar fi fost pierdut în muzică. Michael rămase nesigur pe loc, aşteptând.

Cântecul se stinse; băiatul îşi coborî vioara de pe umăr.

– Mama m-a învăţat să cânt la vioară. Obişnuiam să cânt pentru ea. Numele meu este Rafe.

– Eu sunt Michael.

– Ştiu.

– Ce... ce este locul ăsta?

– Biserica? Băiatul întinse mâna către una dintre coloanele care susţineau acoperişul. Era ceva trist şi iubitor în atingerea sa. Acesta este un loc care nu mai există în lumea celor vii. Aici am cunoscut-o pe sora ta. Cuta – pentru a folosi termenul elfilor – poate fi manipulată dacă ai voinţa şi puterea necesară. Când te-am simţit venind, biserica a părut o alegere potrivită. Dar poate că este doar una sentimentală.

Privi către Michael; ochii îi erau de un verde înfiorător, iar atunci Michael știu cine era băiatul și că nu era deloc un băiat; era dușmanul lor.

– Unde este Kate?

– În spatele tău.

Michael se întoarse. Un birou masiv stătea în locul unde înainte nu fusese nimic, iar sora sa zăcea întinsă pe el, purtând aceeași rochie din dantelă albă pe care și-o amintea Michael. Ochii îi erau închiși, chipul palid, iar mâinile îi erau încrucișate pe piept. Merse lângă ea și îi atinse brațul. Era solid; Kate era reală.

– Tu o ții aici, nu-i așa?

– Da.

– De ce?

– Cred că știi răspunsul.

Michael nu spuse nimic. Simți cum băiatul vine în spatele lui.

– Adepții mei din lumea celor vii mi-au conservat trupul fizic pentru multe decenii. Așteaptă ca el să se ridice. Ca eu să mă ridic, să renasc. Drept Paznic al *Cronicii,* tu ai puterea de a mă readuce la viață. Eliberează-mi spiritul, iar eu o voi elibera pe sora ta. Altfel ea rămâne cu mine.

Michael simți o greutate rece așezându-se în stomacul său. De aceea nu voise doctorul Pym ca el să vină aici. Știuse că Michael va fi pus în fața acestei alegeri: fie să o aducă pe sora sa înapoi și, de asemenea, pe Magnus cel Teribil, fie să o lase pe Kate prizonieră în tărâmul celor morți pentru totdeauna.

Doar că nu exista nicio alegere, nu pentru Michael. Nu îi păsa dacă Magnus cel Teribil revenea la viață și își recăpăta vechea sa putere. Nu îi păsa că el avea să fie făcut responsabil pentru tot ce avea să se întâmple după aceea. Kate era singura care conta. Michael l-ar fi adus înapoi pe Magnus cel Teribil de încă o sută de ori dacă sora sa doar ar deschide ochii și ar vorbi cu el.

Și poate că de asta se temea vrăjitorul.

Lui Michael i se păru că auzea o altă vioară în depărtare, cântând un cântec diferit față de cel dinainte, unul care era mai febril și bântuitor, mai puțin uman.

– Haide. Ia decizia.

– Deja am făcut-o. Michael deschise *Cronica* pe masă și luă condeiul.

– Îți tremură mâinile. Nu ai de ce să fii speriat.

– Nu sunt. Era adevărat – nu era speriat. Tremuratul era din pricina emoțiilor, al cunoștinței că făcea ceva atât important, dar și greșit, însă nu putea avea altă opțiune. Își dorea să o aducă înapoi pe sora sa și ar fi plătit orice preț. Iar faptul că îi permitea lui Magnus cel Teribil să se întoarcă în lume era doar o parte din preț. Michael știa că tot ce experimentase înainte – sentimentele de trădare ale Emmei, disperarea prințesei, vina și nebunia Gardianului – era nimic în comparație cu întunericul și ura pe care avea să le găsească înăuntrul lui Magnus cel Teribil; iar în momentul în care avea să invoce magia *Cronicii,* tot acel întuneric, toată ura vor deveni ale sale. Nu era nicio cale ca el să nu fie schimbat.

Michael știa toate astea și, din nou, nu îi păsa.

Își înțepă degetul cu condeiul. Se întoarse către băiat.

– Elibereaz-o pe Kate. Atunci te voi aduce înapoi.

Băiatul zâmbi.

– Aceasta nu este o negociere. Eu voi fi primul sau o iau pe sora ta într-un loc unde tu nu vei putea veni, iar acesta va fi sfârșitul.

– De unde știu... cum pot ști că o vei lăsa să plece?

Băiatul care își spunea Rafe întinse mâna și îndepărtă cu blândețe părul de pe fruntea lui Kate.

– Pentru că și eu vreau ca ea să trăiască la fel de mult ca și tine.

Băiatul strânse brațul lui Michael, glasul fiindu-i deodată rece și poruncitor.

– Acum, scrie-mi numele.

Iar Michael puse vârful condeiului pe pagină și scrise cu litere fumegânde și însângerate, *Magnus cel Teribil*...

În secunda următoare Michael era un bărbat slab, cu trăsături ascuțite, dar cu aceiași ochi verzi, hipnotizanți, locuind într-un loc prăfuit, dezbinat de război. Bărbatul era vraciul satului; era dur și mândru, dar Michael simți iubirea sa pentru oamenii pe care îi proteja și pentru propria sa tânără familie, soția și copilul său, el realiză astfel că aceia erau într-adevăr oamenii săi, familia sa. Iar când bărbatul se întoarse acasă pentru a-și găsi satul ars din temelii, familia ucisă, inima lui Michael fu cea care se înnegri de ură și de sentimentul de vinovăție. Împreună, Michael și bărbatul îi vânară și pedepsiră pe cei responsabili, iar Michael se înecă

în suferința pe care bărbatul o cauză, pe care el o cauză; iar când răzbunarea lor fu dusă la bun sfârșit, furia bărbatului se năpusti asupra tuturor oamenilor, asupra umanității, iar Michael simți cum el însuși arde, mistuit de aceeași furie...

Michael strânse cu putere condeiul în pumn; tremura violent, luptându-se să se agațe de sine...

Magia îl trase în întuneric încă o dată...

Era bătrân. Călătorise mult, învățase multe, câștigase mai multă putere, iar acum viața i se stingea. Era noapte; era un foc undeva, iar Michael privea dincolo de flăcări, către un băiat cu ochii de smarald și se auzi pe sine cu o voce răgușită, ezitantă, vorbind despre trei cărți de o putere de neînchipuit, spunându-i băiatului că ei, că el – întrucât băiatul și bărbatul era unul și același – vor folosi Cărțile pentru a schimba lumea. Apoi bărbatul scoase un cuțit și își tăie propriul gât, iar Michael deveni băiatul...

Mai mult timp trecu. Băiatul care stătuse dincolo de foc era de mult mort, oasele sale se transformaseră în țărână. Și totuși, era viu, la fel cum primul bărbat era viu – cum Michael era viu – în trupul altcuiva, al unui bărbat cu aceiași ochi verzi, scânteietori. Bărbatul șoptea în urechea unui cuceritor viguros în timp ce prădau un oraș de lângă mare; iar Michael mergea pe străzi cuprinse de flăcări și țipete și simți o bucurie teribilă la gândul că se afla atât de aproape de a-și împlini scopul. Iar apoi Michael și bărbatul coborâră în criptele de sub turn și descoperiră dispariția Cărților, iar Michael simți o mie de ani de furie consumându-l...

Michael simți cum se scufundă din ce în ce mai adânc în întuneric și nu putea face nimic pentru a se opri, nu se putea agăța de nicio parte din sine...

Trecură secole. Lumea se schimbă. Michael muri și renăscu, muri și renăscu. Cărțile îl ocoleau, dar el căpăta putere, iar odată cu puterea, adepți. Și cu fiecare an ce trecu Michael simți chipurile soției și copilului primului bărbat devenind din ce în ce mai încețoșate și vagi...

El era alt bărbat, de data aceasta înalt și cu părul blond, dar cu aceiași ochi de smarald, purtând în interiorul său șase vieți și șase morți și asculta o profeție despre trei copii care aveau să afle Cărțile și să le reunească. Trei copii care aveau să fie sacrificați pentru ca o nouă lume să poată lua naștere...

Și mai multe morți, mai multe vieți. Michael deveni conștient de o descendență în interiorul bărbatului – în interiorul său – întrucât fiecare viață era cuplată cu cea dinainte...

Apoi Michael era un bărbat bătrân, mai bătrân decât fusese vreodată până atunci. Oasele îi erau încovoiate, respirația greoaie și umedă. Stătea într-o sală de bal, înconjurat de siluete întunecate. Apoi mulțimea se despărți și un băiat păși înainte. Michael îl recunoscu pe Rafe și văzu că o ținea pe Kate în brațele sale și o parte uitată din Michael se trezi la viață la vederea surorii sale; ea era rănită, sângera, iar Rafe se oferea pe el în schimbul lui Kate, viața lui pentru viața ei și pe chipul bărbatului se citea durerea; apoi Kate dispăru brusc și se întâmplă din nou, Michael muri și simți cum spiritul lui Magnus cel Teribil se agăța de sufletul băiatului precum cancerul...

Dar ceva era diferit față de toate dățile anterioare, iar diferența, realiză Michael, era în Rafe.

– Asta este suficient, cred.

Condeiul fu luat din mâna lui Michael. El se prăbuși gâfâind pe birou, sudoarea prelingându-se pe chipul său. Se simțea de parcă ar fi fost otrăvit. Ura și furia încă îi colindau prin corp. Se luptă să se ridice în picioare.

Ochii verzi ai băiatului scânteiară.

– Ți-a plăcut călătoria prin diversele mele vieți? Îmi imaginez că a fost puțin copleșitor. Nu îți pot spune cât de mult apreciez ce ai făcut, Michael. Dar înainte să plec – își încleștă mâna și condeiul se sparse.

– Ce fa...

– O, chiar intenționez să te las să o reînvii pe Kate. Dar nu astăzi. Mai întâi trebuie să mă ocup de câteva lucruri, iar aici jos o pot supraveghea. Tu totuși trebuie să pleci. Aș spune că deja ai stat prea mult.

Băiatul începu să dispară dinaintea lui Michael, evaporându-se, devenind o himeră. Michael sări înainte, dar mâna îi trecu prin brațul bărbatului.

– *Oprește-te! Te rog!*

– La revedere, Michael. Ne vom întâlni din nou în curând.

Cioburile condeiului căzură pe podea, iar Michael era singur. Strânse fragmentele, dar turnul se cutremură, iar unul dintre ele se rostogoli, pierzându-se între scândurile platformei. Michael lăsă restul cioburilor să îi cadă din mână. Era zadarnic. Se întoarse și văzu ceața înălțându-se și rostogolindu-se în valuri către biserică. Eșuase. Mai mult

decât atât, înrăutățise lucrurile. Și cum mai putea acum să o aducă pe Kate înapoi? Ce avea să îi spună doctorului Pym? Dar Emmei? Se întoarse lângă birou și luă mâna lui Kate. Era rece.

– Îmi pare rău, șopti el. Am încercat. Chiar am încercat.

Michael simți cum întunericul pune stăpânire pe el, iar disperarea sa se transformă în furie. Nu era drept! Asta nu trebuia să se întâmple! Nu lui Kate! Nu lui! Era vina doctorului Pym! Era vina părinților lor! Ei ar fi trebuit să fie aici! Își dori ca ei să fi fost morți, nu...

O voce răsună în mintea sa: *Cartea te va schimba. Amintește-ți cine ești...*

„Acesta... nu sunt eu, gândi Michael. Este Magnus cel Teribil. Nu sunt eu."

Apoi privi chipul surorii sale, se concentră asupra lui și simți furia și întunericul retrăgându-se. Erau încă acolo, în adâncul lui, în același fel în care celelalte amintiri erau acolo, ale Emmei, ale Gardianului, ale Wilamenei, dar Michael își amintea cine era el.

Secundele trecură. Michael știa că trebuia să plece, dar nu își putea părăsi sora. Într-adevăr, nu putea. Își folosise ultimele puteri pentru a învinge veninul lui Magnus cel Teribil. Asta, pe lângă celelalte – pierderea lui Kate, întâlnirea cu tatăl său, epuizarea umană a lui Michael – era prea mult; era terminat; iar ceva în pieptul său păru să se deschidă și toate sentimentele pe care le ascunsese în atâtea luni, toată vina și tristețea și rușinea ieșiră la suprafață.

Michael își odihni capul pe Cartea încă deschisă și plânse.

Mai târziu – câteva secunde, o eternitate – auzi un sfârâit straniu. Michael se ridică şi îşi şterse lacrimile. Lacrimile sale sfârâiau pe pagină. Dar asta nu era tot. Cartea însăşi era în flăcări. Flăcări înghiţeau marginile coperţii; se târau pe pagină, dar Cartea şi mâna lui Michael ce se odihnea pe Carte rămaseră neatinse. Michael îşi trase mâna de pe *Cronică*, iar flăcările se stinseră.

Pentru un moment îndelungat fu prea uimit pentru a gândi ceva.

Apoi turnul se cutremură, clopotele răsunară, iar creierul său fu trezit la viaţă. Se gândi la flăcările modelate pe coperta cărţii, la felul în care literele sfârâiau şi fumegau atunci când scria numele cuiva; se gândi la cuvintele vrăjitorului: *Ai o flacără în interiorul tău.*

Asta însemna că el cauzase flăcările? Sau Cartea simţise ceva în el, iar flăcările erau răspunsul ei? Oricum ar fi, cumva, fără să îşi folosească sângele, fără condei, accesase puterea *Cronicii*. Şi făcuse asta mai intens decât o simţise vreodată.

Dar cu ce îl ajuta asta? Fără condei nu putea scrie numele lui Kate.

Încă o amintire îi veni în minte. Se afla în satul elfilor, iar doctorul Pym spunea despre condei că era un băţ, nimic mai mult. În acel moment Michael nu ştiuse la ce se referea. Dar dacă – Michael simţi freamătul ideii străbătându-l –, dacă condeiul era precum fotografiile pe care le folosiseră pentru prima oară pentru a accesa puterea *Atlasului?* În cele din urmă Kate reuşise să stăpânească *Atlasul* după bunul plac. Oare aşa se putea întâmpla şi în acest caz? Putea condeiul

fi doar un mijloc de a accesa puterea *Cronicii* până ce deslușea modul ei de funcționare? Se gândi la faptul că Magnus cel Teribil, spărgând el însuși condeiul, încă intenționa să o readucă pe Kate la viață. Condeiul nu putea fi singura cale de a folosi *Cronica!*

Turnul se cutremură din nou. Cârcei de ceață cenușie se strecurau peste marginile platformei.

Michael își puse mâna pe pagina deschisă și își concentră toată atenția asupra surorii sale. Vedea lucrurile cu o claritate stranie. Realiză că în tot acel timp în care *Cronica* îl inundase cu sentimentele altora, ale Emmei, ale Gardianului, ale Wilamenei, Cartea dorise sentimentele lui, inima sa. La un anume nivel, Michael bănui că știuse asta în tot acest timp, că acesta era motivul pentru care încercase din răsputeri să respingă *Cronica*. Exceptând faptul că *Cronica* era răspunderea sa; Michael înțelese asta acum și o acceptă. *Amintește-ți cine ești.* „Sunt Michael Wibberly, gândi el. Sunt fratele lui Kate și al Emmei." Și se lăsă pradă sentimentului care forma piatra de temelie a vieții sale, dragostea sa pentru surorile lui, și îl oferi cărții.

Ochii îi erau închiși, dar auzi vâlvătaia flăcărilor.

Deodată Michael se trezi într-o încăpere înaltă, cu ferestre înguste, cu vreo douăzeci de paturi sau mai multe, aliniate în rânduri precise. Pe pereți erau decorațiuni de Crăciun, iar Michael recunoscu dormitorul orfelinatului din Boston, unde el și surorile sale locuiseră după dispariția părinților lor. Kate o ținea pe Emma pe genunchii săi, iar Michael se văzu pe el însuși, având trei ani și deja purtând

ochelari, stând la capătul patului ei. Kate le spunea că într-o zi părinții lor se vor întoarce și că vor petrece Crăciunul împreună, dar că Michael și Emma trebuiau să creadă cu adevărat și doar atunci avea să se întâmple asta. Kate avea cinci ani, iar Michael fu uimit de tăria sa...

Se afla în Richmond, Virginia, orfelinatul din Boston arzând din temelii în urmă cu câțiva ani. Părinții lor încă nu se întorseseră. Orfelinatul din Richmond se afla într-un depozit vechi de tutun pe malurile râului James. Era vară, iar Kate îi dusese pe fratele și sora sa la râu și se stropeau unii pe alții și săreau de pe stânci direct în apă, iar Michael simți fericirea lui Kate datorită faptului că își vedea fratele și sora fericiți și lipsiți de griji...

Apoi se aflau într-un orfelinat diferit, acesta fiind lângă o școală privată de bogătași, iar Kate îi strecura în biblioteca școlii pentru a le citi povești în colțurile întunecate...

Și apoi era împreună cu Kate în timp ce se lupta cu fiecare director de orfelinat pe unde trecuseră, care încerca și să-i despartă după ce făcuse și cu altul care încercase să îi despartă; stătu treaz alături de ea jumătate de noapte înainte de aniversările lui și ale Emmei, ambalând cadouri la care lucrase sau pentru care economisese lună după lună, totul doar pentru ca el și Emma să primească ceva special; Michael văzu toate milioanele de încercări prin care ea se străduia să le facă viețile puțin mai bune; și deși orfelinatele se schimbară, iar ei crescură, Michael simți cum dragostea lui Kate pentru fratele și sora sa rămase la fel de puternică și constantă ca

întotdeauna, iar el înțelese că, orice ar fi făcut, nu putea pierde dragostea ei. Când își luă mâna de pe Carte, vederea îi era înceţoşată de lacrimi, iar Michael privi cum corpul surorii sale deveni fantomatic şi în cele din urmă dispăru.

El rămase acolo, respirând adânc şi tremurând. Se simți pustiit, dar de asemenea complet. Întunericul şi furia lui Magnus cel Teribil nu mai amenințau să se amplifice şi să îl consume. Sora lui îi dăduse o nouă putere; mai mult decât atât, *ea* era puterea lui.

Turnul se legănă şi se zdruncină. Ceaţa îşi înfipse ghearele în gleznele sale, iar Michael ştia că trebuia să plece. Închizând Cartea, se năpusti asupra trapei. Coborî scările sărind peste câte trei deodată. Când ajunse jos auzi o ruptură de deasupra şi ştiu că unul dintre clopote se desprinsese. Nu privi în sus, ci continuă să alerge, ajungând deja în coridorul semeț când auzi un dangăt asurzitor, iar podeaua tremură sub picioarele sale. Biserica se prăbuşea, pereţii şi tavanul dispărând în ceaţă. De fiecare parte, dincolo de rândurile de paturi, nu era nimic altceva decât ceaţă, şi el continua să înainteze. Michael zări uşa care ducea către tunel şi alergă spre ea în timp ce podeaua se transformă în fum.

Michael căzu în genunchi chiar dincolo de gura crevasei, inspirând cu poftă aerul curat şi rece. Se împleticise în întuneric, împiedicându-se iar şi iar de rocile care acopereau podeaua tunelului. În cele din urmă văzu o lumină în depărtare

și alergă spre ea, știind ce era, știind cine era. Acum sclipirea aurie era peste tot în jurul lui. Prințesa elf se aplecă asupra sa, iar părul ei strălucitor îl întâmpină pe Michael.

– Ești bine? Ești rănit?

Michael îi simți mâna pe gâtul lui și simți prezența celorlalți elfi în apropiere. Se ridică ușor, nesigur pe picioarele sale.

– Da. Sunt bine.

Dar mâna îi tremură în timp ce își potrivi ochelarii.

– Ai găsit-o pe sora ta? Ai adus-o înapoi? Unde este condeiul? Ce s-a întâmplat? Vorbește-mi!

Michael privi în jos către *Cronică*. Degetele îi erau strâns încovoiate peste cotorul cărții. Da, condeiul dispăruse, dar conexiunea sa cu Cartea era mai puternică decât oricând. *Cronica* era acum parte din el. O privi pe prințesa elf.

– Trebuie să o văd.

Din nou ținându-se de mână, Michael și prințesa alergară grăbiți prin pădure. Ferigile erau încă ude, iar Michael fu din nou udat până la piele. Când ajunseră la satul elfilor, lumini se mișcau pe crengile de deasupra. Prințesa îl conduse la copacul surorii sale, pe scările spiralate. Chiar la intrarea în camera lui Kate, Michael se opri. Prințesa elf se întoarse spre el, chipul înseninat fiindu-i evidențiat de lumina lumânărilor.

– Ce s-a întâmplat?

– Dacă... șopti Michael. Dacă nu este...

Wilamena îi strânse mâna și zâmbi.

– Vino.

Încă doi paşi îl aduseră în încăpere, iar acolo era doctorul Pym, aplecat deasupra surorii sale, vorbind cu blândeţe; iar acolo era Kate, cu ochii deschişi, încuviinţând din cap în timp ce asculta; iar Michael nu auzi ţipătul care îi erupse din gât, ştiu doar că un moment mai târziu se afla în braţele surorii sale, plângând; şi putea simţi obrazul lui Kate pe capul său şi îi putea auzi bătăile inimii şi îi putea auzi glasul rostindu-i numele iar şi iar.

Michael îşi dorea să îi spună cât de mult i-a lipsit, cât de mult o iubea, că îşi ţinuse promisiunea, că Emma era în siguranţă, dar nu putea vorbi; iar în cele din urmă Kate fu cea care se retrase din îmbrăţişare. Îşi puse mâinile pe obrajii săi şi îşi ridică privirea pentru ca Michael să o poată privi în ochi. Erau lacrimi pe obrajii ei, dar zâmbea.

– Michael, tu m-ai adus înapoi? Doctorul Pym mi-a spus că tu erai singurul care o putea face. Cum ai reuşit?

Michael trase adânc aer în piept şi îşi şterse lacrimile. Îl putea simţi pe vrăjitor privindu-l. Kate se întorsese; era în viaţă. Era timpul ca el să înfrunte consecinţele a ceea ce făcuse. Şi deschise gura pentru a le povesti despre băiatul cu ochii verzi, despre Magnus cel Teribil, când vrăjitorul spuse:

– Şi eu sunt nerăbdător să aud povestea. Dar să o păstrăm până soseşte Emma. Ar trebui să fie aici într-o clipă.

– Nu. A dispărut.

Iar Michael, Kate şi vrăjitorul se întoarseră pentru a-l vedea pe Gabriel intrând.

– Am mers în camera ei, dar era pustie. A dispărut.

– Gabriel, ești sigur că acesta este locul potrivit? întrebă Emma. Nu este nimeni aici.

– Sunt sigur.

Erau la marginea poienii unde cu două nopți înainte Emma și Michael priviseră elfii, unde Emma fusese răpită de dragonul Wilamena și unde Rourke își construise portalul prin care își trecuse armata.

Portalul, cu flăcările acum stinse, stătea în centrul poienii.

– Trebuie să avem răbdare, spuse bărbatul.

De când părăsiseră satul, Emma fusese de câteva ori pe punctul de a-i dezvălui lui Gabriel teama sa că orice ar fi făcut, Kate era pierdută pentru totdeauna. Dar de fiecare când se gândea la sora sa, zăcând acolo palidă și nemișcată, Emma avea nevoie de toată puterea sa pentru a nu izbucni în plâns. Pe lângă asta, era ceva în tăcerea prietenului său, o nouă calitate așa tulburătoare, dar care o împiedica să vorbească.

Fără niciun avertisment, arcada din lemn de deasupra portalului izbucni în flăcări.

Emma icni.

– Știai că asta se va întâmpla?

– Da.

– Ce înseamnă?

– Acest portal duce la un refugiu de-al lui Magnus cel Teribil. Din acel refugiu a venit armata ieri. Și acolo, timp de decenii, trupul stăpânului a fost protejat.

Emma voia să întrebe despre ce stăpân vorbea și ce legătură avea un portal stupid cu recuperarea surorii sale – era confuză și începuse să se teamă puțin –, când auzi strigăte din adâncul pădurii. Emma ascultă. Cineva îi striga numele. Dar vocea... nu putea fi...

Apoi o mână o strânse de braț. Ceva în aer licări.

Iar Emma văzu că fața de lângă ea nu mai era a prietenului său și începu să țipe.

Ulterior puseră cap la cap ceea ce trebuia să se fi întâmplat – cum Rourke supraviețuise căderii din turnul fortăreței, cum intrase în sat sub acoperirea unui farmec, deghizat drept Gabriel și o ademenise pe Emma departe de ei. Se aflase că cei doi chiar fuseseră văzuți intrând în pădure.

Dar asta se întâmplă ceva mai târziu.

Imediat după ce Gabriel observase lipsa Emmei, Wilamena alertase întreg satul, iar elfii porniseră către poiană. Apoi primiră vestea că arcada de lemn din poiană era din nou în flăcări.

Ajunseseră prea târziu, desigur. Până ce Michael și Kate și vrăjitorul sosiseră în poiană – Gabriel o luase înainte cu elfii –, Emma dispăruse, iar arcada din lemn se prăbuși în cenușă. Anton, căpitanul cu ochi albaștri, ajunsese acolo primul, chiar la timp pentru a-l vedea pe Rourke trecând-o pe Emma, care țipa și dădea din picioare, prin portal. Spusese că mai era o persoană acolo, dar era straniu întrucât pentru o clipă persoana părea să fie un bărbat, iar în următoarea

clipă un băiat. Atât bărbatul, cât şi băiatul, spusese căpitanul elf, aveau aceiaşi ochi înfiorători.

Apoi Kate se întoarse plângând către doctorul Pym.

– Era el, nu-i aşa? Era Rafe!

Dar vrăjitorul nu răspunse. Pentru că Michael alergase în centrul poienii şi trăgea de buştenii în flăcări cu mâinile goale, strigând numele surorii sale, iar ceilalţi fură nevoiţi să îl ridice de acolo.

TREI COPII.
DOUĂ LUMI. O PROFEȚIE.

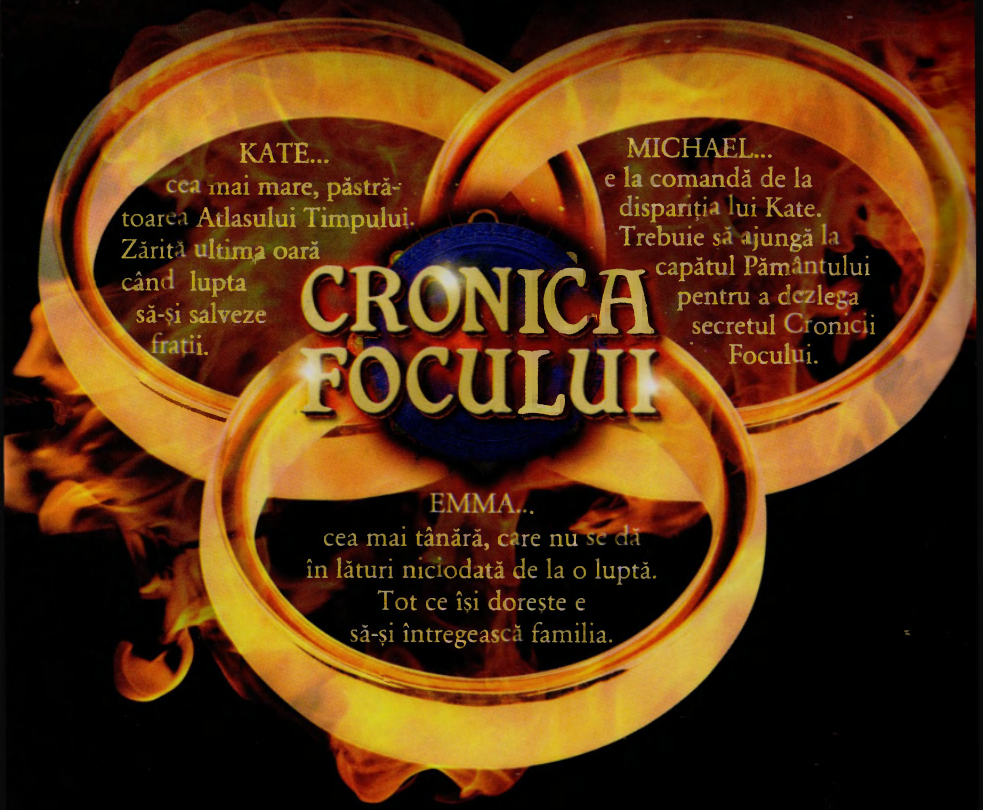
KATE...
cea mai mare, păstrătoarea Atlasului Timpului. Zărită ultima oară când lupta să-și salveze frații.
MICHAEL...
e la comandă de la dispariția lui Kate. Trebuie să ajungă la capătul Pământului pentru a dezlega secretul Cronicii Focului.
CRONICA FOCULUI
EMMA...
cea mai tânără, care nu se dă în lături niciodată de la o luptă. Tot ce își dorește e să-și întregească familia.

Urmăriți de un vrăjitor malefic, misiunea copiilor va fi dificilă...

ISBN 978-606-609-408-5

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com